

சங்க இலக்கியங்களில் பாலினப்பண்புகள்

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பி.எச்.டி)

பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

சா. மனோகரி

பதிவு எண்: 18179 / Ph.D.K.6 / Tamil / Part Time / July 2013

நெறியாளர்

முனைவர் செ. அகிலாண்டேஸ்வரி

துறைத்தலைவர்

தமிழாய்வுத்துறை

சிதம்பரம்பிள்ளை மகளிர் கல்லூரி,

மண்ணச்சநல்லூர்.

ஜூன் - 2019

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் செ. அகிலாண்டேஸ்வரி

துறைத்தலைவர்

தமிழாய்வுத்துறை

சிதம்பரம்பிள்ளை மகளிர் கல்லூரி, மண்ணச்சநல்லூர்

திருச்சிராப்பள்ளி - 621 005.

சிதம்பரம்பிள்ளை மகளிர் கல்லூரியில் பகுதிநேரமாக தமிழ் முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் சா.மனோகரி அவர்களின் **சங்க இலக்கியங்களில் பாலினப்பண்புகள்** என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு என் மேற்பார்வையின் கீழ் அவர்தம் சொந்த முயற்சியால் உருவாக்கம் பெற்றது என்று சான்றளிக்கிறேன்.

இடம் : மண்ணச்சநல்லூர்

நெறியாளர் கையொப்பம்

நாள் :

(முனைவர் செ. அகிலாண்டேஸ்வரி)

முதல்வர் கையொப்பம்

துறைத்தலைவர் கையொப்பம்

(முனைவர் சே. இராமலிங்கம்)

(முனைவர் செ. அகிலாண்டேஸ்வரி)

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சா. மனோகரி

பதிவு எண்: 18179 / Ph.D.K.6 / Tamil / Part Time / July 2013

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்)

தமிழாய்வுத்துறை

சிதம்பரம்பிள்ளை மகளிர் கல்லூரி, மண்ணச்சநல்லூர்

திருச்சிராப்பள்ளி – 621 005.

சிதம்பரம்பிள்ளை மகளிர் கல்லூரி தமிழாய்வுத்துறையில் முனைவர் செ.அகிலாண்டேஸ்வரி அவர்களின் மேற்பார்வையில் **சங்க இலக்கியங்களில் பாலினப்பண்புகள்** என்னும் தலைப்பில் உருவாக்கம் பெற்றுள்ள இவ்வாய்வேடு தமிழ் முனைவர் பட்டத்திற்கு என் சொந்த முயற்சியால் உருவானது என உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : மண்ணச்சநல்லூர்

நாள் :

ஆய்வாளர்

(சா. மனோகரி)

துறைத்தலைவர் கையொப்பம்

நெறியாளர் கையொப்பம்

(முனைவர் செ. அகிலாண்டேஸ்வரி) (முனைவர் செ. அகிலாண்டேஸ்வரி)

நன்றியுரை

சங்க இலக்கியங்களில் பாலினப்பண்புகள் என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்திற்கு முதற்கண் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

தமிழ் முனைவர் பட்டம் பயில எனக்கு வாய்ப்பளித்த எம் கல்லூரி நிர்வாக அறங்காவலர் முனைவர் திரு.அரு.லோகநாதன் அவர்களுக்கும், செயலர் திருமதி.இராஜேஸ்வரி லோகநாதன் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் சே.இராமலிங்கம் அவர்களுக்கும், துணை முதல்வர் செல்வி.ச.கங்காதேவி அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

அரிய ஆய்வுப்பாதையினை தன் நுண்மான் நுழைப்புலத்தினால் எளிமையாக மாற்றியவரும், இவ்ஆய்வு செம்மையாக அமைய பல்லாற்றானும் வழி நடத்தியவருமாகிய ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர் செ.அகிலாண்டேஸ்வரி அவர்களுக்கு என் நன்றிகளைக் உரித்தாக்குகின்றேன்.

முனைவர் பட்ட ஆய்வு முழுமைப்பெற ஒத்துழைப்பு நல்கிய ஆய்வுக்குழு உறுப்பினர்கள் முனைவர் பி.செல்வக்குமரன் அவர்களுக்கும், முனைவர் ச.ஈஸ்வரன் அவர்களுக்கும் மற்றும் தமிழாய்வுத் துறை சார்ந்த பேராசிரியர்களுக்கும் என் நன்றியினைப் பதிவு செய்கின்றேன்.

என்னுடைய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிந்த என் கணவருக்கும், என் மகள் பவிசாய்வர்த்தினிக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகளை உரித்தாக்குகின்றேன். என் ஆய்விற்கு ஒத்துழைப்பு நல்கிய பெற்றோர்க்கும், சகோதர, சகோதரிக்கும் என் நன்றியைப் புலப்படுத்துகின்றேன்.

ஆய்விற்குப் பல்லாற்றானும் உதவிய நண்பர்களுக்கும் மற்றும் ஆ.செல்வநாதன், இரா.மங்கையர்க்கரசி, ர.சபரிவாசன் ஆகியோர்களுக்கும் என் நன்றிகள் பல.

இவ்வூய்விற்குத் தேவையான நூல்களை கொடுத்துதவிய எம் கல்லூரி நூலகத்திற்கும், பிற நூலகங்களுக்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இவ்வூய்வேட்டினை சிறப்பாகக் கணினி தட்டச்சு செய்த செல்வி.ஆ.சசிகலா அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

இவ்வூய்வேடு சிறப்பாக அமைய உதவிய அனைத்து நன்னெஞ்சங்களுக்கும் மீண்டுமொருமுறை என் நன்றியினை உரித்தாக்கிக் கொள்கின்றேன்.

(சா. மனோகரி)

பொருளடக்கம்

இயல் எண்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1-7
1.	தொல்காப்பியர் வரையறுக்கும் பாலினப்பண்புகள்	8-50
2.	தலைவன் கூற்று வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப்பண்புகள்	51-114
3.	தலைவி கூற்று வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப்பண்புகள்	115-188
4.	தோழி கூற்று வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப்பண்புகள்	189-269
5.	பிறமாந்தர் கூற்றுகளின் வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப்பண்புகள்	270-337
	முடிவுரை	338-340
	துணைநூற்பட்டியல்	

முன்னுரை

முன்னுரை

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழந்தமிழர்களின் பண்பட்ட சமூக வாழ்க்கையினைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவன சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். இச்சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ் மக்களின் எண்ணச் செழுமையையும் பண்பாட்டுக் கொள்கைகளையும் உலகம் அறியச் செய்யக்கூடிய ஒப்பற்ற செவ்வியல் இலக்கியங்களாகத் திகழ்கின்றன.

மனித இனத்தின் அடிப்படைப் பண்புகளைக் கூறும் வகையில் சங்கப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. சங்கப்பாடல்கள் தமிழர்தம் வாழ்வியல் நெறி, சங்க மரபு தெரிந்தாலன்றி சங்க இலக்கியப் பாடல்களை முழுமையாக சுவைக்க முடியாது.

சங்க இலக்கியத்தை அகம், புறம் என்று பாகுபடுத்திக் காதலும் வீரமும் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளமை யாவரும் அறிந்த ஒன்றாகும். இச்சங்க இலக்கிய அகநூல்கள் தலைவன் தலைவியின் காதல் உணர்வுகளை மட்டுமின்றி பால்சார்ந்த பண்புநலன்களை நுட்பமாக விளக்கி நிற்கின்றன. இன்றைய சமுதாயச் சூழலில் பாலியல் சார்ந்த சிக்கல்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இச்சூழலில் பழந்தமிழர் தம் இலக்கியங்களில் பாலியல் அடிப்படையில் ஆய்வது இன்றியமையாததாகின்றது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

சங்க இலக்கியப் பாடல்களை ஆய்வதன் வழி மாந்தர்தம் உள்ளத்துணர்வுகளை உணர்வதுடன் அவர்தம் பாலினப் பண்புகளை வெளிக்கொணர்வதால் “சங்க இலக்கியங்களில் பாலினப்பண்புகள்” என்பது இவ்ஆய்வின் தலைப்பாகின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியத் தொகுப்புகளுள் ஒன்றான எட்டுத்தொகையில் அமைந்த அகப்பாடல்கள் கூற்றுகளால் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. அப்பாடல்களின் வழி ஆண்பாற்பண்புகள், பெண்பாற்பண்புகள் குறித்து ஆய்வு செய்து பாலினம் சார்ந்த தமிழர்தம் செம்மாந்த பண்புநலன்களைக் கண்டறிந்து புலப்படுத்துவது இவ்ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

கருதுகோள்

சங்க இலக்கியங்களைப் பாலின நோக்கில் ஆராய முற்படுகையில், வரையறுக்கப்பட்ட பாலினப் பண்புகளைக் குடும்ப/சமூக கட்டமைப்பிற்கான அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தனர். அத்தகைய சமூகத்தில் பாலினச் சிக்கல்கள் குறைவாக இருந்தன என்ற கருதுகோளை முன்வைத்து இவ்வூய்வு முன்னெடுக்கப்படுகின்றது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

பாலினம் குறித்த கல்வியானது இலைமறைக் காயாக, தமிழர்களால் போதிக்கப்பட்டாலும் மிக அண்மைக் காலத்திலேயே கல்விக்கூட பாடத்திட்டங்களில் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. எனவே பாலினம் குறித்த ஆய்வேடுகள் மிகுதியாக வெளிவரவில்லை. எனினும் தொடக்கக் காலத்தில் அக மாந்தர்கள் குறித்த ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. பேராசிரியர் சரளா இராஜகோபாலனின் சங்க இலக்கியத்தில் தோழி என்ற ஆய்வேடு இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தகுந்ததாக அமைகின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து தலைவன், பரத்தையர் உள்ளிட்டோர் குறித்த ஆய்வுகளும் வெளிவந்துள்ளன.

அண்மைக் காலத்தில் வெளிவந்துள்ள பாலினம் சார்ந்த நூல்களான அ.மங்கை அவர்களின் பெண்ணிய அரசியல், அன்னித்தாமசு அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட சங்ககாலப் பெண்மை, இரா.பிரேமா அவர்களின் பெண் எழுத்துக்களில் அரசியல், பெண்ணியம் முதலிய நூல்கள் இந்த ஆய்விற்கான முன்னோடிகளாக அமைகின்றன.

முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வேடுகளைப் பொறுத்தமட்டில் சங்க இலக்கியத்தில் பெண்மைக் கோட்பாடு, சங்க அக இலக்கியங்களில் துணைமாந்தர் அமைவு முதலியன இந்த ஆய்வின் முன்னோடிகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வு மூலங்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ள பாலினப் பண்புகளை ஆராய ஆய்விற்குத் துணை செய்த நூல்களை முதன்மைச் சான்றுகள், துணைமைச் சான்றுகள் என்று இருநிலைகளில் அமைக்கலாம்.

முதன்மைச் சான்றுகள்

சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை அகநூல்களான, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை ஆகிய ஐந்தும் இவ்வியவிற்கான முதன்மைச் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

துணைமைச் சான்றுகள்

தொல்காப்பியம், பிற இலக்கண நூல்கள், அகராதிகள், கலைச்சொற்களஞ்சியம், இலக்கிய வரலாறு, ஆய்வேடுகள், சங்க இலக்கிய ஆய்வு நூல்கள் ஆகியன துணைமைச் சான்றுகளாகின்றன.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகையில் அமைந்துள்ள அகநூல்கள் மட்டும் இந்த ஆய்விற்கு எல்லையாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வியவானது ஒப்பியல்முறை, பகுப்புமுறை, விளக்கமுறை ஆகிய அணுகுமுறைகளுடன் அமைகின்றது.

சங்க அகப்பாடல்களின் பாலினப் பண்பினைத் தொல்காப்பிய மரபின் அடிப்படையில் ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்யும்பொழுது ஒப்பியல் முறையிலும், சங்க அகப்பாடல்களைக் களவு, கற்பு என பகுத்து ஆய்வுச் செய்கையில் பகுப்பு முறையிலும், ஆண், பெண் என்று பாலினம் சார்ந்த பண்பு நலன்களை மாந்தரின் கூற்றின்வழி விளக்கும்பொழுது விளக்கமுறையிலும் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப்பகுப்பு

இவ்வியவு முன்னுரையும் முடிவுரையும் முறையே முன்னும் பின்னுமாக அமைய ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரையில் இவ்வியவின் நோக்கம், ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு மூலங்கள், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வுப் பகுப்பு ஆகியவை இடம்பெறுகின்றன.

இயல் ஒன்று

“தொல்காப்பியர் வரையறுக்கும் பாலினப் பண்புகள்” என்னும் முதல் இயலில் ‘பாலினம்’ என்னும் சொல்லிற்கான விளக்கம் நூல்கள், அகராதிகள், கலைகளஞ்சியங்கள் ஆகியவற்றின் துணைக் கொண்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

பால் என்பது வேறு பாலினம் என்பது வேறு பாலினம் குறித்த சிந்தனைகளாவது பாலின சமத்துவம், பாலின உணர்வூட்டல், பாலின வேலைப்பாகுபாடு எனப் பல பிரிவுகளை உள்ளடக்கியமை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியர் ‘பால்’ என்பதற்கும், ‘பேடி’ என்பதற்கும் தரும் விளக்கங்கள் உரையாசிரியர் கருத்துகள் கொண்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவர் வரையறுக்கும் இருதிணையாகிய உயர்திணை, அ.ஃறிணை பற்றியும் ஐந்திணையொழுக்கமாகிய களவு, கற்பு பற்றியும் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

அகமாந்தர்களைத் தலைமை மாந்தர், துணைமை மாந்தர் எனப் பகுத்திருப்பதும், அவர்களுக்கான பண்புகளை கூறியிருப்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் மூன்றாம் பாலினத்திற்கான பண்புகள் தனியே வரையறுக்கப்படாமையும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

இயல் இரண்டு

“தலைவன் கூற்று வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப் பண்புகள்” என்னும் இரண்டாவது இயலில் தலைவனின் பண்புகள், களவு, கற்பு என்னும் இருகைகோள்களிலும் ஆராயப்பட்டுள்ளது. கைக்கிளை, பெருந்திணை, அன்பின் ஐந்திணை என்ற ஏழு வகை நிலையிலும் தலைவனின் உணர்வுப் போராட்டங்கள் விளக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

கைக்கிளை என்ற ஒருதலைக் காமம் கொண்ட தலைவனின் மன எழுச்சியும் அது கைக்கூட பெறமுடியாத நிலையில் அவனது உள்ளத்துணர்வும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. கைக்கிளை, பெருந்திணை பற்றிய பாடல்கள் கலித்தொகையில் மட்டும் காணப்படுவதும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

களவு மற்றும் கற்பு வாழ்க்கையில் பல்வேறு சூழ்நிலையில் வெளிப்படும் தலைவனின் பண்புநலன்கள் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி புலனாக்கப்படுகின்றன.

பரத்தையரொழுக்கம் சங்க காலத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டமையும் பரத்தையர் காரணமாக பிரிந்த தலைவனின் இயல்பு சமூகத்தால் கண்டிக்கப்படவில்லை என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஓர் ஆண்மகன் பிற வாயில்கள் மூலம் தன் இல்லத்திற்குச் செல்ல அனுமதி வேண்டி நிற்கும் இழிநிலைக்கு ஆளாவதும் விளக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் மூன்று

“தலைவி கூற்று வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப் பண்புகள்” என்னும் மூன்றாவது இயலில் தலைவியின் பண்புநலன்கள் களவு, கற்பு என்றிரு நிலைகளிலும் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

ஊழினால் தலைவனைக் கண்டு காதல் கொள்ளும் தலைவியின் புறத்தோற்ற பொலிவும், அதனை அவள் மறைக்க இயலாமல் துன்புறும் நிலையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

காதல்கொண்ட தலைவியின் உள்ளமானது நாள்தோறும் தலைவனை சந்திக்க துடிக்கும் இயல்பும், அதற்காக குறியிடம் பகர்வதும் கூறப்பட்டுள்ளது. பகற்குறி, இரவுக்குறி என தலைவனை சந்திக்கும்பொழுது மனம் நெகிழ்ந்து மகிழ்வதும் பிரிகையில் ஆற்றாமையால் வருந்துவதும் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. களவினை கற்பாக மாற்றும் தலைவியுடன் உறுதியும் தக்கச் சான்றுகளுடன் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தலைவி காமம் மிகுந்து அ.:றிணை உயிர்களிடத்து பேசும் அவத்தை நிலையும் கூறப்பட்டுள்ளது.

கற்பில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, பிரிவாற்றாமை உணர்வால் வேதனையுறுவதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரிந்து சென்ற தலைவன் மீண்டு வருவதற்காக ஆற்றியிருக்கும் தலைவியின் உள்ளுணர்வும், பருவம் வந்தும் தலைவன் வாராமையால் ஆழ்துயரில் ஆழ்வதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவன் வந்ததும் அவனை ஏற்று மகிழும் தலைவியின் உவகை உணர்வும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பரத்தையர் பிரிவின்பொழுது தலைவியின் நிலைப்பாடும் அவள்தம் உள்ளத்துணர்வும் தலைவியின் பாலினப் பண்புகள் மூன்றாம் இயலின் வாயிலாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் நான்கு

“தோழி கூற்று வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப் பண்புகள்” என்னும் நான்காவது இயலில் களவிலும் கற்பிலும் தலைவிக்கு உற்ற துணையாக தோழி இருப்பது நுவலப்பட்டுள்ளது.

களவில் தோழிக் கையுறை ஏற்றல், மறுத்தல், தலைவன் தலைவியின் கூட்டத்திற்கான குறியிடம் பகர்தல், களவு நீட்டிப்பதை தடுக்க மதி நுட்பத்துடன் தக்க காரணம் காட்டி குறி மறுத்து வரைவு கடாதல் ஆகிய நிலையும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

தலைவியின் களவொழுக்கத்தால் ஏற்படுகின்ற துன்பங்களைத் தோழி தலைவனுக்கு உணர்த்தும் நிலை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவியின் காதல் உணர்வு, பசலை, அலர், வெறியாட்டு, இற்செறிப்பு, நொதுமலர் வரைவு என்பதாகத் தக்க காரணம் கூறி தலைவனை வரைவுக்கு விரைவுப்படுத்தும் தோழியின் திறம் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு நேரங்களை தக்க சமயமாக பயன்படுத்தி அறத்தொடு நிற்கும் தோழியின் திறம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவிக்கு திருமணம் கைக்கூடுவதை அறிந்து மகிழ்ச்சிகொள்ளும் தோழியின் உவகை உள்ளம் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

கற்பில் தலைவியின் இல்லறம் சென்று கண்டு மகிழ்வதும் கூறப்பட்டுள்ளது. பொருள் காரணமாக பிரிந்து சென்ற தலைவன் விரைவில் வருவான் என்று கூறி ஆற்றுவிப்பது குறித்தும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரத்தையர் பிரிவில் தலைவியை ஆற்றுவித்தும் தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வாயில் நேர்ந்தும் வாயில் மறுத்தும், செயல்படும் முறையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவியின் வாழ்வில் இரண்டறக் கலந்து அந்த உணர்வுகளே தன்னுணர்வாகக் கருதி அவளது நலனைக் கருதி அறிவுநுட்பத்துடன் செயலாற்றிய தோழி பற்றிய செய்திகள் வாயிலாக அவளது பண்பு நலன்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் ஐந்து

“பிற மாந்தர் கூற்றுகளின் வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப் பண்புகள்” என்னும் ஐந்தாவது இயலில் செவிலி, நற்றாய், பரத்தையர், காமக்கிழத்தியர், பாங்கன், பாணன், பாகன், கண்டோர் போன்ற பிற மாந்தர் தம் கூற்று நிகழ்த்தும் பாங்கு ஆராயப்பட்டுள்ளது. தலைவி உடன்போக்கு போகிய நிலையில் தன் மகளை செல்வச்செழிப்புடன் வளர்த்ததை எண்ணி தாயர் வருந்துவதாகவும் அவள் மீது கொண்டிருந்த அன்பு, நம்பிக்கை காரணமாக நம்பமுடியாமல் புலம்பும் நிலைகளும் விளக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளன.

தலைவியின் இல்லம் சென்று அவளது இல்லறக் கடமையாற்றும் திறம் மற்றும் தலைவன் தலைவி மீது கொண்டிருக்கும் மாறாத காதல் கண்டும் உவகைக்கொள்ளும் தாயின் உள்ளமும் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

தலைவன் காதலால் மனம் கலங்கும் நிலைக்கண்டு பாங்கன் உன் தகுதிக்கு இது பொருத்தமில்லை என்று கூறுவதும் பாங்கற்கூட்டம் நிகழத் துணை புரிவதும் என்ற நிலையிலும் கூற்று நிகழ்த்துவது புலனாகின்றது.

பாணன் கற்பு வாழ்வில் தலைவனுக்கு உற்ற துணையாக அவனது பரத்தமையொழுக்கத்திற்கு துணை புரிபவனாக அறியப்படுகின்றான். அவன் வாயிலாகச் செயல்படும் விதம் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

பரத்தையரின் வாழ்க்கையில் பல துன்பங்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் தலைவனைத் தன்னிடமே இருத்திக்கொள்ளும் என்ற தீய எண்ணமின்றி இருப்பதை உணர முடிகின்றது. பரத்தையர் இற்பரத்தை, காதற்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை என பலவகையினராகக் கூறப்படினும் பரத்தை ஒரு பெண் என்ற நிலையில் அவளது அவலநிலையும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரையில் முன்னுரையில் சுட்டப்பெற்றுள்ள கருதுகோளை நிறுவும் தன்மையில் இவ்வியலில் கருத்துக்கள் அமைந்துள்ள பாங்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

துணைநூற்பட்டியலில் ஆய்வுக்குத் துணைபுரிந்த சங்க இலக்கிய நூல்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், ஆய்வுகோவைகள், அகராதிகள் ஆகியவை குறித்த விவரங்கள் இணைக்கப்பெற்றுள்ளன.

இயல் ஒன்று

தொல்காப்பியர் வரையறுக்கும்
பாலினப்பண்புகள்

தொல்காப்பியர் வரையறுக்கும் பாலினப்பண்புகள்

மனிதன் தன் கருத்தை பிறருக்குப் புலப்படுத்த உதவும் கருவி மொழியாகும். உலகம் முழுவதிலும் இன்று பல்வேறு மொழிகள் வழக்கில் உள்ளன. அவற்றுள் தொன்மையான மொழிகளாக அடையாளப் படுத்தப்பட்டவை மிகச் சிலவாகும். அத்தொன்மையான மொழிகளுள் ஒன்றாக உயர்தனிச் செம்மொழியான தமிழ் விளங்குகின்றது.

தமிழ் மொழியின் தொன்மைத் தன்மையை,

“கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றிய மூத்த குடி”¹ எனவும் “திங்களோடும் சூரியனோடும் பிறந்தது தமிழ்”² என்றும் வழங்கும் செய்யுள் தொடர்கள் விளக்கி நிற்பதைக் காண முடிகின்றது.

மேலும் தமிழின் இலக்கண இலக்கிய வளத்தைக் கொண்டும் அதன் தொன்மைத் தன்மை உணரப்படுகின்றது. “தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களின் காலம் கி.மு ஐந்து என்று வரையறை செய்வர். அதனுள் தொல்காப்பிய காலம் கி.மு ஐந்நூறு என்றும் சங்ககாலம் கி.மு முந்நூறு முதல் கி.மு இருநூறு வரை என்றும் கூறுவர்”³ என்ற கருத்து இங்கு நினைவுக்கூரத்தக்கது.

தமிழில் கிடைக்கப்பெறும் இலக்கண நூல்களுள் தொன்மையானது தொல்காப்பியமாகும். தொல்காப்பியரை, ‘ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியர்’ என உரையாசிரியர்கள் போற்றுகின்றனர். தொல்காப்பியர் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் ‘என்ப’ ‘என்மனார் புலவர்’, ‘நூல் நவில் புலவர்’, ‘மொழிப’, ‘யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்’, ‘தோலென மொழிப தொன்மொழிப் புலவர்’ என ஆங்காங்கு கூறிச் செல்வதனைக் காணமுடிகின்றது. மேலும் தொல்காப்பியர்,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலநெறி வழக்கம்”⁴

என்று தமக்கு முற்பட்ட இலக்கிய மரபைக் குறிப்பிடுவதால் அவருக்கு முன்பே பற்பல இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் தமிழில் இருந்துள்ளன என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

“குறையிலா நிறைவு அறிவுசால் செறிவு நிரம்ப வளம் வரம்பு பிறழாமல், வரையறுத்த வடித்த முறை வனப்பு, மொழி வளர்ச்சிக்கென்றும் தளர்ச்சி தராத கட்டமைப்புகளால் ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பு வாய்ந்த இலக்கண நூல் தொல்காப்பியர் பெயரால் வழங்குகிறது. தமிழில் மட்டுமன்று; உலகில் நிலவும் பல மொழிகளில் பாராட்டப்பெறும் எல்லா இலக்கணங்களிலும் இல்லாத இயல் வளமும் எழிலும் பயனும், பண்பும் வாய்ந்தது; வேறெந்த மொழி நூலுக்கும் இல்லாத பழமையும், பெருமையும், அழகும் அருமையும் அமைந்தது”⁵ என்று தொல்காப்பிய நூலின் சிறப்பைச் சோம சுந்தர பாரதியார் வியந்து போற்றுகின்றார்.

இத்தகைய சிறப்புப்பெற்ற தொல்காப்பியர் வகுத்த இலக்கணத்தை அடியொற்றியே சங்க இலக்கியம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியம் ஒரு செவ்வியல் இலக்கியம். அதுபோல்,

“தொல்காப்பியம் ஒரு சிறந்த செவ்வியல் இலக்கணம். இதன் கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும் பண்டைக்காலக் கிரேக்க இலக்கியக் கொள்கைகளுடன் கோட்பாடுகளுடன் பொருந்தி உள்ள நிலையில் இதனைச் செவ்வியல் இலக்கணம் அல்லது பாவியல் நூல் (classical poetics) என்று அழைப்பதில் தவறில்லை”⁶ என்பார்.

சங்க கால மக்கள் காதலையும் வீரத்தையும் தம் இரு கண்களாக போற்றி வந்துள்ளனர். சங்ககால மக்கள் தங்களுக்கென வகுத்துக்கொண்டு வாழ்ந்த வரையறைகள் மற்றும் மரபுகளைத் தொல்காப்பியம் விளக்கி நிற்கின்றது.

தொல்காப்பியர் வரையறுத்த இலக்கண மரபையொட்டி சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. எனவே சங்க இலக்கியங்களில் பாலினப் பண்புகளை ஆராயப்புகுமுன் தொல்காப்பியர் வகுத்த பாலினப் பண்புகளை அறிதல் அவசியமாகின்றது.

எனவே ‘தொல்காப்பியர் வரையறுக்கும் பாலினப் பண்புகள்’ என்னும் முதல் இயலில் தொல்காப்பியம் வரையறுத்துள்ள பால் சார்ந்த விளக்கங்கள் குறித்து இனி விரிவாக ஆராயப்படவுள்ளன.

பால்

உலகில் தோன்றியுள்ள அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் இடையேயான பிறப்பின் அடிப்படையில் அமைந்த ஆண் (Male), பெண்(Female), என்ற பிரிவினையை காட்டுவதே ‘பால்’ என்றழைக்கப்படுகிறது.

பால் - அகராதிகள் தரும் விளக்கங்கள்

கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி பால் என்பதற்கு பல்வேறு விதமான பொருள்களைத் தருகின்றது. அவை “இடம், இயல்பு, உரிமை, ஊழ், ஏழனுருபு, கடமை, குணம், திக்கு, பகுதி, பக்கம், பங்கு, பஞ்சகௌவியத்தொன்று, பலன், பாதி, வரிசை, ஒருமைப்பன்மை பாகுபாடு வெண்மை”⁷ என்பனவாம்.

நா.கதிரைவேற்பிள்ளை தமிழ்மொழி அகராதியில் பால் என்பதற்கு “இடம், இயல்பு, உரிமை, ஊழ், ஏழனுருபு, கடமை, குணம், திக்கு, பகுதி, பக்கம், பங்கு, பஞ்சகௌவியத்தொன்று அது பசும்பால், பலன், பாதி, மரப்பால், முலைப்பால், வெண்மை”⁸ முதலிய பொருள்களை தருகின்றது.

மேற்கூறிய இரு அகராதிகளிலும் பால் என்ற சொல்லுக்கான விளங்கங்களுள் பாலினத்தைக் குறிக்கும் எவ்வித நேர்ப்பொருளும் சுட்டப்படவில்லை.

“க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ‘பால்’ என்ற சொல்லுக்கு மனிதரில் ஆண், பெண் என்ற பகுப்பு(sex) (இலக்கியத்தில்) உயர்திணையில் ஆண், பெண், பலர் அ.றிணையில் ஒன்று, பல என்னும் ஐந்து வகைப் பிரிவு. ‘அவன்’ என்பது ஆண்பால் ‘அவள்’ என்பது பெண்பால் என்ற விளக்கத்தைத் தருகிறது”⁹

“ஆக்ஸ்போர்டு ஆங்கிலம்-ஆங்கிலம்-தமிழ் அகராதியில் ‘பால்’ என்பது ஆணாகவோ, பெண்ணாகவோ இருக்கும் நிலை என்ற விளக்கம் காணப்படுகிறது”¹⁰

“பால் என்பது மனிதரில் ஆண், பெண் என்று உயிரியல் அடிப்படையில் நிர்ணயிப்பது என சமுதாயவியல் அகராதி பொருள் தருகிறது”.¹¹

“மாக்மில்லன் மாணவர்கள் சமூகவியல் தகவல் களஞ்சியத்தில், ‘பால்’ என்பது மனித இனத்தில் ஆண், பெண் என்ற இரு பிரிவினைக் குறிப்பது. இது இனப்பெருக்க உறுப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரிவினை ஆகும் என்கிறது”.¹²

பால் - நூல்கள் தரும் விளக்கம்

பால் இயற்கையானது. மனிதர்களின் அதாவது ஆண் மற்றும் பெண்ணின் உடற்கூறு மற்றும் உடற்செயல்பாடுகளின் அடிப்படையில் பால் வேறுபடுகின்றது. உதாரணமாக, பெண்களால் குழந்தைகளை பெற்றெடுக்கவும், பாலூட்டவும் முடியும். ஆண்களால் முடியாது. இது உலகம் முழுமைக்கும் பொதுவானதாகும். இயற்கையில் பால் மாற்ற முடியாதது. ஆனால் திட்டமிட்டு சில மனிதர்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நவீன அறுவை சிகிச்சையால் பால் மாற்றம் செய்ய முடியும் என்ற கருத்தும் இங்கு நினைவுக்கூரத்தக்கது.

“பெண்ணியக் கலைச்சொல் விளக்கக் கையேடானது, ‘பால்’ என்பது ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் இடையே உடலியல்பூர்வமாக இருக்கும் இயற்கையான வேறுபாடுகளைக் குறிப்பது என்று குறிப்பிடுகிறது”¹³

“தமிழக நாட்டுப்புறவியல் பெண்கள்’ எனும் நூலில் ‘பால்’ என்பது மனித இனத்தில் ஆண், பெண் என இருவகைப்படும். இது பிறப்பால் அமைந்தது. உயிரியல் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பால் வேற்றுமைகள் உடல் சார்ந்தவை; வெளிப்படையாகத் தெரிபவை எனக் கூறுகிறது”.¹⁴

“‘பால்’ என்பது உயிரியல் ரீதியாகப் பெண்/ஆண் அடையாளங்கள், இனவிருத்தி உறுப்புகள் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. பிறப்பின் அடிப்படையில் இவ்வேறுபாடு வெறும் வேறுபாடு மட்டுமே. இதில் ஏற்றத்தாழ்வு இருக்க வாய்ப்பில்லை எனப் ‘பெண்ணிய அரசியல்’ எனும் நூல் குறிப்பிடுகிறது”.¹⁵

இதன் மூலம் பால் என்பது இயற்கையாக அமைந்த பிரிவு. இது உயிரியல் அடிப்படையில் அமைவதாகும். இனப்பெருக்க உறுப்புகளின் அமைப்பு மாறுபாட்டால் ஆண்,பெண் எனப் பகுத்து இனம் காணப்படுகிறது என்பதை அறிய முடிகிறது.

பாலினம் (Gender) சொல் விளக்கம்

‘பால்’ (Sex) என்பது வேறு; பாலினம் (Gender) என்பது வேறு; பாலினம் என்பதற்கான விளக்கம் பின்வருமாறு சுட்டப்படுகிறது.

“பாலினம்’ என்பது ஆண் என்பதாலும், பெண் என்பதாலும் பாலுக்கேற்ப ஒருவரிடம் எதிர்பார்த்துத் திணிக்கப்படுவது. உணர்வுப்பூர்வ, மனநிலைப்பூர்வ இயல்புகளைக் குறிப்பது. குணங்களை ஆண்மைக் குணங்கள் என்றும், பெண்மைக் குணங்கள் என்றும் பாலின அடிப்படையில் பகுப்பது எனப் ‘பெண்ணியக் கலைச்சொல் விளக்கக் கையேடு’ விளக்கம் தருகிறது”.¹⁶

பாலினம் என்பது சமூகத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. சமூக கலாச்சார மரபுகள், பழக்க வழக்கங்களின் மூலமாக ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தனித்தனியே சமூக விதிகளை வகுத்தலாகும். உதாரணமாக, ஆண்கள் வெளியில் சென்று பொருள் ஈட்டுபவர்களாகவும், பெண்களை வீட்டு வேலைகளை கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துவது. பாலினம் இடத்திற்கு இடம், காலத்திற்கு காலம், கலாச்சாரத்திற்கு கலாச்சாரம் மாறக்கூடியது. கால மாற்றத்திற்கு தகுந்தாற்போல் மாறக்கூடியது. பெண்களுக்கு என்று சமூகம் வகுத்துள்ள வீட்டு வேலைகளை குறிப்பாக சமையல் போன்றவற்றை பொருளாதார மதிப்பு அளிக்கப்படுகின்ற போது ஆண்கள் அந்த வேலைகளை கற்றுக்கொண்டு செய்வது என்பதாகும்.

“பாலினம்’ சமூக ரீதியாகக் கட்டமைக்கப்படுவது. வளர்ப்புமுறை, வாய்ப்புகள், வாழ்வனுபவங்கள் எனும் அடிப்படையில் பெண் - ஆண் இருபாலருக்கும் இடையில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு காரணமாக உருவான கூறுகளே பாலினம் எனப்படுகிறது”¹⁷ எனப் ‘பெண்ணிய அரசியல்’ எனும் நூல் சொல்கிறது.

“பாலினம்’ என்பது இலக்கணச் சொல். இது சமூகம் சார்ந்தது (Social factor) ; செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்டது. ஆண்மை, பெண்மை என்பது கட்டமைக்கப்பட்ட கருத்துருவம் சார்ந்தது. குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால் ‘பாலினம்’ என்பதை சமூகம் / பண்பாடு / மரபுப் பழக்க வழக்கங்கள் / மரபுக் கருத்தாக்கங்கள் / அரசியல் என்பன என்று ‘பெண் எழுத்துகளில் அரசியல்’ எனும் நூல் குறிப்பிடுகிறது”.¹⁸

“தமிழக நாட்டுப்புறவியலில் பெண்கள்’ எனும் நூல் ‘பாலினம்’ என்பது ஆண், பெண் இவ்விருபாலரும் சமூகத்தில் எவ்வாறு வாழவேண்டும் எனச் சமூகம் வரையறுத்திருப்பற்கு ஏற்றவாறு வாழும் வாழ்க்கைக் கூறாகும் என்று கூறுகிறது”.¹⁹

“பாலினம்’ என்பது சமூகத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. சமூக, கலாச்சார மரபுகள் பழக்கவழக்கங்களின் மூலமாக ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தனித்தனியேயான சமூக விதிகளை வகுத்தல் என்று ‘பாலினவியல்’ எனும் நூல் விளக்குகிறது”.²⁰

இதுகாறும் கூறிய விளக்கங்களின் வாயிலாக பாலினம் என்பது செயற்கையானது, சமூகத்தால் உருவாக்கப்பட்டது என்பதை அறிய முடிகிறது. மேலும் ஆணுக்கு என்றும் பெண்ணுக்கு என்றும் சில சமுதாய நெறிமுறைகள் வரையறுக்கப்பட்டிருப்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பாலினம் குறித்த சிந்தனைகளாவது பாலின அடையாளம், பாலின சமத்துவம், பாலின பகுப்பாய்வு எனப் பல பிரிவுகளை உள்ளடக்கியதாகக் காணப்படுகிறது.

பாலின அடையாளம்

“பாலின அடையாளம் என்பது ஒருவர் தனது சொந்த பாலினத்தைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார் அல்லது புரிந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதைக் குறிப்பதாகும். ஆண் தன்னைப் பற்றிய புரிதல்கள் ஆண்மை எனவும், பெண் தன்னைப் பற்றிய புரிதல்கள் பெண்மை எனவும் அழைக்கப்படும்”.²¹

பாலின சமத்துவம்

“வீட்டிலும் சமுதாயத்திலும் ஆண், பெண் இருவரும் முழுமையான பங்குதாரர்களாக இணைந்து செயலாற்றுவதே பாலின சமத்துவம் ஆகும்”²² என பாலின சமத்துவம் எனும் நூல் கூறுகிறது.

பாலின பகுப்பாய்வு

சமூக அமைப்பே ஆண், பெண் இடையேயான பாலின பாகுபாட்டிற்கான காரணம் ஆகும். பெண்களின் நிலையை மேம்படுத்த இச்சமூக அமைப்பினையும், அதன் விளக்கங்களையும் மாற்ற வேண்டியுள்ளது. பாலின ரீதியாகப் பகுப்பாய்வு செய்யப்படும்பொழுது ஆண்களின் சமூக நிலையையும் பெண்களின் சமூக நிலையையும் பகுப்பாய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பெண்களை மட்டும் தனிமைப்படுத்தி பாலினப்

பாகுபாட்டை புரிந்து கொள்ள இயலாது. ஆகவே ஆண், பெண் பாலின ரீதியாகப் புள்ளி விவரங்களைச் சேகரித்துப் பகுப்பாய்தல் பாலினப் பகுப்பாய்தல் எனப்படும்.

பாலின ஒருபடித்தானவைகள்

பால் அடிப்படையில் ஒருவரால் இதை மட்டுமே செய்ய முடியும் அல்லது செய்ய முடியாது என்று சித்தரிப்பது அல்லது நம்பிக்கை சார்ந்த கருத்தாக்கங்களே பாலின ஒருபடித்தானவைகளாகும்.

பாலின உணர்வூட்டல்

பாலின உணர்வூட்டல் என்பது பால் அடிப்படையிலான பாகுபாட்டினை நிர்ணயிக்கும் சமூக, கலாச்சார காரணிகளைப் புரிந்து கொள்வதாகும்.

பாலின வேலைப்பிரிவினை

பாலின வேலைப்பிரிவினை என்பது ஆண்களும் பெண்களும் எதையெதைச் செய்ய வேண்டும் மற்றும் செய்ய முடியும் என்று சொல்லப்பட்டுள்ள சமூக கலாச்சார கருத்துகளாகும். அதனடிப்படையில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் வெவ்வேறு பணிகள், பொறுப்புகள், வேலைகள் முதலியவற்றை பகிர்ந்தளிப்பது.

பால் - தொல்காப்பியம் தரும் விளக்கம்

தொல்காப்பியர் 'பால்' என்ற சொல்லை, சொல்லதிகாரத்தில் கையாண்டுள்ளார். சொல்லதிகாரத்தில் தமிழ்ப் பெயர்ச்சொற்களானது இரு திணையுள் அடங்கும் என்கிறார்.

திணை

தொல்காப்பியர் உலகப் பொருள்கள் அனைத்தையும் உயர்திணை, அ.நிணை என்று இரண்டாகப் பகுத்து கூறுகின்றார். திணை என்பதற்கு 'ஒழுக்கம்' என்பது பொருளாகும். மேலும் நிலம், குலம் முதலிய பொருள்களும் உள்ளன.

“ஆடுஉ அறிசொல், மகடுஉ அறிசொல்

பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி

அம்முப் பாற்சொல் உயர்திணை யவ்வே”²³

என்னும் நூற்பா வழி தொல்காப்பியர் உயர்திணையைப் பகுக்கின்றார். ஆண்மகனை அறிகின்ற சொல் ஆண்பால் என்றும் பெண்மகளை அறிகின்ற சொல் பெண்பால் என்றும் அவ்விருவரையும் பொதுவாக அறிகின்ற சொல் பலர்பால் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அறிவு முதலாயினவற்றான் ஆண்மகன் சிறந்தமையின் ஆடுஉ அறிசொல் முற்கூறப்பட்டது. பன்மை இருபாலும் பற்றி வருதலின் பல்லோரறிசொல் பிற்கூறப்பட்டது என சேனாவரையர் கூறுகின்றார்”.²⁴ சேனாவரையர் காலத்தில் நிலவிய பாலினச் சிந்தனைகள் இதன் மூலம் புலனாகின்றது.

தொல்காப்பியர் அ.ஃறிணையை இருபால்களாக பகுக்கின்றார். அவையாவன ஒன்றன்பால் மற்றும் பலவின்பால் ஆகும்.

“ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்

றாயிரு பாற்சொல் அ.ஃறிணை யவ்வே”²⁵

இந்நூற்பாக்கு உரை எழுதியுள்ள சேனாவரையர்,

“உயர்திணைச் சொல் உணர்த்தி அதனது பாகுபாடு கூறுகின்றாகலின், ‘அம்முப் பாற்சொல் உயர்திணையை’ என்றாராயினும்’ உயர்திணைச்சொல் மூன்று பாகுபாடுபடும் என்பது கருத்தாகக் கொள்க என்கிறார். மேலும் ‘ஆயிரு பாற்சொல் அ.ஃறிணையவ்வே’ என்பதற்கும் ஈதொக்கும்”²⁶ என்று உரை வரைந்துள்ளார். இந்நூற்பாக்களின் வழி சேனாவரையர் ‘பால்’ என்ற சொல்லைப் பாகுபாடு எனும் பொருளில் கையாள்வதை உணரலாம். மேலும் தொல்காப்பிய பொருளதிகார புறத்திணையியலில்,

“அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்

ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்

இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்

நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்

நாலிரு வழக்கில் தாபதப் பக்கமும்

பாலறி மரபில் பொருநர் கண்ணும்

அனைநிலை வகையோடு ஆங்கெழு வகையால்

தொகைநிலை பெற்றது என்மனார் புலவர்”²⁷

எனும் நூற்பாவில், ‘பாலறி மரபில் பொருநர் கண்ணும்’ என்பதற்கு ‘பாகுபாடு அறிந்த மரபினை உடைய பொருநர் பக்கமும்’ என இளம்பூரணர் விளக்கம் தருகிறார்.

“கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்

காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய வகையினும்

காமம் நீத்த பாலி னானுமென்று

இருபாற் பட்ட ஒன்பதின் துறைத்தே”²⁸

என வாகைத் துறைகளைக் கூறும் நூற்பாவில் ‘காமம் நீத்த பாலும்’ என்பதற்கு ஆசையை நீத்த பக்கமும் என்றும், என்று இருபால் பட்ட ஒன்பதின் துறைத்து என்பதற்கு இரு கூறுபட்ட ஒன்பது துறைத்து எனவும் இளம்பூரணர் பொருள் கூறுகிறார்.

இதன்மூலம் இளம்பூரணர் ‘பால்’ என்பதற்கு ‘பாகுபாடு’, ‘பக்கம்’ என்ற பொருட்களைத் தருவதை உணரலாம். தொல்காப்பிய பொருளதிகார களவியலில்,

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்

ஒன்றி உயர்ந்த பால தாணையின்

ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப

மிக்கோ னாயினுங் கடிவரை இன்றே”²⁹

எனும் நூற்பாவில், ‘ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின் என்பது ஒருவனும் ஒருத்தியுமாக இல்லறஞ் செய்துழி’ அவ்விருவரையும் மறுபிறப்பினும் ஒன்றுவித்தலும் வேறாக்குதலுமாகிய இருவகை ஊழினும் என்றவாறு என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“ஒன்றி உயர்ந்த பாலதாணையின் என்றது இருவருள்ளமும் பிறப்பு தோறும் ஒன்றி நல்வினைக் கண்ணே நிகழ்ந்த ஊழினது ஆணை என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே இந்நூற்பாவில் பால் என்பது ‘ஊழ்’ என்னும் பொருளில் கையாளப்படுவதை உணர முடிகின்றது”.³⁰

மேற்கூறியவற்றிருந்து தொல்காப்பியம் ‘பால்’ என்னும் சொல்லிற்குப் பாகுபாடு, பக்கம், கூறு, ஊழ் என்ற பல்வேறு பொருள்கள் சுட்டுவதை உணரமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் உணர்த்தும் மூன்றாம் பால்

ஆண், பெண் என்ற பால் பாகுபாட்டை வரையறுத்த தொல்காப்பியர், மூன்றாம் பாலினத்தவரையும் தம் நூற்பாவில் சுட்டியுள்ளார்.

“பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின்

ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும்

தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும்

இவ்வென அறியும்அந் தம்தமக் கிலவே

உயர்திணை மருங்கின் பால்பிரிந் திசைக்கும்”³¹

எனும் நூற்பா வழி, உயர்திணையிடத்துப் பெண்மைத் தன்மை குறித்த ஆண்மைத் திரிந்த பெயர்ச்சொல்லும், தெய்வத்தைக் குறித்த பெயர்ச்சொல்லும் இவையெனத் தம் பொருளை வேறு அறிய நிற்கும் ஈற்றெழுத்திணைத் தமக்குடைய அல்ல என்பதாகும். உயர்திணையிடத்து அதற்குரிய பாலாய் வேறுபட்டு இசைக்கும் என்பதும் பெறப்படும்.

அலிப்பெயரின் நீக்குதற்குப் 'பெண்மை சுட்டிய' என்று கூறப்பட்டது. மகடூஉப் பெயரின் நீக்குதற்கு 'ஆண்மை திரிந்த' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. பெண்மை திரிதல் உண்டு என்றாலும் ஆண்மை திரிதலே பெரும்பான்மையாக நிகழ்கிறது என்பதால் 'ஆண்மை திரிந்த' என்கிறார் உரையாசிரியர். அ.:தாவது பேடியர், பேடிமார், பேடிகள் என்பனவற்றை குறிப்பதற்கு பேடியென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியை குறிப்பிடுகின்றார். இதனை உணர்த்த 'பெண்மை சுட்டிய ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி' என்று குறிப்பிடுகிறார். பாலுள் அடங்காத பேடியையும் திணையுள் அடங்காத தெய்வத்தையும் பாலுள்ளும் திணையுள்ளும் அடங்கியவாறு கூறுவதை உணரமுடிகிறது.

மேலும் சேனாவரையர் பேடி வந்தாள், பேடர் வந்தார், பேடியர் வந்தார் எனவும்; தேவன் வந்தான், தேவி வந்தாள், தேவர் வந்தார் என்பனவற்றைச் சான்றாகத் தந்துள்ளார். இவர் தரும் விளக்கமானது பால் குறித்த சிந்தனைகளை விரித்துரைக்கின்றது.

ஆண்மை திரிந்து பெண்மை கொண்டவன் பேடி; பெண்மை திரிந்து ஆண்மை கொண்டவன் பேடன் ; இவ்விருவருக்கும் பொதுப்பெயர் பேடு. இம்மூவர்க்கும் பலர்பால் பெயர் முறையே பேடியர், பேடர், பேடுகள் என்ற மூன்றாம் பால் குறித்த விளக்கங்களை தொல்காப்பியம் வரையறை செய்கின்றது.

பேடி என்னும் சொல் அமையும் முறை

“ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி

ஆண்மை அறிசொற்கு ஆகிடன் இன்றே”³²

என்னும் நூற்பா, 'உயர்திணை மருங்கிற் பால் பிரிந்திசைக்கும்' என்று மேற்கூறப்பட்ட ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக்கிளவி ஆடுஉஅறி சொல்லோடு புணர்தற்குப் பொருந்தும் தன்மைத்து அல்ல என்றுரைக்கிறது.

ஆண் தன்மையிலிருந்து திரிந்து பெண் தன்மை மிக்கவரைப் பேடி என்னும் பெயரால் அழைப்பார். இது ஆண்பாலுக்குரிய வினை ஈற்றைக் கொண்டு முடிவதில்லை. பெண்பால், பலர்பால் ஈறுகளைக் கொண்டே முடியும். (எ.கா) பேடி வந்தாள் - பெண்பால், பேடியர் வந்தார் - பலர்பால்.

பேடி வந்தான் என ஆண் பாலாகக் கூறக்கூடாது என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

தெய்வச்சிலையார் உரை

சொல்லிலக்கணம் கூற முற்பட்ட தொல்காப்பியர் பொருளை இடமாகக் கொண்டு நிகழ்வது சொல்லாகும் என்றார். அச்சொல் நிகழ்ச்சிக்கு நிலைக்களனாகிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் உயர்திணையெனவும், அ.:றிணையெனவும் வரையறுத்து,

“உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே

அ.:றிணை யென்மனார் அவரல பிறவே

ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே”³³

என்றுரைக்கின்றார். மக்களை உயர்திணை என்றும் மக்கள் அல்லாதவரை அ.:றிணை என்றும் தொல்காப்பியர் வரையறுக்கின்றார்.

திணையென்னும் சொல்லுக்கு ஒழுக்கம் என்பது பொருளாகும். மக்களது நல்லறிவின் பயனால் விளைவது ஒழுக்கம். விலங்கு முதலிய சிற்றுயிர்களிலிருந்து மக்கட்குலத்தாரை உயர்திணை எனச் சிறப்பித்து உயர்த்துவது மனஉணர்வின் பாற்பட்ட நல்லொழுக்கம் ஆகும்.

உலக வாழ்வில் இவ்வொழுக்க உணர்வு காரணமாக மக்களை உயர்திணை எனத் தனிச்சிறப்புடையதாக கூறியுள்ளார். நன்றுந்தீதும் பகுத்துணர்ந்து அறியும் நல்லறிவு இல்லாத உயிர்களையும், உயிரல்பொருள்களையும் அ.:றிணை என பகுத்துள்ளார். உலகப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் உயர்திணை, அ.:றிணை என இரண்டாக அடக்கி அவற்றை ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால். பலவிற்பால் என ஐந்துபால்களாகப் பகுத்துள்ளார்.

“உயர்திணையென்பது மற்றுள்ள பொருளெல்லாவற்றினும் உயர்வாகிய பொருள் என விசேடித்து நின்றமையின் பண்புத்தொகையாமென்றும், உயர்ந்த மக்கள் உயரா நின்ற மக்கள் உயரும் மக்கள் என மூன்று காலமுங் கொள்வார்க்கு வினைத்தொகையுமாமென்றும், மக்களாவார் ஒரு தன்மையரன்றி, ஆண், பெண்,

அலியென்னும் வடிவு வேற்றுமையுடைராகலின் அவரெல்லாரிடத்தும் பொதுவாக அமைந்துள்ள மக்கட்டன்மையைக் குறித்து மக்கள் இவர் என்னும் பொதுப் பொருண்மை உயர்திணையா மென்பதறிவித்தற்கு மக்களென்னாது மக்கட் சுட்டென்றாரென்றும், மக்களல்லாத உயிருடையனவும் உயிரில்லனவும் அ.றிணையென்பதறிவித்தற்கு அவரல, பிற என்றாரென்றும் கூறுவர் தெய்வச்சிலையார்”.³⁴

தெய்வச்சிலையார் உரையிலும் மூன்றாம் பாலினத்தவர் குறித்த குறிப்பு காணப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியம் சுட்டும் அகம்

தொல்காப்பியர் எழுத்து மற்றும் சொல்லுக்கு இலக்கணம் வகுத்ததுடன், பாடு பொருளுக்கும் இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். பண்டைத் தமிழர் இயற்றிய செய்யுட்களில் பாடுபொருளாக அமைவது அகம் மற்றும் புறமாகும். தலைவன், தலைவியரிடையே களவு கற்பு சார்ந்த காதல் வாழ்க்கை அகவாழ்க்கை எனப்படும். இதனை இளம்பூரணர், “அகப்பொருளாவது போக நுகர்ச்சியாகலான் அதனால் ஆய பயன் தானே அறிதலின் அகம்”³⁵ என்றுரைக்கின்றார்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களில் ஒருவரான நச்சினார்க்கினியர் அகம் என்பதற்கு, ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறு இருந்ததெனக் கூறப்படாததால் யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதோர் பொருள் ஆதலின் அதனை அகம் என்கின்றார்.

தலைவன் தலைவியின் இல்லறம் சார்ந்த அக வாழ்வை எடுத்துரைப்பது அக இலக்கியங்களாகும். இவ்வக இலக்கியங்களில் சுட்டப்படும் உணர்வுகள் உலகம் முழுமைக்கும் பொதுவானதால் அவற்றில் தலைவன் தலைவியின் பெயர் சுட்டப்படவில்லை. இதனை,

“மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையும்

சுட்டிஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்”³⁶

எனும் நூற்பா குறிப்பிடுகின்றது. அ.தாவது அகப்பொருளும் அதில் சுட்டப்படும் ஐந்து திணைகளும் அனைவருக்கும் பொதுவாதலால் தனியொருவரின் பெயரைச் சுட்டாது ஊரன், சேர்ப்பன், நாடன் என்ற பொதுப்பெயரால் சுட்ட வேண்டும் என்பது இதன் பொருளாகும்.

இவ்வாறாக அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் அனைவரும் படித்து இன்புறத்தக்க வகையில் பொதுமைத் தன்மையுடையதாய் விளங்க வேண்டும் என வரையறுத்த தொல்காப்பியர் அகமாந்தர்களையும் தம் நூற்பாவில் சுட்டுகின்றார்.

தொல்காப்பியம் சுட்டும் அகமாந்தர்கள்

தொல்காப்பியர் அகவாழ்வினை இரு கூறாகப் பிரிக்கின்றார். அது களவு, கற்பு என்பதாகும்.

களவு

பிறர்க்குரித்தென்று இரு முது குரவரால் கொடை எதிர்ந்த தலைவியை அவர் கொடுப்பக் கொள்ளாது இருவரும் கரந்த உள்ளத்தொடு எதிர்பட்டுப் புணர்வதைக் களவு என்றனர் நச்சினார்க்கினியர்.

அ.தாவது தலைவனும் தலைவியும் கொள்வாரும் கொடுப்பாரும் இன்றித் தாமே கூடி மகிழும் நிலை களவு என்று உரைக்கப்படுகின்றது.

கற்பு

கற்பு என்பது உற்றார் உறவினர் அறிய இருவரும் மணந்து இல்லறம் நடத்தும் இயல்பினை கூறுவதாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதுவே”³⁷

எனும் நூற்பாவழி விளக்குகின்றார். ஆக அன்பின் ஐந்திணையொழுக்கமாக களவு, கற்பு வாழ்க்கை கருதப்படுகின்றது. தொல்காப்பியம் அக மாந்தர்களை தலைமை மாந்தர், துணைமை மாந்தர் என இரண்டாகப் பகுத்துள்ளது. அதனுள் தலைவன், தலைவி மட்டுமே முதன்மை மாந்தர்களாவர். ஏனையோர் துணைமை மாந்தர்களாவர்.

களவு, கற்பு வாழ்கையில் கூற்று நிகழ்த்துபவர் கூற்று நிகழ்த்தாதவர் எனப் பகுத்து கூறும் தொல்காப்பியர் அகமாந்தர்கள் பதினெட்டு என்று சுட்டிக்காட்டி உள்ளார்.

இலக்கிய மாந்தர்களைத் தொல்காப்பியம் குறிக்கோள் மாந்தர்களாகவே (Ideal characters) படைத்துக்காட்டியுள்ளது. அதனால்தான் மாந்தர்களுக்கு தேவையான சிறந்த பண்புநலன்களையும் தொல்காப்பியம் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

மூன்றாம் பாலினத்தவரை தொல்காப்பியர் சுட்டியிருப்பினும் அவர்களுக்கான பண்புகளை வரையறுக்கவில்லை என்பதையும் நன்கு அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தலைமை மாந்தர்கள்

காதல் வாழ்வின் முதன்மை மாந்தர்கள் அல்லது தலைமை மாந்தர்கள் என்று வருணிக்கப்படுபவர்கள் தலைவன், தலைவியர் ஆவர். அவர்களின் பண்புகளைத் தொல்காப்பியர் வரையறுத்துள்ளார்.

மாந்தர்களின் மனநிலைகளை உணர்த்தும் வகையில் உரிப்பொருள் அமைகின்றன. புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்பன உடற்செயல்களாக மட்டுமின்றி உள்செயல்களாகக் கொள்வதன் மூலம் அம்மாந்தர்களின் உணர்வுகளை நன்கு உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

தலைமை மாந்தர்களின் ஒப்புமைப் பண்புகள்

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை யாண்டோ

டுருவு நிறுத்த காம வாயில்

நிறையே யருளே உணர்வொடு திருவென

முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”³⁸

எனும் நூற்பா தலைவன் தலைவியர்க்கிடையே உள்ள ஒப்புமைப் பண்புகளை விளக்கி கூறுகின்றது. அவையாவன பிறப்பு, குடிமை, ஆண்மை, ஆண்டு, உருவு, அன்பு, நிறை, அருள், உணர்வு, திரு என்பனவாகும்.

மேற்கூறியவற்றை இலக்கியத் தலைவன், தலைவிக்குரிய இன்றியமையாத இலக்கியக் கூறுகளாக அல்லது பண்புகளாக தொல்காப்பியம் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

இதனைப் போன்று இலக்கிய மாந்தர்க்கு ஆகாத பண்புகளையும் தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது.

“நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு புறமொழி

வன்சொற் பொச்சாப்பு மடிமையொடு குடிமை

இன்புறல் ஏழைமை மறப்போ டொப்புமை

என்றிவை யின்மை என்மனார் புலவர்”³⁹

என்ற நூற்பா இதனை விளக்குகின்றது. பொறாமை, கொடுமை, வியப்பு, புறங்கூறல், வன்சொல், சோர்வு, மடிமை, குடிமை, இன்புறல், ஏழைமை, மறப்பு, ஒப்புமை என்பனவெல்லாம் தலைமை மாந்தருக்கு இருக்கக்கூடாத பண்புகள் என்கின்றார் தொல்காப்பியர்.

ஏழைமை என்ற சொல் இங்குப் பொருள் வறுமையைக் குறிக்கவில்லை. அறிவு, பண்பாட்டு வறுமையைத் தான் அவர் ‘ஏழைமை’ என்று கூறி இருக்க வேண்டும்.

தொல்காப்பியர் வரையறுக்கும் தலைவனின் பண்புகள்

“மனிதன் உலக சமுதாயத்துக்குப் பொதுவானவன். அவனது விருப்பு வெறுப்புகள் / இயல்புக்கங்களின் அடிப்படையில் தோன்றும் பற்றுக்கள் என்பனவும், பொதுவானவை. காதல், வீரம், கொடை என்னுமிப் பண்புகளும் எல்லா நாட்டினர்க்கும் பொதுவானவையே. எல்லா நாட்டு கவிஞர்களும், மானுடம் பாடுவதானால் இப்பண்புகளைப் பற்றியே பாடுவர். ஆயினும் பாடும் மரபு, இலக்கிய மரபு என்பன மொழிக்கு மொழி, நாகரிகத்துக்கு நாகரிகம் வேறுபடும் தன்மையன. எல்லா நாட்டினரும் காதலும் வீரமும் பற்றிப் பாடியிருப்பினும், இவை பற்றிய துணை நிகழ்ச்சிகள் இவை நிகழுவதற்கேதுவான கால, நடப்பு முறைகள் ஆகிய கருதுகோள்களையும் இவற்றை உணர்த்தும்போது மேற்கொள்ளத் தக்கனவாக அமைத்துக் கொள்ளும் புலப்பாட்டு முறைகளையும் கொள்கைகள் என்னும் அடிப்படையில் வரையறை செய்து கொண்டு அவற்றிற்கிணங்கப்

பாடல்கள் இயற்றுவது என்பது தமிழிலக்கியத்தில் சிறப்பாகச் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது. இத்தகைய அகப்பொருளின் உணர்த்துமுறை தான் (Poetic Expression) தமிழுக்கே பொருளிலக்கணம் உரியது என்னும் பெருமிதத்தின் அடிப்படையாகவும் உட்கோளாகவும் அமைகிறது என்பதை நாம் உணர முற்பட வேண்டும்”⁴⁰ என்று அ.அ.மணவாளன் குறிப்பிடுகின்றார்.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் முதன்மை மாந்தர்களில் தலைவனும் ஒருவனாவான்,

“பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன”⁴¹

என்று தொல்காப்பியர் தலைவனுக்கான இலக்கணத்தை வரையறை செய்கின்றார். அதாவது காதலிக்கும் தலைமகன் பெருமை உடையவனும் அறிவுத்திறன் மிக்கவனுமாக இருப்பான். அன்பின் ஐந்திணைகளிலும் படைக்கப்படும் ஆண்மகனின் தலையாய பண்பாக இது கொள்ளப்படுகின்றது. இங்ஙனம் பெருமை என்பது செயற்கரிய செய்பவர், அரிய பண்பாளர் பெருமிதமுடையவர் என்னும் பொருள்களில் வருவதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும் உரன் என்பது அறிவுத்திறன்மையைக் குறிக்கின்றது.

தலைவனுக்கு கூற்று நிகழும் இடங்கள்

தலைவன் தலைவியரிடையே காணப்படும் களவொழுக்கத்தில் தலைவனுக்குக் கூற்று நிகழும் இடங்களை இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், பாங்கியர் கூட்டம் என்னும் நான்கு நிலைகளில் தொல்காப்பியம் விளக்குகிறது.

இயற்கைப் புணர்ச்சி

“மெய்தொட்டுப் பயிறல் பொய்பா ராட்டல்

இடம்பெற்றுத் தழாஅல் இடையூறு கிளத்தல்

நீடுநினைந்திரங்கல் கூடுத லுறுதல்”⁴²

எனும் நூற்பா அடிகளில் தலைவனின் களவொழுக்கத்தில் நிகழும் இயற்கைப் புணர்ச்சியின் நிகழ்வுகளைத் தொல்காப்பியர் நிரல்பட கூறுகிறார்.

அ. தாவது தலைவன் தலைவியின் உடலைத் தொட்டுப் பழகி அவளது நாணத்தைப் போக்க முயல்தல். தலைவியின் கூந்தல், நெற்றி முதலியவற்றைப்

பொய்யாகப் புனைந்துக் கூறி பாராட்டி திருத்த முயல்தல். தலைவியை நெருங்கித் தழுவுதல். அவள் நாணத்தால் விலகிச் செல்வதால் தான் துன்புறுவதாகக் கூறுதல். அவள் இணங்காதவள் போலக் காணப்படுதலால், 'எப்போது இசைவாளோ' என்று நீண்ட நேரம் நினைந்து இரங்குதல், கூடி மகிழ்தல். இவையாவும் இயற்கைப் புணர்ச்சியின்கண் நிகழ்வனவாகும்.

இடந்தலைப்பாடு

“சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்

தீராத் தேற்றம் உளப்படத் தொகைஇப்

பேராச் சிறப்பின் இருநான்கு கிளவியும்

பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும் பிரிந்தவழிக் கலங்கலும்”⁴³

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் தொடர்ச்சியாக நிகழ்வது இடந்தலைப்பாடு ஆகும். இதனுள் கூறப்படும் தலைவன் தான் கூடிய 'நுகர்ச்சியை' விரைந்து பெற்றவிடத்து அவ்வின்பத்தில் திளைத்தல், அப்போது அவளது தீராத அச்சத்தைத் தீர்த்து உறுதி கூறித் தேற்றுதல் எனும் இவை இரண்டும் இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு இவற்றிற்க்கு பொதுவான ஓர் அக நிகழ்வாகவே காட்டப்படுகிறது.

மேலும் அடுத்தடுத்துத் தலைவியைப் பெற்றவழி மகிழ்தலும், பிரிய நேர்ந்தவழிக் கலங்கலும் தலைவன்பால் ஏற்படும் உணர்வுகளாகும். இத்தகைய உணர்வுகள் பாங்கற் கூட்டம், பாங்கியர் கூட்டத்திலும் நிகழும் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

பாங்கற் கூட்டம்

“நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைப்பினும்

குற்றங் காட்டிய வாயில் பெட்பினும்

பெட்ட வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுப்பினும்”⁴⁴

எனும் தொல்காப்பிய அடிகள் பாங்கற் கூட்டத்தின்கண் ஏற்படும் தலைவனது மனவுணர்வுகளை அழகுற விளக்கி நிற்கின்றன.

அ.தாவது தலைவன் நிலையான இல்லற வாழ்வு நெறிகளை நினைத்து, அதற்குத்தக நிகழ வேண்டியவற்றைப் பேசுதல். தன்னிடம் குற்றம் கண்டு கழறிய பாங்கனிடம் அவன் ஏற்குமாறு தலைவன் தன் காதலை விளக்கிக் கூறுவான். தலைவன், தலைவியால் விரும்பப்பட்ட அவளின் உயிர்த்தோழியை அணுகித் தலைவியை அடைய உதவுமாறு வலியுறுத்தி இரங்கிப் பேசுவான். இவையாவும் பாங்கற் கூட்டத்தில் தலைவன் கூற்று நிகழ்த்தும் இடங்களாக அறியப்படுகின்றது.

பாங்கியர் கூட்டம்

“ஊரும் பேருங் கெடுதியும் பிறவும்

நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறித்

தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும் தோழி

குறையவட் சார்த்தி மெய்யறக் கூறலும்

தண்டா திரப்பினும் மற்றைய வழியும்

சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினும்

அறிந்தோள் அயர்ப்பி னவ்வழி மருங்கில்

கேடும் பீடுங் கூறலும் தோழி

நீக்கலி னாகிய நிலைமையும் நோக்கி

மடல்மா கூறும் இடனுமா ருண்டே”⁴⁵

எனும் தொல்காப்பிய அடிகள் பாங்கியர் கூட்டத்தை விளக்கியுரைக்கின்றது.

அ.தாவது தலைவன், தலைவியும் தோழியும் தினைப்புனங் காக்குமிடத்துச் சென்று ஊர் எது? என வினவியும் பேர் எதுவென வினவியும் தான் வேட்டையாடிய யானை

முதலியன தப்பித்து இப்பக்கம் வந்தனவா? என வினவியும் நீர்மையுடன் (பண்புடன்) மிகக் குறிப்பாகக் கூறித் தோழியிடம் தன் குறையைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டுதல் ஆகியன தலைவனின் பண்புகளாகும். மேலும் தலைவி மேல் குறையைச் சார்த்தித் தோழி உண்மையை அறியும்படி நடந்ததைக் கூறுவான்.

தலைவன் திரும்பத் திரும்பச் சளைக்காது தோழியிடம் குறையிரப்பான், பிறவாறு தோழி அலைக்கழிக்கும் போது பேசுதல், தோழியைக் கேட்டுக் கெஞ்சுதலினும் நேரே சென்று தலைவியைத் தழுவிக்கொள்ளுதல், எல்லாம் அறிந்து 'மதியுடம் பட்ட' தோழி ஐயப்பட்டு மறுக்கும் போது, அதனால் வரும் கேடும், தனது பெருமையும் கூறி வேண்டுதல், தோழி 'வாரற்க' எனத் தடுப்பதனால் ஏற்படும் நிலையில் பேசுதல், எதுவும் இயலாத வழி மடலேறுவேன் என அச்சுறுத்தல். இவையாவுமே தலைவன் பாங்கியர் கூட்டத்தில் கூற்று நிகழ்த்தும் இடங்களாக சுட்டப்பட்டுள்ளன.

தலைவியை தன்வயப்படுத்தும் தலைவன்

தலைவியைக் கண்டு காதலுற்ற தலைவன் அவளை தன்வயப்படுத்த முயலும் திறத்தை,

“முன்னிலை யாக்கல் சொல்வழிப் படுத்தல்

நன்னயம் உரைத்தல் நகைநனி உறாஅ

அந்நிலை யறிதல் மெலிவுவிளக் குறுத்தல்

தன்னிலை யுரைத்தல் தெளிவகப் படுத்தலென்று

இன்னவை நிகழும் என்மனார் புலவர்”⁴⁶

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. அ.தாவது தலைவன் தலைவியை முன்னிலைப்படுத்தி முதலில் பேசுவான். தன் பேச்சை அவள் கேட்கும் படியும் அதன்படி நடக்குமாறும் செய்ய முயல்வான். அவளது அழகு,பண்பு முதலியவற்றை வருணித்து கூறி அவளை மகிழ்விப்பான். தலைவியது முகை-மொக்குள் போன்ற வெளிப்படத் தோன்றாத நகைச்சிரிப்பையும் அறிந்து கொள்வான். தனது காம உணர்வால் ஏற்படும் மெலிவினை

இரக்கம் உண்டாகும்படி விளக்குவான். தனக்குத் தலைவி மீதுள்ள அன்பையும் உறுதியையும் நன்கு எடுத்துரைத்து அவள் தன்னை நம்பும் படி தன்னகப்படுத்துவான்.

இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கான சூழல்கள்

தலைவன் தலைவியரிடையே காதல் உணர்வுச் சூழல்களில் புணர்ச்சி நிமித்தமாக தோன்றும் பன்னிரண்டு மெய்ப்பாடுகளை தொல்காப்பியம்,

“பாங்கர் நிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப”⁴⁷

என்று கூறுகின்றது. அதாவது காட்சி, ஐயம், துணிவு, வேட்கை, ஒருதலை உள்ளாதல், மெலிதல், ஆக்கம் செப்பல், நாணுவரை இறத்தல், நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல், மறத்தல், மயக்கம், சாக்காடு என்று குறிப்பிடுகின்றது.

“முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே

பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே”⁴⁸

எனும் நூற்பா முதலில் கூறப்பட்ட காட்சி, ஐயம் ஆராய்ந்து தெளிதல் மூன்றும் கைக்கிளைக்கு உரியன என்றும், இறுதியில் கூறிய நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல், மறத்தல், மயக்கம், சாக்காடு நான்கும் பெருந்திணைக்குரியன என்றும் கூறுகின்றது. இதன் வாயிலாக காட்சி, ஐயம், தெளிதல் மூன்றும் ஐந்திணைக் காதலாகத் தொடர்வதை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைவன் தலைவி சந்திப்பு

தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பு நிகழுமிடம் குறியிடம் எனப்படும். தலைவன் தலைவி சந்திக்கும் பொழுதின் தன்மையை ஒட்டி அது இரவுக்குறி, பகற்குறி என இருகூறாகச் சுட்டப்படும்.

தலைவியை காண குறியிடம் வரும் தலைவன் தவறாது வருவான். வழியருமை கருதியோ, அழிவு நேருமெனவோ, அச்சப்பட்டோ, இடையூறுகளை எண்ணியோ தலைவன் அஞ்சி வாராதிருக்கமாட்டான். இதனை பின்வரும் நூற்பா சுட்டுகின்றது.

“ஆறின தருமையும் அழிவும் அச்சமும்

ஊறும் உளப்பட அதனோ ரற்றே”⁴⁹

“மறைந்த ஒழுக்கத் தோரையும் நாளுந்

துறந்த ஒழுக்கங் கிழவற் கில்லை”⁵⁰

என்னும் நூற்பாக்கள் தலைவன் தலைவியரது மகிழ்ச்சியான விளையாட்டு குறித்து குறிப்பிடுகின்றது.

களவொழுக்கத்தில், ஓரை என்னும் மகளிரது வண்டல் விளையாட்டையும் விழா நாட்களில் கலந்துகொள்ளுதலையும் துறந்து கைவிடுதலென்பது தலைவனுக்கு இல்லை. அக்காலங்கள் தலைவன் தலைவியை எளிதிற சந்திக்கப் பெறுவான்.

இவ்வாறாக, களவுக் காலத்தில் தலைவன் தலைவி சந்திப்பு நிகழ்வதை நன்கு அறிய முடிகிறது.

அலர் – அம்பல்

தலைவன் தலைவியர் ஊரைவிட்டுப் பிரிந்து போய் ஆறுகளிலும், குளங்களிலும் புனலாடுவர். இதனால் அலர் ஏற்படுவதுண்டு.

“அம்பலும் அலருங் களவுவெளிப் படுத்தலின்

அங்கதன் முதல்வன் கிழவ னாகும்”⁵¹

என்ற நூற்பா களவினை வெளிப்படுத்தக் கூடிய கருவிகளில் ஒன்றாக அம்பலைச் சுட்டுகின்றது. அம்பல் என்பது ஊரார் முகக்குறிப்பால், காதலர் களவுறவு பற்றித் தம்முள் மறைமுகமாகப் பேசிக்கொள்ளுதல். அலர் என்பது வாய்விட்டு வெளிப்படையாகப் பலரும் பேசிக் கொள்ளுதல். இவை இரண்டுமே களவை ஊரார் அறிய வெளிப்படுத்துவன. இதற்கு காரணமானவன் தலைவனே ஆவான். தலைவன் தன் காதல் மிகுதியால் தலைவியைத் தேடி வருதலே ஆகும். தலைவன் தலைவியின் உறவானது அம்பலாக தோன்றி அலராக மலரும்.

தலைவன் பேசும் பண்பு

தலைவனது பாலினப் பண்புகளை வரையறுக்கும் தொல்காப்பியர் அவன் கூற்று நிகழ்த்தும் முறைகளைச் சுட்டுகின்றார். மிக உயர்வாகச் செருக்குத் தோன்ற பேசுதலும் எதிர் மறுத்துப்பேசுதலும் ஐயப்பட்டுப் பேசுதலும் ஆண்களுக்கு உள்ள இயல்பாகும். பெண்கள் அவ்வாறு பேசுவது கிடையாது என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

“உயர்மொழிக் கிளவி உறமுங் கிளவி

ஐயக் கிளவி ஆடுஉவிற் குரித்தே”⁵²

இத்தகைய தலைமகன் தோழியிடம் கூற்று நிகழ்த்தும் முறைகளை,

“பண்பிற் பெயர்ப்பினும் பரிவுற்று மெலியினும்

அன்புற்று நகினும் அவட்பெற்று மலியினும்

ஆற்றிடை யறுதலும் அவ்வினைக் கியல்பே”⁵³

என்ற நூற்பா சுட்டுகின்றது. அதாவது இது பண்புடைமைக்கு அழகன்று எனக் கூறிக் களவை தோழி மறுக்குமிடத்தும், காமத்தால் மிகவும் பரிதவித்து உடல் மெலியும் போதும், அன்பு தோன்ற நகையாடித் தோழி மறுக்கும் போதும் தோழியது உடம்பாடு பெற்று மகிழும் போதும் தான் வரும் வழியின் இடையூறுகள் பற்றிக் கூறும் போதும் தலைவன்பால் கூற்று நிகழும். அ.தாவது தலைவன் தன் நிலையை எடுத்தியம்ப வேண்டிய நிலையில் அவனது கூற்றுக்கள் அமையும் என்பதாகும். சான்றாக,

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்

வண்டுபடு கூந்தல் தண்தழைக் கொடிச்சி;

வளையள் முளைவாள் எயிற்றள்:

இளையள் ஆயினும், ஆரணங் கினளே”⁵⁴

எனும் ஐங்குறுநூற்று பாடல் அமைகின்றது.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் குறவனின் அன்பிற்குறிய இளமகள் வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலை உடையவள். குளிர்ச்சி பொருந்திய தழை ஆடையை அணிந்தவள். வளையலணிந்தவள். நாணலின் முளைபோலும் ஒளிபொருந்திய பற்களை உடையவள். வயதில் இளையவள் ஆயினும் எனக்கு அரிய வருத்தம் தருபவள் என தலைவன் தோழியிடம் தன் நிலையை எடுத்துரைப்பதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

தலைவி முன் தலைவன் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து பேசும் இடங்களும் உண்டு. தலைவன் அரசன் பொருட்டு வினைவயிற் பிரியும் போதும், பொருள் தேடப் பிரியும் காலத்திலும் தலைவன் தலைவியிடம் தன்னைத் தானே புகழ்தல் நிகழும். இதனை,

“கிழவி முன்னர்த் தற்புகழ் கிளவி

கிழவோன் வினைவயின் உரிய என்ப”⁵⁵

எனும் நூற்பா புலப்படுத்துகின்றது. அதாவது தலைவன் வினைவயின் போர் முதலிய காரணங்களால் பிரிய நேரிடுமிடத்து தலைவி முன்னர் தன்னைத் தானே புகழ்ந்து பேசுவான். இது தலைவனது இயல்புகளுள் ஒன்றாகும்.

தலைவியை பிரியும் நிலையில் தலைவனது மனநிலை

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டிய நிலைகளையும் தொல்காப்பியர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்,

“ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே”⁵⁶

என்கின்றார். தலைவன் கல்வி கற்பதற்காகப் பிரிவான். பகைவரோடு போர் செய்வதற்கு தன் தலைவியை பிரிவான். மன்னர்களிடையே தூதுவராகச் செல்வதற்கும் தன் துணையைப் பிரிந்து செல்வான். தலைவன் பொருளுக்காகப் பிரிவதை,

“பொருள்வயின் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்தே”⁵⁷

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். சமுதாயத்தில் இல்லறக் கடமையாற்ற உயர்ந்த ஒழுக்கச் சிறப்புகள் காரணமாக பொருள்வயின் பிரிவு ஏற்படும். இது காலிற் பிரிவு, கடலிற் பிரிவு என இருபாற்படும்.

“நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவும் ஆகும்”⁵⁸

“நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் திணையே”⁵⁹

என்னும் நூற்பாக்கள் தலைவன் தலைவியைப் பிரியக் கருதும் போது அவற்றன் மனநிலையைக் காட்டுகின்றது.

தலைவன் தான் தலைவியை பிரியும் சூழல் ஏற்படும் போது முன்பு பிரிய எண்ணிய போது தலைவி வருந்தியதை நினைத்துப் பார்ப்பான். அங்ஙனம் முன்பு நடந்ததைக் கூறிப் போகாது தவிர்த்து வீட்டிலேயே தங்குதலும் உண்டு. இவை பாலைத்திணையில் அதிகம் நிகழும்.

“துன்புறு பொழுதினும் எல்லாங் கிழவன்

வன்புறுத் தல்லது சேறல் இல்லை”⁶⁰

எனும் நூற்பா தலைவி தலைவன் பிரிவுக்கு வருந்துவாள். அவ்வாறு வருந்தும் தலைவியை வற்புறுத்தி ஆற்றுவிப்பது தலைவனின் கடமையாகும். அதனால் அவன் பிரிந்து போகமாட்டான். இதற்காகவே அவன் சிலநாள் செலவழங்குவான் என்று கூறுகின்றது.

செலவழங்குதல்

தலைவனின் பிரிவை எண்ணி தலைவி வருந்துவாள். அவளை ஆற்றுவித்து தன் வினைமேற் செல்ல முயலும் தலைவன், தலைவியின் நிலையை கருதி அவள்மேல் தான் கொண்ட அன்பின் மிகுதியால் தான் செல்லுதலை தவிர்த்து தலைவியை மகிழ்விப்பது செலவழங்கலாகும். ஆயினும் தொல்காப்பியர்,

“செலவிடை அழுங்கல் செல்லாமை அன்றே

வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சி யாகும்”⁶¹

என்று கூறுகின்றார். அ. தாவது தலைவன் பிரிந்து செல்வதற்கு இடையே அச்செயலைத் தவிர்த்தல் என்பது பிரிந்து செல்லாமை அன்று. அது தலைவியை வற்புறுத்தி ஆற்றுவிக்கக் கருதிய தவிர்ச்சி ஆகும்.

பாசறையில் தலைவன்

போர் காரணமாகப் பிரியும் தலைவன் பாசறையில் இருக்கும் பொழுது கிழவியின் நிலையை வாயில்கள் உரைக்க மாட்டார்கள். தலைவனும் தலைவியை நினைக்க மாட்டான். இதனை,

“கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்

வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்”⁶²

எனும் நூற்பா விளக்கி நிற்கிறது.

தலைவனின் ஊடல் மற்றும் பணிதல்

தலைவன் பரத்தையர் காரணமாக பிரியும் பொழுது தலைவி ஊடுவாள். தலைவன் மிக அரிதாகவே தலைவியிடம் ஊடுவான்.

“உணர்ப்புவரை இறப்பினும் செய்குறி பிழைப்பினும்

புலத்தலும் ஊடலும் கிழவோற் குரிய”⁶³

என்கிறது தொல்காப்பியம். அதாவது தலைவி ஊடிய போது அவ்வூடலை நீக்க தலைவன் முயல்வான். தலைவனால் அவளது ஊடலை தீர்க்க முடியாமல் எல்லை கடந்து விடின் தலைவன் ஊடத் தொடங்கி விடுவான். மேலும் குறியிடம் வந்து செய்த குறியைத் தலைவி தப்பவிட்டால் அது தலைவனுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தரும். அப்போதும் தலைவன் புலக்கவும் ஊடவும் செய்வான் என்பதாகும். எனினும் சங்க இலக்கியங்களில் தலைவன் ஊடுவது போன்ற பாடல்கள் அமையவில்லை.

தலைவி தான் பணிவுடன் தலைவன் சொல்கிற வழியில் நிற்பாள். தலைவன் பணிவாக, வழிவிடுவான் போல பேசுவது தலைமைக்கு இயல்பில்லை. ஆனால் தலைமகளின் ஊடலால் காம உணர்வு எல்லை கடந்த விடத்து, அவள் ஊடலை நீக்கத் தலைவன் பணிவுடன் கூடிய சொற்களை அவளிடம் பேசுவான். இதனை,

“காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி

காணுங் காலைக் கிழவோற் குரித்தே

வழிபடு கிழமை அவட்கிய லான”⁶⁴

என்கிறது தொல்காப்பியம். மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தலைவனின் பண்பியல்புகளை தொல்காப்பியத்தின் வழி நன்கு அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் சுட்டும் பெண்மை

பெண்களின் பண்புகளை தொல்காப்பியம் வரையறுக்கின்றது. பெண்கள் குறித்து கூற முற்படும் தொல்காப்பியர்,

“அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுத்தல்

நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப”⁶⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றார். அ.:தாவது அச்சமும் வெட்கமும், அறியாமையும் முற்பட்டு நிறறல் பெண்ணுக்குரிய குணங்கள் என்பதாகும்.

“முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை”⁶⁶

“எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடும் புணரார்”⁶⁷

என்பன போன்ற நூற்பாக்களின் வாயிலாக, கடல் கடந்து செல்லும் போது பெண்களை உடனழைத்துச் செல்லும் வழக்கம் இல்லை என்பதையும், எண்ணுதற்கரிய போர்களத்து பெண்கள் ஆண்களுடன் போகமாட்டார்கள் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. இதன்மூலம் பெண்களுக்குரிய மென்மைத் தன்மையும், அவர்களின் மெல்லியல்புகளையும் தொல்காப்பியர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

தலைவியின் மாண்புகள்

இல்லறத்தின் தலைவியாக பெண் அமைகின்றாள். அவ் இல்லறம் சிறப்பாக அமைய, கற்பு பலவிடங்களில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

“உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்

செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றெனத்”⁶⁸

என்ற நூற்பாவில் ஒரு பெண்ணுக்கு உயிரை விட நாணம் சிறந்தது. அந்த நாணத்தை விடவும் குற்றமற்ற அறிவார்ந்த கற்பே சிறந்தது என்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

கற்பே சிறந்தது என்று கூறுவதோடு நின்றுவிடாமல் அக்கற்பில் சிறந்த தலைவியின் மாண்புகளையும் தொல்காப்பியர் பட்டியலிடுவதை,

“கற்புங் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்

மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லதின்

விருந்துபுறத் தருதலுஞ் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறிவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகள்

முகம்புகல் முறைமையிற் கிழவோற் குரைத்தல்

அகம்புகல் மரபின் வாயில்கட் குரிய”⁶⁹

என்னும் நூற்பா விளக்கி நிற்கிறது.

தலைவனின் முகத்திற்கு நேரே நின்று பேசுவர்களாகவும் வீட்டினுள் புகுந்து பழகாமளவு தொடர்புரிமை உடையவர்களாக விளங்க கூடிய வாயில்கள், தலைவனிடம் தலைவியின் மாண்பை, பண்புநலன்களை விவரிப்பர்.

தலைவியின் கற்புடைமை, அன்புணர்வு, நல்வழிஒழுக்குதல், மென்மைச் சாயலுள்ள பொறுமை குணம், மனதைக் கட்டுப்படுத்தும் நிறை, முடியாத போதும் வருந்தி விருந்து புறந்தருதல், சுற்றத்தாரைப் பேணிக் காத்தல் இவை போன்ற இன்ன பிறவும் என தலைவியின் நற்குணங்களை தொல்காப்பியர் விளக்கி உள்ளார்.

மேலும் தலைவன் தன் ஒழுக்கத்தில் இருந்து தவறும் போது தாய்போல் இடித்துரைத்துத் தழுவிக் கொள்ளும் நல்லியல்பினள் தலைவி என்பதை,

“தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல்

ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப

கவ்வொடு மயங்கிய காலை யான”⁷⁰

என்னும் நூற்பா புலப்படுத்துகின்றது.

பெண்களுக்குரிய அரும்பண்புகள்

“செறிவும் நிறைவும் செம்மையுஞ் செப்பும்

அறிவும் அருமையும் பெண்பா லான”⁷¹

என்னும் நூற்பா பெண்களுக்குரிய அரும்பண்புகளை கூறுகின்றது. அடக்கமுடைமை, மனத்தை ஒருவழி நிறுத்தும் ஆற்றலுடைமை, செவ்விய பண்புடைமை, சொல்வன்மை, எதிர்வரும் நன்மை தீமைகளை முன்னதாக உய்த்துணரும் அறிவுக் கூர்மை, பிறரிடம் காண இயலாத அரிய தன்மை ஆகிய உயர் பண்புகளைக் கொண்டவர்களாகப் பெண்பாலரை படைத்துக் காட்டியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

தலைவி தன் வேட்கையை வெளிப்படுத்தும் அகஉணர்வு நிலை

“காமஞ் சொல்லா நாட்டம் இன்மையின்

ஏமுற இரண்டும் உளவென மொழிப”⁷²

என்ற நூற்பா வழி, பெண்ணின் காம வேட்கையை அவளது கண்களே சொல்லிவிடும். அங்ஙனம் குறிப்புணர்த்தாத கண்களே இல்லையாதலால், அவளுக்கும் பாதுகாப்பாக முற்கூறிய நாணமும் மடப்பமும் உள்ளனவேயாம் என்றுரைக்கின்றார் தொல்காப்பியர்.

களவொழுக்கத்தில் தலைவியின் மன நிலையினை,

“வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல் மெலிதல்

ஆக்கஞ் செப்பல் நாணுவரை இறத்தல்

நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்

மறத்தல் மயக்கஞ் சாக்காடு என்றிச்

சிறப்புடை மரபினவை களவென மொழிப”⁷³

என்ற நூற்பா வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

காதல் தோன்றியதும் தலைமை மாந்தர் இருவரும் மெய்யுறு புணர்ச்சியில் ஈடுபடமாட்டார்கள். காதலுணர்வு வளர்ந்து, மெலிந்து, இனி இஃது இன்றி வாழ்தலரிது என்ற இறுதிக் கட்டத்தில் தான் மெய்யுறுப் புணர்ச்சி நிகழும். கண்ணாற்கண்டு மனம் கலந்த பின் ஒருவர் மீது ஒருவருக்கு மீதார்ந்த விருப்பம் எழும். இடையறாது ஒருவரையொருவர் நினைத்துக் கொண்டிருப்பர் உணவு குறையவும் மனம் கலங்கவும் மெலிவடைவர். தமக்கு ஏற்படும் துன்பங்களையும் மெலிவுகளையும் மறைத்து, ஆக்கமாகச் செப்புவர். வெட்கம் எல்லை கடக்கும். பார்ப்பவை எல்லாம் காதலர் போலவும் அவர்தம் உறுப்புகள் போலவும் தோன்றும். தம்மை மறந்து பித்தாவர். மோகத்தால் மயங்குவர். இனி வாழ்தல் அரிது என்று எண்ணத்தொடங்குவர். இவையாவும் களவு காலத்தில், உள்ளப் புணர்ச்சிக் கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாகும். பிற்காலத்தார் அவத்தைகள் என்பர். இவை எல்லாம் ஒரு சேர நிகழுமென்றோ வரிசைப்படி நிகழுமென்றோ கருதுதல் தவறு. அவரவர் மனநிலைக்கு ஏற்ப இவை நிகழும்.

1. வேட்கை - முதன் முதற்கண்டு மனங்கலந்த பின் ஒருவர் மீது ஒருவருக்கு தோன்றும் மீதார்ந்த விருப்பம். 2. ஒருதலை உள்ளூதல் - ஒரு படித்தாக இடையறாது ஒருவரையொருவர் நினைத்தல். 3. மெலிதல் - காமஉணர்வால் உடல் மெலிவுறுதல். 4. ஆக்கம் செப்பல் - தமக்கு ஏற்படும் துன்பங்களை மறைத்து ஆக்கமாகக் கூறுதல். 5. நாணுவரை இறத்தல் - வெட்கம் எல்லை கடத்தல். 6. நோக்குவ எல்லாம் அவையே போற்றல் - எதைப் பார்த்தாலும் காதலர் தம் உறுப்புக்களைப் போலவே தோன்றுதல். 7. மறத்தல் - தன்னை மறந்து பித்தாதல். 8. மயக்கம் - மனம் அழிந்து மயங்குதல். 9. சாக்காடு - சாகவும் துணிதல்.

இந்த அளவு இருவர்க்கும் மெய்ப்பாடுகள் (அவத்தைகள்) தோன்றிய பின்பே இருவரும் புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவர். விலங்குப் புணர்ச்சியன்று இது. கண்களால் மனக்குறிப்பு ஒத்த பிறகு பல நாட்கள் இவ்வாறாகி, ஒருநாள் சாக்காடு போலும் மெய்ப்பாட்டு எல்லை வந்துழி நெருங்கிப் பழகுவர். உண்மை காதலின் வளர்ச்சி இதுவாகும்.

தலைவியானவள் தன் நாண மிகுதியால் தன் வேட்கையை வாய்விட்டுக் கூறாள். தன் மெய்ப்பாட்டால் மட்டுமே உணர்த்துவாள் என்பதனை,

“தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்

எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்

பிறநீர் மாக்களின் அறிய ஆயிடைப்

பெய்நநீர் போலும் உணர்விற் றென்ப”⁷⁴

என்று அழகுப்பட பெண்ணின் இயல்பை விவரிக்கிறது தொல்காப்பியம். தன் உள்ளத்துள் தோன்றும் காம வேட்கையை தலைவன் முன் கூறுவது தலைவிக்கு இயல்பில்லை. பிறநீர்மையுள்ள மக்களைப் போன்றவள் அல்லள் அவள். அதனால் அவளது உணர்வு புதுமண் பானையுள் பெய்து வைத்த நீர் புறம் பொசிந்து காட்டுவது போல வெளிப்படும். மேலும்,

“சொல்லெதிர் மொழிதல் அருமைத் தாகலின்

அல்ல கூற்றுமொழி அவள்வயி னான”⁷⁵

எனும் நூற்பா வாயிலாக, தலைவன் வேட்கையை வெளிப்படுத்தி வேண்டும் பொழுது அச்சொல்லுக்கு மறுமொழிதல் தலைவிக்கு அரிது. ஆதலால் தலைவிக்கு ‘வேண்டாதார் போல கூறும், ‘அல்ல, வேண்டாம்’ எனும்படியான சொற்களே அவளிடம் தோன்றும் என்று கூறப்படுகின்றது.

காமத்திணையாம் அன்பின் அகத்திணையில் நிலைபெற்று வரும் நாணமும் இளமைப் பண்பாகிய அடக்கத்தைக் காட்டும் மடப்பமும் பெண்மைக்கே உரியனவாகும். ஆகையால் தலைவியது காம வேட்கைகள் வெளிப்படத் தோன்றா. குறிப்பாலும் சூழலாலும் பிறரால் உணரப்படும். (வாய்விட்டுரைப்பது அவள் வழக்கமில்லை) என்பதை தொல்காப்பியர்,

“காமத் திணையிற் கண்நின்று வருஉம்

நாணும் மடனும் பெண்மைய ஆகலின்

குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லது வேட்கை

நெறிப்பட வாரா அவள்வயின் ஆன”⁷⁶

என்று விளக்கியுரைக்கின்றார்.

தலைவி, தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைச் சாடும் திறம்

தொல்காப்பியர் இல்லக்கிழத்திக்கு உரிய உயர்பண்பாக 'நிறை' என்பதை வலியுறுத்துகிறார். அதாவது மனத்தை ஒருவழி நிறுத்தும் அல்லது கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் என்னும் உயரிய பண்பாகும். 'நிறை' என்கின்ற உயரிய தன்மை அல்லது குணம் இல்லாத காரணத்தினால் தான் தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொள்கிறான்.

தொல்காப்பியர் தலைவனின் இக்கூடா ஒழுக்கத்தினை 'கொடுமை ஒழுக்கம்'(கற்பு 6), 'அடங்கா ஒழுக்கம்', 'பேணா ஒழுக்கம்'(கற்பு 9) என்று பலவாறாக சாடியுள்ளார்.

மாண்புகள் பலவும் கொண்ட தலைவியை விடுத்துப் பிறிதொரு பரத்தையை நாடிச் சென்ற தலைவன், தலைவியின் அடிமேல் வீழ்ந்து, தாழ்ந்து, பணிந்து பேச வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாவதை,

“கொடுமை ஒழுக்கங் கோடல் வேண்டி

அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக்

காதல் எங்கையர் காணின் நன்றென

மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணுந்”⁷⁷

என கற்பியலில் தலைவியின் கூற்று வகைகளை தொகுத்துக் கூறும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் பதிவு செய்துள்ளார். எனவே பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவனை இங்கே எள்ளி, நகையாடி அவனது தவறைச் சுட்டிக்காட்டும் திறம் வெளிப்படுகிறது.

சங்ககாலச் சமுதாயம் 'ஒருவனுக்கு ஒருத்தி' என்று வாழ்வதையே உயரிய ஒழுக்கமாகப் போற்றுகின்றது. பரத்தமை ஒழுக்கமானது பழியையும், தாழ்வையும் தரும் இழுக்கமாகவே கருதப்பட்டது. எனவே தான் பரத்தையிடம் சென்று வந்த தலைவனுக்கு இல்லத்திற்குள் நுழைய இசைவுக் கொடுத்தல் (வாயில் நேர்தல்) இசைவுக் கொடாமை

(வாயில் மறுத்தல்) என்னும் இரு துறைகளும் சங்க இலக்கியப்பாக்கள் மருதத் திணையில் பெருமளவில் காணப்படுகின்றன. இதன் வாயிலாக அறியப்படும் ஒரு நுண்மையானக் குறிப்பு யாதெனின் பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொண்ட பின்பு ஒரு தலைவன் தன் சொந்த வீட்டிற்குள்ளேயே புகும் உரிமையை இழந்து, புக அஞ்சி தலைவியிடம் அனுமதி பெற வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகின்றான் என்பதேயாகும்.

தலைவியின் இடித்துரைக்கும் ஆற்றல்

“அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றின்

சிறைப்புறங் குறித்தன் றென்மனார் புலவர்”⁷⁸

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா, தலைவியானவள் அன்பு இல்லாத கடுஞ்சொற்களை கூற நேர்ந்தால் அதனை முகத்துரையாக நிகழ்த்தாது, சிறைப்புறமாக முன்னிலைப் புற மொழியாகத்தான் உரைப்பாள் என்றுரைக்கின்றது.

தலைவி தலைவனைக் கடிந்து பேச வாய்ப்பாக அமைவன மகிழ்ச்சியும் ஊடலும் என்பதை,

“தம்முற விழுமம் பரத்தையர் கூறினும்

மெய்ம்மை யாக அவர்வயி னுணர்ந்தும்

தலைத்தாட் கழறல்தம் எதிர்ப்பொழு தின்றே

மலிதலும் ஊடலும் அவையலங் கடையே”⁷⁹

என்னும் நூற்பா விளக்கி நிற்கிறது. தலைவி தலைவனை மகிழ்ச்சியும் ஊடலும் உள்ள பொழுதுகளிலேயே கடிந்து பேசுவாள். தலைவியால் தாம் துன்பம் அடைவதாகப் பரத்தையர் கூறினாலும் அவர்களிடம் நடந்தவற்றை உண்மையாகத் தலைவி அறிந்தாலும் தலைவனை எதிர்ப்பட்ட பொழுது அவனிடம் நேர்நின்று கடிந்து பேசும் முறை இல்லை. மகிழ்ச்சியும் புலவியுமுள்ள சமயங்களைத் தவிர்த்துக் கடிந்து பேசாள் என்பதனால் அந்நேரங்களில் கடிந்து பேசுவாள் என்பது பெறப்படும்.

கற்பு வழிப்பட்ட மனைவி, பரத்தையைச் சில பொழுதுகளில் உயர்த்திப் புகழ்ந்து பேசுவாள். அதற்குக் காரணம் அவளுடைய உள்ளத்தினுள் இருக்கும் ஊடலேயாகும் என்பதை தொல்காப்பியர்,

“கற்புவழிப் பட்டவள் பரத்தையை ஏத்தினும்

உள்ளத் தூஉ லுண்டென மொழிப”⁸⁰

என்றுரைக்கின்றார்.

தலைவி தன்னைத்தானே புகழ்ந்து பேசும் இடங்கள்

இல்லற வாழ்வில் காம இன்ப வேட்கை மிகுதியால், தலைவன் தலைவி இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புகழும் பெருந்தன்மையை யாரும் குறை கூறார். களவில் தலைவன் நலம் பாராட்டுவான். கற்பில் இருவரும் நலம் பாராட்டிக்கொள்வர் என்றுரைக்கின்றார் தொல்காப்பியர், இதனை,

“நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியிற்

புகழ்தகை வரையார் கற்பி னுள்ளே”⁸¹

என்னும் நூற்பாவினால் அறிய முடிகின்றது. எனினும் தலைவி தன்னைப் புகழ்ந்து பேசாள்.

“தற்புகழ் கிளவி கிழவன்முற் கிளத்தல்

எத்திறத் தானும் கிழத்திக் கில்லை

முற்பட வகுத்த இரண்டலங் கடையே”⁸²

என்று குறிப்பிடுகின்றார். முன்பு தலைவன் பரத்தையிடமிருந்து வந்த, தலைவி ஊடலைத் தீர்க்க அவளிடம் குறையிரந்து நிற்பான். இனி இத்தவறு செய்யேன் என உறுதி கூறுவான் என்று கூறப்பட்டது. (இரத்தலும் தெளிதலும் கிழவோன் மேன 987) அவ்விரு நிலையிலும் தலைவி தன் உயர்வு தோன்ற தன்னைப் புகழ்ந்து கூறுவாளாம். இதுவேயன்றி தலைவன்

எதிரே தலைவி தானே புகழ்வதென்பது, தலைவிக்கு எவ்வகையிலும் இல்லையென தொல்காப்பியர் புலப்படுத்துகின்றார்.

மனைவி உயர்வுத் தலைவன் அவளுக்குப் பணிவதும் ஆகிய இரண்டும் எண்ணிப் பார்க்குமிடத்து தலைவியின் புலவிக் காலத்துக்கு உரியனவாகும் என்பதை,

“மனைவி உயர்வுங் கிழவோன் பணிவும்

நினையுங் காலைப் புலவியுள் உரிய”⁸³

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். தலைவி தனக்குரிய குணமாகிய மடனை கைவிட்டு பேசுவதை,

“தன்வயிற் கரத்தலும் அவள்வயின் வேட்டலும்

அன்ன இடங்கள் அல்வழி யெல்லாம்

மடனொடு நிறறல் கடனென மொழிப”⁸⁴

என்கிறார் தொல்காப்பியர். மடன் (மடம்) என்பது இளமைத் தன்மை; அதிகம் பேசாமை; தெரிந்தும் தெரியாதாள் போலிருத்தள். தலைவி தன்னிடம் தலைவன் தன் குறைபாட்டை மறைக்க முயலும் போதும் அன்பால் ஆசை மிகும் போதும் தவிரப் பிற இடங்களில் எல்லாம் மடப்பத்துடன் நடந்து கொள்வாள். அந்த இரண்டு இடங்களில் மடப்பத்தைக் கைவிட்டு எதிர்மொழி கூறிப் பேசுவாள் என்பது இதன் வழி அறியப்படுகின்றது.

தலைவனின் தடுமாற்றத்தை உணரும் தலைவி

தலைவி, தலைவனால் பிறிதொரு பெண் விரும்பப்பட்டாள் என ஐயுறுங்கால் மற்றொருத்தியின் குணங்கள் இவை எனக் கூறுவாள். அதன்வழி தலைவனுக்கும் அவளுக்கும் உள்ள தொடர்பினை அவன்பால் ஏற்படும் குறிப்பின் வழி அறிய முற்படுவாள். இத்தகைய தலைவியின் நுண்ணறிவினை,

“கிழவோள் பிறள்குணம் இவையெனக் கூறிக்

கிழவோன் குறிப்பினை உணர்தற்கும் உரியள்”⁸⁵

என்னும் நூற்பாவின் வாயிலாக தொல்காப்பியர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

தலைவன் குறையை வெளிப்படாமல் காப்பது இல்லற மகளிர்க்குக் கடமை எனப்படும். அதனால் கணவனது பணிவான சொற்கள் மகனைப் பெற்ற உரிமையுள்ள தாயாகிய மனைவி, கணவனை விட உயர்வாக, மதிப்பாகப் பேசுவாள். அவ்வாறு நிகழும் மனைவியது உயர்வும் தலைவனால் தனது உயர்வாகவே கருதப்படும்.

மனைவி தலைவனுடைய ஒழுக்கத்தில் சோர்வு ஏற்படும் பொழுது அதனைப் பிறரறியாது காத்தல் அவள் கடமையாகும். இதுவே பண்பாடு. எனவே மகனைப் பெற்ற தாயாகிய மனைவியின் உயர்வு, தலைவனுக்கும் உயர்வேயாகும். இந்நிலையில் கணவன் பணிந்து நடத்தலும் இயல்பேயாகும் என்பது உய்துணரப்படுகிறது. இதனை தொல்காப்பியரோ,

“அவன் சோர்வு காத்தல் கடனெனப் படுதலின்

மகன்தா யுயர்புந் தன்னுயர் பாகுஞ்

செல்வன் பணிமொழி இயல்பாக லான”⁸⁶

என்று கூறி விளக்குகின்றார்.

தலைவியின் துன்பநிலை உணர்வுகள்

தலைவனுடன் கூடி வாழும் பொழுது இன்பமாக வாழும் தலைவி, அவனைப் பிரிந்தக்கால் மிகவும் வருந்துவாள். அவ்வாறு தலைவி தன் வருத்த மிகுதியைச் சுட்டிக் கூறும் அகப்பாடல்களில், இவ்வுலக வாழ்கையின் இரக்கமாகிய அவல உணர்வு மிகுத் தோன்றும் என்பதை,

“வருத்த மிகுதி சுட்டுங் காலை

உரித்தென மொழிப வாழ்க்கையுள் இரக்கம்”⁸⁷

என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

“வண்ணந் திரிந்து புலம்புங் காலை

உணர்ந்தது போல உறுப்பினைக் கிழவி

புணர்ந்த வகையாற் புணர்க்கவும் பெறுமே”⁸⁸

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவி இலக்கியத்தில் நற்பண்பு மிக்கவளாகவே படைக்கப்பெறுவாள். பிரிவில் நிறம் கருத்துப் புலம்பும் போது தன் கண், நெற்றி, தோள் முதலான உறுப்புக்களை அவை தாமே உணர்ந்து வருந்துவன போலச் சொல்வாள். முன்னே நெஞ்சு முதலியவற்றுக்குச் சுட்டியது போல, கற்பனை சேர்த்துக் கூறுவாள் என்பதனை பெற முடிகின்றது. இலக்கிய வழக்கில் இவ்வகைச் சொல்லாடலை ‘காமம் மிக்க கழிபடற்கிளவி’ என்பர்.

தலைவி தன் காம மிகுதியால் மடலேறுவதோ, தலைவன் இருக்குமிடம் சென்று சேர்வதோ இல்லை என்பதைத் தொல்காப்பியம் பல்லாற்றானும் வலியுறுத்துகின்றது.

“எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடன்மேல்

பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான”⁸⁹

மடலேறுதல் என்பதும் மகளிர்க்கு இல்லை. ஆடவனே மடலேறுவேன் என்று அச்சறுத்தவும் மடலேறவும் முயல்வான். மகளிர்க்கு அது சிறப்புடையதொன்று அன்று என்பதால், எத்திணையிலும் அது பெருந்திணையாயினும் ஒரு பெண் மடலேறுதல் என்பதில்லை என்பது திண்ணம்.

“உடம்பும் உயிரும் வாடிய கண்ணும்

என்னுற் றனகொல் இவையெனின் அல்லதைக்

கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் இல்லை”⁹⁰

பிரிவால் உடம்பும் உயிரும் வாடிய போதும், ‘இவை ஏன் இப்படி ஆயின என வருந்துவதல்லது’, தலைவன் இருக்குமிடம் தேடிச் சேர்வது தலைவிக்கு இல்லை.

“ஒருசிறை நெஞ்சோடு சாவுங் காலை

உரிய தாகலும் உண்டென மொழிப”⁹¹

ஒரு பக்கத்தே இருந்து, தன் நெஞ்சத்துடன் உசாவும் போது, ‘தலைவனிருக்குமிடம் போவோம் எனக் கூறுவதுண்டு. ஆனால் போவதில்லை. இவ்வாறாக தலைவியின் துன்பநிலை உணர்வுகள் புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

தொகுப்புரை

உலகின் தொன்மையான மொழிகளுள் ஒன்றான தமிழ் உயர்தனி செம்மொழியாக அடையாளம் காட்டப்பட்டுள்ளது. தொன்மையான இலக்கணங்களும் அவ்விலக்கணம் வகுத்த இலக்கண மரபைப் பின்பற்றிய இலக்கியங்களும் மொழியின் செம்மொழி தன்மையினை மேலும் உறுதி செய்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள் தொல்காப்பியர் வகுத்த இலக்கிய மரபை பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ள பாலினப் பண்புகளை உணர்வதற்கு தொல்காப்பிய ஆய்வு இன்றியமையாதது ஆகின்றது.

தொல்காப்பிய பொருளதிகாரமானது அகம், புறம் ஆகிய இருபாடுப்பொருள்களையும், செய்யுளில் அவை அமைக்கப்பட வேண்டியத் திறத்தையும் சுட்டி நிற்கின்றது.

தொல்காப்பியர் அகமாந்தர் குறித்த வரையறையையும் தந்துள்ளார். இவ்வகமாந்தர்கள், தலைமை மாந்தர், துணைமை மாந்தர் என இருவகையாய் அமைவர். தலைவனும் தலைவியும் தலைமை மாந்தர் ஆவார். தோழி, நற்றாய், செவிலித்தாய், பாங்கன், பாகன், பாணன், பரத்தையர், அறிவர், அந்தணர், பார்ப்பனர், கண்டோர், சான்றோர் முதலியோர் துணைமை மாந்தராவர்.

தொல்காப்பியத்தில் பெருமை உரனும் ஆண்பாலிற்குரிய குணங்களாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. அச்சம், மடம், நாணம் ஆகியவை பெண்மைக்குரிய குணங்களாகும். இத்தகைய தலைமை மாந்தர்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்புக்கொண்டு நடத்துகின்ற இல்லறமானது களவு, கற்பு என இருத்திறப்படுகின்றன.

களவாவது தலைவன் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் ஊழினால் சந்தித்து அன்புக்கொள்ளுதல் ஆகும்.

திருமணத்திற்கு முந்தைய இவர்களது வாழ்க்கைமுறை களவு என்ற பெயரால் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

தலைவனும் தலைவியும் மறைவாக ஒருவரையொருவர் சந்தித்து கொள்கின்ற இடம், பொழுது, அவர்களுக்கிடையே நடைபெறுகின்ற உரையாடல்கள் ஆகியவற்றை தொல்காப்பியம் வரையறை செய்துள்ளது. மேலும், களவு காலத்து இவர்களிடையே நிகழும் பிரிவு தலைமகன் தலைவியை வரைந்துகொள்ள மேற்கொள்ளும் முயற்சி, அதில் ஏற்படும் இடையீடு, அவ்விடையீட்டின் பொழுது இருவரும் மேற்கொள்கின்ற செயல்பாடுகள் ஆகிய அனைத்தும் தொல்காப்பியத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

திருமண வாழ்க்கை முறையான கற்பும், கற்பில் நிகழ்கின்ற பிரிவுகளையும் தொல்காப்பியர் பட்டியலிட்டுள்ளார். சங்க இலக்கியத்தை ஆராய்புகுமுன் அவ்விலக்கியத்தைத் தெரிந்துகொள்ள அடிப்படையாக அமைகின்ற தொல்காப்பியத்தையும் தொல்காப்பியர் வரையறைக்கும் கோட்பாடுகளையும் அறிய இவ்வியல் துணைச்செய்யும்.

சான்றெண்விளக்கம்

1. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.99
2. ம.பொ.சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ), புறப்பொருள் வெண்பாமலை, ப.46
3. முனைவர் சு.ஆனந்தன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.04
4. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,கத், நூ.56
5. டாக்டர் மு. வரதராசனார், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.26
6. முனைவர் ச.அகத்தியலிங்கம், சங்க இலக்கியம் செவ்வியல்பார்வை, ப.52
7. கழகத்தமிழ்ப் பேரகராதி (முதல்பாகம்), ப.668
8. நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்மொழி அகராதி, ப.1000
9. க்ரியாவின் தற்காலத்தமிழ் அகராதி, ப.713
10. Oxford English - English - Tamil Dictionary - P.1282
11. If the Sex of a person has been biologically determined - Dictionary of Sociology, P.107
12. Sex refers to biological males and females distinguished by reproductive organs, Macmillan Student encyclopedia of sociology, P.143
13. தேவதத்தா, கமலி, பெண்ணியக் கலைச்சொல் விளக்கக்கையேடு, ப.33
14. டாக்டர் ச.முத்துச்சிதம்பரம், தமிழக நாட்டுப்புறவியலில் பெண்கள், ப.07
15. அ.மங்கை, பெண்ணிய அரசியல், ப.07
16. தேவதத்தா, கமலி, பெண்ணியக் கலைச்சொல் விளக்கக்கையேடு, ப.33
17. அ.மங்கை, பெண்ணிய அரசியல், ப.07
18. முனைவர் இரா.பிரேமா, பெண் எழுத்துக்களில் அரசியல், ப.42
19. டாக்டர் ச.முத்துச்சிதம்பரம், தமிழக நாட்டுப்புறவியலில் பெண்கள், ப.07
20. மணிமேகலை,ந., சுபா.ச., பாலினவியல், ப.13
21. முனைவர் ப.விஜயகுமார், பாலின சமத்துவம், ப.01
22. மேலது, ப.01
23. சேனாவரையர் (உ.ஆ), தொல்,சொல், நூ.2
24. மேலது, ப.05
25. மேலது, நூ.3
26. மேலது, ப.06

27. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்.பொருள்,புறத், நூ.74
28. மேலது, நூ.75
29. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்.பொருள்,களவு, நூ.90
30. மேலது, ப.09
31. சேனாவரையர் (உ.ஆ), தொல்,சொல், நூ.4
32. மேலது, நூ.12
33. மேலது, நூ.1
34. பேராசிரியர் க.வெள்ளைவாரணர், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொல்காப்பியம் நுதலிய வரலாறு, ப.37
35. தொல்,பொருள்,அகத், ப.13
36. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,அகத், நூ.57
37. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.140
38. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,மெய்ப்பாடு, நூ.169
39. மேலது, நூ.270
40. டாக்டர் ச.வே.சுப்பிரமணியன், டாக்டர் தா.வே.வீராசாமி (பதிப்பாசிரியர்), தமிழ் இலக்கியக்கொள்கை-ஓர் அறிமுகம், ப.29
41. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,களவு, நூ.95
42. மேலது, நூ.99
43. மேலது, நூ.99
44. மேலது, நூ.99
45. மேலது, நூ.99
46. மேலது, நூ.98
47. மேலது, நூ.101
48. மேலது, நூ.102, 103
49. மேலது, நூ.134
50. மேலது, நூ.133
51. மேலது, நூ.137
52. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,பொருளி, நூ.234
53. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,களவு, நூ.100

54. அறிஞர் ச.வே.சுப்பிரமணியன், ஐங்குறு, பா.256
55. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.173
56. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,அகத், நூ.27
57. மேலது, நூ.35
58. மேலது, நூ.46
59. மேலது, நூ.47
60. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.182
61. மேலது, நூ.183
62. மேலது, நூ.184
63. மேலது, நூ.154
64. மேலது, நூ.158
65. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,களவு, நூ.96
66. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,அகத், நூ.37
67. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.173
68. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,களவு, நூ.111
69. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.150
70. மேலது, நூ.171
71. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,பொருளி, நூ.206
72. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,களவு, நூ.106
73. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,பொருளி, நூ.222
74. மேலது, நூ.199
75. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,அகத், நூ.38
76. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,பொருளி, நூ.200
77. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.145
78. மேலது, நூ.177
79. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,பொருளி, நூ.223
80. மேலது, நூ.202
81. மேலது, நூ.230
82. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.172
83. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,களவு, நூ.107

84. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,பொருளி, நூ.231
85. மேலது, நூ.229
86. மேலது, நூ.224
87. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.178
88. மேலது, நூ.97
89. மேலது, நூ.116
90. மேலது, நூ.108
91. மேலது, நூ.201

இயல் இரண்டு

தலைவன் கூற்று வழி புலனாக்கப்படும்
பாலினப்பண்புகள்

தலைவன் கூற்று வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப்பண்புகள்

சங்க இலக்கிய அகப்பாக்களனைத்தும் தொல்காப்பியரால் சுட்டப்படும் அகமாந்தர்களின் கூற்றாக அமைகின்றது. தொல்காப்பியர் சுட்டும் அகமாந்தர்களில் தலைமை மாந்தர்களாக தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரும் அமைகின்றனர். இவர்களுள் தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள் வழி அவன்தன் பாலினப் பண்புகளை உய்த்துணர்வதாக இவ்வியல் அமைகின்றது. அகவாழ்வில் களவு, கற்பு என்னும் இரு நிலைகளிலும் தலைவன் கூற்று நிகழ்கின்றது. இக்கூற்றுகள் அக வாழ்வில் தலைவனின் இயக்கத்தை நுட்பமாக அறிய உதவுகின்றன.

இருவரிடையே நிகழ்த்தப்படும் கருத்துப் பரிமாற்றமே கூற்றாகும். அதாவது கூறுவோர் கேட்போர் இவர்களுக்கு இடையே நடைபெறும் பேச்சே கூற்று என்று கூறப்படுகின்றது. இக்கூற்றானது சூழலுக்கு ஏற்றவாறு குறிப்பாகவும், வெளிப்படையாகவும், நெஞ்சுக்கு கூறுவதாகவும், கூற்றாளனின் பண்புநலனை வெளிக்கொணருவதாகவும் அமைகின்றது.

அகமாந்தர்களின் உணர்வுகளை உய்த்துணர இக்கூற்றுக்களும் அது நிகழ்த்தப்படும் சூழ்நிலை பெருமளவில் துணைப்புரிகின்றன.

தலைவன் தலைவி - அக உணர்வு

அக இலக்கியங்கள் மனித மனங்களின் உணர்வு வெளிப்பாடாய் அமைந்துள்ளன.

“அகப்பாடல்கள் உணர்ச்சி நிறைந்த பாடல்கள். தனிமனித வாழ்வில் காணப்படும் ஒவ்வொரு உணர்வையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆக்கப்பட்ட பாடல்கள்”¹ என்ற ச.அகத்தியலிங்கத்தின் கருத்து இங்கு நினைவுக்கூரத்தக்கது.

அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் தலைவன் தலைவியின் அன்பை உணர்த்துவதோடு ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஒரு மரபு அல்லது ஓர் ஒழுக்கத்தினைக் காண முடிகின்றது. ஒரு பாடலில் உள்ள ஏதாவது ஒரு அடியேனும் ஓர் உயர்ந்த மனிதப் பண்பை நமக்கு புலப்படுத்தி நிற்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

சங்க இலக்கிய அகப்பாக்கள் கூற்று அடிப்படையில் இவ்வூய்வில் ஆய்வுச் செய்யப்படினும் அவை திணை அடிப்படையில் பெரும்பான்மையும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

அகத்திணை - எழுதிணை

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”²

என்கிறது தொல்காப்பியம். அ.தாவது தொல்காப்பியர் அகத்திணைகளை ஏழாக வகுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

கைக்கிளை

அகத்திணை ஏழில் முதலிடம் பெறுவது கைக்கிளை ஆகும். கைக்கிளையாவது ஒருதலைக் காமம் ஆகும்.

“காமஞ் சாலா இளமை யோள்வயின்

ஏமஞ் சாலா இடும்பை யெய்தி

நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தான்

தன்னொடும் அவனொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்

சொல்எதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல்

புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே”³

என்கின்றது தொல்காப்பியம். கைக்கிளைக்கு பல்வேறு வகையான விளக்கங்களை உரையாசிரியர்கள் சுட்டியுள்ளனர்.

காமம் அமையாத இளையாள் மாட்டு, ஏமம் அமையாத இடும்பை எய்தி, புகழ்தலும் பழித்தலுமாகிய இரு திறத்தால் தனக்கும் அவட்கும் ஒத்தன புணர்த்து சொல் எதிர் பெறானாய்த் தானே சொல்லி இன்புறுதல் பொருந்தித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பு என்று இளம்பூரணர் கூறுகின்றார்.⁴

தலைமைக்கு குற்றம் வரக்கூடாது என்பதற்காகவே ‘காமஞ்சாலா இளமையோள்’ என்று தொல்காப்பியர் கூறியிருப்பதாக இளம்பூரணர் சுட்டுவார். இளம்பூரணர் கருத்துப்படி காமஞ்சாலா இளமையோரிடத்துத் தோன்றுவது கைக்கிளையாகும்.

பொருந்தாக் காமமாகிய பெருந்திணை போலாது கைக்கிளை பொருந்தும் தூய காதலாம் என்பதை உணர்த்துவதற்கே ‘புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே’ (புல்லுதல்=பொருந்துதல்=தழுவுதலுமாம்) என்ற தொடர் உணர்த்துகின்றது.⁵

கைக்கிளை என்ற தொடருக்குச் சிறிய உறவு என்பது பொருள். சிறிய என்றால் இழிந்த என்னும் பொருளென்று. அவ்வுறவு நிற்கும் காலம் சிறியது என்பது கருத்து. கிளை என்பது ஓர் உருவகச்சொல். இச்சொல்லாலும் விரிவற்ற வளராத நிலை பெறப்படும்.

“ஒத்த தோற்றத்தால் பருவம் மயங்கி ஆடவன் கொள்ளும் காமத்தின் மனநிலையைச் சுட்டிக்காட்டுவதே அகக் கைக்கிளை. அம்மனநிலை கனா மயக்கம் போல்வது, நீடித்து நிலலாதது. இளம் பெண்களைக் காணுங்கால் குமரர்களுக்கு

இயல்பாகத் தோன்றுவது. எனவே உள்ளத்தளவில் உள்ளது. கைக்கிளைப் பொருளாவது அறியாதே ஆணுள்ளத்தில் தோன்றி, நின்று, உடனே உண்மை அறிந்தபின், தோன்றிய அவ்வுள்ளத்திலேயே ஒழியும் ஒருவகைக் காமவுணர்வாகும்”⁶ என்றும் வ.சுப.மாணிக்கம் கூறுகின்றார்.

கைக்கிளை சுட்டும் தலைவனின் பண்பு

சங்க இலக்கியப் பாக்கள் முழுமையிலும் ஏழு திணையும் ஒருங்கே அமைந்த நூலாக கலித்தொகை ஒன்றே காணப்படுகின்றது. இதனுள் கைக்கிளை, அன்பின் ஐந்திணை, பெருந்திணை பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. கலித்தொகையில் நான்கு கைக்கிளைப் பாடல்கள் உள்ளன. அவை குறிஞ்சிக்கலி மற்றும் முல்லைக்கலியில் காணப்படுகின்றன. (56, 27, 58 மற்றும் 113)

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய், முற்படக்கிளந்த எழுதிணை என்ப” இவ்விலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாய்த் திகழ்வது கலித்தொகை ஒன்றே என்ற கருத்து இங்கு நினைவுக்கூரத்தக்கது.

கலித்தொகையில் அமைந்த கைக்கிளைப் பாடல்கள் தலைவன் கூற்றாக அமைந்துள்ளன. சான்றாக குறிஞ்சிக் கலியில், தலைவியை காணும் தலைவன் அவளது அழகுநலனைப் பாராட்டி காமுறுகிறான். ஊரில் உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள ஞாமல் மரத்தின் பூங்கொத்துக்களைச் சூடிக்கொண்டு, வாரி முடிக்கும் அளவில் வளர்ந்துள்ள சிறிய கூந்தல் தோளில் தவழ, முழுநிலாப் போல் ஒளி வீசும் முகம் மலர இங்கு வருபவள் யாராக இருக்கும் என எண்ணத் தொடங்குகிறான்.

எமன் என் மீது கோபங்கொண்டு என் உயிரை வாங்குவதற்கு இவள் உருவத்தில் வந்துள்ளதாக தன் காமமிகுதியால் தடுமாறுகின்றான். நான் அவளை நிறுத்திப் பேச்சுக் கொடுப்பேன் என கருதியவனாக,

“முதிர்கோங்கின் முகைஎன முகம்செய்த குரும்பைஎனப்

பெயல்துளி முகிழ்எனப் பெருத்தநின் இளமுலை

மயிர்வார்ந்த வரிமுன்கை மடநல்லாய்! – நின்ண்டார்

உயிர்வாங்கும் என்பதை உணர்தியோ! உணராயோ!”⁷

என வினவுகின்றான். ஆனால் அத்தலைவியோ இவன் கூறுவதற்கு மறுமொழிக் கூறவில்லை. இவன் கூறும் காதல் உணர்வை அவள் புரிந்து கொண்டாளா என்பதை கூட அறிந்துகொள்ள முடியாத தலைவனின் நிலையானது,

“நீயும் தவறில்லை; நினைவைப் புறங்கடைப்

போதர விட்ட நுமரும் தவறிலர்;

நிறைஅழி கொல்யானை நீர்க்குவிப் டாங்குப்

பறைஅறைந் தல்லது செல்லற்க!” என்னா

இறையே தவறுடை யான்”⁸

என்ற அடிகள் மூலம் புலப்படுத்தப்படுகின்றது அ.:தாவது நான் பல கூறவும் நீ மறுமொழி கூறாது இருக்கின்றாய். நான் கூறுவதைச் சிறிது கேள். நான் படுந்துன்பத்திற்கு உன் மீது குற்றம் இல்லை. உன்னை வெளியில் செல்ல விடுத்த உன் வீட்டார் மீதும் குற்றம் இல்லை. மதம் பிடித்து வரும் யானையைக் காவலோடு நீராடுவதற்கு அனுப்பும்போது முன்கூட்டியே அவ்யானை வரும் செய்தியைப் பறையறைந்து தெரிவிக்க ஆணையிடாத அரசனே தவறுடையவன் என்கின்றான். மற்றுமோர் பாடலில் தலைவன்,

“இணையன கூற, இறைஞ்சுபு நிலம்நோக்கி

நினையுபு நெடிதொன்று நினைப்பாள்போல், மற்று ஆங்கே

துணைஅமை தோழியர்க்கு அமர்ந்த கண்ணல்

மனையாங்குப் பெயர்ந்தாள், என் அறிவுஅகப் படுத்தே”⁹

என்பதன் மூலம் தன் வருத்தத்தை விவரிக்கின்றான். தலைவியின் அழகினை வியந்து பலவாறு பாராட்டி அவளது பின்சென்று அவள்தன் மறுமொழிக்காக ஏங்கி தவிக்கும் தலைவனின் உணர்வை அறியாமல் தலைவி செல்வதையே இவ்வடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

அ.:தாவது நான் இத்தகைய சொற்களைக் கூற நீ தலைகுனிந்து தரையைப் பார்த்து ஏதோ ஒன்றைச் சிந்திப்பவள் போலத் தன் தோழியரைப் பார்த்தவாறு என் மனத்தைச் சிறைப்பிடித்து உன் வீடு நோக்கிச் செல்கின்றாய் என்பதாகக் கூறுகின்றான்.

இத்தகைய கைக்கிளைப் பாடல்கள் வாயிலாக பெருமையும் உரனும் வாய்ந்த தலைவனே அக இலக்கிய கதை மாந்தருள் முதலிடம் பெறுபவனாகின்றான். அவனுடைய உள்ளுணர்வுகள் பெரும்பாலும் தலைவியை மையமிட்டே அமைகின்றன என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தலைவியைக் கண்டவுடன் தலைவன் காமம் கொண்டு காதல் கொள்கின்றான். அக்கணம், அதனை வெளியிடும் ஆற்றல் உடையவனாகவும், துணிவு மிக்கவனுமாகவும் தலைமகன் காணப்படுகின்றான். அச்சமில்லாத தலைவனது ஆண்பாற்பண்பும்,

இளையோளாகிய தலைவியின் பதிலுரைக்காத இயல்பையும் கைக்கிளை பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. மேலும் தனக்கு பதிலுரைக்காத தலைவியை தலைவன் மீண்டும் வற்புறுத்தியமையோ, துன்பப்படுத்தியமையோ எங்கும் காணப்படவில்லை. எனவே இஃது தலைவனின் மாண்பாக உயர்தனிப் பண்பாகவும் கொள்ளப்பட வேண்டும். இத்தகைய பாலினப் பண்பே 'பாலினச் சிக்கல்கள், பாலியல் துன்பங்கள்' ஏற்படாமல் பாதுகாக்கும் நற்குணங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன.

பெருந்திணை

பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம் ஆகும். தொல்காப்பியர் பெருந்திணைக்குரிய இலக்கணத்தைப் பின்வரும் நூற்பா மூலம் வரையறுக்கின்றார்.

“ஏறிய மடல்திறம் இளமை தீர்திறம்

தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்

மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்

செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே”¹⁰

அஃதாவது ஏறிய மடற்றிறமும், இளமை தீர்திறமும், தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிறமும், மிக்க காமத்து மாறாய திறனொடு கூட்டி சொல்லப்பட்ட நான்கு திறமும் பெருந்திணைக்கு உரியது என்பதாகும்.

உலகில் பெரிதும் காணப்படுவன. அளவான் அமையாது மிகுதிப்படும் காமஉணர்வு நிலைகளேயாகும். அளவாய் அமைந்தவையே சிறந்தவை. அவை அருகிக் காணப்படினும், பண்பட்ட கற்றறிந்த குடிமக்களிடம் அன்பின் ஐந்திணை விளங்கித் தோன்றும். கள்ளுண்டு களித்தவளிடத்தும் துயில்பவளிடத்தும் மற்றும் வலிந்தும் கூடுவனவாகிய வடமொழி மணவகைகளைத் தமிழர் மணம் என ஒப்பவே ஒப்பார். வடமொழியில் அவற்றையும் மண வகைகள் ஆக்குவர் என்று தமிழண்ணல் பெருந்திணைக் குறித்து விளக்குவார்.

வடமொழியியலார் கருத்துப்படி திருமணம் எண்வகையாகச் சுட்டப்படுகின்றது. வடமொழி நூல்களில் மணம் எண்வகைப்படும் என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவை பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பவையாகும்.

பிரமம்

பெண் கொடுப்பதற்கு ஒத்த கோத்திரமுடையவன், நாற்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் பிரமச்சரிய விரதங்காத்தவன் ஒருவனுக்குப் பருவமடைந்த பன்னிரண்டு வயதுடைய

பெண்ணை, இரண்டாவது பூப்பெய்துவதற்கு முன் அணிகலன்களைப் பூட்டித் தானமாகக் கொடுப்பது.

பிரசாபத்திம்

மாப்பிள்ளை வீட்டார் கொடுக்கும் பரிசுத்தைப் போலப் பெண் வீட்டார் இரண்டு பங்குப் பரிசும் கொடுத்து மணம் செய்விப்பது.

ஆரிடம்

காளையையும், பசுவையும் பொன் கொம்பும், பொன் குளம்பும் உடையவளாகச் செய்து அவற்றின் இடையிலே பெண்ணுக்கு நகைகள் பூட்டி நிறுத்தித் தக்கான் ஒருவனுக்கு மணம் செய்து கொடுப்பது.

தெய்வம்

பெரிய யாகங்களைச் செய்கின்றவர்களில் ஒருவனுக்கு அந்த யாகத்தின் முன்னே பெண்ணைத் தக்கணையாகக் கொடுப்பது.

அசுரம்

கொல்லும் கொடுங்காளையைப் பிடித்து அடக்குதல், திரிகின்ற பன்றியை அம்பெய்து கொல்லுதல், வில்லை நாணேற்றுதல் முதலிய வீரச் செயல்களைச் செய்து பெண்ணைக் கொள்ளுவது. சுயம் வர மணமும் இவைகளில் அடங்கும்.

இராக்கதம்

பலவந்தமாகப் பெண்ணைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் மணம் புரிந்து கொள்ளுவது.

பைசாசம்

மூத்தவர்களையும், கள்ளுண்டு மயங்கினவர்களையும், தூங்குகிறவர்களையும், இழிந்தவர்களையும் மணந்து கொள்வது பைசாச மணம்.

காந்தருவம்

கந்தர்வர்களிலே ஆண், பெண் இருவர் ஒருவரை ஒருவர் கண்டபோது காதல் கொண்டு இணைவர். அதுபோல ஓர் ஆணும், ஒரு பெண்ணும் எதிர்ப்படும்போது காதல் கொண்டு மணமக்களாவது காந்தருவ மணமாகும்.

இந்த எட்டு வகை மணங்களிலே தமிழரின் களவு மணம் கந்தருவ மணத்தைப் போன்றது என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

“காமக் கூட்டம் காணும் காலை

மறைஓர் தேளத்து மன்றல் எட்டனுள்

துறைஅமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே”¹¹

இவ்வெண்வகை மணங்கள் குறித்து தம் உரையில் குறிப்பிட்டுள்ள இளம்பூரணர் பின்னர் “பெருந்திணை நடுவணைந்திணையாகிய ஒத்த காமத்தின் மிக்கும் குறைந்தும் வருதலானும் எண்வகை மணத்தினும் 1.பிரம்மம் 2.பிரசாபாத்தியம் 3.ஆரிடம் 4.தெய்வம் என்பன அகத்திணை பாற்படுதலானும் இந்நான்கு மணமும் மேன்மக்கள் மாட்டு நிகழ்தலானும் இவை உலகினுள் பெருவழக்கெனப் பயின்று வருதலானும் அது பெருந்திணையென்று கூறப்பட்டது” என்கின்றார்.

தொல்காப்பியர் பெருந்திணைக்கு வகுத்த நூற்பாவை, அந்த நூற்பாவிற்ரு உரையாசிரியர்கள் உரைத்த கருத்தொடு இணைத்து நோக்கி நூற்பாக் கருத்தைக் கீழ்க்கண்டவாறு டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம் குறிப்பிடுகின்றார்.

1. பெருந்திணையாவது பொருந்தாமக் காமம்
2. ஒருவன் ஒருத்தியிடம் களிகாமம் கொள்ளுதல்
3. தனக்கு இளைய பருவத்தானைக் கூடுதல் நெறியாகும்; அவ்வாறின்றி ஒப்பும் மூப்பும் உடையானைக் கூடி நுகர்தல்.
4. தலைவியின் இளமைக்கு ஒவ்வாது ஆடவன் மிக முதிர்ந்திருத்தல்.
5. இளமை தீர்ந்து முதிய வயதில் துறவு கொள்ளுதல் நெறி; அவ்வாறின்றி இருவரும் காமம் நுகர்தல்.
6. தேறுதல் அடையாது அறிவு அழிக்கும் காமம் கொள்ளுதல்.
7. கரை கடந்த காமத்தால் தன்னை விரும்பாதோரையும் வலிதில் புணர்தல்

“ஒத்த ஆணும் பெண்ணும் முதலில் களவிலும், பிறகு கற்பிலும் இணைந்து காதல் வாழ்வு நடத்துவதே தமிழர்களின் மணவாழ்க்கையாகும். கன்னிப்பெண்களைக் காமுறும் கைக்கிளையும், காமவெறி கொண்ட பெருந்திணையும் சிறுபான்மையாகத் தமிழர்களிடம் நிலவியிருந்தன. இந்த மூன்று வகையே தமிழர் மணவாழ்க்கை முறை இவைகளைத் தொல்காப்பியர் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்”.¹²

சங்க இலக்கிய பாடல்களில் பத்துப் பாடல்கள் பெருந்திணை பாடல்களாக அமைகின்றன. (கலித், 62, 99, 100, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147) கலித்தொகையில் அமைந்துள்ளன. கைக்கிளை, பெருந்திணை பாடல்களில் உற்றுநோக்குங்கால் அவற்றை களவில் சேர்ப்பதே பொருத்தமாக இருக்கும்.

பெருந்திணை பாடல்களில் ஒன்று தலைவி கூற்றாகவும், இரண்டு பாடல்கள் சான்றோர் கூற்றாகவும் ஏழு பாடல்கள் கண்டோர் கூற்றாகவும் அமைந்திருக்கின்றன.

“கைக்கிளை யென்னும் ஒருதலைக் காமத்தைப் பற்றியோ, பெருந்திணை என்னும் பொருந்தாக் காமத்தைப் பற்றியோ தொல்காப்பியர் ஓரிடத்திலும் பாராட்டிப் பேசவில்லை. இத்தகைய வழக்கங்கள் தமிழ்நாட்டில் தமிழரிடையே சிறுபான்மை விரவியிருந்தன என்பதற்காக இவ்விரண்டையும் குறித்துள்ளார். இவற்றைப் பாராட்டிப் பேசும் இலக்கியங்களும் இல்லை”.¹³

அன்பின் ஐந்திணைகளுக்கு முதல் மற்றும் கருப்பொருளை வரையறுத்த தொல்காப்பியர் கைக்கிளை, பெருந்திணைகளுக்கு முதற் மற்றும் கருப்பொருளை வரையறுக்கவில்லை.

மடலேறுதல்

மடலேறுதல் என்பது பனங்கருக்கால் செய்யப்பட்ட குதிரைக்கு ஆவாரம்பூ மாலையும் மணியையும் கொண்டு அலங்காரம் செய்து, அதன்மேல் தலைவன் மாப்பில் எலும்பு மாலையும், தலையில் எருக்க மாலையும் சூடிக்கொண்டு தலைவி வசிக்கும் தெரு வழியாக ஊர்வலமாகச் சென்று தன் காதலை ஊரறிய வெளிப்படுத்தும் ஒரு நிகழ்வாகும்.

மடலேறுதல் என்பது மகளிர்க்கு இல்லை. ஆடவனே மடலேறுவேன் என்று அச்சுறுத்தவும் மடலேறவும் முயல்வான். இத்தகைய மடலேறுதல் நிகழ்வினை தலைவன் தோழி கேட்பக் கூறுவான். இவ்வாறு ‘மடலூர்ந்து வருவேன்’ என்று சொல்லால் சொல்வதே அன்பின் ஐந்திணையில் அடங்கும்.

அவ்வாறில்லாமல் மடல் ஏறி வரும் தலைவன் பற்றிய பாடல்கள் எல்லாம் பெருந்திணையுள் அடங்கும். இதற்கு ‘ஏறிய மடற்றிறம்’ என வரும் தொல்காப்பிய நூற்பா இலக்கணம் பகர்கின்றது.

“தலைவனோடு தலைவியின் உறவை அறிந்துகொண்ட பின்னும், தோழி தலைவனுக்கு இடையூறு போலக் காட்டிக்கொள்வாள். அவனது பொங்கிய காதலுக்குச் செவிசாயாள். அவன் அரிது முயன்று ஆர்வத்தோடு கொண்டு வரும் கையுறையை ஏற்க மறுப்பாள். வேண்டுமென்றே கூட்டம் நிகழாதவாறு நாட்கடத்துவாள். தலைவியின் அருமையைத் தலைவன் உணர வேண்டும் என்பதும், தலைவனின் உறுதியைத் தான் உணர வேண்டும் என்பதுமே தோழி இங்ஙனம் செய்தவன் நோக்கம்”¹⁴ என்று வ.சுப.மாணிக்கம் ‘மடலேறுதல்’ குறித்துக் கூறுகின்றார்.

எட்டுத்தொகை அகப்பாடல்களுள் நற்றிணையில் மூன்றும் (152, 220, 377) குறுந்தொகையில் ஆறும் (14, 17, 32, 173, 182, 276) மடலேறுதல் குறித்த பாடல்களாக தலைவன் கூற்றில் வருவனவாகும்.

“மடலே காமம் தந்தது ; அலரே

மிடையு எருக்கின் அலர்தந் தன்றே”¹⁵

என்னும் நற்றிணைப் பாடலில் தலைவன் தன் அன்பின் மிகுதி எனக்கு இந்த பனை மடலைத் தந்தது. அலராகிய பழிச் சொல்லும் எருக்கம் பூவை சூடும் நிலையையும் தந்தது என வருந்தி கூறுகின்றான்.

“மடல்மா ஊர்ந்து, மாலை சூடி

கண்அகன் வைப்பின் நாடும் ஊரும்

அளகம் சேர்ந்த திருநுதல்

கழறுபு மெலிக்கும் நோய்ஆ கின்றே?”¹⁶

அ.:தாவது ஒளிவீசும் நெற்றியையும் கூந்தலையும் உடைய தலைவியை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் என் எதிரே தோன்றி எம்மை மெலிவடையச் செய்வாள். அதனால் அவள் மீது கொண்ட அன்பு மிகுதியாயிற்று. அவ்வன்பினால் உண்டாகிய நோயைப் போக்க மடலேறுவதாக தலைவன் கூறுகின்றான். அவ்வாறு போக்க இயலாத நிலையில் எம் நெஞ்சத்தை நிலைநிறுத்தி அது நோயாகப் பெருகும் நிலையில் இறந்து போக மாட்டோமா? மடல் ஏறுதலைக் காட்டிலும் உயிர் விடுதல் எனக்கு ஒத்த செயலன்றோ? என தலைவனின் எண்ணவோட்டங்களை மடல்பாடிய மாதங்கீரனார் பதிவுச் செய்துள்ளார்.

“மாஎன மடலும் ஊர்ப் ; பூஎனக்

குவிமுகிழ் எருக்கம் கண்ணியும் சூடுப:

மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப ;

பிறிதும் ஆகுப காமம்காழ்க் கொளினே”¹⁷

காமநோய் முற்றி வயிரம் பாய்ந்து மிகுமானால் காதலன் குதிரையில் ஏறுவது போல பனை மடலின் மீது ஏறும் நிலை ஏற்படும் என தலைவன் கூறுகின்றான்.

மடலேறி செல்வதால் வெட்கத்தைத் தொலைத்துப் பழியோடு பரவிய உள்ளத்தை வாட்டும் காமநோய் நாளுக்கு நாள் மிகுதிபட இன்னவளால் செய்யப்பெற்றது இக்காம நோய் என்று நான் வெளிப்படுத்த அதையறிந்த இவ்வூரார் அவள் எதிரே நின்று அவனது

பழியைத் தூற்றுவர். இவ்வாறு செய்ய நான் முடிவு செய்துள்ளேன். ஆதலின் நான் கவலைப்படாது செல்ல நினைத்துள்ளேன் என்று தலைவனின் உளநிலை எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. இதனை,

“பூண்மணி கறங்க ஏறி,நாண் அட்டு,
பழிபடர் உள்நோய் வழிவழி சிறப்ப,
'இன்னள் செய்தது இது'என முன்நின்று
அவள்பழி நுவலும், இவ்ஊர் ;
ஆங்குஉணர்ந் தமையின்ஈங்கு ஏகுமார் உளேனே”¹⁸

என்னும் பாடல் விளக்கி நிற்கின்றன.

தலைவனது களவு வாழ்வில் மடலேறுவேன் என்றுரைப்பது ஒரு கூறாக அமைகின்றது. களவினை நீடிக்க விரும்பாத பெண்ணின் இயல்பிற்கும் களவிற்பத்தில் தோய்ந்து கற்பு வாழ்வில் மனம் செலுத்தாத ஓர் ஆணின் குணத்திற்கும் இடையே நிகழும் உணர்வு பூர்வமான ஓர் அன்பு போராட்டமே மடலேறுதலாகும். இச்சமயம் தோழியை அச்சுறுத்தலே தலைவன் அவ்வாறு கூறுவான் என்றாலும் அவனது உள்ளக் கிடக்கையை தோழியால் முழுமையாக அறிந்துகொள்ள ஒரு வாய்ப்பாக இது அமையும். அதே சமயம் தலைவியை ஊரறிய விரைவில் வரைந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வு மேலிடவும் அவளின்றி தன்னால் உயிர்வாழ்தல் இயலாது என ஓர் ஆண்மகன் கூறுமிடமாக இந்த மடலேறு பாடல்கள் அமைந்துள்ளதையும் நன்கு அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

அன்பின் ஐந்திணை

கைக்கிளை, பெருந்திணை அல்லாது ஏனைய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்தும் அன்பின் ஐந்திணை ஆகும். அன்பின் ஐந்திணையில் அமைந்த அகவாழ்வானது களவு, கற்பு ஆகிய இருநிலைகளில் அமையும். களவின் நான்கு நிலைகளைத் தொல்காப்பியர் பின்வரும் நூற்பா மூலம் விளக்குகின்றார்.

“காமப் புணர்ச்சியும், இடந்தலைப் படலும்

பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றாங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்வொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே”¹⁹

காமப்புணர்ச்சி என்பது முதன்முதற் கண்டு கூடும் கூட்டம் ஆகும். அது ஊழால் நிகழ்வதாகலின் தெய்வப் புணர்ச்சி எனவும், இயல்பான மனித உணர்வால் நிகழ்வதாகலின் இயற்கைப் புணர்ச்சி என்றும் கூறப்படும்.

இடந்தலைப்படல் என்பது தொடர்ந்து முன்பு கண்ட இடத்தே மீண்டும் கண்டு கூடுதலாம். இதனை இரண்டாம் கூட்டம் என்பர்.

பாங்கொடுதழாஅல் என்பதற்கு உரையெழுதிய பேராசிரியர் 'தன்வயிற் பாங்கன், அவள்வயிற் பாங்கு செய்யானாகலின்' என்கின்றார். பாங்கனைச் சந்தித்து இதுபற்றி உரையாடுவது. பாங்கன் தலைவன் நிலைக் கண்டு இடித்துரைப்பது (கழறுதல்) ; தலைவன் அதற்கு எதிர் மறுத்து மொழிதலும் (கழற்றெதிர்மறை) ஆகியன பாங்கொடு தழாஅலில் நிகழக்கூடியதாகும். தலைவன் பாங்கனிடம் தலைவியைப் புகழ்வான்.

தோழியிற்புணர்வாவது தோழி மூலம் அவள் துணைபெற்றுத் தலைவியைக் கூடுதலாகும்.

இயற்கைப் புணர்ச்சி

தலைமகளைக் தனியே கண்ட தலைமகன் தனது பெருமையும் அறிவும் நீக்கி வேட்கை உடையவனாவான். அச்சமயம் தலைவி மாட்டு நிகழும் அச்சம், மடம், நாணம் இவை நீங்க வேண்டுமென்று கருதி அவன் செயல்படுவான்.

இதுவேயன்றி தொல்காப்பியர் "மெய்தொட்டுப் பயிறல்" (தொல்.99 ப.23) என்னும் நூற்பாவின் மூலம் மெய்யுறு புணர்ச்சியின் நிகழ்வுகளை வரையறுத்து கூறியிருப்பார்.

இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பதற்கு கொடுப்போரும் கொள்வோரும் இன்றித் தலைவனும் தலைவியும் நல்வினையால் தாமே கூடுதல் என்று நம்பியகப்பொருள் விளக்கம் தருகிறது. மேலும்,

"தெய்வம் தன்னில் எய்தவும் கிழத்தியின்

எய்தவும் படுஉம் இயற்கைப் புணர்ச்சி"²⁰

என்னும் நூற்பாவின் வழி இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பது தெய்வத்தான் எய்துவது தலைவியான் எய்துவது என இருவகைப்படும் என்பது புலனாகின்றது.

இயற்கைப்புணர்ச்சியாவது தெய்வத்தான் எய்தப்படும்போது எவ்வித முயற்சியும் இன்றித் தானே முடியும். தலைவியால் எய்தப்படும் போது மிகுந்த முயற்சிக்குப் பின்னர்தான் முடியும்.

தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் மனத்தால் விரும்பும் உள்ளப்புணர்ச்சி, தொட்டுப் பழகும் மெய்யுறு புணர்ச்சி ஆகிய இரண்டும் களவுப் புணர்ச்சிக்கு உரியனவாகும்.

“காதலர்தம் மனவொற்றுமையே அகத்திணையின் உயிர்ப்பண்பு. இவ்வொற்றுமையை ‘உள்ளப்புணர்ச்சி’ என்று அகவிலக்கணம் கூறும். எவ்வகை அகத்திணைப் பாடலுக்கும், அகத்துறைப் பாடலுக்கும் உள்ளப்புணர்ச்சி இன்றியமையாதது; புறநடையில்லாதது; இறைமைசான்றது” என்பர் வ.சுப.மாணிக்கம். மேலும் “தலைவன் தலைவி உள்ளம் புணர்ந்த பின் உடற்புணர்வுக்கு அவாவுதல் முறையே”²¹ என்று மெய்யுறுபுணர்ச்சியும் கற்புவழி பட்டதென்று வ.சுப.மாணிக்கம் கூறுவதன் மூலம் உள்ளப் புணர்ச்சிக்கு பின் மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழும் என்பது புலனாகும்.

சங்க இலக்கியங்களில் “மெய்யுறு புணர்ச்சி கூறும் பாட்டெல்லாம் அதனைக் குறிப்புறக் கூறுமேயன்றி வெளிப்படக்கூறவில்லை. இலக்கியப் படைப்பு நெறி மெய்யுறு புணர்ச்சியை மையமாக வைத்து விரிவுறப் பேசுவதைத் தவிர்த்திருக்கிறது”²² என்ற கு.வெ.பா.வின் கருத்து இங்கு நினைவுக்கூரத்தக்கதாகும்.

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கும் பொழுது தலைவன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்று விடுவானோ என தலைவி அஞ்சுகிறாள். தலைவன் தலைவியின் அச்சத்தைக் குறிப்பினால் அறிந்து கொள்கின்றான். அவளது அச்சத்தை நீக்கும் பொருட்டுத் தலைவன் அவளிடம் கூற்று நிகழ்த்துகின்றான். அக்கூற்றின் மூலம் தலைவன் தன் நெஞ்சம் தலைவியோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்டமையை உணர்த்துகின்றான்.

“யாயும் ஞாயும் யார்ஆ கியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?

செம்புலப் பெயல்நீர் போல,

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே”²³

என்று கூறுகின்றான். அ.தாவது என் தாயும் உன் தாயும் என்ன உறவுடையவர்? என் தந்தையும் உன் தந்தையும் எந்த முறையில் உறவினர்? யானும் நீயும் எவ்விதத்தில் அறிமுகமானோம்? எதிர்பாராமல் சந்தித்தபோது நம் இருவருடைய அன்புடை நெஞ்சங்கள் உள்ளப்புணர்ச்சியின் பின் செம்மண் நிலத்தில் பெய்த மழைநீரைப் போல

ஒன்றுபட்டுவிட்டது என்னும் உவமையைக் காட்டி தன் உணர்வை வெளிக்காட்டியுள்ளான். மேலும் குறுந்தொகையில்,

“நீயே, ‘அஞ்சல்’ என்றான் சொல்அஞ் சலையே

யானே, குறுங்கால் அன்னம் குவவுமணற் சேக்கும்

கடல்கூழ் மண்டிலம் பெறினும்

விடல்கு முலன்யான் நின்னுடை நட்பே”²⁴

என்னும் பாடலில் இந்த நிலவுலகமே பெறுவதாக இருந்தாலும் உன்னை விட்டுப் பிரிய மாட்டேன் என்று கூறி தலைவியை ஆற்றுப்படுத்துகின்றான்.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் தலைவன் தன்னை விட்டு நீங்கி விடுவானோ என்ற அச்சம் தலைவிக்குத் தோன்றுதல் இயல்பு. அவ்வச்சத்தை நீக்கும் பொறுப்பும், கடமையுணர்வும் தலைவனிடத்து காணப்படுவது இதன்மூலம் பெறப்படுகின்றது.

தலைவி நலம் பாராட்டல்

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு பின் தலைவன் தன் தலைவியின் அழகினை மிக நுட்பமாகவும் அன்புடனும் பாராட்டியுரைப்பதைக் காணமுடிகின்றது. தலைவனொருவன் தன் தலைவியின் மேனியின் நறுமணத்தை,

“கோடல், எதிர்முகைப் பசவீ முல்லை

நாறுஇதழ்க் குவளையொடு இடையிடுபு விரைஇ,

ஐதுதொடை மாண்ட கோதை போல,

நறிய நல்லோள் மேனி

முறியினும் வாய்வது; மயங்கற்கும் இனிதே”²⁵

என்னும் பாடல் மூலம் இயம்புகின்றான். அ.தாவது காந்தள் அரும்பும் பசுமையான முல்லை மலர்களையும் நறுமண இதழையுடைய குவளையும் இடையிடையே கலந்து தொடுக்கப் பெற்ற அழகான மாலை போல என் தலைவியின் மேனி நல்ல நறுமணம் உடையது. தளிரை விட நிறத்தாலும் மென்மையாலும் சிறப்பானது. தழுவிக்கொள்வதற்கும் இனிமையானது என்ற உரைக்கின்றான்.

மேலும் குறுந்தொகை தலைவனொருவன் பூந்தாதுகளைத் தேடி உண்பதையே வாழ்க்கையாகக் கொண்ட வண்டே, உன் விருப்பப்படி கூறாமல் கண்கண்ட உண்மையைச் சொல்லுக. என்னுடன் நெருங்கிப் பழகிய நட்பையும் மயில் போன்ற சாயலையும் அழகிய

நெருங்கிய பற்களையும் உடைய காதலியின் கூந்தலை விட நறுமணம் உடையனவும் நீ அறியும் பூக்களில் உண்டோ? என்று தலைவன் வினவுகிறான். இதனை.

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி!

காமம் செப்பாது, கண்டது மொழிமோ?

பயிலியது கெழீஇய நட்பின், மயில்இயல்

செறிஎயிற்று, அரிவை கூந்தலின்

நறியவும் உளவோ, நீ அறியும் பூவே?”²⁶

என்னும் பாடல் அடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

தலைவன் தன் நெஞ்சுடன் கிளத்தல்

இயற்கைப்புணர்ச்சியைப் பெற்று மகிழ்வுற்ற தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற நிலையிலும் தலைவியின் நினைவு அவனது உள்ளம் முழுவதும் நிறைந்துள்ளது. களவுக் காலத்தில் தலைவனின் மனப் போராட்டங்கள் தலைவியை வரைந்து கொள்ளும் வரையில் ஒரு தொடர் நிகழ்வாக தலைவியைச் சுற்றியே அவனது உளமானது செல்லும். அவ்வமயம் தலைவன் தனக்குள் பேசி மகிழ்வதும் உண்டு. சான்றாக,

“அஞ்சில் ஓதி அசைநடைக் கொடிச்சி

கண்போல் மலர்தலும் அரிது; இவள்

தன்போல் சாயல் மஞ்சைக்கும் அரிதே”²⁷

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் அமைகின்றது. அ. தாவது குன்ற நாடனுடைய மலைச்சாரலில் உள்ள சுனையில் பூத்த குவளை மலரும் அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையுடைய அசைந்த நடையையும் உடைய குறமகள் கண்போல் மலர்தல் அரிது. அவளுடைய சாயலைப் போல் மலையில் உள்ள மயில் இருத்தலும் அரிது என்று கூறி வியக்கின்றான்.

தலைவனின் ஆர்வம்

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு பின் தலைவன் மீண்டும் தலைவியுடன் மகிழ்ந்திருக்க எண்ணிய நிலையில், தலைவியும் தோழியும் ஒருங்கேயிருக்கும் இடம் நோக்கிச் சென்று அவர்களிடம் தன் விருப்பத்தை வெளியிட எண்ணிப் பேசத் தொடங்குகின்றான்.

“வேய்பயிர் இறும்பின் ஆம்அறல் பருகும்

பெருங்கல் வேலிச் சிறுகுடி யாது என,

சொல்லவும் சொல்லீர் ஆயின், கல்லெனக்

செங்கேழ் ஆடிய செழுங்குறற் சிறுதினைக்

கொய்புனம் காவலும் நுமதோ?”²⁸

என வினவுகின்றான். அ.தாவது இளங்கன்றை உடைய பசு சிவந்த அருவி ஒலிக்கும் பெரிய மலையை அடைந்தது. பசுவின் கன்றினைக் கயிற்றால் பிணித்த தாழ்ந்த மன்றத்தில் பலாமரம் இருக்கும். அதன் வேரில் காய்த்துத் தொங்கும் பலாப்பழத்தின் சுளைகளைப் பசு தின்னும். பின் அருகில் உள்ள மூங்கில்கள் வளர்ந்த சிறிய மலையின் சுளை நீரைப் பருகி நிற்கும். இத்தகைய மலைகளை அரணாக உடைய சிறு குடி எது? என்று நான் கேட்டால் நீங்கள் பதில் கூறவில்லை. அது இருக்கட்டும், கருமையான மேகம் பேரொலியுடன் மழையைப் பெய்தது. அதனால் செழித்து விளைந்ததும் சிவந்த நிறம் கொண்டதுமான கதிர்களை உடையது இத்தினைப்புனம். இத்தினைப்புனம் உங்களுக்குரியது தானே. அதையாவது சொல்லுங்கள் என்று கூறுவதன் மூலம் தலைவனின் ஆர்வம் புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

ஆயத்தொடு விளையாட்டு விருப்பினால் பொழிலகம் புகுந்த தலைவியை எதிர்ப்பட்டு ஒழுகுகின்ற தலைமகன் அவளுடன் களவிலே கூடி ஒழுகி வருகின்றான். அவள் புனம் காவற்கு வருவதற்கு காரணம் கிளிகள் ஆகும். எனவே தன் காதற்தலைவியை காண வழிவகை செய்த கிளிகளை ஊழிதோறும் வாழ்க என வாழ்த்துவதை,

“வெள்ள வரம்பின் ஊழி போகியும்

கிள்ளை வாழிய, பலவே! ஒள்ளிழை

இரும்பல் கூந்தல் கொடிச்சி

பெருந்தோள் காவல் காட்டி யவ்வே”²⁹

என்னும் பாடல் அடிகள் காட்டுகின்றன. அ.தாவது காண்டற் கரியளாய் இருந்தாளைத் தினைப்புனத்தே நாளும் விரும்பிய போதெல்லாம் காண்பதற்கு எளியனாகச் செய்தமையால் அச்செயலுக்குக் காரணமான கிளிகள் வெள்ளம் என்னும் பேரெண்ணை எல்லையாகவுடைய ஊழிகள் பற்பல ஆண்டுகளுக்கும் மேல் வாழ்க என தலைவன் வாழ்த்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

இப்படி வாழ்த்தும் மரபினை, ‘ஆயிர வெள்ளம் வாழிய’ என்னும் பதிற்றுப்பத்திலும் காணலாம். (பதிற்.21:63)

இப்பாடல்கள் அனைத்தும் களவுக்காலத்தில் இயற்கைப்புணர்ச்சியின் பொழுதும் அதன்பின்னும் தலைவனின் காமமிகுதியைச் சுட்டுகின்றன.

இடந்தலைப்பாடு

இடந்தலைப்பாடு என்பது இயற்கைப்புணர்ச்சியில் தலைவியைப் புணர்ந்த தலைவன் அடுத்த நாளும் அவ்விடத்தில் அத்தலைவியைக் கூடுதலாகும்.

“தற்செயலாக ஒருநாள் கண்ட இருவர் உள்ளம் புணர்ந்தனர்; காதலராயினர். அடங்கிய வேட்கை பெருகிற்று. முதல்நாள் கண்டவிடத்தே இன்றும் காணலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு தலைவன் தானே அவ்விடம் செல்கின்றான். ஆராக் காதலுடைய தலைவியும் அவனுக்கு முன்னரே வந்து அங்கு நிற்கின்றாள்”³⁰ என இடந்தலைப்பாடு குறித்து வ.சுப.மாணிக்கம் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஐங்குறுநூற்றில் (197) ஒரு பாடலும் நற்றிணையில் (39, 155) இரு பாடல்களுமாக மூன்று பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ளன.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் தலைவி தானே குறியிடங்கூறி அவ்விடத்தே வந்து தலைவன் வரவினை எதிர்பார்த்து நின்றாளாக; அவளைக் கண்டு இடந்தலைப்பும் தலைவன் தன்னுள் மகிழ்ந்து கூறியதை,

“இலங்குவளை தெளிர்ப்ப அலவன் ஆட்டி,
முகம்புதை கதுப்பினள், இறைஞ்சி நின்றோளே,
புலம்புகொள் மாலை மறைய
நலங்கேழ் ஆகம் நல்குவள் எனக்கே”³¹

என்னும் சங்கப் பாடலானது சுட்டிக்காட்டுகிறது. இது தலைவனின் அகவுணர்வு வேட்கையை வெளிப்படுத்துகிறது. அ.தாவது ஒளி பொருந்திய கைவளைகள் ஒலிக்க, நண்டுகளை ஆட்டி மகிழ்பவளே! கூந்தலால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு நாணி நிற்கும் என் காதலியே! தனிமை மிகுந்த மாலைப்பொழுது மறைந்தவுடன் இன்பத்திற்கு இருப்பிடமான தன் மார்பகத்தை எனக்கு வழங்குவாள் என்று கூறும்பொழுது அவனது அன்புள்ளம் புலப்படுகின்றது.

“சொல்லின் சொல்எதிர் கொள்ளாய், யாழநின்
திருமுகம் இறைஞ்சி நாணுதி கதுமென;
காமம் கைம்மிகின் தாங்குதல் எளிதோ?”³²

என்னும் சங்கப்பாடல் அடிகள் அமைந்துள்ளன. அ.தாவது அன்பு மிக்கவளே! நான் சில சொன்னால் அதை ஏற்றுக்கொண்டு பதில் கூறாமல் திருமுகத்தைக் கவிழ்த்து நாணமுற்று நிற்கின்றாள். திடீரென என் அன்பு மிகுதியாகிக் கை கடந்து செல்லும் போது அதைத் தாங்குவதற்கு என்னால் இயலவில்லை. சிவந்த உன் கடைக்கண் பார்வை என்னைச் சினப்படுத்துவன இல்லை. உன் தொய்யில் எழுதப்பெற்ற கரும்பைக் கொண்ட தோள்களும் வருந்தின என்று கூறுகின்றான். நான் சொல்லுவதற்கெல்லாம் நாணம் ஒன்றையே பதிலாக கூறுபவளே என் காமம் கைமிகின் என் செய்வேன் என காதலால் கதறும் தலைவனின் இயல்பு நயமாக உரைக்கப்படுகின்றது.

களவொழுக்கத்தில் இடந்தலைப்பாடு என்பது நுட்பமாக அணுக வேண்டிய ஒன்றாகும். இயற்கைப்புணர்ச்சி ஊழினால் கூட்டுவிக்கப்படும் ஒன்றாகும்.

“நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்

கூட்டி உரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்”³³

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா அன்பின் ஐந்திணையாகிய காதலின் தொடக்கம் கண்களின் நாட்டமே என்றுரைக்கின்றது. காதலரின் கண்களிரண்டும் அவர்களது உள்ளத்தின் அன்பை அறிவித்து உடம்படுத்துவதற்கு ஒன்றுபட்டுப் பேசாமல் பேசிக்கொள்ளும் குறிப்பாகும்.

இவ்வாறு முதல் நாள் கண்ட விடத்திலேயே மறுநாளும் தலைவன் தலைவியர் சந்திப்பு நிகழ்வதுண்டு. அச்சமயம் தலைவன் தன் சொற்களால் தலைவியிடம் பேச முற்படுதலும் அதற்கு தலைவி பதிலுரைக்காமல் தன் முகக்குறிப்பால் தன் அன்பை, காதலை வெளிப்படுத்தலும் தலைவியின் அத்தகைய நுண்மையான புன்முறுவல், நாணம் முதலியவற்றை தலைவன் அறிந்து மகிழ்ந்து கூடுதலுமே இடந்தலைப்பாடு என்பதாகும்.

இங்கு தலைவியின் குறிப்பை அறிந்துகொள்ளும் தலைவனின் மகிழ்ச்சிப் புலனாகின்றது.

பாங்கற்கூட்டம்

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் தலைவன் தன்னையும் தலைவியும் நினைத்து பல்லாற்றானும் வருந்துவான். அத்தகைய வருத்தத்தால் அவனிடம் அக மற்றும் புற மாற்றங்கள் நிகழும். அத்தகைய மாற்றங்களை உணர்ந்த பாங்கன் தலைவனிடம் வினவுதலும், தலைவன் அதற்குரிய காரணங்களைக் கூறுதலும், தலைவி குறித்த விவரங்களைப் பாணன் தலைவனிடமிருந்து பெறுதலும், பாங்கனின் துணைக்கொண்டு தலைவன் தலைவியைப் பெறுதலும் பாங்கற்கூட்டம் எனப்படும்.

தலைவனுக்கும் பாங்கனுக்கும் இடையே உள்ள உறவை நட்பின் ஆழத்தை இந்நூற்பா புலனாக்குகின்றது.

“தலைவனது புதிய உணர்ச்சியையும் புதிய உறவையும் பாங்கன் குணமும் குலமும் அறிவும் சுட்டி மாற்ற முயல்கின்றான்; பயனின்மை கண்டபின் அவனோடு கூட வருவதை நிறுத்திக் கொள்கின்றான். இதனால் தலைவனுக்குத் தலைவியைக் காண வேண்டும் போது தனித்துச் செல்லும் பெருவாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது. இவ்வாறு பாங்கன் தலைவனது காமப் புதுமையைக் காது கொடுத்துக் கேட்கும் செவியினாய் மேலும் சிறிது இடையூறும் செய்யாத தோழனாய்க் களவின் தொடக்கத்தே வந்து போய்விடக் காண்கிறோம். ஐந்திணை இலக்கியத்து இவன் வரவு இதனோடு முற்றும்”³⁴ என்னும் வ.சுப.மாணிக்கம் கருத்து நோக்கத் தக்கதாகும்.

தலைவன் தன் புது காதல் உணர்வினை தன் நண்பனிடம் வெளிப்படுத்துவதை,

“எலுவ! சிறாஅர் ஏமுற நண்ப!

புலவர் தோழ! கேளாய் அத்தை ;

மாக்கடல் நடுவண் எண்நாள் பக்கத்துப்”³⁵

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அ.தாவது தலைவன் தன் நண்பனை தோழா, இளைஞருக்கு ஆதரவான நண்பா, புலவர்களின் தோழனே, கேட்பாயாக என பாங்கனை பலவாறாக அழைக்கின்றான். மேலும் கரிய பெருங்கடலின் நடுவில் வளர்பிறையின் எட்டாம் நாள் பக்கத்தின் பசுமையான வெள்ளிய நிலவின் பிறைமதி போன்ற தலைவியின் கூந்தலுக்கு அருகே விளங்குகின்ற அழகு பொருந்திய நெற்றி புதிதாகப் பிடிக்கப்பெற்ற யானையைப் போல என்னைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டது என்று கூறுகின்றான்.

பாங்கற்கூட்டச் செய்யுட்கள் எல்லாமே அறிவுச் செறிவும் இலக்கியப் பொலிவும் உடையன. காதலியர் தம் கண் என்னும் பின்னா வலையுள்ளும், கூந்தல் என்னும் பின்னிய வலையுள்ளும் பட்ட ஆடவர் தம் நெஞ்சத் துடிப்பைக் காட்டுவன என்ற கருத்து இச்செய்யுட்களின் வழி மீண்டும் உறுதிப்படுகின்றது.

உற்றது உரைத்தல்

தலைவனின் வாட்டம் கண்டு பாங்கன் இதன் காரணம் யாது என வினாதல் உற்றது வினாதல் ஆகும். அதற்கு தலைமகன் தலைமகள் மாட்டு தன் உள்ளம் சென்றதை உரைத்தல் உற்றது உரைத்தல் ஆகும்.

தலைவியின் நினைவால் தலைவன் இரவெல்லாம் துயிலாமல் சோர்வுடன் காணப்படுகின்றான். அவனது உற்ற நண்பனால் அவனது சோர்வினை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. எனவே உன்னுடைய இந்த நிலைக்கு என்ன காணரம்? என வினவுகின்றான்.

“ஒண்தொடி அரிவை கொண்டனள், நெஞ்சே!”³⁶

என்று தலைவன் கூறுகின்றான். அ.தாவது பாங்கனே! ஒளிபொருந்திய வளையல்களை அணிந்த அரிவைப் பருவத்துத் தலைவி எனது நெஞ்சைக் கவர்ந்தாள்.

வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற பனிவிழும் தொண்டி நகரின் கடற்கரையின் வலிமையான அலைகள் இடைவிடாது ஒலிப்பது போல நானும் இரவானாலும் தூங்காமல் இருக்கிறேன், என தன் நிலையை எடுத்து கூறுகின்றான் தலைவன்.

“ஆடுமகள் நடந்த கொடும்புரி நோன்கயிற்று,

அதவத் தீம்கனி அன்ன செம்முகத்

துய்த்தலை மந்தி வன்பறழ் தூங்கக்”³⁷

என்ற நற்றிணைப் பாடல் அமைந்துள்ளது. அ.தாவது நறுமணக் கூந்தலையுடைய கொடிச்சியின் நினைவால் என் மனம் பிணிப்புற்றது. அதனால் என் மனமானது கலைக்கூத்தி நடந்த கயிற்றியில் குரங்கு குட்டி தூங்கி ஆடுவது போல அவள் எண்ணுள்ளத்தே புகுந்து ஆடுகிறாள் என தலைவன் கூறுகின்றான்.

காதல் நோய் எத்தகையது என்பதை சொல்லால் விளக்க இயலாது. அதை அனுபவித்து உணர வேண்டும் என்பதை,

“காமம் காமம் என்ப ; காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே ; நுணங்கிக்

கடுத்தலும் தணிதலும் இன்றே ; யானை

குளகுமென்று ஆள்மதம் போலப்

பாணியும் உடைத்து, அது காணுநர்ப் பெறினே”³⁸

என்கிறான் தலைவன். அ.தாவது காமம் காமம் என்று இழிவுடைய பொருள் போல் பேசுவர். காமம் வருத்தும் நோய் அன்று. சிறுத்தும், பெருத்தும், தணிந்தும் அமைவதில்லை. யானை குளகு என்னும் தழை உணவை உண்டு மதத்தை ஆள்கின்ற சமயமும் உண்டு. அதைக் காட்சியால் அறிகின்றவர்களால் மட்டுமே அறிந்துகொள்ள முடியும் என தலைவன் காமம் பற்றிய தன் கருத்தை கூறுகின்றான்.

இவ்வாறாக தலைவன் தான் காதலுற்ற நிலையை மன நெகிழ்வுடனும் மகிழ்வுடனும் வெளிப்படுத்தியுள்ள நிலையில் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இப்பாடல்கள் காதல் கொண்ட தலைவனின் மனப் போராட்டத்தை விவரிக்கின்றன.

தலைவன் பாங்கனிடம் பேசியது

தலைவனின் மறுமொழிக் கேட்ட பாங்கன் அவனை இடித்துக் கூறுவது கழறியுரைத்தல் ஆகும்.

காதல் கொண்ட தலைவனின் நிலையைக் கண்டு பாங்கன் அவனிடம் இடித்துரைக்கின்றான். ஆனால் தலைவன் தன்னை இடித்துரைக்கும் தன் நண்பனிடமே தன் காதல் நோய்க்கு மருந்து கேட்பதை,

“பார்ப்பன மகனே! பார்ப்பன மகனே!

செம்பூ முருக்கின் நல்நார் களைந்து

எழுதாக் கற்பின் நின்சொ லுள்ளும்

பிரிந்தோர்ப் புணர்க்கும் பண்பின்

மருந்தும் உண்டோ? மயலோ இதுவே”³⁹

என்னும் அடிகள் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அ.தாவது பார்ப்பனத் தோழனே ஏட்டில் எழுதாமல் வாய்மொழியாகக் கற்கின்ற நினது வேதத்தில், பிரிந்திருக்கும் காதலரைச் சேர்த்து வைக்கும் தன்மையுள்ள மருந்தும் இருக்கிறதா? என தலைவன் கேட்பதைக் காணமுடிகின்றது. இதனால் இடித்துக்கூறும் மயக்க நிலையை விடுத்து எங்களை கூட்டுவிக்கும் முயற்சியைச் செய் தோழனே என தலைவன் காதலால் வேண்டி நிற்பதைக் காணமுடிகின்றது.

அவ்வாறு பாங்கன் கழறத் தலைமகன் ஆற்றானாய் சொல்லும் சொற்கள் கழற்றெதிர்மறை எனப்படும்.

பெருமையும் உரனும் மிக்க தன்னிகரற்ற தலைவனாக இருக்க வேண்டியவன் காதலால் மணமுருகி வருந்தியும், மகிழ்ந்தும், புலம்பலுடன் இருப்பதைக் கண்டு பாங்கன் கண்டிப்பதும், காதலை கைவிடுமாறு கூறுதலும் உண்டு. அச்சமயங்களில் தலைவன் தலைவியை மறக்க இயலாது என்றும், இது ஊழினால் நிகழ்வது என்றும் கூறுவான்.

“ஞாயிறு காயும் வெவ்அறை மருங்கில்

கைஇல் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்

வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்

பரந்தன்ற இந்நோய்; நோன்றுகொளற்கு அரிதே!”⁴⁰

என்று குறுந்தொகை தலைவன் கூறுகின்றான். அ.தாவது என்னை இடித்து உரைக்கும் நண்பரே, நீர் கூறுகின்ற நிலையில் இத்துன்பத்தை என்னால் நிறுத்தி வைக்க இயன்றால் நல்லது. அதுதான் என் விருப்பம். ஆனால் இயலவில்லை. சூரியன் காயும் வெப்பம் மிகுந்த பாறையின் மேல் கைகளில்லாத ஊமை ஒருவன் தன் கண்ணால் காக்கின்ற உருகும் வெண்ணெயைப் போல இத்துன்பம் என்னில் பரந்து அதிகமாகிவிட்டது. என்னால் பொறுத்துக்கொள்வதற்கும் அரிதாக இருக்கின்றது என தன் மனம் தலைவிக்காக உருகுவதை படம்பிடித்து காட்டுவது போல் தலைவன் விளக்குவதை உணர முடிகின்றது.

காற்று மோதினாலும் மழை விரைந்து மிகுதியாகப் பெய்தாலும் இடி முழக்கத்துடன் இடித்தாலும் இவைபோன்ற இயற்கைப் பேரழிவு நேர்ந்தாலும் இவ்வுலகமே சினத்துடன் என்னை எதிர்த்து நின்றாலும் கொல்லிப்பாவை போன்ற என் காதலியை என் நெஞ்சில் இருந்து நீக்க இயலாது. அவளை மறத்தலும் இயலாது என்று கூறுகின்றான். இதனை,

“கால்பொருது இடிப்பினும் கதழ்உறை கடுகினும்

உரும்உடன்று எறியினும் ஊறுபல தோன்றினும்

பெருநிலம் கிளரினும், திருநல உருவின்

மாயா இயற்கைப் பாவையின்

போதல் ஒல்லாள்ளன் நெஞ்சத் தானே”⁴¹

என்னும் பாடல் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதேபோன்று மற்றுமோர் தலைவன்,

நாள்தோறும் என் நெஞ்சத்தைத் தன்பால் கவர்ந்து ஈர்த்துக் கொண்டவளாகிய தலைவியின் சிறிய மெல்லிய மார்பை ஒரே ஒரு நாள் ஐம்புலனும் ஒன்றுசேர இணைந்து கூடுவேனாகில் போதும். அதன் பிறகு அரைநாள் வாழ்க்கையை கூட நான் விரும்பமாட்டேன் என்று குறுந்தொகை தலைவன் கூறுவதை,

“நெஞ்சுபிணிக் கொண்ட அம்சில் ஓதிப்

பெருந்தோட் குறுமகள் சிறுமெல் ஆகம்

ஒருநாள் புணரப் புணரின்

அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலென் யானே”⁴²

என்னும் பாடல் அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

இவ்வாறாக தலைவன் தன் உள்ளக்கிடக்கையை தன் உற்ற நண்பனிடத்து உரிமையுடன் வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகின்றது. தலைவன் தான் காதலுற்ற

நிலையை மென்மையாக வெளிப்படுத்துகின்றான். அதை பாங்கள் மறுத்துரைக்கும் பொழுது தான் அக்காதலில் உறுதிபாட்டுடன் இருப்பதை தெளிவுப்படுத்துகின்றான். தன் நண்பன் தன் மீது கொண்ட அன்பினாலும் அக்கறை உணர்வினாலும் தான் தன்னை கடிந்து கொள்கிறான் என்பதை தலைவன் உணர்ந்துகொள்கிறான். ஆயினும் தான் காதல் கொண்ட தலைவியின் சிறப்பியல்புகளை எடுத்துக்கூறி தன் காதலுக்கு நண்பனின் சம்மதத்தை பெற தலைவன் முயல்கின்றான். இத்தகைய தலைவனின் அறிவுக்கூர்மை போற்றத்தக்கது. இத்தகைய சங்கப் பாடல்களின் வழி ஓர் ஆண்மைகளின் மென்மைப் பண்பும், உறுதிப்பாடு, தெளிவு, துணிவு முதலிய ஒப்பற்ற பண்புநலன்களை நாம் உய்த்துணர முடிகின்றது.

பாங்கியற்கூட்டம்

“பாங்கியின் உதவியனால் தலைவியைத் தலைவன் கூடும் கூட்டம் பாங்கியற்கூட்டம் ஆகும்” என நம்பியகப்பொருள் குறிப்பிடுகின்றது.

காதலர் யார் துணையுமின்றித் தாமே சந்திப்பது மூன்று நாட்கள் மட்டுமேயாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“முந்நா எல்லது துணையின்று கழியாது

அந்நா எனத்தும் அதுவரை வின்றே”⁴³

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“சங்க இலக்கியத்து 882 களவுப் பாடல்கள் உள இவற்றுள் 40 பாடல்களே இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம் என்ற மூன்று வகைக்கும் உரியன. எஞ்சிய 842 பாடல் 95 விழுக்காடு தோழியிற்புணர்ச்சி என்னும் ஒரு வகைக்கே வருவன. இதனால் தோழியின்றிக் காதலர்களின் களவொழுக்கம் நீளாது என்பதும், ஐந்திணை இலக்கியப் படைப்புக்குத் தோழி என்னும் ஆள் (பாத்திரம்) இன்றியமையாதவள் என்பதும் தோழியிற்புணர்ச்சிக்குரிய துறைகளே புலவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்ந்தன என்பதும் பெறலாம்”.⁴⁴

தோழியே உற்ற துணை

தலைவியை அடைய அவளது தோழியே உற்ற துணை என அறியும் தலைவனது நுட்பமான அறிவுத்திறனை,

“தலைப்புணைக் கொளினே, தலைப்புணைக் கொள்ளும்,

கடைப்புணைக் கொளினே, கடைப்புணைக் கொள்ளும்,

புணைகை விட்டுப் புனலோடு ஒழுகின்,

ஆண்டும் வருகுவள் போலும் மாண்ட”⁴⁵

என்னும் பாடலில் காணமுடிகின்றது. அ.:தாவது மாட்சிமையுடைய அழகு விளங்கும் மழைக்காலத்து பிச்சிப் பூவைப்போன்ற செவ்வரி படர்ந்துள்ள குளிர்ச்சி மிக்க கண்களையுடைய தலைவி மழைத்துளிகள் பட்டதால் தளிர்ந்த தளிர் போன்ற அழகுடையவள். அவள் தோழியருள் ஒருத்தியைப் பின்பற்றுகின்றாள். ஆற்றின் தெப்பத்தில் தோழி தலைப் பகுதியைப் பற்றினால் தானும் தலைப்பகுதியைப் பற்றுகிறாள். தோழி கடைப் பகுதியைப் பற்றினால் இவளும் கடைப் பகுதியைப் பற்றுகிறாள். தோழி தெப்பத்தைக் கைவிட்டு நீரோடு சென்றால் இவளும் அவ்வாறு செல்வாள் போலும். அதனால் இத்தோழியே தலைவியின் உயிர்த்தோழி ஆதல் வேண்டும் என்பதை தலைவன் உணர்ந்து கொள்கின்றான்.

தலைவியை கூடி மகிழ்ந்த தலைவன், தன் தலைவியை நோக்கி இனி தனியே வருதல் வேண்டாம் உன் தோழியின் துணையுடன் என்னை காண வா என்று கூறுவதிலிருந்து தங்களுடைய களவு வாழ்க்கைக்கு தோழியை உற்ற துணையாக கருதும் தலைவனின் மனநிலையை,

“எமக்கு நயந்து அருளினைஆயின், பணைத்தோள்

நல்நுதல் அரிவையொடு மென்மெல இயலி

வந்திசின் வாழியோ, மடந்தை”⁴⁶

என்னும் பாடல் விளக்குகின்றது. அ.:தாவது தலைவியே வாழ்க! எம்பாலும் விருப்பங்கொண்டு எமக்கு உன் நலத்தை விரும்பி வந்து அருளினாய். நீ தொண்டி நகர் போல பல பண்புகள் உடையவள். இனிமேல் வரும்போது மூங்கில் போன்ற தோள்களையும் நல்ல நெற்றியையும் உடைய உன் தோழியரோடு மெல்ல மெல்ல நடந்து வருவாயாக. தனியே வருதல் வேண்டா என்று குறிப்பிடுவதை காணமுடிகின்றது.

தலைவன் தோழியிடம் குறையிரத்தல்

களவொழுக்கத்தில் தோழி உற்ற துணையாக விளங்குவதால் தலைவன் தோழியிடம் தலைவி மீதான அன்பை முதற்கண் புலப்படுத்த முயல்வான்.

“மலையமா ஊர்ந்து போகிப் புலையன்

பெருந்தாடி கறங்கப் பிறபுலம் புக்கு, அவர்

அகன்தொடி செறித்த முன்கை, ஒள்நுதல்

தீததை அல்குல், குறுமகள்

குவளை உண்கண் மகிழ்மட நோக்கே”⁴⁷

நெஞ்சே! சிவந்த வேர்களைக் கொண்ட கிளைதோறும் பலாப்பழங்கள் தொங்குகின்ற பலா மரங்களை உடைய முற்றத்தில் உள்ள மனையில் என் தலைவி இரவில் நெருங்கி விழுகின்ற அருவியின் ஒலி கேட்டு உறங்காதிருப்பாள். அழகிய ஒளிமிக்க வளையலையும் அகன்ற தொடியையும் அணிந்த முன் கையினையும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியையும் தேமல் படர்ந்த அடி வயிற்றையும் கொண்ட இளமகளாகிய தலைவியின் குவளை மலர் போன்ற மையுண்ட கண்களின் மகிழ்ச்சி மிக்க இனிமையான பார்வை நம்மை அவளிடத்தே செலுத்தியது. அதனால் தோழி உடன்பட்டுக் கூறும் வகையில் நீ வருந்தாது முயல்க என்று தலைவன் கூறுகின்றான்.

அ.தாவது தோழியின் அனுமதி கிடைக்கவில்லை என்றாலும் நம் முயற்சி தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமென்று தலைவன் எண்ணுகின்றான். இதனால் தான் தலைவி மீது கொண்ட அன்பின் மிகுதியையும் அதில் உறுதியாக இருப்பதையும் தோழிக்கு புலப்படுத்த முற்படுகின்றான்.

தலைவன் தோழி கேட்பத் தன் நெஞ்சிடம் பேசியது

தலைவன் தோழியிடம் குறையிரப்பான். அப்பொழுது தோழி அவனுக்கு உதவாத நிலையில் தான் படும் துயரை தோழி உணரும் வகையில் தனக்குள் வருந்தி பேசி தன் நிலையை தோழிக்கு உணர்த்த முற்படுவான்.

“மகிழ்ந்ததன் தலையும் நறஉண் டாங்கு,

விழைந்ததன் தலையும் நீவெய் துற்றனை”⁴⁸

அ.தாவது தலைவியது அழகிய கரிய செறிந்த பலவாகிய கூந்தலின் அழகைக் கண்டால் கள் குடித்தவர் ஒருமுறை குடித்த பின்னும் மீண்டும் அக்கள்ளையே மேலும் மேலும் விரும்பிக் குடிப்பதைப் போல இவளை மறுபடியும் அடையவே தன் மனம் விரும்புவதாக தலைவன் கூறுகின்றான்.

இவ்வாறாக தோழி தன் மீது இரக்கங்கொண்டு உதவ வேண்டும் என்ற நிலையிலும், தலைவன் தலைவியை காண விரும்பியபொழுது தோழி மறுத்த நிலையில் மனங்கலங்கியும், தனக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள நெருக்கத்தை புலப்படுத்த விரும்பியும்

தலைவன் தனக்குள் பேசுவது போல் தோழி கேட்பக் கூற்று நிகழ்த்துவதை காண முடிகின்றது.

இருள் நீங்கிய விடியற்காலத்தில் மிக விருப்பத்துடன் வந்து தழை ஆடையையும் மாலையையும் தந்தவன் இத்தலைவன் என்று அணிகள் அணிந்த தோழியர் கூட்டத்தார் கூறும் வகையில் தைத்திங்களில் குளிர்ந்த நீரில் ஆடி நோன்பு மேற்கொண்டாள் தலைவி. அந்நோன்பின் பயனாக என்னைப் பெறுவதற்காக நீராடியவளும் பெருத்த தோளை உடைய இளைய மகளான தலைவியே! யான் உற்ற நோய்க்கு மருந்தாக அவள் அமைவாள். அவள் அல்லாமல் வேறு மருந்து இல்லை என்று தலைவன் கூறுவதன் வாயிலாக தோழி வரைதலுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற தன் எண்ணத்தை அவன் வெளிப்படுத்துகின்றான்.

“தழையும் தாரும் தந்தனன் இவன்என

பெருந்தோள் குறுமகள் அல்லது

மருந்துபிறிது இல்லையான் உற்ற நோய்க்கே”⁴⁹

மற்றுமோர் தலைவன்,

“அருந்துயர் அவலம் தீர்க்கும்

மருந்துபிறிது இல்லையான் உற்ற நோய்க்கே”⁵⁰

என்று குறிப்பிடுகின்றான். அ.தாவது சந்தனத்தின் துண்டுடன் பல நறுமணப் பொருட்களைச் சேர்த்து அரைத்த குளம்பினைப் பூசி அழகு பெற வாரியதும், ஐவகையாய் அமைந்ததுமான கூந்தலையும் பெரிய கண்ணையும் உடைய தலைவி தன் தோழியர் குலத்துடன் செல்கின்றாள். அவர்கள் வெண்மணல் பரப்பில் விளையாடும் வண்ணம் பந்தொடு செல்கின்றனர். நம்மிடம் அன்பில்லாத இளமை உடையாள், நமக்கு அருள் செய்தாலும் அருள் செய்யாது அகன்றாலும் நீ சோர்ந்து அழிந்து விடாது இரந்து வழிபட்டு நிற்பதில் வெறுப்புக் கொள்ளாதே என தலைவன் கூறிக்கொள்வதை காணமுடிகின்றது.

மேலும் நான் அடைந்த மிகுதியான அன்பு நோயால் ஏற்பட்ட துன்பத்தையும் அவலத்தையும் தீர்க்கும் மருந்தாக அவ்இளைய மகள் அமைகின்றாள். வேறு ஒரு மருந்தும் என் நோயை தீர்ப்பதற்கு இல்லை. தலைவியை அடைதலே தான் உற்ற நோய்க்கு மருந்து என்று தலைவன் கூறுவதை காணமுடிகின்றது. இதனை வள்ளுவரும்,

“பிணிக்கு மருந்து பிறமன் அணியிழை

தன்னோய்க்குத் தானே மருந்து”⁵¹

என்று குறிப்பிடுவதும் இங்ஙனம் நோக்கத்தக்கதாகும்.

குறி

தலைவன் கூற்றாக அமைந்தப் பாடல்களில் குறியிடம் சார்ந்த பத்தொன்பது (19) பாடல்கள் அமைகின்றன. தலைவன் தலைவி இருவரும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக் கொள்வது குறி எனப்படும். அவர்கள் சந்தித்துக் கொள்ளும் இடம் குறியிடம் எனப்படும்.

“குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினும்

அறியக் கிடந்த ஆற்ற தென்ப”⁵²

என்கிறது தொல்காப்பியம். அ.:தாவது குறி எனப்படுவது இரவிலும் பகலிலும் நிகழக்கூடியதாகும்.

பகற்குறி

“பகற்புணர் களனே புறனென மொழிப

அவளறி வுணர வருவழி யான”⁵³

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா பகற்குறி குறித்து விளக்குகிறது. பகற்குறி என்பது தலைவன் தலைவியர் பகலில் கூடுமிடம் இது வீட்டின் புறத்தே அவள் வழியறிந்து வரக்கூடிய தூரத்தில் நிகழும்.

“பகற்பொழுதில் தலைவன் தலைவியைக் காண்பதற்காகக் குறிக்கப்படும் இடம் பகற்குறி ஆகும்”⁵⁴ என நம்பியகப்பொருள் கூறுகின்றது. மேலும் அது ஒருசார் பகற்குறி, பகற்குறி இடையீடு என்பதனையும் குறிப்பிடுகின்றது.

பகற்குறி குறித்த நிகழ்வுகளை ஐங்குறுநூறு பாடல் ஒன்று அழகுற எடுத்தியம்புகின்றது.

பகற்குறியிடத்தே தலைமகன் வந்து காத்திருக்கின்றான். அவ்வேளையிலே, அவன் அறியாத வகையில் தலைவி அவன் பின்புறமாக வந்து தலைவனது கண்களைப் பொத்துகின்றாள்.

அச்சமயம் தலைமகன் மலைப்பக்கம் முழுவதும் நறுமணம் கமழச் செய்யும் காந்தள் மலர்க்கொத்துப் போன்ற உன் அழகிய கைகளால் என் கண்களைப் பொத்தியவளே, படுக்கையின் கண் இனிய துணையாகி மூங்கில் போன்ற மென்மைமிக்க தோள்களையும் மயிலின் சாயலையும் கொண்ட உன்னையன்றி என் கண்களைப் பொத்தி விளையாடும் உரிமை பிறர்க்கு இல்லை. என் நெஞ்சகத்து என்நென்றும் அமர்ந்திருப்பவள் நீயே என்று உளம் மகிழ்ந்து கூறுகின்றான். இதனை,

“சிலம்புகமழ் காந்தள் நறுங்குலை அன்ன

நலம்பெறு கையின்என் கண்புதைத் தோயே!

பாயல் இந்துணை ஆகிய பணைத்தோள்
தோகை மாட்சிய மடந்தை!

நீஅலது உளரோ என்நெஞ்சுஅமர்ந் தோரே!”⁵⁵

என்னும் பாடல் அடியின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. காதலுக்கு அடிப்படையாக அமைவது ஒருவர் மற்றொருவர் மீது கொள்ளும் நம்பிக்கையாகும். இந்த நம்பிக்கை ஊட்டும் பண்புநலன் தலைவனிடம் காணப்படும் இன்றியமையாத குணம் ஆகும்.

இரவுக்குறி

“இரவுக் குறியே இல்லகத் துள்ளும்

மனையோர் கிளவி கேட்கும்வழி யதுவே ;

மனையகம் புகாஅக் காலை யான”⁵⁶

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா இரவுக்குறி வீட்டினுள் ஒரு புறத்தே யாரும் அங்கு வராத சமயத்தில், மனையிலுள்ளார். பேச்சுக்குரல் கேட்கக்கூடிய தூரத்தில் நிகழும் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

இரவுப் பொழுதில் தலைவன் தலைவியைக் காண்பதற்காகக் குறிக்கப்படும் இடம் இரவுக்குறி ஆகும். இது பகற்குறியின் தொடர்ச்சியாகும் என்று நம்பியகப்பொருள் கூறுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது ஆகும்.

நம் காதல் தலைவி இரண்டு விதமாகச் செயல்படுகின்ற கள்ளத்தனம் உடையவள் என்று தலைவன் கூறுவதை,

“இரண்டுஅறி கள்விநம் காத லோளே;

முரண்கொள் துப்பின் செவ்வேல் மலையன்

முள்ளூர்க் கானம் நாற வந்து,

நள்ளென் கங்குல் நம்ஓ ரன்னள்,

கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமலர் உதிர்த்துச்

சாந்துஉளர் நறுங்கதுப்பு எண்ணெய் நீவி,

அமரா முகத்தள் ஆகித்

தமர்ஓ ரன்னள் வைகறை யானே”⁵⁷

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகின்றது. அ.தாவது நல்ல மணம் வந்து இருள் செறிவுடைய நடு இரவில் நம்முடன் ஒன்றிய தன்மையினள் ஆனாள். விடியற்காலையில் தன் கூந்தலில் நான் கூடிய பல வகையான மலர்களை உதிர்த்துவிட்டு மயிர்ச்சாந்து பூசி

மணமுள்ள கூந்தலில் எண்ணெய் தடவி மாறுபட்ட முகத்துடையளாகித் தம் சுற்றத்தாருடன் ஒன்றி அதற்கேற்ற தன்மையள் ஆயினள் என உவந்து கூறுகின்றான்.

இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்ட தலைவன் வருந்திக்கூறுவது

தோழி தலைவனை வரைதல் வேண்டி இரவுக்குறி மறுக்கின்றாள். இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்ட குறுந்தொகை தலைவன்,

“நல்உரை இகந்து, புல்உரை தாஅய்
பெயல்நீர்க்கு ஏற்ற பசங்கலம் போல,
உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி,
அரிது அவாவுற்றனை நெஞ்சே! நன்றும்
பெரிதால் அம்மநின் பூசல், உயர்கோட்டு
மகவுடை மந்தி போல,
அகன்உறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறினே”⁵⁸

என்று கூறுகின்றான்.

நெஞ்சே! நல்ல அறிவுரைகளைக் கேளாமல் பயனற்ற உரைகளைப் பற்றிக் கொண்டு மழைநீரின் எதிரில் வைக்கப்பட்ட சுடாத பச்சை மண் பானை போலக் கரைந்து போகின்றாய். அதனால் உள்ளத்தால் தாங்க முடியாத ஆசை வெள்ளத்தில் நீந்தி அடைவதற்கு அரியவற்றின் மேல் விருப்பம் கொண்ட நீ உயர்ந்த மரக்கிளையில் சிறு குட்டியால் இறுகத் தழுவப் பெற்ற பெண் குரங்குப் போல உன் வருத்தத்தைக் கேட்டுத் தீர்த்து வைப்பவரைப் பெறுவாய் ஆயின் உன் மனப் போராட்டம் மிகவும் பெருமையுடையதாகும்.

அல்ல குறி

தலைவன் குறியிடம் வந்து குறி எழுப்பியதாகத் தவறாகக் கருதி தலைவி குறியிடம் சென்று திரும்புவது அல்லகுறி எனப்படும். இதனால் தலைவன் வந்து குறிப்பு ஒலி எழுப்புகையில் செல்ல இயலாத நிலை ஏற்பட்டுவிடும். இதனை,

“அல்லகுறிப் படுதலும் அவள்வயின் உரித்தே

அவன்குறி மயங்கிய அமைவொடு வரினே”⁵⁹

என்கிறது தொல்காப்பியம். அ.தாவது தலைவன் தன்வரவை உணர்த்த அடையாளக் குறி செய்வான். மரத்தை அசைப்பதும், பறவையை எழுப்புவதும் உண்டு. அவன் செய்யாத குறியை, ஏனைய காற்றசைவால் நிகழ, அவன் செய்ததாக எண்ணி வந்து தலைவி

ஏமாறுவாள். அவன் பிறகு தன் குறிகேட்டு தலைவி வராததால் ஏமாற்றத்துடன் திரும்புவான். அதனால் அவ்வாறு 'அல்ல குறிப்பட்டு வருந்துவதும் தலைவிபால் உண்டு' என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது.

தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பும் தலைவியைக் காண இயலாத நிலையில் அவன்தன் மனவுணர்வும் இதன் மூலம் புலனாகின்றது.

தலைவியைக் காணும் ஆர்வமுடன் குறியிடம் வந்த தலைவன், தலைவியைக் காண இயலாத நிலையில் உளவியல் ரீதியாக அவன் அனுபவிக்கும் அத்துணை எண்ணவோட்டங்களையும் பிரதிபலிக்கும் ஓர் அகப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“தாஇல் நன்பொன் தைஇய பாவை

விண்தவழ் இளவெயிற் கொண்டுநின் றன்ன,

மிகுகவின் எய்திய, தொகுகரல் ஐம்பால்,

கிளைஅரில் நாணற் கிழங்குமணற்கு ஈன்ற

முளைஓ ரன்ன முள்ளயிற்றுத் துவர்வாய்,

நயவன் தைவரும் செவ்வழி நல்யாழ்

இசைஓர்த் தன்ன இன்தீம் கிளவி,

அணங்குசால் அரிவையை நசைஇ, பெருங்களிற்று

இனம்படி நீரின் கலங்கிய பொழுதில்

பெறல்அருங் குரையள் என்னாய், வைகலும்,

இன்னா அருஞ்சுரம் நீந்தி, நீயே

என்னை இன்னற் படுத்தனை ; மின்னுவசிபு

நீர்மாண் எ.:கம் நிறத்துச் சென்று அழுந்தக்

கூர்மதன் அழியரோ - நெஞ்சே! - ஆனாது

எளியள் அல்லோட் கருதி,

விளியா எவ்வம் தலைத்தந் தோயே”⁶⁰

தலைவி பொன்னால் ஆகிய பாவை போன்ற பேரழகி. திரண்ட கூந்தல் நாணல் கிழங்கின் முளையை ஒத்த பல். யாழிசை போன்ற பேச்சு. அழகால் துன்புறுத்தும்

தெய்வத்தின் இயல்பை உடையவள். அத்தகைய தலைவியை விரும்பியதால் என் மனமானது யானைக் கூட்டம் இறங்கிக் குளித்த சிறிய குளத்தைப் போல கலங்கிற்று.

அவள் நமக்கு எட்டாக்கனி என்பதை எண்ணாது, நாள்தோறும் அவளைக் காண, இரவில் சென்று என்னைத் துன்பத்தில் மாட்டிவிட்டாய். அவளைக் காண்பதிலும் துன்பம். அவளைச் சந்திப்பதிலும் துன்பம். இடைவிடாது அவளை எண்ணிய உன் செருக்கு அழியட்டும் என தலைவன் தன் நெஞ்சை கடிந்துகொள்ளும் உளம் கொண்டவனாகக் காணப்படுகின்றான். மேலும் பகைவரின் வேல் உன் மார்பில் பாயட்டும். உன் செருக்கு அழியட்டும் என்றும் கூறுகின்றான். இதன்மூலம் தலைவன் ஏமாற்றத்தினால் உளவியல் சார்ந்த பல்வேறு துன்பங்களை ஏற்று வருந்தி பிதற்றும் நிலை நுட்பமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறாக களவொழுக்கத்தில் தலைவனும் தலைவியும் புணர்ந்து மகிழும் இடமாக குறியிடம் அமைவதைக் காண முடிகின்றது. எனவே குறியிடம் வரும் தலைவனிடம் ஆர்வ மிகுதியும் அன்பு மிகுதியும் காணப்பட்டு அவனது அருளார்ந்த பண்புகள் வெளிப்படுவதும், அல்ல குறியில் ஆற்றொணா துயரில் ஆழ்ந்து வருந்தும் தலைவனின் பண்புநலனும் உய்த்துணரப்படுகின்றது.

களவுப் பிரிவின் வகைகள்

“ஒருவழித் தணத்தல் வரைவிடை வைத்துப்

பொருள்வயிற் பிரிதல்என்று இருவகைத்து ஆகும்

நிறைதரு காதல் மறையினில் பிரிவே”⁶¹

என்ற நூற்பா களவுப் பிரிவின் வகைகளைப் பட்டியலிடுகின்றது. அ.:தாவது நிறைந்த காதலை உடைய களவுப் புணர்ச்சிக்கண் பிரியும் பிரிவு ஒருவழித் தணத்தல் (தலைவன் தன்னுார்க்குச் செல்லுதல்), வரைவிடை வைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிதல் (திருமணத்தை இடையில் வைத்து அதற்கு வேண்டிய பொருளைத் தேடிப் பிரிதல்) என இருவகைப்படும்.

வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவு

வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதலாவது திருமணம் செய்து கொள்ளக் கருதிய தலைவன் பெரும்பொருள் சேர்த்து வருவதற்காகக் காடுகளையும் நாடுகளையும் கடந்து பல நாட்கள் பிரிதலாகும்.

“வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவோர்

இருதுவின் கண்ணுடைத்து என்மனார் புலவர்”⁶²

என்கிறது நம்பியகப்பொருள். அ.தாவது வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல் இரண்டு திங்களை கொண்ட ஒரு பருவத்திற்கு உட்பட்ட வரையறையை (59 நாட்கள்) உடையதெனச் சொல்லுவர்.

களவுக் காலத்தில் தோழி தலைவனிடத்தில் தலைவியை வரைந்து கொள்ள வேண்டுமென விரைவுப்படுத்துவாள். தலைவன் அதற்கு உடன்பட்டுப் பொருள் தேடுவதற்காகப் பிரிந்து செல்வது வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதலாகும்.

வழியருமை கூறி மறுத்தல்

வரைதல் பொருட்டு தலைவன் பொருள் தேட முற்படுகையில் தலைவி தானும் உடன் வருவதாக கூறியபொழுது தலைவன் அவளை அழைத்துச் செல்ல மறுக்கின்றான்.

“வேனில் இற்றித் தோயோ நெடுவீழ்,

வழிநார் ஊசலின், கோடை தூக்குதொறும்

துஞ்சபிடி வருடும் அத்தம்

வல்லை ஆகுதல் ஒல்லுமோ நினக்கே?”⁶³

என்று கூறி இத்தகைய பாலை நிலத்தின் வழியே என்னோடு வருவது உனக்குப் பொருந்தாது. அதனால் நீ வரவேண்டாம் என தலைவன் கூறுகின்றான். இது தலைவன் தலைவி மீது கொண்டுள்ள அன்பில் விளைந்த பொறுப்புணர்வை உணர்த்துகின்றது.

தலைவன் தனிமையில் வருந்துதல்

தலைவன் தலைவிக்காகப் பொருள் ஈட்டிச் சென்ற காலத்தும் அவள் நினைவால் துயருகின்றான்.

“கெடல் அரும் துயரம் நல்கிப்

படலின் பாயல் வெளவி யோளே”⁶⁴

அ.தாவது அன்புக் கொண்ட தலைவி எனக்குத் தீர்த்தற்கரிய துன்பத்தைத் தந்து என் உறக்கத்தையும் கவர்ந்து கொண்டாள் என வரைவிடை பொருள் தேடிச் சென்ற இடத்தில் தனிமையில் இருக்கும் தலைவன் துன்பமடைவதைக் காணமுடிகின்றது.

இடைச்சுரத்தில் தலைவியை நினைத்தல்

தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்துச் சென்ற பொருளீட்டி மீள்கின்றான். அப்பொழுது இடைச்சுரத்தில் தளிர்மலிய விளங்கும் ஒரு மாமரத்தை காண்கின்றான். உடனே தன் தலைவியின் நினைவு மேலிட அம்மாமரத்திடம்,

“நன்னல நயவரவு உடையை;

என்னோற் றனையோ? மாவின் தளிரே”⁶⁵

என வினவுகின்றான். அ.தாவது பெண்மைக்குரிய நலம் மிகுந்த மாட்சிமைப்பட்ட எயிற்றியைப் போலக் காண்போரால் பெரிதும் விரும்பப்பெறும் பேரழகு படைத்துள்ள மாந்தளிரே, நீ இத்தகு சிறப்பு எய்த நீ என்ன தவம் செய்தனை! என்கின்றான்.

தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பும், அவ்வன்பின் காரணமாக அவள் நினைவால் மயங்கும் தன்மையும் இங்குச் சுட்டப்படுகின்றது.

தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள் களவொழுக்கத்தில் இத்துறைகளில்தான் அமைந்துள்ளன.

கற்பொழுக்கம்

கற்பு என்பது திருமணத்தைக் குறிக்கின்றது. அது கரணமொடு சடங்குகளுடன் நடத்தப்படும். தலைவியைக் கொள்ளுதற்குரிய தன்மையுடைய தலைவன், கொடுத்தற்குரிய உரிமையுடைய தன்மையினர் கொடுப்ப, மணம் செய்து கொள்வதாகும்.

“கொடுப்போர் இன்றியுங் கரண முண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான”⁶⁶

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா தலைவியை மணம் செய்து கொடுத்தற்குரியவர்கள் இல்லாமலும், காதலர் உடன்போகிய காலத்தில் மணச்சடங்குகள் உண்டு. திருமணம் நடத்தப்பெறும் என்கின்றது.

உடன்போக்கு

களவின் முடிவே கற்பு என்பது நம் சங்ககால மக்கள் வாழ்ந்து காட்டிய பண்பாடு ஆகும். அத்தகைய களவின் உச்சமாகவும், கற்பின் தொடக்கமாகவும் சமுதாயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஓர் அக நிலையாக உடன்போக்கு அமைகின்றது.

“கொண்டுதலைக் கழிதலும் பிரிந்தவண் இரங்கலும்

உண்டென மொழிப ஓரிடத் தான”⁶⁷

என்கிறது தொல்காப்பியம். தலைவியை உடனழைத்துப் போதல் உடன்போக்கு. இருவரும் சேர்ந்து சென்றாலும் பெற்றோரை, வீட்டைப் பிரிந்து போவதால் அதுவும் பிரிவின் பாற்படும். இடைவழியில் தலைவியின் சுற்றத்தார் அவளைக் கைப்பற்றச் சென்றுவிட வருந்துவதும் பிரிவின் பாற்படும்.

களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட தலைவனும் தலைவியும் வரைந்துகொள்ளும் பொருட்டுத் தமரைப் பிரிந்து செல்லுதல் உடன்போக்கு ஆகும் என்று நம்பியகப்பொருள் குறிப்பிடுகின்றது.

உடன்போக்கின் வகைகளை நம்பியகப்பொருள்,

“போக்குஅறி வறுத்தல் போக்குஉடன் படாமை
போக்குஉடன் படுத்தல் போக்குஉடன் படுதல்
போக்கல் விலக்கல் புகழ்தல் தேற்றல் என்று
யாப்புஅமை உடன்போக்கு இருநான்கு வகைத்தே”⁶⁸

என்கிறது. அ.:தாவது உடன்போக்கைத் தோழி தலைவனுக்கு, அறிவுறுத்தல். அதனைத் தலைவன் மறுத்தல், பாங்கி தலைவனை உடன்படுத்துதல், தலைவன் உடன்படுதல், உடன்கொண்டு போதல், அதனை விலக்குதல், தலைவன், தலைவியைப் புகழ்தல், தலைவிக்குத் தெளிவுப்படுத்தல் ஆகிய எட்டும் உடன்போக்கின் வகைகள் ஆகும்.

உடன்போக்கு – காரணமும் விளக்கமும்

தலைவனும் தலைவியும் ஊழினால் இணைந்து களவொழுக்கம் மேற்கொள்கின்றனர். இவ்விருவரிடையே இருந்த மறையொழுக்கமானது ஊரார் அறிய ‘அலர்’ எழுகின்றது. தலைவியோ நாண மிகுதியால் அலருக்கு அஞ்சுகின்றாள். அதனால் உயிரை விடவும் தயங்காதவளாகிறாள். தன் காதலினை பெற்றோரிடம் சொல்லவும் துணிவில்லை; அச்சப்படுகிறாள். இவளது நிலையை உணர்ந்த தோழி ஊரலருக்கு அஞ்சித் தலைவனை வற்புறுத்த இவ்வுடன்போக்கு நிகழும். சில சமயம் ஊரலர் கேட்ட அன்னை அழைப்பாளே? என்றஞ்சிய போதும் உடன்போக்கு நிகழும். எனவே உடன்போக்கு நிகழ அலரும் அச்சமும் காரணமாக அமைவது தெளிவாகின்றது.

சங்க காலத்தில் கற்பில் முடியாத களவு வாழ்க்கை இல்லை என்பதற்கு இந்த உடன்போக்கு சான்றாக அமைகின்றது. தான் விரும்பிய தலைவனை மணம் முடித்தலின் இது கற்பொழுக்கமாகவும், அறச்செயலாகவும் கருதப்படுகின்றது.

“திருமணமென்பது தலைவனுந் தலைவியும் தமக்குள் மறைவாய்க் காதலித்து வந்த உண்மையை வெளிப்படையான ஒருவகை நிகழ்ச்சி நன்முறையினால் எல்லார்க்குந் தெரியச் செய்தலாகும். அங்ஙனமே இவ்வுடன்போக்கென்பதும் இன்னானை இன்னாள் காதலித்தாள் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றமையின் இ.:தும் ஒருவகை திருமணமாயிற்று”⁶⁹ என்பார் இளவழகனார்.

தலைவனின் மகிழ்ச்சியும் தாயுள்ளமும்

உடன்போக்கு செல்லுங்காலத்து தலைவனின் உள்ளமானது மகிழ்ச்சி கொள்கின்றது.

“அரண்இல் சேய்நாட்டு அதர்இடை மலர்ந்த
நல்நாள் வேங்கைப் பொன்மருள் புதுப்பூப்
பரந்தன நடக்கயாம் கண்டனம் மாதோ ;
காண்இனி வாழி என்நெஞ்சே! நாண்விட்டு
அருந்துயர் உழந்த காலை
மருந்துஎனப் படுஉம் மடவோ ளையே”⁷⁰

நெஞ்சே! வாழ்க. உள்ளப்புணர்ச்சி எய்துதற்குத் தடையாய் இருந்த நாணத்தைக் கைவிட்டு நான் உள்ள காதல் நோய்க்கு மருந்தெனப்படும் மடப்பம் பொருந்திய தலைவியோடு இப்போது நடக்கின்றேன். பாதுகாப்பற்ற தொலைநாட்டுப் பெருவழியில் செல்லும் நாளில் மலர்ந்த வேங்கை மரத்தின் பொன் போன்ற புதிய பூக்கள் உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும். அம்மலர்ப் பரப்பின் மீது அன்னப் பறவைபோல் தலைவி நடக்க, அதனை நான் கண்டு மகிழ்ந்தேன். நீயும் கண்டு மகிழ்வாயாக! என தலைவன் மகிழ்வதைக் காண முடிகின்றது.

உடன்போக்கின் போது தலைவன் தன் காதலியிடம் அன்புடனும், பண்புடனும், பரிவுடனும் நடந்துக்கொள்வதைக் காண முடிகின்றது. தன் தலைவியானவள் பெற்றோரையும் சுற்றத்தாரையும் நகமும் சதையும் போன்ற தன்னுயிர் தோழியையும் விட்டு பிரிந்து தன்னுடன் வருவதை எண்ணி நெகிழ்ந்த தலைவனின் உள்ளமானது கருணை நிறைந்த தாயுள்ளமாகவே மாறிவிடுகின்றது. இதனை,

“நிழல்காண் தோறும் நெடிய வைகி,
மணல்காண் தோறும் வண்டல் தைஇ,
வருந்தாது ஏகுமதி வால்எயிற் றோயே!”⁷¹

என்று கூறுவதிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. அ. தாவது குறைவில்லாச் செயல்களைச் செய்கின்ற ஆர்வம் மிக்கவர்கள் தாம் எடுத்த செயல் நன்கு முடிய வழிபடுகின்ற தெய்வத்தைக் கண்கூடாகக் கண்டாற்போல, நான் நீண்ட நாட்களாக உன்னைப் பெற முயன்றதனால் ஏற்பட்ட மனக்கவலையும் வருத்தமும் நீங்கும்படி உனது தோள்களை அடைந்தேன். அதனால் நீ நிழலைக் கண்ட இடத்தில் நெடும்பொழுது தங்கி மணற்பரப்பைக் கண்ட இடத்தில் சிறுவீடு கட்டி விளையாடி வழி நடந்த வருத்தத்தைப் போக்கிக்கொள். பின்னர் மெல்லச் செல்வோம் எனத் தலைவன் பரிவுடன் கூறுகின்றான்.

“ஆல நீழல் அசைவு நீக்கி
 அஞ்சவழி அஞ்சாது அசைவழி அசைஇ
 வருந்தாது ஏகுமதி வால்இழைக் குறுமகள்!”⁷²

ஆலமரத்தின் நிழலில் தங்கி இளைப்பாறி அஞ்சத்தக்க இடமாயினும் அஞ்சாது செல்கின்ற இடத்தில் எங்கெல்லாம் தங்க வேண்டும் என்று கருதுகிறாயோ அங்கெல்லாம் உன் வருத்தம் நீங்கத் தங்கிக்கொள் என்று மற்றொரு தலைவன் கூறுகின்றான்.

இதன் வாயிலாக தலைவன் தன் காதற்தலைவியை அஞ்சாதே நான் இருக்கின்றேன் என்ற பாதுகாப்பு உணர்வையும் அவளது விருப்பமே தன் விருப்பம் என்பதையும், அவளுக்கு முடிவெடுப்பதில் முழு உரிமையையும் தலைவன் கொடுப்பதையும் காணமுடிகின்றது.

மாந்தளிர் நிறமுடைய காதலியே! நீ உன் தந்தையின் வீட்டின் எல்லையைக் கடந்து என்னுடன் வந்தாய். அதனால் வருந்தாதே. இவ்வழகிய காட்டில் எல்லா இடங்களிலும் தம்பலப் பூச்சிகள் உள்ளன. நீ அவற்றைப் பார்த்தும் பிடித்தும் சிறிது நேரம் விளையாடுக. நான் இளைய யானைகள் தம் உடலைத் தேய்த்துக்கொள்ளும் பருத்த அடியை உடைய வேங்கை மரத்தின் பின்புறத்தில் இருக்கின்றேன். அப்போது வழிப்பறி செய்வோர் வந்தால் அஞ்சாது போரிட்டு அவர்கள் ஓடச்செய்வேன். ஒருவேளை உன்னைத் தேடி உன் சுற்றத்தாரும் வந்தால் நீ வருந்தாதிருக்க அவருடன் போர் செய்யாது மறைந்துகொள்வேன் என்கின்றான். இதனை,

“வினைஅமை பாவையின் இயலி, நுந்தை
 மனைவரை இறந்து வந்தனை ஆயின்,

 நீவிளை யாடுக சிறியே; யானே,
 மழகளிறு உரிஞ்சிய பராரை வேங்கை”⁷³

என்னும் பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

கற்பொழுக்கத்தில் தலைவன் பிரியும் பிரிவு

கற்பில் தலைவன் ஓதல், தூது, பகை, பரத்தை, பொருளீட்ட என பலநிலைகளில் பிரிகின்றான். ஓதல் காரணமாகப் பிரியும் தலைவன், தலைவியை நினைத்து வருந்துதல் இல்லை. போர் காரணமாகப் பிரியும் தலைவனின் செயல்பாடுகளை பத்துப்பாட்டு நூல்களுள் ஒன்றான நெடுநல்வாடை எடுத்துரைக்கின்றது. இதில் பொருளீட்ட மற்றும் பரத்தையர் காரணமாகப் பிரியும் தலைவன் குறித்த பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில்

மிகுதியும் காணப்படுகின்றன. இதற்கடுத்த நிலையில் வைத்து எண்ணப்படுவது போர் காரணமாகப் பிரிவது ஆகும். பாசறையில் உள்ள தலைவனின் உளவியலை சங்க இலக்கியப் பாக்கள் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

பாசறையில் தலைவன் வருந்துவது

“பனிஇருங் கங்குலும் தமிழள் நீந்தி,
தம்ஊ ரோளே, நன்னுதல்! யாமே,
கடிமதில் கதவம் பாய்தலின், தொடிபிளந்து,
நுதிமுகம் மழுங்கிய மண்ணை வெண்கோட்டு,
சிறுகண் யானை நெடுநா ஒண்மணி,
கழிப்பிணிக் கறைத்தோல் பொழிகணை உதைப்ப,
தழங்குகுரல் முரசமொடு முழங்கும் யாமத்து,
கழித்துஉறை செறியா வாளுடை எறுழ்த்தோள்,
இரவுத்துயில் மடிந்த தானை,
உரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யேமே”⁷⁴

என்கிறான் தலைவன். அ.தாவது மழை நீங்கிய முன்பனிக் காலத்தில் வாடைக்காற்று வீசும் வைகறைப் பொழுதில் தனித்துத் துன்பத்தை நீங்கியவளாகத் தலைவி நம் ஊரில் உள்ளாள். நாமோ மதில் கதவைத் தகர்த்ததால் சுடர் மழுங்கிய கொம்பையும், சிறு கண்ணையும் உடைய மணி ஓசையும் கேடகத்தில் பாயும் அம்பின் ஓசையும் வீர முரசொலிக் கேட்கும் நடுச்சாமத்தில் உருவிய வாளுடன் காவல் காக்கும் காவலர் பலரை உடைய பாசறையில் உள்ளோம் என்று கூறுகின்றான்.

மலைமுகட்டில் தவழும் மேகம் எல்லாத் திசைகளும் மறையுமாறு மழையைப் பெய்தது. இதனால் நிலம் அழகு பெறும் காரகாலத்தில் முல்லைப்பூக்கள் உதிரும் காட்டினைச் சார்ந்த கொடிய வழிகளை உடைய சிறிய ஊரில் என் தலைவி உள்ளாள். ஆனால் நாமோ மருதநிலம் சூழ்ந்த இடங்களில் கொடிக்கட்டிப் பறக்கும் மதிலைப் பகைவர்கள் திறைப்பொருளாகக் கொடுத்தாலும் ஏற்காதவனாகச் சினம் மிகுந்து மேலும் மேலும் போர்த் தொழிலிலேயே முனைந்திருக்கும் மன்னரின் பாசறையில் உள்ளோம்.

இவ்வாறாக, தலைவன் பாசறையில் தனித்திருக்கும் வேளையில் தலைவியின் நினைவு மேலோங்க வருந்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

பகைமேற்பிரிவில் சென்ற தலைவன் பாசறையின்கண் உள்ளான். அப்பொழுது கார்கால மேகம் மழையைப் பொழிந்தது. ஆனால் தலைவன் மேற்கொண்ட பணி நிறைவடையவில்லை. தலைவனின் மனநிலையை,

அப்பொழுது தலைவன் தான் தலைவியிடம் கூறியபடி கார்காலத்தில் தலைவியை சென்று அடைய முடியவில்லையே? பணி முடியவில்லையே? தலைவி தன்னை தவறாக எண்ணி விடுவாளோ என கவலைக் கொள்கிறான் ஒரு தலைவன்.

“ஏந்துகோட்டு யானை வேந்தன் பாசறை

வினையொடு வேறுபுலத்து அல்கி, நன்றும்

அறவர் அல்லர்,நம் அருளா தோர்என

நம்நோய் தன்வயின் அறியாள்,

எம்நொந்து புலக்கும்கொல், மாஅ யோளே?”⁷⁵

நான் கார்காலத்தில் வருவதாக தலைவியிடம் கூறி வந்தேன். இப்போது பாசறையில் போர்செய்தல் காரணமாகத் தங்கியுள்ளேன். நம் தலைவர் அறவோர் அல்லர் என்று தலைவி நினைத்து நம்மை வெறுப்பாளோ? நான் போர் முடிவுறாத நிலையில் திரும்பி இயலாதே! எனத் தலைவன் தவிப்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இவ்வாறாக பணி நிறைவு பெறவில்லையே என்ற நிலையில் தலைவனின் உள்ளம் தடுமாறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

பாசறையில் பணி நிறைவுப் பெற்ற பின்பு தலைவன் மகிழ்ச்சி அடைவதை,

“நனிசேய்த்து என்னாது, நல்தேர் ஏறிச்சென்று,

இலங்கு நிலவின் இளம்பிறை போலக்

காண்குவெம் தில்லஅவள் கவின்பெறு சுடர்நுதல்;”⁷⁶

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. அ.தாவது எம் அரசன் பகை மன்னர்களின் அரண்களைக் கைப்பற்றி விட்டான். அவன் தனது போர்த்தொழிலைக் கைவிட்டால் எம் ஊர் நெடுந்தொலைவில் உள்ளது என்று மலைக்க மாட்டேன். என் நல்ல தேரில் ஏறிச்சென்று ஒளி வீசுகின்ற நிலவின் இளம்பிறை போன்ற என் காதலியின் சுடர்விடும் அழகிய நெற்றியைக் காண்பேன். நம் அரசன் பகைமை தணிந்தால் பெரிய தோளை உடைய என் தலைவியைக் காண்பேன். மன்னவன் தன் போர்த்தொழிலின் பிணிப்பில் இருந்து விடுப்பெற்றால் குளிர்ச்சி பொருந்திய ஒளி பொருந்திய நுதலையுடைய தலைவியைக் காண்பேன். பெருமைமிக்க வேந்தன் பகை தணிந்து போர்த் தொழிலை

விட்டு நாட்டிற்குத் திரும்புவதைக் கருதினால் என்னுடைய வெப்பம் மிகுந்த பெருமூச்சு வருந்துகின்ற காதல் நோய் தணியச் சிறந்த பண்புடைய காதலியின் மார்பில் கிடந்து என் கண்கள் இனிய துயிலை மேற்கொள்ளும் என்றெல்லாம் வினை முடிந்தவுடன் திரும்பியவுடன் தான் தலைவியுடன் இனிது மகிழ்ந்திருக்க போவதை எண்ணி ஆனந்தம் அடைகின்றான் தலைவன்.

பொருள்வயிற்றிரிவு

தலைவன் தலைவியரது களவு வாழ்வானது திருமணத்திற்கு பின் கற்பு வாழ்வாக மலர்கிறது. அவர்கள் யாதொரு அச்சமுமின்றி இன்பத்தைத் துய்க்கும் வாழ்க்கையை இனிதே வாழத் தொடங்குவர். ஆயினும் இல்லறக் கடமையாற்றப் பொருள் இன்றியமையாதது ஆகின்றது. எனவே தலைவன் பொருள் ஈட்டுதற்காகத் தலைவியைப் பிரிய நேரிடும். இச்சூழலில் பெருமையும் உரனும் மிக்க ஆண்மகன் தன் இல்லக் கிழத்தி மீது கொண்ட காதலால் கசிந்து உருகுவதையும், கடமையாற்றுவதில் உறுதியுடன் இருப்பதையும் காணமுடிகின்றது. ஆதலால் தலைவனின் உள்ளமானது இன்பமும் கடமையும் போராடும் இடமாக, நல்ல உணர்ச்சிகள் மோதிக்கொள்வதை இங்ஙனம் காணமுடிகின்றது.

கற்புக் கால வாழ்வில் பொருள் காரணமாகப் பிரியும் தலைவன் பொருளீட்டி இல்லம் திரும்பும் வரையில் அவனது உள்ளுணர்வுகள் பலவாறாக அமைகின்றன. தலைவனது உள்ளம் பிரியும் தருணத்தில் ஆற்றாமையால் வருந்துகிறது; தலைவியின் அன்பை நினைத்து தன்னுள் மகிழ்கிறது. தலைவியைக் கூடி இன்புற காம உணர்வில் துடிக்கிறது. தலைவி தன் பிரிவை ஆற்றாமாட்டாள் என்றெண்ணி பொருள் தேடச் செல்லுதலை தள்ளி வைக்கும் இரக்கத்துடன் காணப்படுகிறது. பொருளீட்டியவுடன் இல்லம் திரும்புவதில் விரைந்து செல்லும் வேட்கைக் கொள்கிறது. ஓர் ஆண்மகனின் மெல்லிய உணர்வுகளை இத்தலைவன் கூற்றுகள் யாவும் புலப்படுத்துகின்றன.

கற்பு வாழ்க்கை சிறக்க இல்லறம் நல்லறமாக அமைய பொருள் தேவை. அத்தகையப் பொருளைத் தேடிச் செல்ல தலைவியைப் பிரிய வேண்டும். அச்சமயம் தலைவன் பொருள் தேட முற்படும் தன் நெஞ்சிடம்,

“இன்பமும் இடும்பையும், புணர்வும் பிரிவும்,

நன்பகல் அமையமும் இரவும் போல,

வேறுவேறு இயலஆகி, மாறு எதிர்ந்து,

உள்'என உணர்ந்தனை ஆயின், ஒருஉம்

இன்ன வெஞ்சரம் நல்நசை துரப்ப,

துன்னலும் தகுமோ? துணிவுஇல் நெஞ்சே!"⁷⁷

என்று தலைவன் கூறுகின்றான். உறுதியில்லாத நெஞ்சே! இன்பமும் துன்பமும் ; கூடுதலும் பிரிதலும் ; பகற்பொழுதையும் இரவுப்பொழுதையும் போன்று வெவ்வேறு தன்மையாகி மாறாக எதிர்ப்பட்டு நிற்பன. இதனை நீ அறியவில்லை. அதனால்தான் தலைவியைப் பிரிந்து, துன்பம் தரும் கொடிய பாலை வழியில் பொருள்தேட விரும்புகிறாய். ஒருவேளை நீ செல்வதற்குத் துணிந்தால் அங்கு ஆறலைக் கள்வர்கள் உயிரிரக்கம் இன்றி உயிரைப் போக்கித் துன்புறுத்துவர். அங்குச் செல்லும் போது நெஞ்சே நீ எங்களை சிறிதேனும் நினைப்பாயா என நெஞ்சிடம் வினவுகின்றான்.

தலைவன் தன் தலைவியுடன் கூடியிருந்து இன்பத்தில் திளைக்கின்றான். அந்த இன்பம் நிலைத்து நிற்க பொருள் தேவை என்பதையும் உணர்கின்றான். எனினும் தலைவியைப் பிரிவதை எண்ணி அவனது நெஞ்சம் வருந்துகின்றது. மேலும் செல்லும் காட்டின் வழியிடை வெம்மையும் கொடுமையும் அவன் கண்முன் தோன்றி வருத்துகின்றன. எனவே தான் தலைவன் பிரிவு குறித்து எண்ணும்போதெல்லாம் தன் நெஞ்சிடம் பேசுவதாகவே பல தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவை யாவும் தலைவனது உள்ளக்கிடக்கையைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

பொருளின் காரணமாக தன் தலைவியை பிரிய வேண்டிய சூழல் ஏற்படுவதை உணர்ந்து தலைவன் துன்பமடைகின்றான். அதனால் பொருள்தேட விழையும் தன் நெஞ்சிடம் தன் அன்பு காதலியையும் உடன் அழைத்து செல்வோம் என்கின்றான். இதனை,

“கான நீள்இடை, தானும் நம்மொடு

ஒன்று மணம் செய்தனள் இவள்ளின்,

நன்றே நெஞ்சம்! நயந்தநின் துணிவே”⁷⁸

என்னும் பாடல் அடிகள் காட்டுகின்றன. அ.தாவது நீர் நிறைந்த சுகனை வற்றிப்போன வறிய பாலைநிலை வழி மற்றும் நீண்ட காட்டு வழியில் தலைவியும் நம்முடன் சேர்ந்து இணைந்து செல்லுதற்கு உடன்படுவாளாயின் பொருள் செல்வத்தை விரும்பிய உன் மனத்துணிவு நல்லது தான் என்று கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

தலைவன் செலவழுங்கல்

“செய்பொரு ள்ச்சமும் வினைவயிற் பிரிவும்

மெய்பெற உணர்த்துங் கிழவிபா ராட்டே”⁷⁹

என்கிறது தொல்காப்பியம். அ.தாவது தலைவன் தலைவியை மிகுதியாகப் பாராட்டினால், அவன் பிரியப் போகின்றான் என்பது பொருள். தலைவன் பொருள் தேடப் போகிறானோ எனும் அச்சமும் அல்லது போர் முதலிய வினைகருதிப் போகப் போகிறானோ எனும் அச்சமும் தலைவியிடத்து தோன்றும்.

பொருள் தேட தலைவன் தன்னை பிரியப் போகின்றான் என்பதை தலைவி குறிப்பினால் அறிகின்றாள். அதனால் அவளிடம் ஏற்படும் சுணக்கம் தலைவனைக் கலங்கச் செய்கிறது. எனவே தலைவன் தன் அன்புத் தலைவி மனம் நெகிழ்ந்து அனுமதி தரும் வரை பொறுமையுடன் இருந்து பின்பு பொருள் தேடப் பிரிந்துச் செல்கின்றான்.

அழகிய மாமையும், நுண்ணிய இடையும், மென்சாயலும், பெறுதற்கரிய பெண்மைச் சிறப்பும் வாய்ந்த தலைவியே! உன்னை விட்டுப் பிரிவேனா? என்று தலைவன் கூறி நிற்பதைக் காணமுடிகின்றது.

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் தலைவனொருவன்,

“பல்இருங் கூந்தல்! பசப்பு நீவிடின,

செல்வேம் தில்ல யாமே ; செற்றார்”⁸⁰

என்று கூறுவதிலிருந்து நீ உன் பசப்பினை விடுத்து எனக்கு அனுமதி தந்தால் மட்டுமே உன்னைப் பிரிந்து செல்வேன் என்கின்றான். இதன் மூலம் தலைவியிடம் அனுமதிக்கு காத்திருக்கும் பெருமைமிகு தலைவனின் நற்பண்பினை காணமுடிகின்றது.

தலைவி பிரிந்து செல்ல அனுமதி வழங்க இயலாத நிலையில் இல்லற வாழ்வில் அன்புடையக் காதலர்களுக்குப் பிரிவு என்பது மனதை வருத்தும் கொடுஞ்செயலாகும். எனினும் அறிவுடையாரின் இல்லறத்தில் காதலும் கடமையும் மோதிக் கொள்ளும் பொழுதும் ஒத்துச் செல்லும் நிலையை செலவழுங்கல் பாடல்கள் வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன.

முன்னர் பொருள்வயிற் பிரிந்ததை தலைவன் நினைவுக்கூரல்

தலைவன் தன் உள்ளத்தில் பொருள் தேடி வருதல் வேண்டுமென்ற ஆர்வம் எழுகின்றது. அச்சமயம் தான் முன்னர் அப்படிப் பொருள் காரணமாகப் பிரிந்த காலத்தில் தன் தலைவி அடைந்த வேதனை மிகுதியை மறவாத தலைவன் அதனை

எண்ணிப்பார்க்கின்றான். எனவே, தன்னால் பொருள் தேட வர இயலாது என தன் நெஞ்சிற்கு கூறுகின்றான்.

நம்மை விரும்பி இருப்பவளாகிய தலைவியின் பழைய அழகுகெட, அறியாமையால் தீமையுடன் நீ பொருந்தினை. இரக்கம் இல்லாமல் வலிமையோடு பொருளை விரும்பினை. அம்முயற்சியில் முன்னின்ற நெஞ்சமே! நீ சற்றுச் சிந்திப்பாய். நான் சொல்வதைக் கேள் என்று தலைவன் கூறுகின்றான்.

“விரிதிரை முந்நீர் மண்திணி கிடக்கை,
பரிதிஅம் செல்வம் பொதுமை இன்றி,
நனவின் இயன்றது ஆயினும், கங்குல்
கனவின் அற்று, அதன் கழிவே ; அதனால்”⁸¹

சிறந்த செல்வமானது உண்மையாகவே வாய்த்தது என்றாலும் அதன் போக்கு இரவிடைக் கனவில் தோன்றி மறைவது போன்ற இயல்புடையது என்பதைத் தலைவன் தெளிவுப்படுத்துகின்றான். தலைவியின் பெரிய கூந்தலில் நிறைந்த நறுமணத்தை நுகர்ந்தும் தோள்களைச் சேர்ந்தும் மிகுந்த உறக்கம் கொள்ளும்போது உடலில் உடல் புகுவது போல் தழுவிக்கொள்ளலாம். இத்தழுவலை விட மேலான பொருட்செல்வத்தை நான் கண்டதில்லை.

நீ பலவாகிய பொருள் விருப்பத்தினால் என் சொல்லைக் கடந்து செல்லுதலை வற்புறுத்துகின்றாய். ஆனால் காட்டில் நிழலில் தங்கியிருக்கும் போது இவளின் பல குணங்கள் உன் நெஞ்சத்தில் வந்து சேரும். நீ ஒன்றையும் நினைக்காமல் வேறுபட்டு நின்று உறுதிகெட மெலிவடைவாய். நீண்ட பாலை வழியில் மயங்கி வருந்துவாய் என முன்புதான் அனுபவித்த துயரங்களை நிரல்படக் கூறுவதை காணமுடிகின்றது. எனவே தன்னால் தலைவியைப் பிரிந்து வர இயலாது என்பதையும் தெளிவுறக் கூறுகின்றான்.

இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்ட தலைவன் தலைவியரிடையே அன்பும் பண்பும் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. அவர்கள் இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்டுள்ள அன்பும் புரிதலும் வாழ்க்கைக்கு அச்சாணி போன்று அமைகின்றது. அதாவது ஓர் ஆண்மைக்கும், பெண்மைக்கும் தேவையான ஓர் உயர்ந்த பண்புநலனாக அது விளங்குகின்றது. இதனை,

“செலவிரை வற்ற அரவம் போற்றி,
மலர்ஏர் உண்கண் பனிவர, ஆயிழை
யாந்தற் கரையவும், நாணினை வருவோள்,

வேண்டா மையின் மென்மெல வந்து,
 வினவலும் தகைத்தலும் சொல்லாள் ஆகி,
 வெறிகமழ் துறுமுடி தயங்க, நல்வினைப்
 பொறிஅழி பாவையின் கலங்கி, நெடிது நினைந்து
 ஆகம் அடைதந் தோளே ; அதுகண்டு,
 ஈர்மண் செய்கை நீர்ப்படு பசங்கலம்
 பெருமழைப் பெயற்குஏற் றாங்குளம்
 பொருள்மலி நெஞ்சம் புணர்ந்துஉவந் தன்றே”⁸²

என்னும் பாடல் விவரிக்கின்றது. அ.:தாவது அழகிய அணிகலன்களை அணிந்த என் காதலி நான் பொருள் காரணமாகப் பிரிந்து செல்லுதலின் விரைவினால் உண்டாக்கிய சொல்லை விரும்பிக் கேட்டாள். தலைவி தன்னுடைய குவளை மலர் போன்ற மைதீட்டப் பெற்ற கண்களில் கண்ணீரை வடிப்பாள். அதனைக் கண்ட நான் அவளைத் தேற்றிப் பலவாறாகப் பாராட்டி விடைபெற நினைத்த பொழுது விடை கூற முடியாதவளாய் நாணமுடன் வருவாள். நான் பிரிவதில் விருப்பம் இல்லாதவளாய், மெல்ல மெல்ல என் அருகில் வந்து நீ போகின்றாய் என்று கேட்க முடியாமலும் போக வேண்டாம் என்று தடுக்க முடியாமலும் நிற்பாள். அவள் நறுமணம் வீசுகின்ற நெருங்கிய குழலை முடித்த கொண்டையுடன் விளங்குவாள். அவள் சிறந்த சித்திரத் தொழில் அமைந்த பாவை ஒன்று பொறி அற்று விழுந்தாற் போல் கலங்கி என் மார்பின் மீது சாய்ந்து விழுவாள். அவ்வாறு விழுந்தவளைக் கண்டு பொருள் கருதிய என் நெஞ்சம் ஈரமான மண்ணால் செய்யப்பெற்ற ஈரம் காயாத மட்பாண்டம் இடைவிடாது பெய்யும் பெரிய மழைக்கு நீர் ஏந்த வைத்த அம் மண்பாண்டம் அந்நீரோடு கலந்து கரைந்து அழிவதைப் போல அவளுடன் நான் ஒன்றுபட்டுக் கலந்து கரைந்து வேறுபாடில்லாமல் அடங்கிப் போனது. இனிமேல் பிரிவது எங்ஙனம் அமையும்? என்கின்றான் தலைவன்.

இதன் மூலம் அன்பில் வெற்றி கொள்வதென்பது இல்லறத்தில் ஆணும், பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்வதிலும் விட்டுக்கொடுப்பதிலும் தான் பெறமுடியும் என்பதை புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைவியின் அழகுநலனைக் கருதி செலவழங்கல்

தலைவியின் அழகுநலன்களை வாழ்த்தியும் அவளோடு புணர்ந்த இன்பத்தில் திளைத்தவனுமாகிய தலைவன் அவளைப் பிரிதல் அரிது என்பதனை,

“மருந்துஎனின் மருந்தே ; வைப்புஎனின் வைப்பே
அரும்பிய சுணங்கின் அம்பகட்டு இளமுலை,
பெருந்தோள் நுணுகிய நுகப்பின்
கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே”⁸³

என்று கூறுகின்றான். தேமலை உடைய அழகிய அகன்ற இளமார்பையும், பெரிய தோளையும் நுணுகிய சிறுத்த இடையும் கொண்ட தலைவி என் காம நோயைத் தீர்க்கும் மருந்துக்கு மருந்தாகவும் தேடித் தொகுத்து வைத்த செல்வத்திற்கு செல்வமாகவும் இருக்கிறாள். எனவே அவளைப் பிரிதல் அரிது என்று கூறுகின்றான்.

இளமையது அருமையையும் வாழ்க்கையது நிலையாமையும் உணர்ந்த யான் இவளைப் பிரியேன் என்று தலைவன் கூறுகின்றான்.

மேலும் தலைவியை பிரியின் அவள் வாழ்தல் இல்லை. அவளை இழந்த யானும் வாழ்தல் இல்லை என்று கூறி தலைவனொருவன் செல்வமுங்குகின்றான்.

“மணத்தலும் தணத்தலும் இலமே;

பிரியின் வாழ்தல் அதனினும் இலமே”⁸⁴

என்னும் அடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அ.:தாவது தலைவி மாந்தளிர் போன்ற மேனியை உடையவள். அவள், நீரில் செல்லும் போது தெப்பம் உதவுவது போல மெலிந்த முன் கைகளையும் பருத்த தோள்களையும் உடையவள். அவளைக் கூடுதலும் இல்லை. பிரிதலும் இல்லை. பிரிவோமாயின் உயிர்வாழ்தல் அதனினும் இல்லை என்றுரைக்கின்றான் தலைவன்.

வெம்மையான போராற்றல் வல்ல வீரர்களின் தலைவனும் கொடுப்பதில் சிறந்தவனுமான ஓரியின் கொடைக்குப் பொருந்திய செல்வம் நாம் அடையப் பெற்றாலும் அச்செல்வம் தலைவியோடு இணையும் கூட்டத்தைக் காட்டிலும் வன்மையானதன்று. அதனால் நீ உன்னுடைய முயற்சியால் பொருள் தேடச் செல்க. நான் வரவில்லை என்கிறான் ஒரு தலைவன். இதனை,

“வீங்குஉவர்க் கவவின் நீங்கல் செல்லேம்;

நீயே,ஆள்வினை சிறப்ப எண்ணி, நாளும்

பிரிந்துறை வாழ்க்கை புரிந்துஅமை யலையே;

அன்புஇலை; வாழிஎம் நெஞ்சே! வெம்போர்

மழவர் பெருமகன் மாவள் ஓரி

கைவளம் இயைவது ஆயினும்,

ஐதுஏகு அம்ம இயைந்துசெய் பொருளே”⁸⁵

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. இதனைப்போன்று,

“முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்

வார்டிரும் கூந்தல் வயங்குஇழை ஒழிய

வாரேன் வாழிய நெஞ்சே!”⁸⁶

என்கிறது பட்டினப்பாலை. அ.தாவது சிறந்த காவிரிபூம்பட்டினத்தையே எனக்கு உரிமையாகப் பெறுவோனாயினும் நீண்ட கரிய கூந்தலையுடைய அணிகளையுடைய தலைவி பிரிந்திருக்க, நான் உன்னோடு உடன்பட்டு வரமாட்டேன் நெஞ்சே! நீ வாழ்க என அத்தலைவன் கூறுவது இங்ஙனம் எண்ணத்தக்கதாகும்.

இடைச்சுரத்தில் தலைவி வருணனை

தலைவன் வினையின் காரணமாக தலைவியைப் பிரிகின்றான். ஆனால் செல்லும் வழியெல்லாம் அவளது அழகுநலன் அவனைத் துன்புறுத்துகின்றது. எனவே தன் பயணத்தைக் கைவிட்டு விடலாமா என்றெண்ணி வருந்தி நிற்கின்றான். இதனை,

“புறம்தாழ்பு இருண்ட கூந்தல், போதின்

நிறம்பெறும் ஈர்இதழ்ப் பொலிந்த உண்கண்,

உள்ளம் பிணிக்கொண் டோள்வயின்’ நெஞ்சம்,

‘செல்லல் தீர்கம் ; செல்வாம் என்னும்,

‘செய்வினை முடியாது எவ்வம் செய்தல்

எய்யாமையோடு இளிவு தலைத்தரும்’ என,

உறுதி தூங்காத் தூங்கி, அறிவே,

சிறிதுநனி விரையல், என்னும் ; ஆயிடை,

ஒளிறுஏந்து மருப்பின் களிறுமாறு பற்றிய

தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல,

வீவதுகொல் என் வருந்திய உடம்பே?”⁸⁷

என்னும் பாடல் விளக்கியுரைக்கின்றது. அ.தாவது முதுகில் நீண்டு தாழ்ந்து கிடக்கும் கூந்தலையும், நெய்தல் மலர் போன்ற கண்களையும் உடைய தலைவியிடம் என் உள்ளம் சென்றது. அதனால் உள்ளம் தலைவியிடம் சென்று அவள் பிரிவுத் துன்பத்தைத்

தீர்ப்போம் என்று கூறும். ஆனால் என் அறிவுத் தொடங்கிய வினையைச் செய்து முடிக்காது இடையே செல்லுதல் இகழ்ச்சியையும் அறியாமையையும் தந்து உறுதிப்பாட்டைக் குலைக்கும் எனக் கூறும். அதனால் நெஞ்சமே! நீ வீட்டிற்குச் செல்ல விரையாதே. இவ்வாறு மாறுபாடுகொள்ளும் நெஞ்சத்திற்கும் அறிவுக்கும் இடையே என் உடம்பு துன்புறும். அது யானைகள் இருபக்கமும் இழுக்க இடையில் பழைய புரிகழன்ற கயிறு அறுந்து விழுவது போல என் உடல் துன்புறுகிறது என்று தலைவன் உரைக்கின்றான்.

இதன்மூலம் தலைவனின் உள்ளம் பிரிவிடை வழியில் படும்பாடு நுட்பமாக புலனாகின்றது.

தலைவியைப் பிரிந்து செல்லக்கூடிய கடுமையான காட்டு வழியிலும் தன் அன்புக்காதலியிடம் காணப்படும் உயரிய பண்புநலன்கள் அவன் உள்ளத்தை விட்டு நீங்காது. இதனைக் கண்டு தலைவன் தனக்குத் தானே மகிழ்தலும் வியத்தலும் உண்டு.

“புலம்புகொள விளிக்கும் நிலம்காய் கானத்து,

மொழிபெயர் பல்மலை இறப்பினும்,

ஒழிதல் செல்லாது ஒண்தொடி குணனே”⁸⁸

எனத் தலைவன் கூறுகின்றான். அ.தாவது நிலம் காய்ந்த காட்டில் பல மொழிகள் வழங்கும் நாட்டகத்தையும் மலைகளையும் கடந்து வந்த பின்பும் ஒளி பொருந்திய தொடியை அணிந்த என் காதலியின் இனிய பண்புகள் உள்ளத்திலிருந்து ஒழிதல் இல்லை என்று தலைவன் கூறுகின்றான்.

நெருப்பைக் கொட்டியது போன்ற வெப்பம் மிகுந்த காட்டுவழி கொடுமையானது. ஆனால் நீங்கி வந்த என் காதலியின் பண்பு நினைக்கும் போதெல்லாம் மிக இனிமையானது என்று ஐங்குறுநூற்று தலைவன் கருதுகின்றான். இதனை,

“இன்னா மன்ற சுரமே;

இனிய மன்ற,யான் ஒழிந்தோள் பண்பே!”⁸⁹

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தலைவன் பொருளீட்டச் செல்லும் வழியிடையில் தலைவியின் அழகுநலனில் மயங்கி பொருள்தேட தொடர்வதில் தயக்கம் கொள்வதைக் காண முடிகின்றது. ஆனால் ‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்’ என்பதற்கு ஏற்றாற்போல தன்னைத் தானே தேறுதல் கூறிக்கொண்டு தலைவன் தன் முயற்சியை கைவிடாமை இங்ஙனம் போற்றத்தக்க ஒன்றாகும்.

இடைச்சுரத்தில் உயிரினங்களின் அன்பும் தலைவன் மனமும்

வினையின் காரணமாக தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கின்றான். அப்பொழுது அவன் செல்லும் காட்டின் பாலை வழியானது மிகவும் கொடியதாக இரங்கத்தக்க நிலையில் உள்ளது. அவ்வமயம் தன் இணைக்காக வருந்தும் பறவை, விலங்கினங்களைக் கண்ட தலைவனின் உள்ளமானது தலைவியை நினைந்து வருந்துகின்றது.

சுரத்திடை தலைவன் காணும் காட்சிகள் அவன் மனத்தை நெகிழ்ச் செய்து செலவினை தொடர்வதா? வேண்டாமா? என்ற தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்தும். இதனை,

“பசிஅட முடங்கிய பைங்கண் செந்நாய்

மாயா வேட்டம் போகிய கணவன்

பொய்யா மரபின் பிணவுநினைந்து இரங்கும்

விருந்தின்வெங் காட்டு வருந்துதும் யாமே;

ஆள்வினைக்கு அகல்வாம் எனினும்,

மீள்வாம் எனினும் நீதுணிந் ததுவே”⁹⁰

என்னும் பாடல் அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. அ.தாவது காட்டுப்பகுதியுள் நல்ல நீர் இல்லாது இழிந்த நீரின் ஈரத்தே பால் வற்றிய தோலாகிய முலையை உடைய செந்நாயின் பெண் நாய் பசி வருத்தத்தால் முடங்கிக்கிடக்கும். அதன் கணவனாகிய ஆண் செந்நாய் வேட்டையின்கண் சென்று தான் தன் பிணவோடு கூடித் துய்த்த புணர்ச்சியின் தன்மையைக் கருதி வருந்தி நிற்கும். இத்தகைய கொடுமையான காட்டில் உன்னுடன் புகுந்து நானும் வருந்துகின்றேன். தொடர்ந்து பொருள் கருதிச் செல்வோம் எனினும் அவ்வாறு செய்யாது மீண்டும் ஊர் திரும்புவோம் எனினும் என்னால் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. நீ இவ்விரண்டினுள் ஏதேனும் ஒன்றைத் துணிந்து சொல் என தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் கேட்பதைக் காண முடிகின்றது.

முடிவுறாத பாலை நில வழியில் தலைவன் உயர்ந்த யாமரத்தின் நிழலில் தங்கியிருந்த பகல் பொழுதைக் கழித்தான். அப்பொழுது ஒரு பக்கத்தில் பெண் மானின் முதுகை ஆண் மான் அன்போடு நாவினால் நக்கி வருடுகிறது. இதனைக் கண்ட தலைவன் தன் இணையான தலைவியை எண்ணுகின்றான். அது மாலை நேரம் என்பதால் என்னை அம்மாலை நேரம் குறும்பாக துன்புறுத்துகிறது என்று வருந்துகின்றான். இதனை,

“ஒருதனி நெடுவீழ் உதைத்த கோடை
துணைப்புறா இரிக்கும் தூய்மழை நனந்தலை,
கணைக்கால் அம்பினை ஏறுபுறம் நக்க,
ஒல்குநிலை யாஅத்து ஒங்குசினை பயந்த
அல்குறு வரிநிழல் அசையினம் நோக்க”⁹¹

என்னும் பாடல் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

தலைவன் கனவு காணல்

தலைவியைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவனுக்கு தலைவி கனவில் தோன்றுகின்றாள். விழித்தப்பின் அத்தலைமகன் மகிழ்ந்து கூறுவதை,

“வேனிற் பாதிரிக் கூன்மலர் அன்ன
மயிர்ஏற்பு ஒழுகிய அம்கலுழ் மாமை,
நுண்புண் மடந்தையைத் தந்தோய் போல,
இன்துயில் எடுப்புதி கனவே!

எள்ளார் அம்ம, துணைப்பிரிந் தோரே”⁹²

என்னும் பாடல் விளக்கி நிற்கிறது. கனவே! வேனிற்காலத்துப் பூக்கும் பாதிரியின் மலர்கள் அழகுடன் விளங்கும். அதுபோல் அழகு ஒழுகும் மாந்தளிர் போன்ற நிறத்தையும் நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்த அணிகலன்களையும் உடைய இளையவளாகிய எம் தலைவியை நேரில் கொண்டு வந்து காட்டியது போலக் கனவில் காட்டினாய். அதனால் இனிய உறக்கத்திலிருந்து என்னை எழுப்பி விட்டனை என்றாலும் வாழ்க்கைத் துணையைப் பிரிந்தவர்கள் உன்னை இகழ மாட்டார்கள். இவ்வாறாக, தலைவன் கனவு கண்டு உள்ளம் உவந்து கூறுவதனைக் காண முடிகின்றது.

பாகனிடம் முன்பு நிகழ்ந்ததைக் கூறி மகிழல்

வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் வினை காரணமாகப் பிரிந்த தலைவன் மீண்டு வருங்கால் தேர்ப்பாகனிடம் பேசுவதாக முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் மிகுதியாக அமைந்துள்ளன. இப்பாடல்களில் தலைவன் தலைவியின் அழகையும் அவற்றன் நற்பண்பையும் விளக்குகின்றான்.

தலைவன் வினையின் காரணமாக தலைவியைப் பிரிந்திருந்தான். தான் மேற்கொண்ட பணியை செவ்வண்ணம் செய்து முடித்திருந்தான். எனவே அவன் தன்

பாகனிடம் தேரினை விரைந்து செலுத்து, தலைவியை விரைவாகச் சென்ற காண வேண்டும் என்று கூறுகின்றான்.

அப்பொழுது அவன் முன்பு இதுபோல் தான் வினைமுடித்து திரும்பி சென்றபொழுது தலைவி தன்னை எதிர்கொண்ட முறையினைக் கூறி மகிழ்கின்றாள்.

“மண்ணாக் கூந்தல் மாசறக் கழீஇ,

சில்போது கொண்டு பல்குரல் அழுத்திய

அந்நிலை புகுதலின், மெய்வருத் துறாஅ

அவிழ்ப்பு முடியினள் கவைஇய

மடமா அரிவை மகிழ்ந்துஅயர் நிலையே”⁹³

பாகனே! பல நாட்கள் நீரின்மையால் வறட்சியுள்ள நிலம் மழை பெய்ததால் உழவுத்தொழில்கள் நடைபெற்றது. தவளைகள் ஒலி செய்தன. நாம் தேரில் கட்டிய மணி ஒலிகளை ஒலிக்காது செய்ததால் தலைவி நம் தேர் வருவதை அறியவில்லை. அதனால் இளைஞர்கள் முன்கூட்டியேச் சென்று எம் வரவை அறிவித்தனர். உடனே அவள் இதுவரை கழுவாது இருந்த கூந்தலை அழுக்கு நீங்க நன்றாகக் கழுவிச் சிலமலர்களைச் சூடிக் கூந்தலைப் பலவாக முடித்திருந்தாள். நான் அப்போது உள்ளே நுழைந்தேன். என்னைப் பார்த்த தலைவி தன் கூந்தல் அவிழ என்னை அணைத்துக் கொண்டாள். அத்தகு சிறந்த தலைவி மகிழ்ந்து எம் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தது மறத்தற்கரிய ஒன்று என்று கூறி தலைவன் நெகிழ்கின்றான்.

தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் உரைத்தல்

வினைமுற்றி மீளும் தலைவன், தன் பாகனிடம் தேரை விரைந்து செலுத்துக என்று கூறுகின்றான். மேலும் தன் மனத்திற்கினிய தலைவி வாழும் ஊரின் சிறப்பினை கூறியவாறே அவள் நினைவுடனே பயணிப்பதையும் நன்கு அறிந்துக்கொள்ள முடிகின்றது.

“ஆடுஅமை புரையும் வனப்பின் பணைத்தோள்

பேர்அமர்க் கண்ணி இருந்த ஊரே

நெடுஞ்சேண் ஆர்இடை யதுவே ; நெஞ்சே,

ஈரம் பட்ட செவ்விப் பைம்புனத்து

ஓர்ஏர் உழவன் போல,

பெருவிதுப்பு உற்றன்றால் ; நோகோ யானே”⁹⁴

அ.தாவது அசைகின்ற மூங்கிலைப் போன்ற அழகினையும் பருமனையும் உடைய தோளினையும் பெரிய கண்களும் கொண்ட என் மனைவி இருந்த ஊர், நீண்ட தொலைவில் அரிய வழியிடையில் உள்ளது. என் நெஞ்சு ஈரம் உடைய பசுமையான, நிலத்தில் உழுவதற்குச் சென்றும் ஒரே ஓர் ஏரை உடைய உழவன் போல விருப்ப மிகுதியால் விரைவுடன் செல்லத்துடிக்கின்றது. அதனால் நான் வருந்துகின்றேன் என்று கூறுவதன் மூலம் தலைவனது உள்ளமானது புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

மேலும் தலைவனின் எண்ணமானது தலைவி ஊரினைப் பற்றி வருணிப்பதிலே நிலைக்கொள்கிறது. தான் வரும் வழியில் காணும் காட்சிகளை விட தன் மனக்கண்ணில் தலைவியின் ஊர்க் காட்சிகளே மிகுந்து காணப்படுவதை அவன்தன் கூற்றுகள் உறுதிச்செய்கின்றன.

காதலி தங்கியிருக்கும் ஊர் காட்டகத்தே அமைந்துள்ளது. எனினும் இரவுக்காலத்தில் விருந்து வந்தாலும் மகிழ்வாள் என் தலைவி. அவள் என் சொல் கேட்டு வீட்டிலிருந்து நல்லறம் செய்யும் கற்பினையும் மென்மையான இயல்பையும் இளமையையும் உடையவள் என்று தலைவன் கூறுவதை,

“அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்,

முல்லை சான்ற கற்பின்,

மெல்லியல் குறும்புகள் உறைவின் ஊரே”⁹⁵

என்னும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இவ்வாறெல்லாம் தன் தலைவி பற்றியும் தலைவியின் ஊரினைப் பற்றியும் பாகனிடம் கூறிக்கொண்டே தேரை விரைந்து செலுத்து என்று கூறும் தலைவனைக் காண முடிகின்றது.

போரின் காரணமாகவோ, பொருளின் காரணமாகவோ தலைவன் தன் தலைவியை பிரிய நேரிட்டது. தன் பணியை சிறப்புற செய்து முடித்த அந்த கணமே தலைவன் நினைவில் தலைவியின் நினைவுக் குடிகொள்கின்றது. ஆனால் அவனோ தலைவியை பிரிந்து நெடுந்தொலைவு சென்றிருக்கின்றான். எனவே தன் பாகனிடம் குதிரையை அதிவேகமாக செலுத்தும்படியும் அதற்கான முன்னேற்பாடுகளைச் செய்யும்படியும் கூறுகின்றான். குதிரையும் காற்றைவிட வேகமாக தான் செல்கிறது. ஆனால் அவனோ தன் மனமானது குதிரையை விட வேகமாக சென்று தலைவியை தழுவியதாக கூறும் உணர்ச்சிமிகு பாடலொன்று அகநானூற்றில் அமைந்துள்ளது.

“குன்றுபின் ஒழியப் போகி, உரம்துரந்து,
ஞாயிறு படினும் ‘ஊர்சேய்த்து’ எனாது
துணைபரி துரக்கும் துஞ்சாச் செலவின்
எம்மினும் விரைந்துவல் எய்தி, பல்மாண்,

அம்தீம் கிளவிக் குறுமகள்

மென்தோள் பெறநசைஇச் சென்றஎன் நெஞ்சே?”⁹⁶

என அமைந்துள்ளது. அ.:தாவது தேர்ப்பாகனே! என்னுடைய நெஞ்சு என்னைக் காட்டிலும் வேகமாக ஊரில் உள்ள தலைவியிடம் செல்ல முற்பட்டுள்ளது. காட்டு வழிகள் பொருந்திய அச்சிற்றூரில் உரலில் பொருள்களைக் குற்றும்போது உலக்கைப் பாட்டுப் பாடுவர். அப்பாடலின் ஒலி மலைச்சாரலில் ஆந்தையின் ஒலியோடு மாறி மாறி ஒலிக்கும். இத்தகு ஒலிகள் கேட்கும் வழியில் சூரியன் மறைந்தாலும் ஊர் தொலைவில் உள்ளது என மனம் தளராமல் விரைந்தோடும் தேர்க் குதிரைகளின் விரைவைக் காட்டிலும் என்னுடைய நெஞ்சு தலைவியைச் சென்று அடைந்துவிட்டது.

எனது வரவை எதிர்பார்த்து இருக்கும் தலைவி என் இல்லத்தில் உள்ள பல்லியின் ஒலியைக் கேட்டு அதனை நன்நிமித்தமாகக் கருதித் தலைவர் வருவார் என்ற நம்பிக்கையோடு இருப்பவள். அத்தகையவளை என் கைகளால் அவளது கண்களைப் பொத்தி அவள் கூந்தலைத் தொட்டு வளையல்கள் அணிந்த கைகளை அழுந்தப் பற்றித் தழுவும் நினைப்புடன் என் நெஞ்சு அவளிடம் சென்றுவிட்டது எனத் தலைவன் கூறுகின்றான்.

இதன் மூலம் தலைவியை காணும் தலைவனது ஆர்வமானது புலப்படுகின்றது.

வினையின் காரணமாக தலைவியைப் பிரிந்து சென்று வினைமுடிந்து மீண்டும் வரும்பொழுது தன் பிரிவுத்துயரை உணர்ந்து தேரை விரைவாக செலுத்திய பாகனை தன் நெஞ்சார வாழ்த்தும் உயர்பண்பினனாக தலைவன் காணப்படுகின்றான். இதனை,

“சேயாறு செல்வாம் ஆயின், இடர்இன்று,

களைகலம் காமம், பெருந்தோட்கு’ என்று,

நன்றுபுரிந்து எண்ணிய மனத்தை ஆகி,

முரம்புகண் உடைய ஏகி, கரம்பைப்

புதுவழிப் படுத்த மதியுடை வலவோய்!

இன்று தந்தனை தேரோ

நோய்உழந்து உறைவியை நல்க வானே?”⁹⁷

என்ற பாடல் உறுதிச்செய்கின்றது. அ.:தாவது தூரமான வழியில் செல்வோமாயின் பெருந்தோளை உடைய தலைவியின் அன்பு மிகுதியால் வந்த துன்பத்தை இன்றே களைதல் இயலாது என்று எண்ணிய மனத்துடன் பாகனே! நீ தேரைச் செலுத்தினாய். நல்லதை எண்ணிய மனத்தை உடையவானாகி முரடான மேடுகள் உடையும்படித் தேரைச் செலுத்தி, கரம்பை நிலத்தில் புதுவழி கண்டு அறிவுத்திறனுடன் தேரைச் செலுத்திய பாகனே! அன்பின் மிகுதியால் பிரிவுத் துயரில் வருந்தியிருந்த தலைவியை நான் விரைந்து அடைந்ததால் அவள் உயிர் பாதுகாக்கப்பட்ட செயலை செய்தாய் நீ போற்றுதற்குரியை! என்று தலைவன் பாகனைப் போற்றி புகழ்வதைக் காண முடிகின்றது.

வினைமுடித்து மீண்ட தலைவன் தோழியிடம் பேசியது

வினைமுடித்து மீண்ட தலைவன், தன் அனுபவங்களை தோழியிடம் பகிர்ந்து கொள்வதை காணமுடிகின்றது. அச்சமயம் தோழியானவள் எழுப்பும் வினாக்களுக்கு தலைவன் பதிலுரைக்கின்றான். நீங்கள் எம்மை நினைத்தது உண்டா? என்பதற்கு,

“உள்ளினென் அல்லெனோ யானே? உள்ளி,

நினைந்தனென் அல்லெனோ பெரிதே? நினைந்து,

மருண்டனென் அல்லெனோ உலகத்துப் பண்பே?”⁹⁸

என்கிறான் தலைவன். அ.:தாவது நீண்டு உயர்ந்த மரத்தினது கிளைகளைத் தொட்டுக் கொண்டு ஓடும் பெருவெள்ளம் பின்பு ஆழத்தில் சென்று கையால் இறைத்துப் பருகும் அளவு சுருங்கி இறுதியில் முற்றிலும் வற்றித் தீர்ந்தது போல முன்பு பிரிந்து இருந்தபோது வெள்ளம் போல் பெரிதாக இருந்த காம உணர்வு இப்போது முற்றிலும் தீர வேண்டும் என்று நான் தலைவியை எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். அல்லனோ எண்ணியதுடன் மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தனென் அல்லனோ? நினைத்து மிகுதியாக மயங்கினேன் அல்லனோ இவ்வாறு அமைந்தது உலகியல் பண்பாடும் என்று கூறுகின்றான்.

சுரத்தின் வெம்மையை எங்ஙனம் ஆற்றினீரோ? என வினாவிய தோழியிடம், வேனிற்காலத்தில் அரசு மரத்தின் இலை சலசலக்கும் ஒலியைக் கேட்டு அஞ்சிப் பறவை இனம் உணவு உண்ணாமல் பிறிது இடத்திற்குச் செல்லும். மிகுந்த வெப்பமான கடத்தற்கு அரிய காட்டு வழி என்னை வருந்தாத நிலையில் நான் விரும்புகின்ற தலைவியின் பண்புகள் துணையாக இருந்தன என்கின்றான். இதனை,

“வெம்புஅலை அருஞ்சுரம் நலியாது

எம்வெங் காதலி பண்புதுணைப் பெற்றே”⁹⁹

என்னும் பாடல் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறாக தலைவன் ஒருபோதும் தலைவியின் நினைவு தன்னை விட்டு அகலவில்லை என்பதைக் குறிப்பிடுகிறான்.

வினை முடித்து மீண்ட தலைவன் தலைவியிடம் பேசியது

வினை முடித்து மீண்ட தலைமகன் தலைவியை ஆவலுடன் நோக்குகின்றான். ஆனால் தலைவி அவனுடன் ஊடுகின்றாள். எம்மை நினைத்தீரோ என்று வினவுகின்றாள்.

“ஒழித்தது பழித்த நெஞ்சமொடு வழிப் படர்ந்து,

உள்ளியும் அறிதிரோ, எம்?என, யாழநின்

முள் எயிற்றுத் துவர்வாய் முறுவல் அழுங்க ;

நோய் முந்துறுத்து நொதுமல் மொழியல் ; நின்

ஆய்நலம் மறப்பெனோ மற்றே? சேண் இகந்து

இன்னகை! இனையம் ஆகவும், எம்வயின்

ஊடல் யாங்குவந் தன்று? என யாழநின்

கோடுஏந்து புருவமொடு குவவு நுதல் நீவி,

நறுங்கதுப்பு உளரிய நன்னர் அமையத்து,

வறுங்கை காட்டிய வாய்அல் கனவின்

ஏற்றுஏக் கற்ற உலமரல்

போற்றாய் ஆகலின், புலத்தியால், எம்மே!”¹⁰⁰

வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலை உடையவளே! பெண்களுக்கு பிரிவுத் துயரைத் தரக்கூடாது என்ற ஆன்றோர் கூறிய சொற்களையும் கடந்து பொருள் தேடிச் சென்ற என்னிடம் பிரிந்து இருந்த போது எம்மை நினைத்தீரோ என வினவுகின்றாய். கூர்மையான பற்களை உடைய, பவளம் போன்ற வாயில் நான் எதிர்பார்க்கின்ற புன்முறுவல் இல்லை. உன் கண்ணிலும் முகத்திலும் துன்பத்தோடு இக்கேள்வியைக் கேட்கிறாய். எல்லா நலன்களையும் கொண்ட நான் உன்னை மறப்பேனா? மறவேன்.

உன்னை மறக்கவில்லை என்பதற்கு ஒரு சான்று தருகிறேன் கேள். காட்டு வழியில் மூங்கில்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று உராய்ந்து தேய்வதால் மூங்கில் சொரியும் தீப்பொறிகள் அங்குக் கீழே விழுந்துள்ள சருகுகள் மறையும்படி தீப்பற்றி எழுந்து ஊகம் புல்லின் பகுதிகளையும் எரிபல் உண்டாக்கிக் காற்று பரவும் இடமெல்லாம் பரந்து எரித்தது.

அதைக் கண்டு அலறி அழும் வணிகக் கூட்டம் பயந்து ஓடியது. அதோடு செருக்கை உடைய புலியைக் கண்டு யானைக் கூட்டம் பல இடங்களுக்கும் சென்றது. அந்நிலையில் கதிரவன் மறைந்தான்.

அப்பொழுது உன்னை நினைத்துப் பயணம் செய்ய இயலாத நிலையில் வழியில் படுத்துறங்கினேன். அப்பொழுது ஒரு பெண் மான் தோன்றினால் போல் தோன்றி என்னைப் பார்க்காமல் நிலத்தினைப் பார்த்துக் கொண்டு, உடல் மெலிந்ததால் கழன்று விழும் வளையலை விழாதபடி மேலே ஏற்றி நிறுத்தி நிலத்தைக் காலால் கீறுதற்குக் காரணமான வருத்தம் கொண்டவளாய் உன்னைக் கனவில் கண்டேன். இனிமையான சிரிப்பையும் பெற்றேன். இவ்வாறு இருக்க என்னிடம் உனக்கு ஊடல் ஏன் ஏற்பட்டது? என்கின்றான்.

மேலும் நான் உன்னுடைய அழகிய புருவங்களையும் சிறிய நெற்றியையும் நறுமண கூந்தலையும் தடவ நினைத்து முயன்றேன். உன்னைத் தழுவுதல் போன்ற என் கையை வெறுங்கை ஆக்கிய பொய்யான அக்கனவை நினைத்து ஏற்பட்ட மனச் சுழற்சியை நீ அறியவில்லை. அதனால் நீ என்னை நினைத்தும் உண்டோ? என்று ஊடல் கொள்கிறாய்.

இவ்வாறாக தலைவன் தான் தலைவியை மறக்கவில்லை என்பதை விளக்கியுரைக்கின்றான்.

தலைவியின் ஊடலால் வாடும் தலைவன்

பெருமைமிகு தலைவனாக காணப்பட்டவன், பரத்தமை ஒழுக்கத்தின் காரணமாக தலைவியைப் பிரிகின்றான். தலைவனின் இத்தகு ஒழுக்கநிலை அவனது இல்லற வாழ்வில் தலைவி ஊடி நிற்க காரணமாக அமைகின்றது. அந்நிலையில் அவனது மனநிலை துன்பமடைகின்றது.

நெஞ்சே! வீட்டில் உள்ள மரத்தில் படர்ந்து மாலைப் பொழுதில் மலரும் முல்லை மணக்கும் பலவாகிய கரிய கூந்தலை உடையவள். இனி நமக்கு என்ன தொடர்போ என்று கூறி வருந்தி நிற்கின்றான். மேலும் எவ்வி என்ற வள்ளலை இழந்து வறுமையுற்ற யாழ் பாணர்கள் போல் நீயும் வருந்துவாயாக என்று கூறுகின்றான். இதனை,

“எவ்வி இழந்த வறுமையர் பாணர்

பூஇல் வறுந்தலை போலப் புல்லென்று

இனைமதி வாழியர் நெஞ்சே! மனைமரத்து

எல்லறும் மௌவல் நாறும்

பல்இருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே?”¹⁰¹

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் அடிகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

தலைவன் பரத்தையொடு புனலாடினான் எனக் கேட்டு அவனுடன் ஊடியிருந்தாள் தலைவி. தலைவன் அதனையறிந்து தன்னோடு புனலாட வருமாறு அழைத்தான். தலைவி மறுக்க, களவுக் காலத்தில் புனலாடியதை தலைவன் நினைவுக்கூர்வதை,

**“வயல்மலர் ஆம்பல் கயில்அமை நுடங்குதழைத்
திதலை அல்குல், துயல்வரும் கூந்தல்,
குவளை உண்கண், ஏள் மெல்லியல்”¹⁰²**

என்னும் பாடல் அடிகள் காட்டுகின்றன. அ.தாவது வயலில் மலர்ந்த ஆம்பலும் தொடுக்கப்பெற்ற தழையாடையையும் தேமலால் அழகுபெற்ற அடிவயிற்றினையும் அசையும் கூந்தலையும் குவளை மலர் போன்ற கண்களையும் கொண்ட மெல்லிய இயல்புடைய இவள் புனலாடி இன்புற எண்ணியதாகத் தழுவி விளையாடுதற்கரிய துணை ஆயினாள் என்றுரைக்கின்றான்.

ஊடியிருந்த தலைவியின்பாற் சென்ற தலைவன், அவள் கொண்ட ஊடலைத் தீர்க்க முயன்றான். அவள் ஊடல் தீர்ந்திலளாய்ப் பின்னும் ஊடினாள். அதுகண்ட தலைவன் வேறு வழியறியாது நெஞ்சினை நோக்கி,

**“சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து,
கடிநகர் புனைந்து, கடவுட் பேணி,
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ,
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விருப்புற்று,**

**தூஉடைப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி,
மழைபட் டன்ன, மணல்வலி பந்தர்
இழைஅணி சிறப்பின் பெயர்வியர்ப்பு ஆற்றி,
தமர்நமக்கு ஈத்த தலைநாள் இரவின்”¹⁰³**

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.தாவது ஊனும் நெய்யும் சேர்த்துச் சமைத்தப் புலால் உணவைச் சுற்றத்தார்க்கு விருந்துணவாக வழங்கிப் பறவைகள் நல்ல சகுனம் காட்ட நல்ல நாளில் மண மனையை அணிசெய்து, மங்கல மகளிர் முழவும், முரசமும் ஒலிக்க எங்களுக்கு மணநீர் ஆட்டினர். தலைவியின் அழகைக் கண்ணிமையாது பார்த்துப் பின்பு நீங்கினார். எம் உறவினர் மாலையை எமக்குச் சூட்டினர். தூயஉடை அளித்தனர்.

அணிகலன்களை அணிவித்தனர். பலர் கூடி மேகம் போன்ற குளிர்ந்த பந்தலில் எம்மை அமர்த்தி வியர்வை நீங்க வீசி, எம்மைத் தனியே விட்டு அகன்றனர்.

படுக்கையில் என் உயிருக்கு உடம்பாக வந்த தலைவி உடம்பு முழுவதையும், புத்துடையால் போர்த்திக் கிடந்தாள். நான் அவளை நெருங்கி அவள் முகத்தைக் காண விரும்பி மிக்க புழுக்கத்தால் உனது நெற்றியில் அரும்பிய வியர்வையைக் காற்று நீக்குமாறு சிறிது என்று கூறி அன்பின் மிகுதியால் போர்வையை நீக்கினேன். உறையில் இருந்து உருவிய வாள் போல, அவள் உருவம் வெளிப்பட மின்னியது. அவள் எங்கே மறைவது என்று ஒருகணம் நினைத்துப் பெரிய கழுநீர் பூமாலையை நீக்கி, தேர்ந்தெடுத்த தனி மலர்களை வண்டுகள் மொய்க்க, செருகிய கூந்தலை அவிழ்த்துப் பரப்பி, அந்தக் கருமையின் மறைவில் தன்னை மறைத்து வெட்கமுற்றுத் தலை குனிந்தாள். இன்று அத்தகைய அன்புடையவள் நான் எவ்வளவு அமைதி கூறினாலும் ஊடல் தனியாமல் இருக்கின்றாள். அந்த அன்பு எங்கே போயிற்று? என்று தலைவன் தன் நெஞ்சினை நோக்கி வருந்திக் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

இவ்வாறாக தலைவன் கடந்த காலத்தை நினைவுகூர்ந்து ஊடலை தணிவிக்க முயற்சிக்கின்றான். சங்க காலத் திருமண முறைக் குறித்த செய்திகளைத் தரக்கூடிய பாடலாக இப்பாடல் அமைகின்றது.

தலைவன் பாணனிடம் பேசியது

தலைவன், தன் புதல்வனோடு சென்று தலைவியின் ஊடல் தீர்க்க முயன்றதை கூறுகின்றான். அதை தற்போது நினைத்தால் தனக்கு நகைப்புத் தோன்றுவதாக கூறுகின்றான்.

“நகுகம் வாராய் பாண! பகுவாய்

அரிபெய் கிண்கிணி ஆர்ப்ப, தெருவில்

தேர்நடை பயிற்றும் தேமொழிப் புதல்வன்

பூநாறு செவ்வாய் சிதைத்த சாந்தமொடு

காமர் நெஞ்சம் துரப்ப, யாந்தன்”¹⁰⁴

பாணனே! வருக பகுத்த வாய் வழியிலே உள்ள பரல்கள் இடப்பெற்ற கிண்கிணிகள் ஒலிக்குமாறு சிறிய தேரைப் பற்றி இனிமையான மொழியை உடைய புதல்வன் நடைப்பயின்றான். அவனைத் தூக்கி மார்போடு அணைத்ததால் செவ்வாம்பல் மலர்போல விளங்கும் சிவந்த வாயினையுடைய நீர் எம் மார்பை நனைக்கும். அதனால் மார்பில் பூசிய சந்தனம் கரையும். இத்தகைய சந்தனப் பூச்சுடன் இருந்த எம் காதலியை

அணைத்து மகிழ் விருப்பத்துடன் அவளருகில் சென்றேன். நிலவின் பிறை போன்ற அழகிய நெற்றியையும் பூ மணக்கும் கரிய கூந்தலையும் கொண்ட எம் காதலி எம்மை வேறாகக் கருதி அஞ்சி ஓடும் பெண் மானைப்போல என்னை விட்டு நீங்கி என் அருகில் வருவதற்கு நீ யார்? என்று கேட்டனள். அதனை நினைக்குந்தோறும் நகைப்புத் தோன்றுகிறது. அதனால் நாம் சிரிப்போம் என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

பரத்தையற் பிரிவில் பிரியும் தலைவன் தலைவியின் ஊடலால் வருந்திடினும் உணர்வு மேம்பட்ட நிலையில் தலைவன் கூறுவது மற்ற பிரிவு பாடல்களில் தான் காணப்படுகின்றது.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் குறிப்பிடப்படும் அகமாந்தர்களில் தலைவனும் தலைவியும் முதன்மை பெறுகின்றனர். இவர்கள்தம் அக வாழ்வினை மையமாக வைத்தே சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் புனையப்படுகின்றன. தலைவன் கூற்றுப் பாடல்களாக 342 பாடல்கள் அகத்திணை நூல்களில் அமைந்துள்ளன. இவை களவு, கற்பு ஆகிய இரு நிலைகளிலும் தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

களவொழுக்கத்தில் தலைவன் தலைவியின் நலத்தினைக் கண்டு அவள் மீது அன்புக்கொள்கிறான். அவள் இல்லாது தன்னால் வாழ இயலாது என்றும் தானுற்ற காதல் நோய்க்கு அவளே மருந்து என்றும் அவன் கூறுவதைக் கைக்கிளை உள்ளிட்ட பல்வேறு நிலைகளிலும் காணமுடிகின்றது.

தலைவி மீது அவன் கொண்ட அன்பே, அன்பு என்னும் பண்பையே வெளிப்படுத்துவதாக சங்க இலக்கியப் பாக்கள் புனையப்பட்டுள்ளன. களவின் தொடக்கக் காலத்தில் தலைவன், தலைவி தன் மீது கொண்டுள்ள ஐயத்தைப் போக்கி அவளிடத்து நம்பிக்கையை பெறவே அவன் விழைகின்றான். தலைவன் தலைவியிடமும் ஏனைய மாந்தர்களிடமும் நிகழ்த்துகின்ற உரையாடல்கள் அனைத்தும் இத்தகைய பாலினப்பண்புகளை வெளிக்கொணருவதாகவே அமைகின்றன.

உடன்போக்கின் பொழுதும் தலைவன், தலைவி தன் சுற்றத்தாரை விட்டு தன்னுடன் வந்ததை எண்ணி நெகிழ்கின்றான். இத்தகைய நெகிழ்ச்சி அவனது கூற்றுகளின் வழி வெளியாகின்றது.

கற்பில் தலைவன் வினை காரணமாகவும், பொருள் காரணமாகவும் தலைவியைப் பிரிகின்றான். அவ்வாறு பிரியும் பொழுது தலைவியின் அனுமதியைப் பெற முயல்கிறான். தலைவி அனுமதி வழங்காத நிலையில் செலவழங்குவான். களவில் பிரியும் பொழுதும்

கற்பில் பிரியும் பொழுதும் தலைவனின் உளநிலையைப் புலவர்கள் பலர் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளனர்.

தலைவியின் உருவ வருணனை, பண்பின் சிறப்பு, தலைவன் மீது அவள் கொண்டுள்ள மாறாத அன்பு, பாலை நிலத்தின் கொடுமை தலைவியைப் பிரிவதால் அவனுக்கு ஏற்படும் துன்பம் ஆகிய அனைத்தையும் இப்பாடல்கள் சுட்டி நிற்கின்றன. பரத்தையர் காரணமாகப் பிரியும் தலைவன், தலைவி வாயில் மறுக்கும் பொழுது துன்பம் அடைகின்றான்.

தொகுத்துக்கூறின் பெருமையும் உரனும் மிக்க ஆடவன் தலைவி மீது மிகுந்த அன்புக் கொண்டவனாகவும், கடமை உணர்வு மிக்கவனாகவும், தலைவி ஊடினாலும் ஊடாதவனாகவும் புலவர்களால் படம்பிடித்துக் காட்டப்படுகின்றான். அகப்பாடல்களில் தலைவி மீது அவன் கொண்ட அன்பே பல்வேறு வகையானும் அவன்றன் பாலினப்பண்பைச் சுட்டுகின்றன.

சான்றெண்விளக்கம்

1. முனைவர் அகத்தியலிங்கம், சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் பார்வை, ப.47
2. தொல்,பொருள்,அகத், நூ.1
3. மேலது, நூ.53
4. மேலது, ப.64
5. ந.வள்ளியம்மாள், தமிழ் இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் கொள்கைகள், ப.40
6. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.186
7. கலித், பா.56
8. மேலது, பா.56
9. மேலது, பா.57
10. தொல்,பொருள்,அகத், நூ.54
11. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.89
12. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், பக்.49, 50
13. சாமி.சிதம்பரனார், தொல்காப்பியத் தமிழர், ப.49
14. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.52
15. நந், பா.152.

16. மேலது, பா.377
17. குறுந், பா.17
18. மேலது, பா.173
19. தொல்,பொருள், நூ.487
20. நம்பி, நூ.33
21. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.42
22. முனைவர்.கு.வெ.பாலசுப்ரமணியன், சங்க இலக்கியக் கொள்கை, ப.304.
23. குறுந், பா.40
24. மேலது, பா.300
25. குறுந், பா.62
26. மேலது, பா.2
27. ஐங்குறு, பா.299
28. நற், பா.213
29. ஐங்குறு, பா.281
30. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.44
31. ஐங்குறு, பா.197.

32. நற், பா.39
33. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.93
34. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.49.
35. குறுந், பா.129
36. ஐங்குறு, பா.172.
37. நற், பா.95.
38. குறுந், பா.136.
39. மேலது, பா.156.
40. மேலது, பா.58.
41. நற், பா.201.
42. குறுந், பா.280
43. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.120
44. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.50.
45. கநற், பா.222.
46. ஐங்குறு, பா.175.
47. நற், பா.77

48. கநற், பா.165
49. நற், பா.80
50. மேலது., பா.140
51. குறள்.1102
52. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.128
53. மேலது, நூ.130
54. நம்பி, ப.85
55. ஐங்குறு, பா.293
56. தொல்.பொருள்,கற்பு, நூ.129
57. கநற், பா.312
58. மேலது, பா.29
59. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.131
60. அகம், பா.212
61. நம்பி, நூ.39
62. மேலது, நூ.41
63. நற், பா.162

64. ஐங்குறு, பா.195
65. மேலது, பா.365
66. தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.141
67. தொல்,பொருள்,அகத், நூ.17
68. நம்பி, நூ.181
69. வள்ளியம்மாள்.ந, தமிழ் இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் கொள்கைகள், ப.52.
70. நற், பா.384
71. மேலது, பா.9
72. மேலது, பா.76
73. மேலது, பா.362
74. அகம், பா.24
75. மேலது, பா.304
76. மேலது, பா.443
77. அகம், பா.327
78. குறுந், பா.347
79. தொல்,பொருள்,பொருளி, நூ.228

80. ஐங்குறு, பா.429
81. அகம், பா.379
82. மேலது, பா.308
83. குறுந், பா.71
84. மேலது, பா.168
85. நற், பா.52
86. பட்டினப், பா.218-220
87. நற், பா.284
88. ஐங்குறு, பா.321
89. மேலது, பா.326
90. நற், பா.103
91. அகம், பா.287
92. குறுந், பா.147
93. நற், பா.42
94. குறுந், பா.131
95. நற், பா.142

96. அகம், பா.9
97. குறுந், பா.400
98. மேலது, பா.99
99. மேலது, பா.325
100. அகம், பா.39
101. குறுந், பா.19
102. ஐங்குறு, பா.72
103. அகம், பா.136
104. நற், பா.250

இயல் மூன்று

தலைவி கூற்று வழி புலனாக்கப்படும்
பாலினப்பண்புகள்

தலைவி கூற்று வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப்பண்புகள்

சங்ககாலத் தலைவன் தலைவியரின் அன்பு வாழ்க்கை களவு, கற்பு என்னும் இருநெறிகளில் அமைந்துள்ளது. ஆண் வலிமை மிக்கவன். பெண் மலரினும் மென்மையானவள். ஆனால் அன்புள்ளத்தில் உண்மையானவள். காதல் வாழ்க்கை முறையானது ஆணிடமிருந்து வலிமை பெண்ணிற்கும் பெண்ணிடமிருந்து அன்புணர்ச்சி ஆணிற்கும் பரிமாற்றம் செய்துகொள்வதாகும். இதுவே அகவாழ்வில் இல்லறம் நல்லறமாக அமைய காரணமாகின்றது.

இல்லறத்தில் இணைந்த இருவரும் ஒருவரான தலைவியின் கூற்றுக்கள் பெண்ணின் மனஉணர்வை வெளிக்காட்டுவதாக உள்ளன. அக்கூற்றுக்கள் மனித வாழ்வின் செம்மாந்த நிலையில் உள்ளம் பண்பட்டு உயிருக்கு ஆக்கம் தரும். காதல் என்ற மென்மையான உணர்வு மட்டுமன்று அது வன்மையும் நெறிமையும் அருமையும் ஒருங்கே கொண்ட ஓர் உணர்வு நிலை. இத்தகைய காதலை பெறுதலும், பேணுதலும் அரிது என்பதனை தலைவி கூற்று பாடல்கள் நன்கு விளக்கி நிற்கின்றன. இத்தகைய தலைவி கூற்று பாடல்களை ஆய்வதன் வழி பாலினப்பண்புகளை வெளிக்கொணர்வது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

பெண்பாற் புலவரும் - தலைவி கூற்றும்

“நானூற்று எழுபத்து மூன்று சங்கப் புலவர்களில் முப்பதின்மர் பெண்பாற் புலவர்களாகக் குறிக்கப் பெறுகின்றனர். (சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள், ப.12-18, 57-58)” மற்றும்

“முப்பது புலவர்களில் அகப்பொருள் மட்டும் பாடியோர் பதினைவர். புறப்பொருள் மட்டும் பாடியோர் எண்மர். அகமும் புறமும் பாடியோர் எழுவர். முப்பதின்மரில் ஔவையாரே அதிகமான (59) பாடல்கள் பாடி முன்னணியில் இருக்கிறார். இவர் அகமும் புறமும் பாடியவர் ஆவார்”.¹

அகப்பாடல்களில் தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் தான் மிகுதி. தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் அதற்கு அடுத்த நிலையில் அமைந்துள்ளன. பெண்பாற்புலவர்கள் இயற்றிய

பாடல்களில் தலைவி கூற்றுகளை மிகுதியாகப் படைத்து அளித்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. சான்றாக, ஓளவையாரின் 26 அகப்பாடல்களில் தலைவி கூற்று பாடல்கள் பதினான்காகும். வெள்ளி வீதியாரின் 13 அகப்பாடல்களில் தலைவி கூற்று பாடல்கள் எட்டாகும். அள்ளூர் நன்முல்லையாரின் 10 அகப்பாடல்களில் தலைவி கூற்று பாடல்கள் ஏழு ஆகும். கச்சிப்பேட்டு நன்னகையாரின் 6 அகப்பாடல்களில் தலைவி கூற்று பாடல்கள் நான்காகும். கழார்க்கிரான் எயிற்றியாரின் 8 அகப்பாடல்களில் தலைவி கூற்று பாடல்கள் ஏழு ஆகும்.

ஒரு பெண்ணின் உணர்வுகளை ஒரு பெண் தன் பாடலில் வெளிப்படுத்தும் போது அவளது உள்ளுணர்வு நன்கு புலப்படும். இதன் காரணமாக தான் சங்ககால பெண்பாற்புலவர்கள் தலைவி கூற்றுப் பாடல்களை மிகுதியான அளவில் கையாண்டிருப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

புலவர்கள் அகப்பாடல்களில் தலைவன் மற்றும் தலைவியை உணர்வு சார்ந்தவர்களாக, தோழியை அறிவு சார்ந்தவளாகவும் படைத்துள்ளனர். தோழி கூற்று பாடல்கள் படர்க்கையாகவும் தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் தன்மையிலும் அமைந்திருக்கின்றன. இத்தகைய தன்மை நிலையில் ஆழமான அழுத்தமான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த முடியும். இதன் காரணமாக பெண்பாற் புலவர்கள் தலைவி கூற்றில் அதிக பாடல்களை பாடியிருக்க வேண்டும்.

பெண்மையின் தன்மை, பெண்ணின் பண்புகள் ஆகியன குறித்து தொல்காப்பியர் வரையறை செய்கின்றார். தொல்காப்பியரும் பெண்களின் பண்புநலன் பற்றி கூறுகையில் அச்சம், மடம், நாணம் உடையவர்கள் என்கிறார். மேலும் பெண்கள் செறிவு, நிறைவு, செம்மை, அறிவு, அருமை உடையவர்கள் என்று கூறுகின்றார். வள்ளுவரும்,

“பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்

திண்மை உண்டாகப் பெறின்”²

எனக் கூறுகின்றார்.

களவொழுக்கத்தில் தலைவி கூற்று

தலைவி அன்புணர்வும், அடக்கமும் நல்லறிவும் உடையவளாகத் திகழ்கின்றாள். ஊழினால் இணைந்த தலைவனும் தலைவியும் காதல்கொள்வர். இத்தகைய காதல்

வாழ்க்கை களவொழுக்கம் அல்லது மறையொழுக்கம் என்றழைக்கப்படுகின்றது. களவு வாழ்வில் தலைவியின் உள்ளுணர்வுகளை அவளின் கூற்றுகளின் வாயிலாக நுட்பமாக அறிந்துகொள்ள முடியும். களவில் தலைவி வருத்த உணர்வு, அச்ச உணர்வு, இரக்க உணர்வு, ஐய உணர்வு, பிரிவில் ஆற்றாமை உணர்வையும் வெளிப்படுத்துகின்றாள். தலைவி அன்பு மிக்கெழும் போதெல்லாம் காம உணர்வை வெளிப்படுத்துவதையும் காணமுடிகின்றது. தலைவியிடம் தன் களவை கற்பை நோக்கிக் கொண்டு செல்லும் மனஉறுதி வெளிப்படுகின்றது. இதன் காரணமாக அவள் அறத்தொடு நிற்கும்பொழுது அவளது அறிவு நுட்பமும் புலப்படுகின்றது.

தலைவியின் அன்புள்ளம்

காதலில் தலைவியின் உள்ளம் தலைவனைக் காணும் ஆர்வத்துடனே அமைகின்றது.

தலைவன் சிறைப்புறமாக இருக்கின்றான். இதை தோழி அறிந்து கொள்கின்றாள். அவளுக்கு தலைவன் விரைவில் தலைவியை வரைந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றுகின்றது. எனவே தலைவனை இகழ்ந்து பேசுகின்றாள். இதனைப் பொறுக்காத தலைவி தன் காதலின் ஆழத்தை,

“நிலத்தினும் பெரிதே; வானினும் உயர்ந்தன்று;

நீரினும் ஆரளவு இன்றே, சாரல்

கருங்கோல் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”³

என்றுரைக்கின்றாள். அ.தாவது குறிஞ்சி நாடனுடனான நட்பு நிலத்தைக் காட்டிலும் பெரிது. வானத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது. நீரைக் காட்டிலும் அளத்தற்கரிய ஆழமானது என தலைவி தன் தோழியிடம் கூறுகின்றாள்.

தலைவன் மீது தலைவி கொண்ட நம்பிக்கை

தலைவி தலைவனிடம் மிகுந்த அன்பும் நம்பிக்கையும் கொண்டிருப்பவள். எனவேதான் தன் தோழியிடம்,

“நின்ற சொல்லர், நீடுதோன்று இனியர்

என்றும் எந்தோள் பிரிபுஅறி யலரே”⁴

என்று தலைவி உரைப்பதைக் காணமுடிகின்றது. அ.:தாவது தோழி! தன் தலைவர் சொன்ன சொல் மாறாத வாய்மை உடையவர். நினைக்க நினைக்க இனியவர் எக்காலத்தும் என் தோள்களைப் பிரியாதவர். தாமரையில் உள்ள தாதுவினை ஊதித் தேனை எடுத்து உயர்ந்த சந்தனமரத்தில் தொடுக்கின்றது வண்டு. அத்தேனைப் போன்று மிக இனிமையானவர். உயர்ந்த பண்புடையவர். நீர் இல்லாது இவ்வுலகம் அமையாதது போல அவர் இன்றி நாம் இல்லை என்பதை அவர் உணர்ந்தவர். அதனால் நம் நெற்றியில் பசலை படர்வதை அறிந்து அவர் தடுமாறுவார்; பிரியமாட்டார் என்று தலைவி தலைவனின் நற்பண்புகளை எடுத்துரைப்பதிலிருந்து தலைவி தலைவன்பால் கொண்ட நம்பிக்கை உணர்வு புலப்படுகின்றது.

தோழி தலைவனை இகழ்ந்துரைக்கும் தோறும் தன் காதலின் உயர்வையும், காதலனின் நற்குணத்தையும் எடுத்துரைப்பவளாக தலைவி விளங்குகின்றாள்.

“அருவி வேங்கைப் பெருமலை நாடற்கு

யான்எவன் செய்கோ? என்றி ; யான்அது

நகைஎன உணரேன் ஆயின்,

என்ஆ குவைகொல்? நன்னுதல்! நீயே”⁵

என்னும் இப்பாடலில் தலைவனுக்கு நான் என்ன செய்ய இயலும் எனப் பேசுகின்றாய். நான், நீ கூறியதை விளையாட்டாகக் கூறியதாக எடுத்துக் கொள்ளாவிட்டால் உன் நிலை என்னவாகும் எனத் தலைவி வினவுவதைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வாறாக தன் தோழியை அவள் அன்பாகக் கடிந்துகொள்வதைக் காணமுடிகின்றது.

தன் தலைவனை தன் தோழி எள்ளி நகையாட அனுமதிக்காத தலைவியின் மனச்செறிவு புலப்படுகின்றது.

இதன் மூலம் தலைவியின் காதலை அன்பின் ஆழத்தை தலைவன் அறிந்து கொள்கின்றான். தலைவன் மட்டுமல்லாது இப்பாடலை பயிலும் ஒவ்வொருவரும் தலைவியின் அன்பினை, அதில் அவள் கொண்டிருக்கும் உறுதிப்பாட்டினை உணர்வர்.

“பூஇடைப் படினும் யாண்டுகழிந் தன்ன

நீர்உறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்”⁶

என்ற பாடலிலும் தலைவியின் அன்பு புலனாக்கப்படுகின்றது. மகன்றிற் பறவை இணைந்தே வாழ்வன. தம்மிடையே ஒரு பூ விழுந்து இடைவெளி ஏற்பட்டாலும் ஓர் ஆண்டு கழிந்தது போன்று வருந்தும். அதுபோல பிரிவு என்பது அறியாத அன்பின் மிகுதியோடு இல்லறக் கடமைகளை ஆற்றுதற் பொருட்டு இருவராக இவ்வுலகத்தில் பிறந்துள்ளோம். அவ்வாறின்றி ஒருவராகி வருந்தும் கீழான நிலை ஏற்படும் எனின் ஒன்றுபட்டு எங்கள் உயிர் போவதாக இருப்பினும் அதுவே என் விருப்பம் என்று தலைவி தன் காதலைப் புலப்படுத்துகின்றாள். நற்றிணை தலைவி,

“சாதல் அஞ்சேன் ; அஞ்சவல், சாவின்

பிறப்புப்பிறிது ஆகுவது ஆயின்

மறக்குவேன் கொல்என் காதலன் எனவே”⁷

என்று கூறுகின்றாள். அ.தாவது தலைவனை நோக்கி என் கண்கள் ஒளி இழந்தன. என் அறிவும் என்னைக் கைவிட்டுவிட்டது. காதல் மிகுதியால் எனக்கு என்ன நேரும் என்பது தெரியவில்லை. நான் இவ்வுலகில் இறப்பதற்கு கூட அஞ்சவில்லை. ஆனால் இறந்து போனால் அடுத்த பிறப்பில் வேறுபட்டு அமைந்தால் என் காதலனை மறந்துவிட நேருமோ என்றே அஞ்சுகின்றேன் என்பதாக தலைவி உரைக்கின்றாள்.

இதன் வாயிலாக ஒரு பெண், தான் ஒருவனை தன் தலைவனாக ஏற்றுக்கொண்டால் அடுத்தடுத்த பிறப்பிலும் அவனை தன் தலைவனாக அமைய வேண்டும் என்ற ஆழமான அழுத்தமான உணர்வினை உடையவளாக இருக்கின்றாள் என்பதனை அறிந்துக்கொள்ள முடிகின்றது.

பகற்குறி

தலைவனும் தலைவியும் மறையொழுக்கத்தில் சந்திக்கும் குறியிடத்தை முடிவு செய்யும் உரிமை பெரும்பான்மையும் பெண்களுக்கே உரியதாகும்.

“அவன்வரம் பிறத்த லறந்தனக் கின்மையின்

களஞ்சூட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந்

தான்செலற் குரியவழி யாக லான”⁸

என்கிறது தொல்காப்பியம். தலைவி தலைவனின் சொல்லைக் கடந்து நடப்பது அறமாகாது என நினைப்பாள். எனவே சந்திப்பதற்கான குறியிடம் கூறும் உரிமை அவளதேயாகும். ஏனெனின் தான் செல்லுதற்கு ஏற்ற வழியை அவளே அறிவாள்.

தலைவனை பகற்குறியிடத்து சந்தித்து மகிழ்ந்த தலைவி அவன் செல்லுகையில்,

“மெய்ம்மலி காமத்து யாம்பொழுது ஒழிகத்

தேரும் செல்புறம் மறையும் ஊரொடு

யாங்கு ஆவதுகொல் தானே தேம்பட”⁹

என்று கூறுகின்றாள். தலைவனோடு மகிழ்ச்சியாக விளையாடிய சோலை அவன் சென்ற பின் நமக்கு எவ்வாறு அமையுமோ? எனத் தனக்குள் கூறிக்கொள்கிறாள். இதன் மூலம் தலைவன் இருக்கும்பொழுது மகிழ்ந்த மனமானது அவ்விடத்தில் அவனில்லாத பொழுது அவனது நினைவால் வருத்தத்தை எய்துவதை தலைவி புலப்படுத்துகின்றாள்.

தலைவியொருத்தி அல்ல குறிப்பட்டு வருந்தி நிற்கின்றாள். அச்சமயம் தலைவன் வரவை தம் தோழி அறிந்து மகிழ்கின்றாள். அப்பொழுது அல்ல குறியால் தன் தோள்கள் பசந்தன என்பதை,

“தான்குறி வாயாத் தப்பற்குத்

தாம்பசந்த தன,என் தடமென் தோளே”¹⁰

என்று தலைவி உரைப்பதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இது தலைவியின் மென்மைத் தன்மையை காட்டுகின்றது.

இரவுக்குறி

தலைவன் இரவு நேரங்களில் தன்னை காண வருகிறான் என்பதில் தலைவி மகிழ்ச்சியடைகிறாள். எனினும் அவள் முழுமையாக மகிழ்ச்சியடையவில்லை. அதற்கு காரணம் வரும்வழியில் அவனுக்கு ஏதேனும் துன்பம் நேரிடுமோ என்ற எண்ணவோட்டமே அவளது அச்சத்திற்கு காரணமாக அமைகின்றது.

“கடியுடை வியல்நகர்க் கானவர் துஞ்சார்;

வயக்களிறு பொருத வாள்வரி உழுவை

கல்முகைச் சிலம்பில் குழுமும் அன்னோ

மென்தோள் நெகிழ்ந்து நாம் வருந்தினும், இன்றுஅவர்

வாரார் ஆயினோ நன்றுமன் தில்ல”¹¹

என்ற பாடலில் தலைவி பேயினங்கள் காற்றைப்போல் இயங்கும் இரவுப்பொழுதில் ஊரினர் அனைவரும் தூங்கினர். இவ்வூரைக் காக்கின்ற கானவர் தூங்கவில்லை. யானையுடன் போரிட்ட புலி மலைப் பிளவில் உருமி நிற்கும். ஓங்கிய மலைச்சாரலில் மின்னல் மின்னி இடியோடு மழை பெய்து இடம் தெரியாமல் மயங்கி நிற்கின்ற நடுச்சாமத்தில் இடிமுழக்கத்தால் பாம்பு தன் நாகமணியைக் கக்கி வருந்தித் துன்புறும். இத்தகைய மலை வழியில் நாம் தோள் நெகிழ்ந்து வருந்தி துன்புற்றாலும் அவர் வராதிருத்தல் நல்லது என்று தலைவி கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

“இரும்பிழி மாரி அழுங்கல் மூதூர்

விழவுஇன்று ஆயினும் துஞ்சாது ஆகும் ;

மல்லல் ஆவணம் மறுகுஉடன் மடியின்

வல்உரைக் கடுஞ்சொல் அன்னை துஞ்சாள்”¹²

தலைவன் இரவில் வந்து நம்மைக் காண எத்தனையோ தடைகள் உள்ளன. நம் ஊரில் இரைச்சல் மிகுந்த கள்ளுக்கடைகள் மிகுதி. விழா இல்லாத விட்டாலும் இங்கு மக்கள் உறங்கார். கடைத் தெருக்களிலும், பிற தெருக்களிலும், ஒலி அடங்கினாலும் செவிலி உறங்காள். ஒருகால் அவள் உறங்கினாலும் நாய்கள் குரைக்கும். அந்த ஒலி அடங்கினாலும், ஒளி வீசும் முழுநிலா வானில் வரும். அடுத்த வீட்டெலியைப் பிடித்துண்ணும் கோட்டான் நடுச்சாமத்தில் கடுங்குரலெடுத்து அலறும். மரப்பொந்தில் வாழும் ஆண் கோட்டான் உறங்கினாலும் விடியற்காலையில் சேவல் கோழி கூவும். இத்தகைய துன்பத்தில் அவர் வரமாட்டார். அதனால் நமது களவொழுக்கம் பல தடைகளை உடையது. நம் வீட்டையும் தலைவன் அடைய முடியாது என்று தலைவி வருந்துகின்றாள்.

இவ்வாறாக தலைவி மறைவொழுக்க இடர்பாடுகளை தன் கண் முன் நிறுத்தி வேதனையுறுவதைக் காணமுடிகின்றது. இது இரவுக்குறி இடர்பாடுகளையும் இன்னல்களையும் தெளிவுப்படுத்துகின்றது. இது இரவுக்குறி அச்சத்தை மட்டும் வெளிப்படுத்தவில்லை, மாறாக தலைவி உள்ளம் கற்பு நெறிக்கும் ஆட்பட வேண்டும் என்ற உள்ளுணர்வையும் வெளிப்படுத்திப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

மற்றுமோர் தலைவி தன் தலைவன் இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் காட்டு வழியில் அவர்க்கு ஏற்படும் துன்பத்திற்காக அதிலிருந்து காப்பதற்காக அவருடனே என் நெஞ்சமும் சென்றுவிட்டது என்று கூறுகின்றாள்.

“என்னொடும் நின்னொடும் சூழாது, கைம்மிக்கு

இறும்புபட்டு இருளிய இட்டுஅருஞ் சிலம்பில்

இட்டுஅருங் கண்ண படுகுழி இயவின்,

இருளிடை மிதிப்புழி நோக்கி, அவர்

தளர்அடி தாங்கிய சென்றது இன்றே?”¹³

அ.தாவது நாம் இரங்கத்தக்க நிலையில் இருக்கவும் நமது நெஞ்சம் குழம்பி என்னுடனும், உன்னுடனும் கலந்து ஆராயாமல் வரம்பை மீறி என்னைவிட்டுச் சென்றது.

தலைவர் ஒற்றையடிப் பாதையில் வருவார். அங்கு மழை பெய்து தண்ணீர் நிறைந்த குழிகள் நிறைந்திருக்கும். அதனால் நடுங்கும் கால்களுடன் பார்த்துப் பார்த்து அடியெடுத்து வைப்பார். அவர் அந்தக் குழியில் கால் வைத்து விடுவாரோ என்று அந்த அடியைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொள்வதற்காக நம் நெஞ்சம் அங்குச் சென்றுவிட்டது. தோழி! புலி வேட்டைக்குச் சென்றால், எப்போதும் விலங்குகளை வலப்பக்கத்தில் விழும்படி செய்து உண்ணும். இடப்பக்கத்தில் வீழ்ந்தால் உண்ணாது. அத்தகைய புலி நடுங்கும்படியாக யாளி என்ற விலங்கு அதன் மேல் பாய்ந்தது. அதோடு ஒரு யானையின் மீது பாய்ந்து, அதன் தந்தத்தைப் பறித்தது. இத்தகைய காட்டில் வேலை ஏந்திக்கொண்டு தனியே வருவதற்கு நம் தலைவனுக்கு அச்சம் இல்லை. ஆனால் அவனைக் காணாது கண்ணீரோடு காத்திருக்கும் நிலையை என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள இயலவில்லை.

இவ்வாறெல்லாம் தலைவி கூறுவதன் மூலம் அவளது இரவுக்குறி அச்சமும், கற்பு வாழ்வினை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஏக்க உணர்வும் புலப்படுகின்றது.

இரவச்சம் காரணமாகவும் இற்செறிக்கப்பட்டதாலும் தலைவி இரவுக்குறி மறுத்து கூறுவதுண்டும்.

தலைவனே வலிமை மிக்க யானையுடன் கடும்பகை கொண்டு போரிட்டு வருந்திய வல்ல ஆண் புலியானது பசிய கண்ணை உடைய செந்நாய் தனக்கு இரையாகக் கிடைப்பதை எதிர்நோக்கி இருக்கும் நடுச்சாமத்தில் வருகின்றாய். இனி அவ்வாறு வராதே. எங்கள் தாய் வளைந்த வாயையுடைய கிளிகள் தினைப்புனத்தில் வரும்போது விரட்டச் செல்க என்று கூறியுள்ளாள் என தலைவி இரவுக்குறியை மறுப்பதையும் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“வளைவாய்ச் சிறுகிளி விளைதினைக் கடிஇயர்

செல்க’ என்றோளே, அன்னை’ எனநீ

சொல்லின் எவனோ? தோழி! ‘கொல்லை

ஆர்இருள் நடுநாள் வருதி ;

சாரல் நாட, வாரலோ’ எனவே”¹⁴

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறாக தலைவன் தலைவியர் சந்தித்து மகிழும் களவு ஒழுக்கமானது பல்வேறு இடர்பாடுகளை கொண்டது. அந்த இடர்பாடுகள் அவர்களை கற்பொழுக்கம் மேற்கொள்ள தூண்டுவனாவாகவும் அமைந்திருப்பதை காணமுடிகின்றது. தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பு எத்தகைய துன்பம் வரினும் கடுகளவு கூட குறையவில்லை என்பதையும் நாம் உய்த்துணர முடிகின்றது.

இற்செறிப்பு

களவொழுக்கத்தால் தலைவியிடம் ஏற்படும் மாற்றங்கள் தாயார் கண்களில் படாமல் இருப்பதுமில்லை. அவர்களுக்கு ஐயம் ஏற்படின் தலைவியின் செயல்பாடுகளை உற்று நோக்க தொடங்குவார். இது காதலர்களின் களவு வாழ்விற்கு பெருந்துன்பமாக அமைவதுண்டு. ஐயத்தின் பயனாக இற்செறிப்பு, காப்பு மிகுதி நிகழும்.

இற்செறிக்கப்பட்ட தலைவியானவள் தலைவனின் நினைவால் மனம் நொந்து புலம்புகின்றாள்.

அச்சம் தரும் முதலைக்கும் அஞ்சத் தகும் பகைமைக்கும் அஞ்சானாகி அன்புப் பெருக்கத்தால் தலைவன் இங்கு வருவான். அவன் உள்ளே வரமுடியாதவாறு நாம் நல்ல பாதுகாப்பான மதில்களை உடைய இடத்தில் உள்ளோம். ஆனால் என் நெஞ்சம் தலைவனிடத்துச் செல்லும். நடுஇரவின் இருளில் பறவைகளின் ஒலி கேட்கும்போதெல்லாம் தலைவன் ஏறி வரும் தேரின் கண் கட்டிய மணிகளின் தெளிந்த ஓசைபோலும் என்று நினைத்து ஊரார் உறங்குகின்ற இரவிலும் துயில்வதை மறந்தது என் நெஞ்சம் என இற்செறித்தலின் இன்னல்களை தலைவி உணர்த்துகின்றாள்.

“பாசடை நெய்தற் பனிநீர்ச் சேர்ப்பன்,

நாம முதலை நடுங்குபகை அஞ்சான்,

நள்ளென் கங்குல் புள்ஒலி கேட்டொறும்

தேர்மணித் தெள்இசை கொல்என,

ஊர்மழ கங்குலும் துயில்மறந் ததுவே”¹⁵

என்னும் அடிகள் இச்செய்தியை உணர்த்துகின்றன.

தலைவி இற்செறிப்புக்கு ஆளான பின்பும் வரைந்து கொள்ள நினையாது தலைமகன் வந்து நின்றதை அறிந்த தலைமகள் வருந்துகின்றாள். கடற்கரையில் தலைவன் நம்மோடு கூடிக் கடலாடினான். அதையறிந்த அன்னை நம்மை இல்லின் கண்காவலில் வைத்தாள். அதன் பின்பும் அவன் மறைந்து நம் மனைப்புறத்தில் வந்து நிற்கின்றான் என்று தலைவி வருத்தத்தோடு கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“நுண்மணல் அடைகரை நம்மோடு ஆடிய

தண்ணம் துறைவன் மறைஇ,

அன்னை அருங்கடி வந்துநின் றோனே”¹⁶

என்னும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தலைவி இற்செறிப்புக்கு ஆளான வேளையில் அவளது உள்ளுணர்வின் ஆற்றாமை உணர்வுகளை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

வெறியாட்டு

களவொழுக்கதால் மாறுபடும் தலைவியின் உடற்செயற்பாடுகள் அவள் மீது ஐயத்தை ஏற்படுத்தும். அதனால் அவளுக்கு தெய்வக் குற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டதாக தாயர் கருதுவதும் உண்டு. எனவே கடவுளின் குறையைப் போக்க கருதி வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதும் உண்டு.

“தன்மகள் மேனி நாள்தோறும் மெலிவதைப் பார்த்து நற்றாய் (செவிலித்தாய்) கவல்கிறாள். உண்மையான காரணம் அவளுக்குப் புலனாகவில்லை. மரபுவழிப்பட்ட தாயாதலின் இம்மெலிவு முருகனால் வந்தது என்று நம்பி, முருக பூசை செய்யத் துணிந்தாள். இதுவே வழியெனக் கிழவிகளும் கூறினர்” என்று கூறும் வ.சுப.மாணிக்கம் கருத்து நோக்கத்தக்கதாகும்.¹⁷

தலைவன் வரைவிடை வைத்து பிரிந்து சென்ற நிலையில் தலைவிக்கு நிகழ்ந்த வெறியாட்டு குறித்து தலைவி இவ்வாறு கூறுகின்றாள்.

“படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த் தடக்கை

நெடுவேள் பேணத் தணிகுவள் இவள்’ என,

முதுவாய்ப் பெண்டிர் அதுவாய் கூற,

களம்நன்கு இழைத்து கண்ணி சூட்டி,

வளநகர் சிலம்பப் பாடி பலிகொடுத்து,”¹⁸

நம் தலைவன் திருமணம் செய்துகொள்ளும் பொருட்டுப் பொருள் தேடச் சென்றதால் நாம் வருந்தியிருந்தோம். அவ்வருத்தத்தை நோக்கிய ஊர்ப் பெண்கள் பகைவரை அழித்த முருகவேளைப் போற்றினாள், இவள் துன்பம் தணியும் எனக் கூறினர். இதைக் கேட்ட தாயர் வெறியாடி வேலனிடம் குறி கேட்க விரும்பி முருகன் வேலிற்கு மாலைசூட்டிப் பாட்டுப் பாடிப் பலி கொடுத்துச் செந்திணையினைக் குருதியோடு கலந்து தூவி முருகனை வரவழைத்தனர். வெறியாடிய அன்றிரவில் மலைச்சாரலில் இரைக்காக யானையைத் தேடும் பதுங்கியப் பாய வல்ல புலியைப் போன்ற நம் மனையின் காவலர்கள் அறியாதவாறு வந்து நம் ஆசையை நிறைவேற்றித் தழுவியதால் துன்பம் நீங்கிய என்னைக் கண்டு வெறியாடி வேலனாள் இவள் துன்பம் நீங்கியது என்று கூறித் திரிவோரைக் கண்டு உடல் பூரிக்கச் சிரித்ததாக தலைவி உரைக்கின்றாள்.

இதன் மூலம் தலைவன் பிரிவால் தன் உடல் மெலிவும் துன்பமும் அவனை தழுவியதால் நீங்கியதை யாரும் அறியவில்லை என்பதும் வெறியாட்டு நிகழ்வினால் தான் என அவர்கள் நினைத்ததையும் தலைவி நகைச்சுவை உணர்வு ததும்ப கூறுவதை உணரமுடிகின்றது.

நம் தலைவர் நடு இரவில் நம்மைக் காண மலை உச்சியில் உள்ள இருள் மிகுந்த பாதை வழி வருகின்றார். அத்தகைய அச்சம் பொருந்திய காட்டு வழியில் அவர் வருவதை எண்ணி நான் வருந்தினேன். ஆனால் இதனை அன்னை வேறுவிதமாகக் கருதித் தெய்வக்குற்றமாகக் கருதிவிட்டாள். அந்நிலையில் குறிசொல்பவளையும், வேலனையும், வேப்ப இலையையும், நீலமலர்களையும் கொண்டு அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டார்கள். வீட்டில் வெறியாடி முருகனை வணங்கி கட்டுவிச்சியின் மீது ஆவேசமாக வரச்செய்தனர். கடவுளது கடம்ப மரத்தையும் களிற்றையும் புகழ்ந்து பாடினர். பனந்தோட்டு மாலைமையையும்

கடம்ப மாலையையும் அவனுக்கு அணிவித்தனர். இரவு முழுவதும் அசைந்து ஆடினர். இதனால் எனக்கு என்ன நன்மை என தலைவி வினவுகின்றாள். அ.தாவது தலைவனைக் கண்டு தழுவினால் மட்டுமே என் துன்பம் போகும் என்பது தோன்ற தலைவி பேசுவதை உணரமுடிகின்றது. இதனை,

“வறிதுயான் வருந்திய செல்லற்கு அன்னை

பிறிதுஒன்று கடுத்தனள் ஆகி - வேம்பின்

வெறிகொள் பாசிலை நீலமொடு சூடி,

உடலுநர்க் கடந்த கடல்அம் தானை,

நல்நிறம் மருளும் அருவிடர்

இன்னா நீள்இடை நிணையும்என் நெஞ்சே”¹⁹

என்னும் பாடலடிகள் புலனாக்குகின்றன.

அலர்

தலைவன் தலைவியரின் களவு வாழ்வினை ஊரார் அறிதல் ‘அலர்’ என்று அழைக்கப்படுகின்றது. அலர் என்பதை வ.சுப.மாணிக்கனார்,

“வீட்டகத்துச் செய்திகளை அடுக்களைப் புகைபோல நுழைந்து காணும் ஆசையும், கூடியிருந்து முணுமுணுத்துப் பேசும் துணிவும் எப்படியோ பெண் சமுதாயத்துக்குப் பிறவிக் குணம் போல் அமைந்துவிட்டன. ஒரு குமரியின் காதலொழுக்கம் பற்றி ஊர்மகளிர் வாய்க்குள் பேசிக்கொள்வது அம்பல் எனவும், வெளிப்படையாகப் பேசுவது அலர் எனவும் பெயர்பெறும்” என தம் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.²⁰

நான் இங்கு உள்ளேன். என் அழகு நலன் தீராத நோயுடன் கடற்கரைச் சோலையில் உள்ளது. தலைவனாகிய துறைவன் தன் ஊரில் உள்ளான். எங்களது மறைவான களவொழுக்கம் அலராக இவ்வூர்ப் பொதுமன்றத்தில் உள்ளது என தலைவி கவலைக்கொள்வதை,

“யானே ஈண்டை யேனே; என்நலனே

ஆனா நோயொடு கான ல்.தே;

துறைவன் தம்ஊ ரானே;

மறைஅலர் ஆகி மன்றத் த்.தே”²¹

என்னும் பாடல் சுட்டுகின்றது.

தலைவனது பெரிய தேரை நான் பார்த்தேனோ இல்லையோ? தோழியர் கூட்டம் அனைத்தும் தலைவர் செயலைப் பார்த்தன. அதனால் ஊராற் கூறும் பழிச்சொற்கள் எவ்வாறு நீங்கும்? என அலர் குறித்து தலைவி கூறுகின்றாள்.

“அலர்யாங்கு ஒழிவ தோழி! பெருங்கடல்

புலவுநூறு அகன்துறை வலவன் தாங்கவும்”²²

என்ற அடிகள் இச்செய்தியை உணர்த்துகின்றன.

“ஏகல் அடுக்கத்து இருள்முகை இருந்த

குறிஞ்சி நல்ஊர்ப் பெண்டிர்

இன்னும் ஓவார், என்திறத்து அலரே!”²³

அ.தாவது தலைவனுடன் கொண்டிருந்த நட்பு பலாமரத்தின் கிளைகளின்று பழுத்து வீசும் காற்றால் முற்றிய பெரிய பழம் பிறர் உண்ண இயலாத நிலையில் மலைப்பிளவிடத்தில் விழுந்ததுபோல, தொடர்பற்றுப் போய் பல நாட்களுக்கு முன்பே நீங்கிவிட்டது. ஆனால் அதனை அறியாத நம் ஊர்ப் பெண்டிர் அலர் தூற்றி என்னைத் துன்புறுத்துவதைக் கைவிடவில்லை. கொடிய தீச்செயல் செய்பவரிடம் அச்செயலை நேரில் கண்ட போதும் உள்ளத்தால் ஆய்ந்து அத்தொழில் செய்வோர் இனி அதனைச் செய்யார் என்று பலமுறை பொறுத்திருப்பார். ஆனால் நம்மூர்ப் பெண்டிர் எப்போதும் அலர் கூறுவதால் என் உள்ளம் வருந்துகின்றது. இதனை எங்ஙனம் ஆற்றுவேன் என்று தலைவி வருந்துகின்றாள்.

இவ்வாறு தலைவி அலரால் தான் உறும் அவலத்தை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

பசலை

தலைவனை நினைந்து வருந்தும் அகமானது தலைவியின் புறத்தே ஏற்படுத்தும் மெய் வேறுபாடு பசலை எனப்படும். துயரால் தலைவியின் உடல் மெலிவுறும், தோள் மெலிவுறும், கைவளைகள் நெகிழும். மேலும் உடல் நிறமானது மாமை நிறம் கொள்ளும். இதனை பசலை என சங்கப் பாடல்கள் வருணிக்கின்றன. இதனை தாய் கண்ணுற்றால் வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதும், காப்புக் கண் மிகுவதும் உண்டு. தலைவிப் பிரிவு வருத்தத்தால் தலைவன் என் அழகுநலனை கொண்டு சென்றுவிட்டான் என்று கூறுவதும் உண்டு. அதனை திருப்பி தா என கேட்பதும் உண்டு. இது தலைவியின் காதல் உணர்வினை புறத்தார்க்கு காட்டுவதாக அமைவதாகும்.

தலைவனை எண்ணி என் நெஞ்சம் வருந்தியது. அதனால் அது தலைவனை நாடிச் சென்றது. அத்தகைய நெஞ்சம் மீண்டும் வந்தபொழுது என் மேனி பசலை பாய்ந்து பொன்னிறம் ஆக இருந்தது. தலைவன் பிரியும் முன்பு இருந்த பழைய எழில்நலம் என்னிடம் தற்போது இல்லாமல் போகவே என் நெஞ்சத்திற்கு என்னை அடையாளம் தெரியவில்லை. என்னை அனுப்பியவள் இவள் அல்லள் என்று கருதி சென்றுவிட்டது எனத் தலைவி உரைக்கின்றாள். இதன் வாயிலாக பசலை படர்ந்த தன்னை தன் நெஞ்சிற்கு அடையாளம் தெரியவில்லை என பிரிவின் வலியை புலப்படுத்துகின்றாள் தலைவி.

“தொல்நலன் இழந்தான் பொன்நிறம் நோக்கி,

ஏதி லாட்டி இவள்ளன்

போயின்று கொல்லோ, நோய்தலை மணந்தே?”²⁴

இதனைப் போன்றே மற்றுமோர் பாடலில்,

“கன்றும் உண்ணாது, கலத்தினும் படாது

நல்ஆன் தீப்பால் நிலத்துக் காஅங்கு

எனக்கும் ஆகாது, என்னைக்கும் உதவாது,

பசலை உணீஇயர் வேண்டும்

தீதலை அல்குல்என் மாமைக் கவினே”²⁵

என்று ஒரு தலைவி கூறுகின்றாள். அ.தாவது நல்ல பசுவின் இனிய பால் அதன் கன்றும் குடிக்காமல் கறக்கும் பாத்திரத்திலும் விழாமல் வீணை மண் தரையில் வீழ்ந்தது போல எமது தேமல் படர்ந்த மாந்தளிர் போன்ற மேனியழகு எனக்கும் பயன்படாமல் தலைவனுக்கும் பயன்தராமல் உள்ளது. பசலை என்னும் நோய் அவ்வழகைத் தின்ன எண்ணுகின்றதென்று தலைவி பசலைக் குறித்து கூறுகின்றாள்.

“பயப்புஎன் மேனி யதுவே; நயப்புஅவர்

நார்இல் நெஞ்சத்து ஆர்இடை யதுவே;

செறிவும் சேண்கிகந் தன்றே; அறிவே,

‘ஆங்கண் செல்கம் எழுக’ என, ஈங்கே,

வல்லா கூறிஇருக்கும்; அள்இலைத்”²⁶

என்று தலைவி குறிப்பிடுகின்றாள். அ.தாவது தோழி என்மேனி பசலை படர்ந்தது. விருப்பம் என் நெஞ்சில் உள்ளது. அவர் அன்பற்ற நெஞ்சமானது

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து பசலை பிறர் அறியும் வகையில் அமைவதால் இது அச்சத்தை தலைவிக்கு ஏற்படுத்துகின்றதையும், அலருக்கு வழிவகை செய்வதையும் உணர முடிகின்றது.

தோழியிடம் தூதுரைத்தல்

தலைவன் பிரிவு பசலையை ஏற்படுத்தியது. இதனால் அச்சமுற்ற தலைவி தன் நிலையை தலைவனுக்கு எடுத்து கூறும் உற்ற துணையாக தன் தோழியை வேண்டி நிற்பதையும் காணமுடிகின்றது.

தோழி! மாலைக்காலத்தில் பறவைகள் ஒலித்தன. நீர்ப்பூக்கள் குவிந்தன. கடற்கரைச் சோலை ஆரவாரம் நீங்கித் தனிமையுடைத்தாயிற்று. வானமும் நம்மைப் போல மயக்கம் உடையதாகிக் கதிரவன் மறையப் பொலிவு அழிந்து இருண்டது. என் துன்ப நிலையை நெய்தல் நிலத் தலைவனிடம் சொல்பவர்களைப் பெற்றால் நான் உயிரோடு இருப்பேன் எனத் தலைவி கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

“இன்னள் ஆயினள் நன்னுதல்’ என்று, அவர்த்

துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே”²⁷

என்கிறாள் தலைவி. அ.தாவது நம் தோட்டத்தில் உள்ள பீர்க்க மலர்கள் சிலவற்றைக் கொண்டு தலைவரிடம் நெருங்கிச் சென்று, அழகிய நெற்றியை உடைய தலைவி இப்பூக்களைப் போலப் பசலையுற்றனள் என்று சொல்பவர்களை யான் பெற்றேன் ஆனால் அது நல்லது என கூறுவதன் மூலம் தலைவன் விரைவில் மணம் புரிய வேண்டும் என தவிக்கும் தலைவியின் உள்ளம் புலப்படுகின்றது.

வரைவு நீட்டிப்பும் தலைவி வருத்தமும்

தலைவி வரையாது வந்தொழுகும் இயல்பினனாக இருக்கின்றான். இதனால் தலைவியின் வருத்த உணர்வு அதிகரிக்கிறது. எனவே தலைவி குறிப்பால் அவன் வரைந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதை உணர்த்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

கடலில் இயங்கும் நீர்க்காக்கையின் ஆண் பறவை தன் பெண் காக்கைக்குக் கரிய சேற்றில் இருந்து அயிரை மீனைத் தேடும். இத்தகைய துறையை உடைய தலைவன் என்று கூறுகின்றாள். அவன் குறித்த பொழுதில் வந்து அருளாமையால் என் விருப்பம் வீணாயிற்று. அம்பல் இந்த ஊரில் அயலாரால் அறியப்பெற்று அலராயிற்று. இது நான் கொண்ட நோயினும் பெரிய நோயாயிற்று எனவும் குறிப்பிடுகின்றாள்.

எனவே விரைவில் திருமணம் நடக்க வேண்டுமென்பதைப் புலப்படுத்துகின்றாள். இதனை,

“பெருங்கை யற்ற என்சிறுமை, அலர்வாய்

அம்பல் முதூர் அலர்ந்து,

நோய்ஆ கின்று; அது நோயினும் பெரிதே”²⁸

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

ஆண் காக்கை சூல் கொண்ட தன் பெடைக்கு அயிரை மீனைத் தேடும் என கூறியதிலிருந்து தலைவன் பொருள் ஈட்டி வந்து தன்னை மணக்க வேண்டும் என்பதற்காக கூறியதாகும்.

ஒளி பொருந்திய தோள் வளையை நான் விரும்பினேன். அது கிடைக்காததால் அழுதேன். ஆனால் என் தந்தை விரும்பியதை கொடுக்கவில்லை. மாறாக உற்ற நோய்க்கு சிறந்த மருந்து தரும் அறமுடைய மருத்துவனைப் போன்றவர். எனவே நம் காதலனை நாம் பிரிந்திருப்பதை அறிந்தவர் போன்று தோளுக்கு அணியாக இறுகிய பொன்னால் அமைந்த கீழே விழாத தொடியினைச் செய்து தந்தார். அவர் நீண்ட நாள் வாழ்க எனவும் குறிப்பிடுகின்றாள். இதனை,

“திருந்துகோல் எல்வளை வேண்டியான் அழவும்,

அரும்பிணி உறுநகர்க்கு, வேட்டது கொடாஅது,

மருந்துஆய்ந்து கொடுத்த அறவோன் போல,

என்ஐ வாழிய, பலவே! பன்னிய

தோள்பழி மறைக்கும் உதவிப்

போக்குஇல் போலந்தொடி செநீஇ யோனே”²⁹

என்னும் பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றன. இதன் மூலம் தலைவி தன் தந்தை போன்று தலைவனும் செயல்பட வேண்டுமென குறிப்பால் உணர்த்துகின்றாள். தான் விரும்பிய தலைவன் சந்திப்பது மகிழ்வது அவளது விருப்பம் என்றாலும் அவளது தேவை அவர்களது திருமணம் என்பதை சுட்டிக்காட்டுகின்றாள். இதனை,

தோழி ஊரார் சொல்லும் பழிச்சொல்லிற்கு அஞ்சுகிறேன். என் அன்பு மிகுதியால் உடல் தேய்ந்து மெலிந்து பிறர் எள்ளி நகையாடுகின்றனர். பெரிய ஆண்யானை தன் துதிக்கையால் வளைத்து அதனால் முறிந்து நிலத்தில் விழுந்த நாணுடைய மரக்கிளை போல அவர் உண்ட என் நலன் உள்ளது என தலைவி கூறுகின்றாள்.

“உரம்செத்தும் உளேனே தோழிஎன்

நலம்புதிது உண்ட புலம்பி னானே”³⁰

மென்மையான நெய்தல் நிலத் தலைவன் திருமணத்திற்கு வேண்டிய செயல்களை அறியாதவனாகவும் புறம்பானவற்றைப் செய்பவனாகவும் இருக்கிறான். திருமண ஏற்பாட்டோடு வராதவனாகவும் இருக்கிறான். அதனால் அவன் அன்பு இல்லாதவனாக தோன்றுவதாக தலைவிக் கூறுகின்றான். இதனை,

“அன்புஇலன் மன்ற பெரிதே

மென்புலக் கொண்கன் வாரா தோனே”³¹

என்னும் அடிகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

மலையில் வாழும் சூரர மகளிர் போல ஊர் மகளிர் பலரும் கூடி நின்று நாம் செல்லும் இடமெல்லாம் என்னையே நோக்கி இவள் நல்லள் நல்லள் என்று கூறுவர். ஆனால் நம் காதலனாகிய மலைத் தலைவனுக்கு மட்டும் நான் தீயோன் ஆகினேன். அதற்கு என்ன காரணம் என வேதனை தோன்றக் கூறுகின்றான். அ.தாவது திருமணம் செய்யாமல் காலம் தாழ்த்துவதால் தன்னை தலைவன் தீயவளாக கருதுவதாக தலைவிக் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

“பெயர்வுழிப் பெயர்வுழித் தவிராது நோக்கி,

நல்லள் நல்லள் என்ப;

தீயேன் தில்ல, மலைகிழ வோற்கே!”³²

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன.

மேற்கூறியவை யாவும் தலைவன் வரைவு நீட்டிக்கவும் அதை வரைவுப்படுத்த வேண்டுமென தன் உள்ளம் விரும்புவதை தலைவி குறிப்பால் உணர்த்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

வரைவிடைப் பிரிவும் தலைவி மனநிலையும்

காதலுற்ற தலைவியை மணந்து கொள்ளும் பொருட்டு தலைவன் பிரிந்து செல்கின்றான். வரைவிடைப் பிரிவில் தலைவியின் ஆற்றாமை உணர்வு மேலிட வருந்தி நிற்கும் மனநிலையை பதிவுச் செய்யும் பாடல் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

“நள்ளென்று அன்றே, யாமம்; சொல்அவிந்து,

இனிதுஅடங் கினரே, மாக்கள்; முனிவுஇன்று,

நனந்தலை உலகமும் துஞ்சும்;

ஓர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே”³³

எனத் தலைவி உரைக்கின்றாள். அ.தாவது நள் இரவாகிய யாமம் இருள் செறிந்துள்ளது. சுற்றிலுமுள்ள மக்கள் பேச்சடங்கினர். வெறுப்பின்றுப் பரந்த இடத்தையுடைய இவ்வுலகமும் உறங்குகிறது. நான் ஒருத்தி தான் உறங்காமல் தவிக்கிறேன் என தனது ஆற்றாமை உணர்வை தலைவி வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

தலைவியானவள் பெரும்பான்மையும் களவு வாழ்வில் ஆற்றாமை உணர்வுக்கு ஆட்படுகின்றாள். கண்களால் காதல் கொண்ட காதலனை தினமும் காணத் துடிக்கும் ஒரு பெண்ணாக தலைவி இருக்கின்றாள். அவ்வாறு காண வராவிட்டாலும் வருந்துகின்றாள். தலைவன் வந்தாலும் ஏதத்தின் துன்பம் நினைத்து ஏங்குகின்றாள். மேலும் அவள் களவினை ஊர் அறியுமோ? தாய் அறியுமோ? என கவலை கொள்கிறாள். அதனால் களவு கற்பாக மாற வரைவிடை வைத்துப்பொருள் காரணமாக பிரிந்தாலும் பிரிவுத் துயரால் வாடிவிடுகின்றாள். இவை அனைத்தும் பெண்ணின் இயல்பு எத்துணை மெல்லியது என்பதை காட்டி நிற்கின்றன. அத்தகைய மென்மை தன்மையுடையவளாக இருப்பினும் வேறு மணம் வரின் உயிரை விடும் துணிவும் கொண்டவளாக இருப்பது தான் பண்பாட்டு சிறப்பு.

தலைவி தன் களவை வெளிப்படுத்தி அறத்தொடு நிற்பதுவும், அறத்தொடு நிற்க தூண்டுவதும் அவளது மன உறுதிக்கு சான்றாகின்றன. அலர், நொதுமலர் வரைவு, தாய் அறிந்து விட்டாளா என்ற அச்சம் ஏற்பட்டு விடின் அதற்காக தன் காதலை இழக்காத வன்மையும் உடன்போக்கு செல்லும் மனதிட்பமும் உடையவர்களாக தான் சங்க காலபெண்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதையும் நன்கு உணரமுடிகின்றது.

தலைவி தன் நெஞ்சம் இடையறாது வேதனையுறுவதை,

“ஏழ்ஊர்ப் பொதுவினைக்கு ஓர்ஊர் யாத்த

உலைவாங்கு மிதிதோல் போலத்

தலைவரம்பு அறியாது வருந்தும்என் நெஞ்சே”³⁴

என்னும் பாடல் காட்டுகிறது. அ.தாவது ஏழு ஊர்மக்களின் பொதுவான இரும்புத் தொழிலுக்கு ஓர் ஊரில் அமைந்துள்ள ஊதுலையை இயக்கும் மிதிக்கப்பெறும் தோல் இடையறாது மிதிபெறுவது போல என் நெஞ்சம் எல்லை அறியாது வருந்தும் என்று கூறுவதிலிருந்து அவளது உள்ளம் அடையும் இன்னல் வெளிப்படுகின்றது.

மலைநாடன் கல்லைவிட நெஞ்சு உரம் உடையவன். அவ்வாறு நெஞ்சு உரம் உடையவன் எனக் கருதாது என் நெஞ்சு மெலிகின்றது என்று தலைவி கூறுகின்றாள்.

தலைவி பருவம் கண்டு வருந்தியது

தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்து செல்கின்றான். அவன் வருவதாக கூறிசென்ற பருவம் வந்தது. ஆனால் அவன் வரவில்லை. இதனைக் கண்ட தலைவி அடையும் துன்பத்தினை சங்கப் புலவர்கள் அழகுற யாத்துள்ளனர்.

குளிர்ச்சியும் மணமும் உடைய சோலையில் பெண் குயில் தன் ஆண் குயிலுடன் இணைந்து விருப்பம் நிறைந்து ஆரவாரிக்கும். இத்தகைய நிலையில் பூக்கள் நிறைந்து மலரும் இளவேனிற்காலம் வந்தது. இப்பருவத்தில் முன்பு பிரிந்து சென்ற நம் தலைவர் நம்மை மறந்தனரோ என்று தலைவி தான் வருந்துவதற்கான காரணத்தை கூறுகின்றாள்.

பாதிரியின் வெண்மையான புதிய மலர்களை வண்டுகள் மொய்க்கும்படி சுமந்து தெருத்தோறும் விலை கூறிப் பூ விற்கும் பெண் கூறிய அலரால் தான் ஆற்ற இயலாது வருந்துவதை வெளிப்படுகின்றாள். இதனை,

“அகன்றோர் மன்றநம் மறந்திசி னோர்’என,

இணர்உறுபு உடைவதன் தலையும் புணர்வினை

புதுமலர் தெருவுதொறு நுவலும்

நொதும் லாட்டிக்கு நோம்என் நெஞ்சே!”³⁵

என்னும் பாடல் அடிகள் விளக்குகின்றன.

வேம்பின் ஒளிமிக்க பூவாகிய புது வருவாய் என் தலைவன் என்னுடன் இல்லாமல் கழிந்துவிடுமோ என பருவ வரவுக்கண்டு அஞ்சும் தலைவியைக் காணமுடிகின்றது. மேலும் அவள் அவ்வாறு நிகழ்ந்தால் தன் நிலை எவ்வாறு இருக்கும் என்றும் உரைக்கின்றாள். அ.தாவது இவ்வூர் பெண்டிர் கூறும் பழிச்சொற்கள் ஆற்றங்கரையில் முளைத்து வளர்ந்த மரத்தில் பழுத்த ஒரு பழத்தை ஏழு நண்டுகள் விரும்பிச் சிதைத்து போல என் நிலை ஆகிவிடும் என்றெண்ணி புலம்புவதை,

“எழுகுளிறு மிதித்த ஒருபழம் போலக்

குழைய, கொடியோர் நாவே,

காதலர் அகல, கல்லென் றவ்வே”³⁶

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

நம்பிக்கை இழத்தல்

ஊழினால் இணைந்த காதலர் ஊரறியாமல் தம் காதலை வளர்த்து வந்தனர். இத்தகைய களவு வாழ்வில் தலைவன் கூறிய மொழிகளையும் அவனையும் முழுமையாக நம்பி ஏற்றுக்கொள்ளும் இயல்பு பெண்மைக்குரியது. எனினும் அவன் வரைவை நீட்டித்து, இன்பம் நுகர்தலை மட்டும் குறிக்கோளாய் கொண்டு நடக்கும் பொழுது தலைவி தலைவன் மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை இழந்து பேசுவதும் உண்டு.

“யாரும் இல்லை; தானே கள்வன் ;

தான்அது பொய்ப்பின், யான்எவன் செய்கோ?

தினைத்தாள் அன்ன சிறுபசுங் கால

ஓமுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும்

குருகும் உண்டு, தான்மணந்த ஞான்றே”³⁷

என்னும் பாடலில் தலைவி, தலைவன் என்னைக் களவில் கூடிய நேரத்தில் சான்றாவார் எவரும் இல்லை. கள்வனாகிய அவன் மட்டும் இருந்தான். அவன் பொய் சொன்னால் நான் என்ன செய்ய முடியும்? அவன் என்னைக் களவு மணம் செய்த போது திணையின் தாள் போன்ற கால்களையுடைய நாரை மட்டும் ஆரல் மீனைப் பார்த்தவாறே இருந்தது என்று கூறுகின்றாள்.

“மீமிசை நல்நாட் டவர்வரின்,

யானுயிர் வாழ்தல் கூடும் அன்னாய்!”³⁸

என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து அவள் தலைவன் மீது இருந்த நம்பிக்கையையிழந்த நிலையில் பேசுவதை உணரமுடிகின்றது. அதனால் தான் தலைவன் திருமண உறுதியுடன் வந்தால் மட்டுமே நான் உயிர் வாழ முடியும் என்று கூறுகின்றாள்.

தலைவன் தன்னை காண வருவான் என்ற நம்பிக்கை இழந்த தலைவி பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்.

தலைவியின் கனா

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவிக்கு தன் காதலனின் நினைவும் அவனோடு கடற்கரையில் தழுவி இன்புற்ற நிகழ்வும் நினைவுக்கு வருகின்றது. அதனை தன் தோழியிடம் பகிர்ந்தும் கொள்கின்றாள்.

வெளவால் உயர்ந்த கிளையில் தூங்கும். அப்பொழுது பெரிய காட்டில் இருக்கும் நெல்லிக்கனியின் இனிய புளிச்சுவையைத் தான் பெற்றதாகக் கனவு கண்டது. அதுபோல, பரதவரின் மகிழ்ச்சியையும் கடற்கரையையும் நினைத்த பகற்பொழுதில் நானும் நம் தலைவனுடன் கூடி இன்புற்றதாகக் கனவு கண்டேன். அத்தகைய இன்பமெல்லாம் கண்விழித்தபோது, என்னை விட்டு நீங்கியது என தலைவி தன் கனவில் தன் காதலனைக் கண்டதை கூறுகின்றாள். இதனை,

“ஓங்கல் அஞ்சினைத் தூங்குதுயில் பொழுதின்,

வெல்போர்ச் சோழர் அழிசிஅம் பெருங்காட்டு

நெல்லியம் புளிச்சுவைக் கனவி யாஅங்கு,

அதுகழிந் தன்றே தோழி! அவர்நாட்டுப்

சிறுகுடிப் பரதவர் மகிழ்ச்சியும்,

பெருந்தண் கானலும், நினைந்தஅப் பகலே”³⁹

என்னும் அடிகள் புலனாக்குகின்றன.

“கேட்டின்சின் வாழி தோழி! அல்கல்,

பொய்வ லாளன் மெய்உற மரீஇய

வாய்த்தகைப் பொய்க்கனா மருட்ட, ஏற்று எழுந்து

அமளி தைவந் தனனே; குவளை

வண்டுபடு மலரின் சாஅய்த்

தமியென்; மன்ற அளியென் யானே!”⁴⁰

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் இதனுடன் ஒப்புநோக்கத்தக்கதாக அமைந்துள்ளது. தலைவி தன் தோழியிடம் நேற்று இரவு பொய் கூறுவதில் வல்ல தலைவன் என் உடம்புடன் ஒன்றி அணைதலைப் போன்றதொரு நிகழ்ச்சி மெய்யாக நடந்தது போல மயக்கம் தந்த பொய்க்கனா ஒன்றைக் கண்டதாகக் கூறுகின்றாள். மேலும் அதை உண்மை என நம்பிப் படுக்கையைத் தடவிப் பார்த்து ஏமாந்ததாகவும் கூறுகின்றாள். அதனால் தான் குவளை மலரை வண்டு படிந்து உலுக்கியதைப் போல நலிவுற்று

தனியாக இருந்ததாக தன் இரக்க நிலையைக் கண்டு தலைவி தானே வருந்துவதையும் காண முடிகின்றது.

இதன் மூலம் தலைவனைப் பிரிந்து தலைவி ஆற்றியிருந்தாலும் அவன் பற்றிய நினைவு கனவாக மாறி தன்னை துயரில் ஆழ்த்தியதை தலைவி உணர்த்துகின்றாள்.

வரைவிடைப் பிரிவில் தலைவி ஆற்றியிருத்தல்

தலைவியும் தோழியும் இருவர் அல்ல ஒருவர்தான் என்ற எண்ணம் தோன்றுமாறு ஒருவர் மீது ஒருவர் நட்பு பாராட்டுவர். தோழி தலைவியை தன் கண் இமைப்போல் பாதுகாப்பாள் என்பதும் மதிநுட்பம் மிக்கவள் என்பதையும் பல சங்கப் பாடல்கள் விளக்கி நிற்கின்றன.

தலைவியின் களவினை முதலில் கண்டறிபவள் தோழியே. மேலும் அவளது களவு வாழ்வானது கற்பாக மாறுபதிலும் தோழியின் பங்கு அளப்பரியதாகும். எனவே தான் வரைவிடைப் பிரிவில் தலைவி ஆற்றியிருக்க தோழி வருத்தமுறுவதை பல பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. தோழியானவள் தலைவியிடம் அவளது ஆற்றியிருக்கும் தன்மைக் குறித்து வியந்து வினவுவதையும் காண முடிகின்றது. தோழி தன்னுடைய தலைவனைப் பிரிந்த ஒரு பெண்ணின் வலியை உணர்ந்து வருந்தும் ஒப்பற்ற தோழமைப் பண்பும் இங்ஙனம் புலப்படுகின்றது.

நம் தலைவர் நமக்குப் பகைவர் ஆனார் போன்று மக்கள் தூற்றும் பழிச்சொல் மிகுதியாயிற்று. மாலைப் பொழுதைப் பற்றி நினையாதவராய் நம்மைப் பிரிந்து சென்ற தலைவரின் பிரிவுக்காக வருந்தி உயிர் நம்மை விட்டு நீங்கினாலும் அத்துன்பம் பிறர்க்குத் தெரியாதவாறு நாம் மறைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதனால் தான் நான் ஆற்றியிருக்கின்றேன் எனக் கூறி தலைவி தன் தோழியைத் தேற்றுவதைக் காண முடிகின்றது.

“மன்றம் போழும் இன்மணி நெடுந்தேர்

வாராது ஆயினும், வருவது போலச்

செவிமுதல் இசைக்கும் அரவமொடு

துயில்துறந் தனவால் தோழி! என் கண்ணே!”⁴¹

என்னும் பாடலில் அன்றிற் பறவை அழகிய நிறை கருப்பத்தில் வயாநோயுடன் உள்ள பெண் பறவை ஆண் பறவையை அழைக்கும் நள்ளிரவில் தலைவனது மணிகள் பல கோத்த நெடிய தேர் வராவிட்டாலும் வருவது போன்ற உணர்வை உணரும் வகையில் செவியில் ஓசை கேட்கிறது. அவ்வோசையால் என் கண்கள் உறக்கத்தை இழந்தன என்று தலைவி தன் ஆற்றாமை உணர்வையும் தான் ஆற்றியிருந்த நிலையையும் விவரிக்கின்றாள்.

“நோம்என் நெஞ்சே; நோம்என் நெஞ்சே;

இமைதீய்ப்பு அன்ன கண்ணீர் தாங்கி

அமைதற்கு அமைந்தநம் காதலர்

அமைவுஇலர் ஆகுதல், நோம்என் நெஞ்சே”⁴²

என் நெஞ்சு வருந்தும், தலைவன் பிரிவால் யாம் வருந்தி அழ கண் இமைகள் உடலின் வெம்மையால் கருகுதல் போல் கண்ணீரைக் கொண்டு என்னுடன் பொருந்தியிருந்த காதலர் இப்போது பொருந்தாது உள்ளார். அதனால் என் நெஞ்சு வருந்தும் எனக் கூறி தலைவி புலம்புகின்றாள்.

கடற்கரை மாடத்தில் நண்டுகளைப் பிடித்து விளையாடும் இளமகளிர் ஆட்டுதற்கு அகப்பட்டுக் கொண்ட நண்டு தன் துன்பத்தை நீக்க விரைந்து தப்பி ஓடியது. ஓர் அலை வந்து அந்நண்டைக் காப்பாற்றியது. அத்தகைய துறைக்கு தலைவன் சொன்ன சொற்கள் மாறிவிட்டன. அதனால் வளைகள் நெகிழ்ந்தன. உடலில் சோர்பு நிறைந்தது. இதனை நம் தாய் அறிந்தால் நம்மால் உயிர்வாழ இயலுமா? என ஆற்றாமையால் தலைவி புலம்புகின்றாள். இதனை,

“ஆய்வளை ஞெகிழவும், அயர்வுமெய் நிறுப்பவும்

நோய்மலி வருத்தம் அன்னை அறியின்,

உளெனோ வாழி தோழி! விளியாது”⁴³

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறாக தலைவி தான் ஆற்றியிருந்ததை தன் தோழியிடம் கூறுவதன் மூலம் அவளது உணர்வினை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

அறத்தொடு நின்றல்

தலைவி தன் களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் திறம் அறத்தொடு நின்றல் எனப்படும். இதன் வாயிலாக களவு வாழ்விலிருந்து கற்புநெறி கொண்ட இல்லற வாழ்விற்கு இது வழிவகை செய்யும்.

“கற்பென்னும் கடைப்பிடியில் நின்று களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்தல் என்பது இத்துறையின் பொருள். பெற்றோருக்கு அறிவித்தல் தோழியின் நோக்கம் இல்லை. அங்ஙனம் அறிவிப்புழி, தலைவி ஏற்கனவே கற்பு நெறிப்பட்டுவிட்டாள் என்பதனை முதன்மையாக வலியுறுத்துவதே அவள் நோக்கமாகும்”⁴⁴ என வ.சுப மாணிக்கனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

“கண்தர வந்த காம ஒள்ளி

என்புஉற நலியினும் அவரொடு பேணிச்

சென்றுநாம் முயங்கற்கு அருங்காட் சியமே

வந்து அஞர் களைதலை அவர்ஆற் றலரே;

உய்த்தனர் விடாஅர் பிரித்துஇடை களையார்

குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல

விளிவாங்கு விளியின் அல்லது

களைவோர் இலையான் உற்ற நோயே”⁴⁵

என்னும் பாடல் தோழியை அறத்தொடு நிற்க வேண்டும் தலைவியின் உள்ளத்தை படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. அ.தாவது கண் தந்ததால் ஏற்பட்ட அன்பின் மிகுதியாகிய நோய் கனன்று மிகுந்து எழும் நெருப்பு என் எலும்பில் நுழைந்து வருத்தினாலும் அவரைத் தேடிச் சென்று தழுவி இன்புறுதற்குக் காண இயலாத நிலையில் உள்ளேன். அவரும் என் துன்பத்தை நீக்குவதற்கு முயற்சி செய்யவில்லை. குப்பைக் கோழிகள் தாமாகத் தனித்துப்

போரிடும் போது யாவரும் அவற்றைப் பிரித்துச் சண்டையை நிறுத்தமாட்டார்கள். அவை தாமே சண்டையிட்டு அழியும். அக்கோழிகள் அழிவது போல என் அன்பு நோய் அழிவதன்றி இந்நோயை நீக்குவார் யாரும் இலர் என்று கூறுவதன் மூலம் தன் குறையைப் போக்குவதற்காக தோழி அறத்தொடு நிற்க வேண்டுமென்பதை அவள் நுட்பமாக உணர்த்திருப்பது புலப்படுகின்றது.

தோழியிடம் தலைவி தன் களவை வெளிப்படுத்தியது. அ.:தாவது தலைவி தோழியிடம் அறத்தொடு நின்றதாக அமைந்த குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவி,

“புணர்குறி வாய்த்த ஞான்றைக் கொண்கற்

கண்டன மன்எம் கண்ணே; அவன்சொல்

கேட்டன மன்எம் செவியே; மற்றுஅவன்

மணப்பின் மாண்நலம் எய்தி,

தணப்பின் ஞெகிழ்ப, என் தடமென் தோளே?”⁴⁶

என்கிறாள். அ.:தாவது கடலின் அலைகள் மோதி விளையாடும் பறவைகள் ஒலிக்கின்ற சோலையில் கொத்தாக மலரும் புன்னை மரங்கள் உள்ள மணல்மேட்டு நிழலில் இருவர் கூடி மகிழும் வாய்ப்புப் பெற்ற போது கடற்கரைத் தலைவனைக் கண்டன எம் கண்கள். அவன் பேச்சை என் செவிகள் கேட்டன. அவன் என்னை மணந்தால் தோள்கள் சிறப்புப் பெறும். பிரிந்தால் தோள் வளைகள் நெகிழும். கழலும் என்று கூறி தலைவி தன் காதலை தன் தோழியிடம் புலப்படுத்துவதை அறிய முடிகின்றது.

“நெஞ்சுஅமர் வியல்மார்பு உடைத்துஎன அன்னைக்கு

அறிவிப் பேம்கொல்? அறிவியேம் கொல்? என

இருபாற் பட்ட சூழ்ச்சி ஒருபால்

சேர்ந்தன்று வாழி, தோழி! யாக்கை”⁴⁷

என்ற பாடலில் தலைவி தன் தோழியிடம் செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்க வேண்டும். அதுவும் குறிப்பால் தான் உணர்த்த வேண்டுமென்று கூறுவதையும் காணமுடிகின்றது.

தலைவனது மார்பு காரணமாக இப்பசலை ஏற்பட்டது என்பதைத் தெரிவிப்போமா? தெரிவிக்காமல் விடுவோமா? என இருவகைப்பட்ட நிலையில் இருக்கும் நாம் நம் உயிர் பிரிவதாயினும் இது இன்ன காரணத்தால் உண்டானது என்ற உண்மையைக் கூறாமல் இருக்க வேண்டும். நம் கண்ணில் ஏற்பட்ட பசலை நோய்க்குரிய காரணத்தைச் செவிலித் தாய்க்குத் தலைவனால் ஏற்பட்டது என்ற உண்மையைக் கூறாமல் குறிப்பாக உணர்த்த வேண்டும் என்று கூறுகின்றாள்.

இவ்வாறாக, தலைவி அறத்தொடு நிற்கும் உணர்வானது ஓர் எச்சரிக்கை உணர்வுடன் செயல்படுவதையும் காணமுடிகின்றது. மேலும் அறத்தொடு நின்றல் என்பது தலைவி பொறுமையுடன் நிதானமுடனும் திட்டமிட்டு செயல்படுத்துவதையும் உணரமுடிகின்றது. தலைவி அறத்தொடு நின்றல் என்பது தலைவியின் மதிநுட்பத்தை வெளிப்படுத்தும் ஓர் அரிய பண்பாக இருப்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

நொதுமலர் வரைவு

“காதல்நெறி மெத்தெனச் செல்வதன்று. பெற்றோர்கள் வேற்று மாப்பிள்ளைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது, காதற் பெண்மக்கள் கட்டாயம் மறுக்கின்றனர்; பழிக்கின்; தந்தை சொல்மிக்க மந்திரம் இல்லை என்று அடக்கம் மிக்க நன்மகள் கூட, அயலவனை - அல்லவனை - மணக்க ஒருபோதும் ஒப்புவதில்லை” எனப் பேராசிரியர் ஆர்போர்டு ‘செகப்பிரியர் கண்ட காதலும் மணமும்’ என்னும் நூலில் அரிய உண்மையை மொழிகின்றார்”⁴⁸ என வசுப மாணிக்கனார் தம் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

தலைவியின் களவொழுக்கம் அறியாத சுற்றத்தார் வேற்று மணம் குறித்து பேசுவதும், அவர்கள் வருவதும் நொதுமலர் வரைவு எனப்படுகின்றது.

தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையில் நொதுமலர் வரைவு அவளுக்கு பெரும் அச்சத்தை ஏற்படுத்தும். இது களவு வெளிப்படவும் உதவும். சிலசமயம் உடன்போக்கு மனநிலையையும் ஏற்படுத்தும். சில பொழுதுகளில் தலைவன் வீட்டாரே ஆண் வீட்டாராக வந்து தலைக்கு இன்ப அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதும் உண்டு.

“மீன்வலை மாப்பட் டாஅங்கு,

இதுமற்று எவனோ நொதுமலர் தலையே?”⁴⁹

என்னும் பாடல் அடிகள் தற்பொழுது நடக்கும் செயலானது புதிதாக வரும் வெள்ள நீர் பாயும் கரையை உடைய ஆழமான குளத்தில் மீன் பிடிக்கப் போட்ட வலையில் விலங்கு அகப்பட்டதைப் போல அயலாரிடத்துத் திருமணத்திற்கு முயலும் இம்முயற்சி ஏன் என வினவி தலைவி வருந்துவதைக் காட்டுகிறது.

தலைவியை மணம் பேச பிறர் வருகின்றனர் என்ற செய்தி அவளது உள்ளத்தில் பதைப்பதைப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. அதனால் தலைவி தவிப்பதையும் அறிய முடிகின்றது. எனவே இச்செய்தியை தன் காதலனிடம் தன் தோழி மூலம் தெரிவிக்க முயல்கின்றாள் தலைவி.

“தானும் மலைந்தான் ; எமக்கும் தழைஆயின;

பொன்வீ மணிஅரும் பினவே

என்ன மரங்கொல், அவர்சார லவ்வே!”⁵⁰

என்ற பாடலில் நொதுமலர் வரைவின்கண் செவிலி கேட்குமாறு தலைவி தோழியிடம் அறத்தொடு நிற்பதைக் காணமுடிகின்றது. அன்னையே வாழ்க! நான் கூறுவதை விரும்பிக் கேட்பாயாக! மரத்திலிருந்து தழைகளைப் பெற்றுத் தானும் தழை ஆடை அணிந்தான். எங்களுக்கும் தழை ஆடை ஆயின. அந்த மரம் பொன் போன்ற பூக்களையும் மணிபோன்ற அரும்புகளையும் உடையன. அவை அம்மலைச் சாரலில் உள்ளன. அவை என்ன மரங்கள்? என்று வினவி தலைவி தன் களவினை வெளிப்படுவதை உணர முடிகின்றது.

இதன் மூலம் நொதுமலர் வரைவு தலைவியின் களவினை வெளிப்படும் ஒரு வாயிலாக அமைந்தமைக்கு இப்பாடல் ஒரு சான்றாகும்.

காமம்மிக்க கழிபடர் கிளவி

தலைவியின் காதலானது அளவு கடந்த நிலையை அடைந்து அவள் பிதற்றுவதற்கும் காரணமாகின்றது. இதையும் சங்கப் பனுவல்கள் பதிவு செய்ய

தவறவில்லை. இத்தகைய அளவு கடந்த காதலை எளிதில் புலப்படுத்தும் வகையில் காமம் என்ற சொல் கையாளப்பட்டிருப்பதும் இங்ஙனம் நோக்கத்தக்கதாகும்.

காமம் மிகுந்து தலைவி பேசுகையில் அவளது உளவியல் சார்ந்த உணர்வுகள் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன. பல நேரங்களில் தலைவி விலங்கு, பறவை மற்றும் அ.நிணை பொருட்களுடன் பேசுவதாகவும் பாடல்கள் புனையப்பட்டுள்ளன.

“சிறுவெள்ளாங் குருகே! சிறுவெள்ளாங் குருகே!

ஆங்கண் தீம்புனல் ஈங்கண் பரக்கும்

கழநி நல்ஊர் மகிழ்நர்க்குள்

இழைநெகிழ் பருவரல் செப்பா தோயே?”⁵¹

என கூறும் தலைவி நாரை மறதியின் காரணமாக என் துன்பத்தை தலைவனிடம் கூறவில்லை என்றுரைக்கின்றாள். அ.தாவது, வெண்மையான நாரையே! நீ எங்கள் ஊருக்கு வந்து இங்குள்ள நீரைத் துழாவி, கெளிற்று மீனைத் தின்கின்றாய். பின்பு எம் தலைவர் இருக்கும் ஊர் செல்கின்றாய். அதனால் நீ எங்கள் தலைவரிடம் சென்று பிரிவால் நாங்கள் கை வளையல்கள் நெகிழும் துன்பத்தோடு துன்புறுவதை சொல்லலாமே? ஆனால் என் மீது அன்பு இருந்தும் மறதி காரணமாக நீ சொல்லாது விட்டுவிட்டாயோ என நாரையிடம் பேசுவதைக் காணமுடிகின்றது.

காம மிகுதியால் கிளியிடம் கை தொழுது நிற்கிறாள் ஒரு தலைவி.

“கொடுங்குரல் குறைத்த செவ்வாய்ப் பைங்கிளி

அஞ்சல் ஓம்பி, ஆர்பதம் கொண்டு,

நின்குறை முடித்த பின்றை, என்குறை

செய்தல் வேண்டுமால்; கைதொழுது இரப்பல்;

அம்மலை கிழவோற்கு உரைமதி இம்மலைக்

கானக் குறவர் மடமகள்

ஏனல் காவல் ஆயினள் எனவே”⁵²

தினைக் கதீர்களைக் கொய்து சிவந்த வாயை உடைய பசுமையான கிளியே! உன்னை விரட்டுவர் என்று அஞ்சாது விரும்பிய மட்டும் கதீர்களை உணவாகக் கொள்க. நீ உன் தேவையை முடித்தப் பின்பு எனக்கு உதவ வேண்டி உன்னைக் கை தொழுது வேண்டுகின்றேன். என் தலைவரது நாட்டின்கண் உன் உறவினரை என்றேனும் காணச் சென்றால் அங்கு என் தலைவரையும் நீ கண்டு வர வேண்டும். அப்பொழுது தலைவனிடம் தினைப்புனத்திற்குக் குறவர் மகள் மீண்டும் காவல் காக்க வந்துவிட்டாள் என்று கூறுவாயாக என தலைவிக் கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

“முட்டு வேன்கொல்? தாக்குவேன் கொல்?

ஓரென் யானும்; ஓர் பெற்றி மேலிட்டு,

அஆ ஒல்எனக் கூவு வேன்கொல்?

அல்மரல் அசைவளி அலைப்ப என்

உயவுநோய் அறியாது, துஞ்சம் ஊர்க்கே”⁵³

என தலைவி அலற்றுவதைக் காணமுடிகின்றது. சுழன்று வந்து அசையும் காற்று என் உடலையும் உள்ளத்தையும் அலைக்கழித்து வருத்துகிறது. என் காம நோயை அறியாமல் உறங்கும் இவ்வூரின் மேல்வரும் எனக்குரிய கோபத்தால் நான் முட்டிக் கொள்ளவா? தடி கொண்டு தாக்குவேனா? ஒருத்தியாகிய நான் வெறிபிடித்தது போன்ற தன்மை மேலிட்டு ஆஅ ஒல் என வாய்விட்டலறிக் கூவுவேனா? என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை?

இவ்வாறு தலைவி காதலால் புலம்பி பிதற்றி அழுவதையும் காண முடிகின்றது. இது தலைவி மனம் படும்பாட்டை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் காட்டுகின்றது.

வரைவு மலிவு

தலைவியின் களவு வாழ்வில் ஏற்பட்ட பல்வேறு பட்ட இன்னல்களை கடந்து கற்பு வாழ்விற்காக காத்திருந்த பொறுமையின் விளைவாக வந்த வரைவு மலிவு அவளுக்கு இன்பத்தைத் தந்தது. அவ்விற்பத்தை சங்கப் புலவர் பதிவு செய்துள்ளனர்.

வரைவு மலிந்த செய்தியை சொன்ன தோழியிடம் தலைவி நாம் ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டு நம் மகிழ்வினை பகிர்ந்து கொள்வோம் என்று கூறுவதை,

“நல்நாண் நீத்த பழிதீர் மாமை

வன்பின் ஆற்றுதல் அல்லது செப்பின்,

நாள்இடைப் படாஅ நளிநீர் நீத்தத்து

இடிகரைப் பெருமரம் போல,

தீதுஇல் நிலைமை முயங்குகம் பலவே”⁵⁴

என்னும் பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

அ. தாவது தோழியே தலைவனால் நல்ல நாணத்தை இழந்த நமது குற்றமற்ற மாந்தளிர் போன்ற மேனி அழகுமிக வலிந்து காப்பாற்றப் பெற்றுள்ளது. பிரிவால் நாம்பட்ட துன்பம் சொற்களால் வழங்கக்கூடியதன்று. இவ்வூர் பழிதூற்றும் பண்பால் சிறியவரும் பெரியவரும் வாழ்கின்ற ஊர். நம் மனநிலை எவ்வாறு இருந்தது எனில் வெள்ளம் தொடர்ந்து பாயும் நீரையுடைய கரையில் நிற்கும் பெரிய மரம் விழுந்து விடுமோ என்று அஞ்சுவது போல் இருந்தது. ஆனால் தற்பொழுது நம் மனநிலை எவ்விதத் தீங்கும் இல்லாத நல்ல நிலையில் ஒருவரையொருவர் பலமுறை தழுவி வாழ்வோம் என்று தலைவி மகிழ்ந்து கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. மலைகள் செறிந்த நாடனாகிய நம் தலைவன் வந்தான். ஆதலால் என் நலனும் உடன் வந்தது எனத் தோழியிடம் தன் மகிழ்வை வெளிப்படுத்துகின்றாள் தலைவி. நம் காதலன் சொன்னபடியே நம்மை நாடி

வந்தமையால் இரங்கத்தக்க நிலையில் இதுவரை மெலிவு எய்தி இருந்த தோள்கள் இழந்த அழகினை மீண்டும் பெற்றுப் பொலிவுடன் உள்ளன என்றும் கூறுகின்றாள்.

“ துறைவன் பிரிந்தென, நெகிழ்ந்தன,

வீங்கின மாதோ தோழி! என்வளையே!”⁵⁵

தலைவன் பிரிந்தபோது வளையல்கள் நெகிழ்ந்தன. இப்போது தலைவன் வரவால் மீண்டும் செறிவுற்றன எனத் தலைவி மகிழ்வதைக் காணமுடிகின்றது.

“குன்றக் குறவன் சாந்த நறும்புகை

தேம்கமழ் சிலம்பின் வரையகம் கமழும்

கானக நாடன் வரையின்

மன்றலும் உடையள்கொல் தோழி! யாயே?”⁵⁶

நம் தலைவன் என்னை மணந்து கொண்டால் நம் தாய் தானும் ஒரு மன நிகழ்ச்சியை நம் இல்லத்தில் நடத்துவாளா? என மகிழ்வில் தலைவி வினவுதலைக் காணமுடிகின்றது.

இவ்வாறாக, களவு வாழ்வில் தலைவிக்கு மன மகிழ்ச்சியளிப்பதாக வரைவு மலிவு பாடல்கள் அமைந்து இருக்கின்றன. அவை அவளது எதிர்கால மண நிகழ்வுகள் குறித்த உள்ளப்பூரிப்புகளை உணர்த்துவனவாக அமைந்திருக்கின்றன.

உடன்போக்கு

உடன்போக்கினை காதலர் எளிதில் நாடுவதில்லை. “தலைவன் தலைவி இருவர்தம் உள்ளவோட்டங்களையும் ஊரின் புறவோட்டங்களையும் கணித்தறிந்த தோழி இனிக் களவு நீளாது, ஊரலர் தாங்காது, பெற்றோர்க்கும் உணர்த்த இயலாது, உடன் போக்க வழி எனக் காதலரை நெறிப்படுத்துவாள்” என்று கூறுவது இங்ஙனம் நோக்கத்தக்கதாகும்..

பெற்றோரிடம் காதலை வெளிப்படுத்தி அறத்தொடு நிற்கும் துணிவு தலைவியிடமும் தோழியிடமும் இல்லாதபொழுது உடன்போக்கு நிகழ்கிறது. உடன்போக்கிற்கு மற்றொரு காரணமாக நொதுமலர் வரைவு அமைகின்றது. களவொழுக்கத்திற்கு அஞ்சாத தலைவியும் நொதுமலர் வரைவுக்கண்டு பெற்றோருக்கு அஞ்சி உடன்போக்கிற்கு உடன்படுவாள். களவு

வாழ்வில் ஏற்படும் பல்வேறு நெருக்கடிகளையும் தலைவி தோழியின் துணையை நாடியே தீர்வுகாண்பாள். உடன்போக்கில் தோழியின் பங்களிப்பு மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

தலைவியிடம் தோழியானவள் இனி களவை நீட்டிக்கவும் இயலாது வெளிப்படுத்தவும் இயலாது என்ற நிலையில் உடன்போக்கு செல்லும் முடிவை கூறுகின்றாள். அதனைக் கேட்ட தலைவி,

“அளிதோ தானே நாணே நம்மொடு

நனிநீடு உழந்தன்று மன்னே; இனியே,

தாங்கும் அளவைத் தாங்கி,

காமம் நெரிதரக் கைந்நில் லாதே”⁵⁷

என்று கூறுகின்றாள். அ.தாவது நம்முடன் இருந்த நாணம் மிக இரங்கத்தக்கது. நீண்ட நாள்களாக நம்மொடு இருந்து துன்புற்று தாங்குவது வரை தாங்கிற்று. வெண்மையான மலரை உடைய மணற்குன்று வெள்ளம் கரையை நெருங்கியுடன் நீருள் மணல் மறைந்துவிட்டது. அதுபோலக் காமம் மிகுதியாகும் போது ஞானம் தாங்க முடியாமல் அழிந்துவிட்டது. அதனால் காமம் வென்று நாணம் தோற்றதால் உடன்போக்கு நிகழ வாய்ப்பாயிற்று எனக் கூறி தலைவி உடன்போக்கினை தோற்றதெடுப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

தலைவி தான் விரும்பிய காதலனுடன் கடுமையான பாலை வழியைக் கடந்து செல்லும் பொழுது மனம் மகிழ்கிறது. மேலும் வழியில் கண்டோரிடம் தான் கடத்தற்கரிய பாலை வழியை கடந்து சென்றதை எம் தோழியிடம் சொல்லுங்கள் என்று கூறுவதையும் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“யாய்நயந்து எடுத்த ஆய்நலங் கவின

ஆர்இடை இறந்தனள்’ என்மின்

நேர்இறை முன்கைஎன் ஆயத் தோர்க்கே”⁵⁸

என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து அறிய முடிகின்றது.

தலைவியின் காதல் உள்ளம் தன் தாயை வசைபாடுகிறது. இதற்கு காரணம் தாயின் காப்பு மிகுதி ஆகும். இதன் காரணமாக எழுந்த சினத்தால் தலைவி தன் தாயை அறனில்லாததாய் என்று கூறுகின்றாள்.

“கடும்கண் காளையொடு நெடுந்தேர் ஏறிக்

நல்தோள் நயந்து பாராட்டி,

எற்கெடுத்து இருந்த அறன்இல் யாய்க்கே”⁵⁹

என்று கூறுகிறாள் தலைவி. அ.தாவது உடன்போக்கு சென்ற தலைவி தன்னூர் செல்லும் மக்களை நோக்கி தன் தாயிடம் தன் உடன்போக்கினை உணர்த்தும்படி கூறுகின்றாள். என் தோள்களை விருப்பமுடன் பாராட்டியபடியே என் காதலன் என்னை அழைத்துச் செல்வதாக கூறுங்கள். என் தாய் என் காதலனை அடைய முடியாதபடி பல தடைகளை செய்தபொழுதும், உன் மகள் வீரமுள்ள காளைபோல் உருவச்சிறப்பும் தறுகண்மையும் கொண்ட தலைவனுடன் அவன் கொணர்ந்த தேரில் ஏறி சென்றாள் என்று கூறுக. கொல்லுதல் வல்ல புலிகள் வாழும் காட்டின் வழியே சென்றனள் என்று கூறுவீர்களாக என்று தலைவி கூறுகின்றாள்.

உடன்போக்கிற்கு பின் தலைவி தோழியிடம் பேசியவை

உயிர்த்தோழியாக வலம் வந்த தலைவியும் தோழியும் உடன்போக்கு பின் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு அளவளாவுதை காணமுடிகின்றது.

தலைவனோடு உடன்போய் இல்லறம் நடத்தி பின் தமர் இல்லம் வந்த தலைவியிடம் தோழி நின் தலைவன் ஊர் நன்னீர் இல்லா ஊர் என்பாரே. அந்நீரை எவ்வாறு பருகினை என்று கேட்கின்றாள். அதற்கு தலைவியோ,

“அன்னாய், வாழி! வேண்டுஅன்னை! நம்படப்பைத்

தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவர்நாட்டு

உவலைக் கூவல் கீழ்

மான்உண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரே”⁶⁰

என்று கூறுகின்றாள். அ.தாவது நம் காதலர் நாட்டில் உள்ள உதிர்ந்த தழைகளால் மூடப்பெற்ற கிணறுகளின் அடியில் விலங்குகளால் உண்ணப்பட்டு எஞ்சி நிற்கும் கலங்கிய நீரும் நம் வீட்டின் புறத்தே உள்ள தோட்டத்தில் கிடைக்கும் இனிய தேனுடன் கலந்து பாலினைவிட இனியதாகும் என்று தலைவி கூறுவதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இதன்மூலம் தலைமகளின் காதற்பண்பும், அறப்பண்பும், நற்பண்பும் பெறப்படுகின்றது. இதனையே வள்ளுவரும்,

“தெண்ணீர் அடுபற்கை யாயினுந் தாடந்த

துண்ணலி னூங்கினிய தில்”⁶¹

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தோழி தலைவியிடம் நீங்கள் உடன்போக்கு சென்றபொழுது ஐயன்மார் பின் வந்தபொழுது என்ன நிகழ்ந்தது என்று கேட்டபொழுது,

“அறஞ்சா லியரோ அறஞ்சா லியரோ

விறனுண் டாயினும் அறஞ்சா லியரோ

வாள்வனப் புற்ற அருவிக்

கோள்வல் என்னையை மறைத்த குன்றே”⁶²

என்று தலைவி கூறுவதை காணமுடிகின்றது. அ.தாவது தலைவன் தன் தமையன்மார் கண்களில் படாமல் மறைந்தொழுகியதை புலப்படுத்தும் வகையில் தலைவி மலையினை வாழ்த்துவதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. அதேசமயம் தன் தலைவன் தான் கொண்ட கொள்கையில் உறுதியுடன் வெற்றிபெறும் இயல்பினன் என்பதையும் உணர்த்துகின்றாள்.

திருமணத்திற்கு பின் தன் இல்லத்திற்கு வரும் தோழியிடம் தலைவி அவளை வாழ்த்தி,

“இந்துணைப் பயிரும் குன்ற நாடன்

குடிநன்கு உடையன்; கூடுநர்ப் பிரியலன்;

கொடுநா மொழியலன்; அன்பினன் எனநீ

வல்ல கூறி வாய்வதின் புணர்ந்தோய் ;

நல்லை காண், இனி – காதல்தம் தோழி!”⁶³

என்று கூறுவதைக் காண முடிகின்றது. அ.தாவது அன்புத் தோழி! நீ மிகவும் நல்லவள். வளைந்த பலா மரத்தின் குடம் போன்ற பெரிய பலாப்பழத்தினைத் தன் சுற்றிற்குத் தலைவனான ஆண் குரங்கு கையில் வைத்திருக்கும். அருவிகள் ஒலிக்கும் கற்பாறையில் ஆடும் மயில் தன் முன்னே நிற்க, கூத்தர் விழாக் கொண்டாடும் முதுமை வாய்ந்த ஊரில் விறலியின் பின் நின்று முழுவை இயக்குபவன் போல், அது காட்சியளிக்கும். ஆண் குரங்கு தன் துணையான பெண் குரங்கை அழைக்கும். மழை நாட்டையுடையவன் நம் தலைவன். அவன் உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவன். தன்னைச் சார்ந்தவரிடம் மிகுந்த அன்புடையவன். தீய சொற்களைக் கூறாதவன். நம்மால் அன்பு கொண்டவன் என்று அவனது சிறப்புக்களை நீ கூறி என்னுடன் சேர்த்து வைத்தாய். அவன் என்றும் இனியவன். என்னை மணம் செய்து கொண்ட அந்நாளைக் காட்டிலும் எனக்கு இனியவனாக உள்ளான் என்று கூறுகின்றான். இதனால் தலைவியின் உள்ள மகிழ்ச்சியை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இவ்வாறாக தலைவியும் தோழியும் உடன்போக்கிற்கு பிறகும் நட்புப் பாராட்டுவதை சங்க இலக்கிய பாக்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

தலைவனின் செலவை உணர்ந்த தலைவி

வினை மேற்கொண்டு திறம்படச் செயலாற்றி வெற்றி பெறுவது, பொருளீட்டி வருவது முதலியன ஆண்மகனின் உயிராகத் திகழ்கின்றது. ஓர் ஆண்மகன் தான் இல்லறம் நடத்திடப் பொருளீட்ட வேண்டுமென கருதுகிறான். அவன் கருத்தை அவனது உற்ற துணையான தலைவி உணர்கின்றாள். அவனது செலவினைக் குறிப்பால் அறிந்து தலைவி உள்ளம் பிரிய நேரிடும் என வாடிவிடுவதைக் காணமுடிகின்றது.

“நன்றுஎனப் புரிந்தோய், நன்றுசெய் தணையே;

செயல்படு மனத்தர் செய்பொருட்கு

அகல்வர் ஆடவர்; அதுஅதன் பண்பே”⁶⁴

என்னும் பாடலில் அரிய காட்டு வழியில் பொருள் காரணமாக நாம் பிரிந்து செல்கிறோம் என்று தலைவர் கூறினார். அது நல்ல செயல் என்று நீயும் கூறினாய். நீ நல்லதே செய்தாய். செயல்படுவதில் ஆர்வமுள்ள ஆடவர் பொருளுக்காகப் பிரிதல் இயற்கை. இவ்வாறு பிரியுங்கால் மறுத்துக் கூறாமல் உடன்படுவதே சிறந்த பண்பு என தலைவி கூறுவதிலிருந்து அவள் உள்ளம் கவலையுறத் தொடங்குவதையும் தலைவன் பிரிவை ஏற்றுகொள்ள அவள் தயாராக இருப்பதையும் காணமுடிகின்றது.

“கண்ணும் தோளும் தண்நறுங் கதாப்பும்,

திதலை அல்குவும் பலபா ராட்டி,

நெருநலும் இவணர் மன்னே! இன்றே,

ஏகுவர் என்ப, தாமே தம்வயின்

இரந்தோர் மாற்றல் ஆற்றா

இல்லின் வாழ்க்கை வல்லா தோரே”⁶⁵

தலைவரானவர் தம்மை நோக்கி வந்து இரந்து நிற்பவர்களுக்கும் வேண்டும் பொருளைத் தந்து அவர்களுடைய விருப்பத்தினை நிறைவேற்றும் எண்ணம் உடையவர். அவர் என் கண்ணையும், தோளையும், குளிர்ச்சிப் பொருந்திய கூந்தலையும் தேமலையும் அடிவயிற்றையும் பலவாறு பாராட்டிய வண்ணம் நேற்றையப் பொழுது வரை இங்கேயே தான் இருந்தார். ஆனால் இன்றோ கானல் நீரை மான் கூட்டம் நீரென்று கருதி விரும்பி ஓடும் பாலை நில வழியில் செல்ல நினைக்கின்றார். இத்தகைய செல்லுதற்கரிய வழியில் இன்று தாம் தனியராய்ச் செல்ல இருக்கிறார் என்று எனக்கு அருகில் இருக்கும் பணியாளர் கூறுகின்றனர். நான் எங்ஙனம் ஆற்றியிருப்பேன் என தலைவி தலைவனது செலவினால் வருந்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

“குறிப்பின் கண்டிசின் யானே; நெறிப்பட

வேலும் இலங்குஇலை துடைப்ப; பலகையும்

பீலி சூட்டி மணிஅணி பவ்வே;

பண்டினும் நனிபல அளிப்ப; இனியே

வந்தன்று போலும் தோழி! நொந்துநொந்து,”⁶⁶

என்று கூறுகின்றாள். அ. தாவது தலைவனது செயலைக் கண்டு குறிப்பினால் அவர் சென்று விட்டார் என்பதைத் தெரிந்தேன். அதை எவ்வாறு நீ தெரிந்து கொண்டாய் என்று கேட்கின்றாய். தலைவர் அடிக்கடி வேலின் விளங்கிய இலையைத் துடைப்பார். அல்லாமல் கேடயத்தையும் மயில் பீலி சூட்டிய மணியையும் அணிவார். அதோடு முன்பு எனக்கு பல நிலைகளில் அன்பு செய்வார். அவரது செயலைக் கண்டு அவர் நம்மைப் பிரிய போகிறார் என்ற கவலையில் கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கிய காலத்து ஓவியம் போன்றிருந்தேன் என தலைவிக் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. தலைவி செலவினை அறிந்துகொள்ளும் விதம் அவளது நுண்ணறிவுக்கு ஒரு சான்றாக அமைகின்றது.

பொருள்வயிற் பிரிவு

காதலால் இணைந்த தலைவன் தலைவியர் இனிதே இல்லற கடமையாற்ற பொருள் தேவை. அதன் காரணமாக தலைவன் பிரிந்து செல்லுகையில் தலைவி பிரிவால் வருந்துவாள்.

“உடனிருந்து துய்க்கும் இன்பியல் வாழ்க்கை ஆண்டுக் கணக்காக நீடித்தற்கில்லை. கடமைகளைச் செய்து குடும்பம் நடத்துதற்குப் பொருள் வேண்டும். அதனை வேற்றுார் சென்றும் வேற்றுநாடு சென்றும் ஈட்டுதற்குத் தலைவியைப் பிரிவான் தலைவன். இப்பிரிவு இன்றியமையாத உலகியல் அறமாகும். இன்பவுணர்வு பெண்ணைக் காட்டிலும் ஆணுக்கு அதிகம் என்பர் உயிர் நூலார்; எனினும் சமுதாயத்தில் ஆடவனுக்கு வகுக்கப்பட்டுள்ள புறக் கடமைகளும் புகழுணர்ச்சியும் அவனது இன்ப நாடியை மெலிதாக்குகின்றன. காதலெண்ணத்தைக் கலைக்கின்றன”⁶⁷ என்பது வ.சுப.மாணிக்கத்தின் கருத்தாகும்.

மேலும் அவர் “பொருள்வயிற் பிரிவு என்னும் இத்துறை சங்கப் புலவர்களின் நெஞ்சை அள்ளிய துறைகளுள் ஒன்று. இன்பமும் கடமையும் போராடும் இடமாக, நல்ல உணர்ச்சிகள் மோதிக்கொள்ளும் இடமாக இத்துறை அமைந்திருப்பக் காணலாம்”⁶⁸ என்கிறார்.

“இசையும்த இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்

அசையுநர் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு ஈனம்என,

வினைவயின் பிரிந்த வேறுபடு கொள்கை”⁶⁹

என்னும் பாடலில் இம்மைக்குரிய புகழும், இம்மை மறுமைக்குரிய இன்பமும், கொடையும், மறுமையிலும் இன்புறச் செய்யும் கொடையும் ஆகிய மூன்றும் வீட்டில் சோம்பி இருப்பவர்களுக்குக் கிடைக்காது. இக்கருத்தை மனத்தில் கொண்டு அதன் காரணமாக நம் தலைவர் பொருள் ஈட்ட பிரிந்து சென்றார். கார் காலத்தில் உன் கருங்கூந்தலில் மலர்களைச் சூட வருகிறேன் என்று சொன்னார். அவ்வாறு என் மனம் கொள்ளுமாறு உறுதியாக கூறிய என் காதலர் பல சிகரங்களை உடைய மலையைக் கடந்து பொருள் கருதிப் பிரிந்தார். ஆனால் அவரோ இடி இடித்து மழைபொழியும் ஓசை நம் காதலர் காதில் இன்னும் விழவில்லையோ? அவர் வரவில்லையே என்று கூறுவதையும் காணமுடிகின்றது.

“அத்தம் அரிய என்னார், நத்துறந்து,

பொருள்வயிற் பிரிவார் ஆயின், இவ்வுலகத்துப்

பொருளே மன்ற பொருளே;

அருளே மன்ற ஆரும்இல் லதுவே”⁷⁰

மென்மையான சிறகுகளையுடைய ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து இருக்கும் புறாக்கள் அஞ்சியோடும், அத்தகைய பாலைநில வழியைக் கடத்தற்கு அரியது என எண்ணாமல் நம்மைப் பிரிந்து பொருள் தேடுவதற்காகப் பிரிவாராயின் இவ்வுலகத்துச் செல்வமே சிறந்த பொருள். அருள் யாராலும் மதிக்கப்பெறுவதில்லை என தலைவி ஆதங்கப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது.

உயிர் இரக்கமான அருளையும் அன்பையும் நீக்கி என்னைப் பிரிந்து பொருள் பெறப் பிரிவோர். அறிவுடையோர் என்றால் அறிவுடையோராகவே இருக்கட்டும். நாம் அறிவற்றவராக இருப்போம். இதனை,

“அருளும் அன்பும் நீக்கி, துணைதுறந்து

பொருள்வயின் பிரிவோர் உரவோர் ஆயின்

உரவோர் உரவோர் ஆக,

மடவம் ஆக, மடந்தை, நாமே!”⁷¹

என்னும் பாடல் சுட்டுகின்றது.

இவ்வாறாக தலைவி பொருள்வயிற் பிரிவில் தான் படும் துயரங்களை எடுத்துரைக்கின்றாள்.

பிரிவுடை மெலிவு

தலைவன் பொருள் காரணமாக பிரிந்து சென்று விடுகின்றான். அதனால் வருத்தமுற்று வாடிய தலைவியின் உடல் மெலிவை கண்டு அவளது தோழி கவலைக் கொள்கின்றாள். அவ்வேளையில் தலைவன் பிரிவால் நான் வருந்துவதை விட அவர் சென்ற சுரத்தின் கடுமையே என்னை கவலைக்கொள்ள செய்கிறது என்பதாக தலைவி கூறுகின்றாள்.

“உள்ளுதொறும் நகுவேன் தோழி! வள்உகிர்ப்

பிடிபிளந் திட்ட நார்இல்வெண் கோட்டுக்”⁷²

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அ.தாவது புலிகளின் இயக்கத்தை உடைய பாலை நிலத்து வழி என் காதலர் சென்ற இவ்வரிய வழியிடத்துக் காதலரோடு சென்ற என் நெஞ்சம் மீளவில்லை. அது முன் செய்த நல்வினைப் பயனைத் துய்க்கின்றது. ஆனால் நானோ அத்தகைய நல்வினையைச் செய்திலேன். ஆதலின் ஊரார் தூற்றும் பழிச்சொற்களுக்கு ஆளாகும் துயரத்தில் நிற்கின்றேன். இவ்வாறு இருவினையால் ஏற்படும் பயனையும் ஒரு சேர அனுபவிக்கும் நிலையை எண்ணும் போது நகை தோன்றுகிறது. அதனால் நானே என்னைக் கருதிச் சிரித்துக் கொள்கின்றேன் என்று தலைவி கூறுகின்றாள்.

தலைவி இல்லற நெறிப்பட்டு இன்பத்தில் திளைக்கின்றாள். அவளுக்கு பிரிவு என்பது பேரிடியாக அமைகின்றது. பெரும்பான்மையும் பொருள் காரணமாகவும், சில சமயம் போர்க் காரணமாகவும் தலைவன் பிரிவதைக் காணமுடிகின்றது. இதனால் தலைவி பிரிவில் ஆற்றாமை உணர்வுடனும் காம உணர்வுடனும் பேசுவதை காணமுடிகின்றது.

தலைவனது உடம்பை அணைத்து இணையும் முயக்கத்தை நான் அடையப்பெறாவிட்டால் உள்ளம் உடைவேன். நாரை தன் துணையைப் பிரிந்து நடுச்சாமத்தில் ஓசை உண்டாக்கும் போதெல்லாம் சேறாகிய குளம்பு போன்ற என் உள்ளம் உருகி உடைந்தும் இன்னும் உயிரோடு இருக்கின்றேன். அதனால் என் உயிர் எவ்வளவு வலிமையானது. இதனை,

“நள்ளென் யாமத்து, உயவுதோறு உருகி,

அள்ளல் அன்னஎன் உள்ளமொடு உள்உடைந்து

உளேனே வாழி, தோழி! வளைநீர்க்”⁷³

என்னும் பாடல் அடிகள் காட்டுகின்றன.

தலைவன் என்னைப் பிரிந்து சென்றதால் மிகத் துன்புறுகின்றேன். பாலைநில வழியில் அழகிய சிற்றூரில் ஆள் நடமாட்டமில்லாது மக்கள் கைவிட்டுப் போன பின் வீட்டில் அணயில் விளையாடும் முற்றத்தையுடைய தனிப்படுத்தப்பட்ட வீடு எவ்வாறு பொலிவிழந்து தோன்றுமோ அதுபோலப் பொலிவிழந்து தனிமையில் வருந்துகின்றேன் என தலைவி கூறுவதை,

“அத்தம் நண்ணிய அம்குடிச் சீறார்

மக்கள் போகிய அணில்ஆடு முன்றிற்

புலிப்பில் போலப் புல்லென்று

அலப்பென் தோழி! அவர் அகன்ற ஞான்றே”⁷⁴

என்னும் பாடல் வரிகள் காட்டுகின்றன.

“காதலற் கெடுத்த சிறுமையொடு, நோய்கூர்ந்து,

ஆதிமந்தி போலப் பேதுற்று

அலந்தனென் உழல்வென் கொல்லோ - பொலந்தார்”⁷⁵

என்று தலைவி கூறுகின்றாள். நம் தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து, பெரிய காட்டில் மக்கள் நடமாட்டம் இல்லாத நிலையில் யானைகளைக் கொல்லும் புலி திரிகின்ற வழியைக் கடந்து சென்றார். அவர் பிரிவால் மாமை நிறத்துடன் கூடிய மஞ்சள் நிறப் பசலை என் மீது பரவியது. இதனைக் கண்டு இவ்வூர் அலர் எழுப்பியது. நும் ஊர்மக்கள் எழுப்பிய அலர் எங்கும் பரவியது. இதனால் நானோ காதலனாகிய ஆட்டனத்தியைக் கடல் கொண்டு சென்றதால் அவனைக் காணாமல் துன்புற்ற காதலி ஆதிமந்தியைப் போலத் தூங்காது வருந்தி அரட்டித் துன்புற்றுத் திரிந்ததைப் போல் துன்புறுவானோ? என்றும் கூறுகின்றாள்.

இம்மையில் நம்மை செய்வோர்க்குத் தீங்கு வருவதில்லை என்ற பழமொழி நம் வாழ்வில் பொய்யானதோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

“அம்மவாழி தோழி! இம்மை

நன்றுசெய் மருங்கில் தீதுஇல்’ என்னும்

தொன்றுபடு பழமொழி இன்றுபொய்த் தன்றுகொல்?

பனிபடு பல்மலை இறந்தோர்க்கு

முனிதகு பண்புயாம் செய்தன்றோ இலமே!”⁷⁶

தலைவர் சென்ற வழி சூரிய வெப்பத்தால் புன்மையான அடிப்பகுதியை உடைய முருங்கை மரத்தின் பூக்கள் அச்சம் பொருந்திய ஆலங்கட்டி மழையைப் போல் உதிர்ந்து கிடக்கும் மலை வழியாகும். சென்ற தலைவர் சென்ற இடத்திலேயே தங்கி விட்டாரோ? நம்மை வெறுக்குமாறு நாம் அவருக்கு எந்தக் குறையும் செய்யவில்லையே. அவ்வாறு

இருக்க அவர் வராமல் இருந்து நம்மை வருத்துவது ஏனோ? என்று தலைவி வருந்துகின்றாள்.

ஒரு நாள் தலைவர் எனது அழகிய கூந்தலைத் தடவியவாறு அழகிய அணிகலன்களை உடையவளே! ஒருவன் பாவம் செய்யாமல் வாழ வேண்டும் என்றாலும் மற்றொருவனிடம் எதையும் கேட்காமல் மானத்தோடு வாழ வேண்டும் என்றாலும், அதற்கு செல்வம் வேண்டும் என்று சொன்னார். அச்செல்வத்தை ஈட்டப் பாலையில வழியில் சென்றார். இதனை,

“அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும், என்றும்

பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்

பொருளின் ஆகும், புனையிழை! என்று, நம்

இருள்ஏர் ஐம்பால் நீவி யோரே-

நோய்நாம் உழக்குவம் ஆயினும், தாம்தம்

செய்வினை முடிக்க; தோழி! பல்வயின்”⁷⁷

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன. புலியின் அடிச்சுவரும் மரல் செடிகள் காய்ந்து கிடக்கும் மலை வழியில் சென்ற நம் காதலர் நாம் பிரிவால் துன்புற்றாலும் அவர் செலவை முடித்து வெற்றி பெற்று வருவாராக என்று தலைவி கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

நம் தலைவர் பிறவிதோறும் தொடர்ந்த நட்பினால் இரண்டு உயிர்களும் கலந்து ஒன்று சேர்ந்து என்னைக் காதலிப்பவர் போல, பெண்ணே! உன்னை விட்டுப் பிரியேன் என்று கூறினார். நானும் அதை நம்பினேன். அவர் தன் சொல்லைக் காக்கும் உறுதியின்றி பிரிந்து செல்வர். நான் அழுகின்றேன் என் நெற்றி பசலை பாய்ந்தது.

“உயிர்கலந்து ஒன்றிய தொன்றுபடு நட்பின்

செயிர்தீர் நெஞ்சமொடு செறிந்தோர் போலத்

தையல்! நின்வயின் பிரியலம் யாம்’ எனப்

பொய்வல் உள்ளமொடு புரிவுணக் கூறி,

துணிவுஇல் கொள்கையர் ஆகி, இனியே

நோய்மலி வருத்தமொடு நுதல் பசப்பூர”⁷⁸

என்று தலைவி கூறுகின்றாள். கடத்தற்கரிய இடங்கள் குறுக்கிடும் வேற்று மொழி பேசும் நாடுகளில் உள்ள பாலை நிலத்தைக் கடந்து சென்ற அவர் எண்ணம் நிறைவேறுக. செல்வம் மிக்க சோழ மன்னனின் காவிரிப்பும்பட்டினத்தை ஒத்த வளமான நிறைந்த பொருளை அவர் எளிதாக ஈட்டுவாராக என்றும் அவள் கூறுகின்றாள்.

தலைவன் பிரிவை நினைத்தால் உள்ளம் மிகவும் வெந்து துன்புறுகின்றது. அப்பிரிவை என்னால் தாங்கிக்கொள்ளும் தன்மையில் உள்ளது அன்று. என்னை வருந்துகின்ற அன்பின் மிகுதி வானத்தைத் தொடுவது போல் எல்லையற்றது. இதனை,

“உள்ளின், உள்ளம் வேமே; உள்ளாது

இருப்பின், எம் அளவைத்து அன்றே; வருத்தி

வான்தோய் வற்றே, காமம்

சான்றோர் அல்லர், யாம் மரீஇ யோரே”⁷⁹

என்ற பாடல் உணர்த்தி நிற்கின்றது. உயிருக்கு உயிரானவர் நம் தலைவர். அவரை இன்றி இமைப்பொழுதும் நம்மால் பிரிந்திருக்க இயலாது. ஆனால் அதனை மறந்து அவர் தாம் சென்ற இடத்தில் தங்கியிருக்கும் மனவலிமை மிக்கவராக உள்ளார். அவருக்காக நாம் நோன்புகளைக் கைக்கொள்வோம். குகைத் தெய்வமாகிய தூர்க்கைக்கு உரிய கடன்களையும் செய்யோம். கையில் காப்புநூலை கட்டோம். நிமித்தமும் பார்ப்பதில்லை. நற்சொல் கேட்கவும் நிற்பதில்லை. அவரை உள்ளத்தில் நினைப்பதுவும் இல்லை.

“கடனும் பூணாம்; கைந்நூல் யாவாம்;

புள்ளும் ஓராம்; விரிச்சியும் நில்லாம்;

உள்ளலும் உள்ளாம் அன்றே தோழி!”⁸⁰

தலைவர் பிரிந்த நாள் அன்று இக்கண்கள் உடன்பட்டன. பிரிவைத் தடுக்கவில்லை. மாறாக வாடைக்காற்று வீசும் கூதிர்க்காலத்தும் சொன்னபடி வராது பிரிந்தோர்க்கு அழுகின்ற கண்கள் நாணம் இல்லாதவை என பிரிவிடையில் தலைவி வருந்தி கூறுகின்றாள்.

“செல்வார் அல்லர்’ என்று யான்இகழ்ந் தனனே;

ஒல்வாள் அல்லள்’ என்று அவர்இகழ்ந் தனரே;”⁸¹

என்று கூறுகின்றாள் தலைவி. தலைவர் பிரிய மாட்டார் என்று நான் அலட்சியமாக இருந்துவிட்டேன். அவர் தனது பிரிவைச் சொன்னால் தாங்கமாட்டாள் என்று அதைக் கருதாது விட்டுவிட்டனர். எங்கள் இருவரின் மனவலிமைகள் போட்டியிட்டு செய்த மன வலிமையால் என் மனம் தற்பொழுது துன்பத்தில் ஆழ்கிறது. என் நெஞ்சம் நல்ல பாம்பு கௌவிக் கடித்ததைப் போலப் பெரும் துன்பத்தால் மயக்கமடைகிறது என தலைவி கூறுகின்றாள்.

நம் பிரிவைத் தீர்க்கும் மருந்து அவர் மகிழ்ந்து தழுவிய மார்பைத் தவிர வேறு இல்லை. மாலைக் காலத்தின் உண்மையை அவரைக் காணாத காலத்தில் மட்டும் அறிவேன். இவ்வாறெல்லாம் தலைவி பிரிவிடை வருத்தத்தில் உடல் மெலிந்து துன்பத்தில் கூறுகின்றாள்.

தலைவி பருவம் கண்டு வருந்துதல்

தலைவன் பிரிவை தலைவியால் தாங்க இயலாது என்றெண்ணி தோழி கவலைக் கொள்கிறாள். தன்தோழி தனக்காக வருந்துவதை கண்ட தலைவி தன்னால் ஆற்றியிருக்க முடியும் என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

“கதுப்பின் தோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்

கானம், ‘கார்’ எனக் கூறினும்,

யானோ தேறேன்; அவர்பொய் வழங்கரேல”⁸²

என்கிறாள் தலைவி. அ.தாவது புதிய பூக்களால் கொன்றை மரம் பொன்னாற் புனைந்தது போன்று காட்சி அளிக்கும். அத்தகைய கொன்றை மலர்கள் நிறைந்ததைக் காட்டிக் காப்பருவமே என்று கூறினாலும் நான் நம்பமாட்டேன். என் தலைவர் பொய் கூற மாட்டார் என்று கூறி தன்னால் ஆற்றியிருக்க முடியும் என்பதாக ஒரு தலைவி கூறுகின்றாள்.

மற்றொரு தலைவி இரைத்தேடும் நாரைக்கு துன்பம் உண்டாகுமாறு நீர்த்துளிகளைத் தூவும், துயரம் மிகுந்த வாடைக் காற்று வீசுகின்ற கூதிர்காலம் வந்துவிட்டது. நம் காதலர் திரும்பி வரவில்லை. நான் இனி உயிர்வாழ மாட்டேன் போலிருக்கிறது என்பதை,

“தூஉம் துவலைத் துயர்கூர் வாடையும்

வாரார் போல்வர், நம் காதலர்;

வாழேன் போல்வல் தோழி! யானே”⁸³

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தலைவன் தனக்கு துன்பம் தருகின்ற மாலைப்பொழுது வந்தது. பொருள் ஈட்டிச் சென்ற நம் தலைவர் சென்ற நாட்டிலும் இத்தகைய மாலை தோன்றுமானால் அவர் தாம் எடுத்த காரியத்தில் உறுதிகொண்டு தங்கியிருக்க மாட்டார். அவர் சென்ற நாட்டில் மாலைப்பொழுது இல்லைப் போலும் என தலைவி ஆற்றாமையால் கூறுவதை,

“ஐதுவந்து இசைக்கும் அருள்இல் மாலை

ஆள்வினைக்கு அகன்றோர் சென்ற நாட்டும்

இனைய வாகித் தோன்றின்

வினைவலித்து அமைதல் ஆற்றலர் மன்னே!”⁸⁴

என்னும் அடிகள் புலனாக்குகின்றன.

“வாரார் ஆயினும்; வரினும், அவர்நமக்கு

யார்ஆ கியரோ? தோழி! நீர்”⁸⁵

என்று தலைவி உரைக்கின்றாள். அ.:தாவது குளிர்ச்சியுடன் துன்பத்தைத் தரும் வாடைக் காற்றினால் இவள் என்ன நிலை அடைந்தாளோ என்று எண்ணாத தலைவர் இனி வாராதிருந்தாலும் வந்தாலும் நமக்கு என்ன உறவினர் என்று வருந்தி உரைப்பதைக் காண முடிகின்றது.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி இளவேனிற் காலம் வந்ததை எண்ணி வருந்துகின்றாள். இதனை,

“அவரோ வாரார்; தான் வந்தன்றே;

நறும்பூங் குரவம் பயந்த

செய்யாப் பாவை கொய்யும் பொழுதே!”⁸⁶

என்னும் பாடல் சுட்டுகின்றது. அ.:தாவது குரவ மரம் பாலை என்று கூறப்பெறும் மலர்களைத் தந்தன. மகளிர் பறித்து இளவேனிற் காலத்தில் விளையாடுவர். அத்தகைய இளவேனில் வந்தது. தலைவர் வரவில்லை என வருந்துவது புலனாகின்றது.

தோழியும் தலைவியும் பரத்தமை ஒழுக்கம் குறித்து உரையாடுதல்

தலைவன் பலநாட்கள் சேணிடைப் பிரியும் போது ஆற்றியிருந்தாய், ஆனால் சில நாட்கள் அவன் புறத்தொழுக்கம் காரணமாக பிரியும்போது ஏன் ஆற்றாது இருக்கின்றாய் என தோழி கேட்கின்றாள்?

தோழி இவ்வாறு கேட்பது வியப்பாக தான் இருக்கிறது. சங்க சமூகத்தை பரத்தமை ஒழுக்கம் சாப்படவில்லை. எனினும் ஒரு பெண் படும் துயரில் மிக மிக கொடுமையானது இப்பரத்தமையொழுக்கம். இதன் காரணமாக தலைவி தலைவனை விட்டு நிரந்தரமாக பிரிந்து சென்றதற்கான பாடல்கள் இல்லை. தோழி தலைவிக்கு உற்ற துணையாக இருந்து தேறுதல் மொழிகளைத் தான் கூறுவாள். தலைவி வாயில் மறுத்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்துவாள்.

ஒரு பெண்ணாக இருந்தும் தலைவியின் பல துயரங்களை தன் துயர் போல் பாவித்து வருந்திய தோழிக்கு கூட ஒரு பெண் (பரத்தை)ணின் பொருட்டு தலைவன் பிரிவால் அவள் மனம் அடையும் ஆற்றொனா துயரை உணர இயலவில்லை என்பதை

புலப்படுத்தும் அரிதான பாடல். இருதலைப் புள்ளின் ஓர் உயிராக விளங்கும் தோழியால் உணர முடியாத தலைவியின் துயரை இச்சமூகத்தாலும் உணரமுடியாது. தலைவியின் இவ்வேதனையை சொல்ல, சொல்லி தன் தோழிக்கு புரிய வைக்க முயல்வதை, இப்பாடலில் நாம் காண முடிகின்றது.

“எக்கர் மாஅத்துப் புதுப்பும் பெருஞ்சினை,

புணர்ந்தோர் மெய்ம்மணம் கமழும் தண்பொழில்,

வேழ வெண்பூ வெள்உளை சீக்கும்

ஊரன் ஆகலின் கலங்கி

மாரி மலரின் கண்பனி உகுமே”⁸⁷

மாமரத்தின் மலர்களை திருமணத்திற்கு கூடிய பெண்களின் உடல் மணப்பது போன்று மணக்கும் குளிர்ச்சியான சோலைகளில் நாணலின் பூக்கள் மாமரத்தின் அரும்புகளைத் துடைக்கும். இவற்றையுடைய ஊரன். அவன் பிரிந்திருப்பதால் உள்ளம் கலங்கி மழைக்காலத்தில் நனைந்த மலர் போல் என் கண்கள் கண்ணீரை உகுக்கின்றன என்று தலைவி புலம்புகின்றாள்.

இதனைப் போன்று மற்றுமோர் பாடலில் இச்செயலால் தான் அனுபவிக்கும் வேதனையை,

“பகல்ஆண்டு அல்கினை! பரத்த, என்றுயான்

இகலி இருப்பே னாயின், தான்தன்

முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற

புதல்வன் புல்லிப் பொய்த்துயில் துஞ்சும்

----- ஆங்க

விருந்துஎதிர் கொள்ளவும், பொய்ச்சூள் அஞ்சவும்

அரும்பெற்ற புதல்வனை முயங்கக் காணவும்,

ஆங்குஅவிந்து ஒழியும்என் புலவி தாங்காது,

அவ்வல் இடத்தான் அவைஅவை காண

பூங்கண் மகளிர் புனைநலம் சிதைக்கும்

மாய மகிழ்நன் பரத்தமை

நோவேன், தோழி கடன்நமக்கு எனவே”⁸⁸

என்று கூறுகின்றாள். அ.:தாவது பரத்தை மகளிர் ஊடல் கொண்டு செய்யும் வடுக்களால் சிதைத்த தலைவனின் கோலத்தைப் பார்ப்பது நமக்கு தலையெழுத்தாயிற்று. இதனை கருதி யான் வருந்துகின்றேன். ஆயினும் விருந்து பேணுவதாலும், பொய்ச் சத்தியத்திற்கு அஞ்சுவதாலும், அவன் தன் மகனைத் தழுவிக்கொள்வதை காணுவதாலும் என் மனம் ஊடலை இறுதிவரை செய்ய இயலாமல் அடங்கி விடும் என்றும் கூறுகின்றாள்.

இதுவே தலைவியின் ஓர் ஒப்புயர்வற்ற பண்பாகும். இல்லற வாழ்வின் சிறப்பிற்கான ஒரு வழியாகும். தலைவியின் அறிவும், மனமும் படும்பாடும் அதனால் அவள் எடுக்கும் முடிவானது குடும்பத்தை சிதைக்காமல் அது சிறக்க காரணமாக அமைவதைக் காணமுடிகின்றது.

பரத்தமை ஒழுக்கத்தால் தலைவனிடம் ஊடல் கொண்ட தலைவி பின்பு ஊடல் தணிந்தாள். அது குறித்து விளம்பிய தோழியிடம் தலைவி பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்.

நம் தலைவரை நாம் புலத்தல் இயலுமா? முன்பு ஒரு காலத்தில் நாம் அழகிய கரிய கனிகளை உடைய மார்பகம் இணைந்து விலக்கறிக என்று கூறி யாம் போதும் என்று சொன்னாலும் விடாதவராய் அவர் இருந்தார்.

புதல்வனைப் பெற்ற பின்பு தேமல் படர்ந்த மார்பில் உள்ள பால் அவர் சாந்தணிந்த மார்பில் படும் எனக் கருதி இணைவதற்கு அஞ்சினார். அப்போது செவிலி கையில் இருந்த புதல்வனை நோக்கி இவன் தான் என் அன்புக்குரியவன் என்று நான் கூற, அவர் எனக்கும் அவன் அன்புக்குரியவனே என்று கூறி என் புறமுதுகினைப் பணிந்து அணித்து மகிழ்ந்தார். அப்போது என் நெஞ்சம் மிகுந்த மழையை ஏற்றுக்கொண்ட

பலமுறை உழுத செம்மண் போன்று நெகிழ்ந்து உள்ளம் கலங்கி மகிழ்ந்தது. அவரோடு அப்போது இணைந்தேன். இதனை,

“மகன்வயின் பெயர்தந் தேனே, அதுகண்டு,

யாமும் காதலம், அவற்கு,எனச் சாஅய்,

தண்துளிக்கு ஏற்ற பலஉழு செஞ்செய்

மண்போல் நெகிழ்ந்து அவற் கலுழ்ந்தே

நெஞ்சுஅறை போகிய அறிவி னேற்கே?”⁸⁹

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன. இவ்வாறாக தலைவி அன்பால் உள்ளம் மகிழ்ந்து மனம் நெகிழ்ந்து தன் தலைவனை ஏற்றுக்கொண்டதை மகிழ்வோடு கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

வாயில் நோத்தலும் மறுத்தலும்

அன்பின் ஐந்திணையிலும் தலைவி காதலால் உருகி மனம் நெகிழ்ந்து அன்பு மொழி பேசுவாள். பிரிவால் உடல் மெலிவாள். பசலையுறுவாள். களவிற்பிரிவின்போது திருமணம் கைக்கூடும் கனவுடன் மனம் தேறி ஆற்றியிருப்பாள். களவு கற்பான பின் இல்லறம் மகிழ்ந்திட உள்ளம் பூரிப்பாள். இல்லறம் சிறக்க நல்லறம் ஆற்ற பொருள்வயின் பிரிவை பொறுமையுடன் ஏற்பாள். பருவ வரவுக்கண்டு ஆற்றாமையால் மருகுவாள். போர் பிரிவையும் பொறுத்து கொள்வாள். விரைவில் வெற்றி கிட்டும் தலைவன் விரைவில் வருவான் என விரிச்சி கேட்டு ஏங்கி நிற்பாள்.

இத்தகைய அனைத்து சூழல்களில் தலைவியின் மனம் தலைவனை நினைந்து மகிழ்ச்சி கொள்ளும் அவனுக்காக காத்திருக்கும். அவனுக்கு யாதொரு தீங்கும் வராமலிக்க வேண்டுமென மனம் வேண்டி நிற்கும். சுரத்திடைக் கொடுமையை தன் மனக்கண்ணால் கண்டு அச்சமுறும். சுரத்திடை வெப்பம், துயரங்களை தான் அவ்விடம் செல்லாமலே அத்துணை துன்பங்களையும் எண்ணியெண்ணி ஆற்றொணா துயரம் கொள்வாள். அவளுக்கு இருக்கும் ஒரே உற்ற துணை அவள் தலைவன் மீது கொண்ட அன்பும் நம்பிக்கையும் தான். மலரினும் மென்மையானவள் பெண் என்றாலும் எல்லாவித

துன்பங்களையும் தாங்கும் மன வலிமையை உடையவளும் அவளே எனில் அது மிகையில்கலை.

இவ்வாறெல்லாம் பல்வேறுபட்ட பண்புநலன்களை தன்னகத்தே கொண்டிருப்பவள் பெண். அப்பெண்ணின் உச்சபட்ச சினத்தை அதாவது கோபத்தை வெளிப்படுத்தும் ஒரு பிரிவாக பரத்தையர் பிரிவு அமைகின்றது. தலைவனின் இவ்வொழுக்கம் அவளை நிலை குலைய தான் செய்கின்றது. தான் முழுமையாக நம்பி ஏற்றுக்கொண்ட தலைவனா இவன் என எண்ணுகிறாள். கோபம் கொள்கிறாள். வாயில் மறுக்கிறாள். ஆயினும் அது நீடிக்காது. பண்பாட்டின் சிகரமாக விளங்கும் அவள்,

“இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண

நன்னயம் செய்து விடல்”⁹⁰

என்னும் குறளுக்கு ஏற்ப அவனை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்கிறாள்.

வாயில் மறுக்கும் பொழுது தலைவனது பண்பில்லாத தன்மையை சுட்டிக்காட்டுகின்றாள். வாயிர் நேர்கையில் அதற்கு இல்லற தர்மம் காரணமாக அமைவதையும் சுட்டிக்காட்ட தவறுவதுமில்லை.

பரத்தமை ஒழுக்கத்தை அறிந்த தலைவி ஊடற்கொள்ளுதல்

இவ்வாழ்வின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஆண், பெண் இருவருக்குமே பிரிவாற்றாமை துன்பமும், வேதனையும் தரும். ஆனால் ஆணுக்கு மட்டும் பேரின்பமாகவும் பெண்ணிற்கு பெருந்துன்பமாகவும் அமைவது இந்த பரத்தையர் பிரிவு அமைகிறது. இது பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதியாகும். இதனை சங்க இலக்கியம் மறைக்கவும் இல்லை. மறுக்கவும் இல்லை. கண்டிக்கவும் இல்லை என்பது சற்று வேதனையளிக்கின்றது.

ஓர் ஆண் தன் மனைவியை தவிர பிற பெண்டிரை நாடி செல்வது சங்க கால சமூகத்தில் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது. இதனை சமூகம் கண்டிக்கவில்லை. மாறாக இதனை சமூகத்தின் ஓர் அங்கம் போன்று பாவித்து வந்துள்ளமையை சங்கப் பாடல்களின் வழி அறிய முடிகின்றது. அதே சமயம் பரத்தையொழுக்கம் என்னும் பண்பில்லாத

செயலில் ஈடுபடும் ஆடவரிடம் பிற கீழ்மையான குணங்கள் குடிக்கொள்ளும் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

அ. தாவது தலைவன் தன் புறவொழுக்கத்தை அவன் செய்யும் தவறாக கருதுவதால் அதை தலைவியிடம் மறைக்க முயல்கின்றான். இதனால் அவனிடம் 'கள்ளத்தனம்' எனும் இழிப்பண்பு தோன்றுகிறது. தலைவி அவனது புறவொழுக்கத்தை தக்க சான்றுடன் எடுத்துக்கூறும் பொழுது அவன் பொய் சூளுரைக்கின்றான். எனவே 'பொய்' என்னும் தீப்பண்புக்கு ஆட்படுகின்றான்.

இவ்வாறாக கற்பில் தலைவி பரத்தமையொழுக்கம் பற்றிய பேச்சுக்களில் துணிவுடனும், தெளிவாகவும் தலைவனிடம் இருக்கும் இழிப்பண்புகளை சுட்டிக்காட்டும் அறிவு நுட்பத்துடன் செயல்படுவதை காணமுடிகின்றது. தலைவனின் இத்தகைய கீழ்மையான செயல்கள் அவனை, நாணம் அடைய செய்வதை உணர முடிகின்றது.

சுழன்று திரியும் மகளிர் கூட்டத்தில் நீ விரும்பிய மகளிரை நினக்குப் புணர்துணையாய் அமைத்துப் புதுப்புனலில் ஆடித் திளைத்ததைக் கண்டோர் ஒருவரோ இருவரோ அல்லர் பலர். அச்செய்தியை இனியும் நீ மறைக்க வேண்டா என்பதாக தலைவி கூறுகின்றாள். இதனை,

“அலமர லாயமோ டமர்துணை தழீஇ

நலமிகு புதுப்புன லாடக் கண்டோ

ரொருவரு மிருவரு மல்லர்

பலரே தெய்யவெம் மறையா தீமே”⁹¹

என்னும் பாடல்வழி அறிய முடிகின்றது.

தகுதியுடைய மகளிரின் தோள் துணையாக முதல் புது மழையால் பெருகி வந்த செம்புனலில் நீராடி வந்ததால் உன் கண்கள் மிகச் சிவந்துள்ளன. மகிழ்ந! யாம் உன்னோடு மாறுபட மாட்டோம். எனவே பொய் கூறாமல் உண்மையைச் சொல்லுக என்று தலைவி கூறுவதை,

“புலக்குவே மல்லேம் ; பொய்யா துரைமோ;

நலத்தகு மகளிர்க்குத் தோள்துணை யாகித்

தலைப்பெயற் செம்புன லாடித்

தவநனி சிவந்தன, மகிழ்நநின் கண்ணே”⁹²

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

ஒரு ஆண் தன் மனைவியை தவிர பிற பெண்களுடன் புறத்தொழுக்கம் கொள்வானாயின் அதனை அவனது நடத்தையே அவளுக்கு புலப்படுத்துகின்றது. பெரும்பாலும் தலைவன் தலைவியிடம் விலகி நிற்கும் இயல்பு ஏற்பட்டு விடுகிறது. இது தலைவன் தான் தவறு செய்துவிட்ட குற்ற உணர்வாலோ அல்லது தன் தலைவி அறிந்துவிட கூடாது என்பதாலோ ஒரு தலைவன் அவனையறியாமலே விலகி ஒழுகும் குணம் ஏற்பட்டு விடுகிறது போலும். இதற்கு சான்றாக ஒரு குறுந்தொகை பாடல் அமைகிறது. தோழி ஒரே ஊரில் வாழ்ந்தாலும் தலைவர் நாம் வாழும் பகுதிக்கு வரமாட்டார். நாமிருக்குமிடம் வந்தாலும் நம்மை ஆர்வமாக நிறைவாகத் தழுவமாட்டார்.

“ஓர்ஊர் வாழினும் சேரி வாரார்;

சேரி வரினும் ஆர முயங்கார்”⁹³

என்று கூறுகின்றாள். மேலும் நம் நாணத்தையும் அறிவையும் இழக்க வைத்த காமம் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்புபோல வேகமாகத் தொலைவில் சென்று விழுந்தது என்கிறாள். இவ்வாறாக தலைவன் தன்னை வெறுத்து விலகிப் போகிறார் என்றும் கண்டும் காணாமல் விலகிச் செல்கின்றார் என்றும் உரைப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைமகனின் புறத்தொழுக்கத்தால் வெகுண்டெழுந்த தலைவி நீ உன்னுடைய பரத்தை செய்த பகற்குறி, நகக்குறியோடு இங்கு வரவேண்டாம் எனத் தலைவி கூறுகிறாள். இதனை,

“வேண்டேம் பெருமநின் பரத்தை

யாண்டுச் செய்குறியோ டுண்டுநீ வரலே”⁹⁴

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றது. இப்பாடலில் இழிந்த வரால்மீனின் பொருட்டுச் சிறந்து வெண்ணெல்லைக் கொடுக்கும் மனையோள் போன்று நீயும் புல்லிய காமவின்பத்தின் பொருட்டு உயரிய பண்பாட்டினை இழக்கின்றனை என்பது உள்ளுறையாக அமைந்துள்ளது.

பரத்தமையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகனை கண்ட தலைவி,

“எம்நலம் தொலைவது ஆயினும்

துன்னலம் பெருமபிறர்த் தோய்ந்தநின் மார்பே”⁹⁵

என்று உரைக்கின்றாள். அ.:தாவது இயற்கையாய் அமைந்த நீர் நிலையை வாழிடமாகக் கொண்ட புலால் நாற்றம் வீசும் நீர்நாய் வாளை மீனை நாள்தோறும் உணவாகக் கொள்ளும் ஊரையுடைய வளமான பகுதியின் தலைவனே! எமது அழகு முற்றிலும் அழிந்து ஒழிவதாயினும் பெருமகனே! பிற பெண்டிரைத் தழுவிய நின் மார்பை நான் விரும்பேன் என்று குறிப்பிடுகின்றாள்.

பரத்தை தான் தலைமகளைப் புறங்கூறினாள். ஆனால் தன்னைத் தலைமகள் புறங்கூறினாளாகப் பிறர்க்குக் கூறியதை தலைவி அறிந்தாள். எனவே அவள்,

“பேணா னோநின் பெண்டே

யான்றன் னடங்கவுந் தானடங் கலளே”⁹⁶

என்று தலைவனிடம் கூறுவதை காணமுடிகின்றது. அ.:தாவது நீ காதலிக்கும் பரத்தை பேண வேண்டிய குணங்களைப் பேணாதிருக்கிறாள். நான் அவளை அடக்கவும் அவள் அடங்குகின்றாளில்லை என்பதாக கூறுகின்றாள். இதன் வாயிலாக தலைவன் காரணமாக இரு பெண்களுக்கு இடையேயுள்ள மனபூசல் நீர்பூத்த நெருப்பாக இருப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைவனே! நான் உனக்குக் குழந்தை பெற்றதால் பேய் போல் ஆகிவிட்டேன். உன் பரத்தையர் உனக்கு தூய்மையானவராகவும், மணமுடையவராகவும் தெரிகின்றாள் என்று தலைவி மனம் நொந்து கூறுவதை,

“மாநீர்ப் பொய்கை யாணர் ஊர்!

தூயர் நறியர்நின் பெண்டிர்;

பேஎய் அயனையமியாம்; சேய்ப்பயந் தனமே”⁹⁷

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

பின்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவை

“மயில்கள் ஆலப் பெருந்தேன் இமிர,

தண்மழை தழீஇய மாமலை நாட!

நின்னினுஞ் சிறந்தனள், எமக்கே நீநயந்து

நல்மனை அருங்கடி அயர,

எம்நலம் சிறப்பயாம் இனிப்பெற் றோளே”⁹⁸

சங்க அகப்பாடல்களில் இந்த ஒரு பாடல் மட்டுமே “பின் முறையாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவை” என இரண்டாவது மணம் பற்றி பேசுகிறது. அ.தாவது தலைவி இல்லின்கண் இருக்கும் பொழுதே தலைவன் வேறொரு பெண்ணை மணம் முடித்து தம் இல்லத்திற்கு அழைத்து வருவதும், அதனை தலைவி மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொள்வதுமான இப்பாடல் அமைந்திருக்கின்றது. இந்த மணம் தலைவன் காமம் பொருளாக அன்றி அறமே பொருளாகக் கொண்டு மகப்பேறு கருதிச் செய்யும் மணம் என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இதனை நம் மனையின் கண் கொணர்ந்து திருமணம் செய்து கொண்டமையின் அந்த மணத்தால் எம் நலனும் சிறந்தன. இப்போது நாம் பெற்ற இவள் உன்னை விட சிறப்பானவளாக எமக்கு உள்ளாள் என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து உணர முடிகின்றது.

(மழைப்பருவம் வேண்டியிருக்கின்ற மயில்கள் ஆலத்தேன்கள் இமிர மழை பெற்றும் நாடவென்றது. யாங்கள் கருதியிருக்கின்ற பெரும்பொருளை யுவப்ப முடித்தனை என்றவாறு)

பரத்தமை - புதல்வன் பற்றிய செய்திகள்

காதல் பற்றி பேசும் அகப்பாடல்களில் குழந்தைகள் பற்றிய பதிவுகள் மிக குறைந்த அளவில் தான் காணப்படுகின்றன. தலைவன் தலைவி ஊடலை நீக்கும் வாயிலாகப் புதல்வன் அமைவதைக் காணமுடிகின்றது. தலைவன் தன் தகப்பன் பெயரை தன் புதல்வனுக்கு சூட்டியிருப்பது பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பரத்தையரும், காமக்கிழத்தியரும் தன் தலைவன் சாயல் கொண்ட மகனைக் கொண்டு தழுவி தாய்மை உணர்வுடன் அவனிடம் அன்பொழுக நடந்து கொள்வதைக் காணமுடிகின்றது. தலைவியும் அதனை எதிர்க்கவில்லை. இதன் வாயிலாக தலைவனின் புறவொழுக்கத்தை அறிந்துகொள்ளவும் இது வாய்ப்பாக அமைகின்றது. எனவே புதல்வன் பற்றிய செய்திகளை சங்கப்பாடல்களின் வழி இனி விரிவாக காண்போம்.

“புதல்வனை யின்றவெம் மேனி

முயங்கன்மோ தெய்யநின் மார்புசிதைப் பதுவே”⁹⁹

என புதல்வனை ஈன்ற எம்மேனியைத் தழுவ வேண்டாம். தழுவினால் அது நின் மார்பின் அழகைச் சிதைக்கும் என்பதாக தலைவி ஆற்றாமையினால் கூறுகின்றாள்.

“கயந்தலைத் தோன்றிய காமர் நெய்யணி

நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுறீஇ

நளியி னீக்கிய விளிவரு நிலையும்”¹⁰⁰

“உடலினே னல்லேன் பொய்யா துரைமோ

யாரவள் மகிழ்ந! தானே தேரொடு,

தளர்நடைப் புதல்வனை யுள்ளிநின்

வளமனை வருதலும் வெளவி யோளே”¹⁰¹

என்று தலைவி புலந்து கூறுகின்றாள். அ.:தாவது தலைவனே! நான் உன்னோடு சினந்து மாறுபட்டுக் கேட்கவில்லை. பொய் கூறாது உண்மையைக் கூறுக. நீ தேரில் வந்து உனது தளர்நடைப் புதல்வனைக் காண விரும்பி நின்னுடைய வளம் நிறைந்த வீட்டிற்குத் திரும்புதலுக்கு தடையாக உள்ள பெண் யார்? என்று தலைவி கேட்கின்றாள். இதன் மூலம் பரத்தையின் காரணமாக தலைவன் தன் மகனின் தளர்நடையை கூட காண வரவில்லையே என்று ஏங்கும் ஒரு தாயுள்ளம் புலப்படுகின்றது.

பரத்தமையொழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவன் மீது தலைவி ஊடியிருந்தாள். ஒருவேளை அவன் தெருவிலே விளையாடும் புதல்வனைத் தழுவி ஏந்திக்கொண்டு நம்முள் வந்துவிட்டால் அப்போது அவனிடம் ஊடியிருத்தல் இயலாததாகிவிடும் என்று எண்ணியிருந்தாள். அச்சமயம் புதல்வன் தனியே வருதைக் கண்டவள்,

“காணிய சென்ற மடநடை நாரை

காலை யிருந்து மாலைக் சேக்குந்

தெண்கடற் சேர்ப்பனொடு வாரான்”¹⁰²

என்றுரைக்கின்றாள். அ.:தாவது தோழி வெள்ளாங்குருகின் குஞ்சு இறந்ததாகக் கருதி ஆறுதல் கூடிச்சென்ற மடநடையுள்ள நாரை காலை முதல் மாலை வரை தங்கும் தெள்ளிய கடற்கரைத் தலைவனோடு என் மகனும் சேர்ந்து வராமல் அவன் தனியாக வந்துள்ளான் என்கிறாள்.

இதன் மூலம் தலைவன் பரத்தையிடத்து பகலெல்லாம் இருந்து இரவிலும் அங்கேயே துயில்கின்றான் என்பதும், இனிப் புதல்வன் வாயிலாகத் தலைவன் வர இயலாது என்பதை வெளிப்படையாக கூறுவதை உணரமுடிகின்றது.

அப்போது தலைவனது பயணத்தை நான் தான் மகனை அனுப்பித் தடுத்ததாகத் தலைவன் நினைக்கக் கூடும் என்றெண்ணி மகனைத் தண்டிக்கும் பொருட்டு ஒரு கோலுடன் நெருங்கினேன். தலைவரோ என் செயலை நீக்கி மகனை தன் கையில் அணைத்த நேரத்தில் தலைவன் விரும்பிய இடத்தில் இருந்து அவனை அழைக்கும் முழுஒலி கேட்டது. அதைக்கேட்ட தலைவன் களவுக்காலத்தில் தோழியர் கூட்டத்திடை

வந்து இன்புறுத்திய பழைய நினைவெல்லாம் தனக்குத் தோன்றியதால், மனசாட்சி வருத்த அங்குச் செல்லாமல் நின்றுவிட்டான். இதனை,

“பயிர்வன போலவந்து இசைப்பவும், தவிரான்,

கழங்குஆடு ஆயத்து அன்றுநம் அருளிய

பழங்கண் ணோட்டமும் நலிய

அழுங்கினன் அல்லனோ அயர்ந்ததன் மணனே”¹⁰³

என்னும் அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

இவ்வாறாக தலைவனது புறத்தொழுக்கம் தலைவியை கைவிடப்பட்ட சூழலை தலைவி மனம் நெகிழ்ந்து தன் தோழியிடம் பகர்வதைக் காணமுடிகின்றது.

எனது பாகனாகிய மகனே! இங்கே வா! உன்னுடைய காலில் கிண்கிணிகள் பொருந்திய சிறு கயிற்றினால் கட்டியுள்ளதை மெல்ல இழுத்துக் கொண்டு வா. உன் சலங்கை ஒலிக்க அசைந்து அசைந்து நடப்பதைப் பார்த்தால் எனக்கு இன்பமாக இருக்கிறது.

“ஐய! காமரு நோக்கினை, அத்தத்தா என்னும்நின்

தேமொழி கேட்டல் இனிது; மற்று, இன்னாதே,

உய்வின்றி நுந்தை நலன்உணர்ச் சாஅய்ச் சாஅய்மார்

எவ்வநோய் யாம்காணுங் கால்

ஐய! எம் காதில் கனங்குழை வாங்கிப் பெயர்தொறும்

போதுஇல் வறுங்கூந்தல்; கொள்வதை, நின்னையாம்”¹⁰⁴

நீ அத்தா! அத்தா! என்று உன் தந்தையை அழைக்கும் இனிய மழலைச் சொல்லைக் கேட்டால் எனக்கு இன்பமாக இருக்கிறது. பிறைச் சந்திரனை உன்னோடு விளையாட அழைத்தால் எனக்கு இன்பமாக இருக்கிறது.

ஆனால் உன் தந்தையிடம் பொய்கூறி நடிக்கும் பரத்தையைப் பார்த்தால் துன்பமாக இருக்கிறது. அவரது உறவைப் பிடித்துக்கொள்ளும், அவரோடு இணையும் பரத்தையைக் கண்டால் எனக்கு வெறுப்பு வந்து துன்பத்தைத் தருகிறது என்றொரு தலைவி கூறுகின்றாள்.

வாயில் நேர்தல்

பரத்தமையொழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவன் மீண்டும் தன் இல்லம் செல்ல தலைவியின் அனுமதியை பெற முயற்சித்தல் வாயில் நேர்தல் ஆகும். தலைவனானவன் பாணன், தோழி மற்றும் தன் புதல்வன் வாயிலாக புக்க முயல்வதை சங்கப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. அத்தகைய தருணங்களில் தலைவி தன் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்தியிருப்பதை காணமுடிகின்றது.

தலைவனின் கற்பு வாழ்வில் அவனது பரத்தமை ஒழுக்கத்திற்கு பாணன் துணைபுரிகின்றான். இதனால் பல நேரங்களில் தலைவி பாணனை கடிந்துக்கொண்டு இடித்துரைப்பதை காணமுடிகின்றது. தலைவனுக்கு வாயிலாக வரும் நேரங்களில் எள்ளி நகையாடியும், தனக்கு உதவ முன்வரும் சமயங்களில் அவனை பாராட்டி பேசும் இயல்பும் தலைவியிடம் காணப்படுகிறது.

தலைவி பாணனிடம் பேசுதல்

தலைமகன் வரவுணர்த்திய பாணனிடம்,

“நீகண் டனையோ? கண்டார்க்கேட் டனையோ?

ஒன்று தெளிய நசையினம்; மொழிமோ!

வெண்கோட்டு யானை சோணை படியும்

பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்!

யார்வாய்க் கேட்டனை, காதலர் வரவே?”¹⁰⁵

என வினவுகின்றான் தலைவி. அ.தாவது பாண! நீ தலைவன் வருவதைக் கண்டாயா? வரவைப் பார்த்தவர் எவரேனும் கூறக் கேள்விப்பட்டாயோ? எவர் கூறக் கேட்டாய்? ஒன்றைத் தெளிவாக அறிய விரும்புகிறோம். பதில் சொல்லுக. வெண்ணிறத் தந்தங்கள் உடைய யானைகள் ஆற்றில் படிந்து நீராடும் பொன் மிகுந்த பாடலிபுத்திரம் என்னும் நந்தனது தலைநகரைப் பெறுவாயாக என்று கூறுவதிலிருந்து அவளது உள்ளத்தின் மகிழ்வும் புலனாகின்றது.

ஆற்றாமை வாயிலாகப் புகுந்திருந்தான் தலைமகன் அச்சமயம் பாணன் வந்ததை கண்ட தலைவி

“பண்புஇலை மன்ற, பாண! இவ்ஊர்

அன்புஇல கடிய கழறி,

மென்புலக் கொண்கனைத் தாரா தோயே”¹⁰⁶

என்றுரைக்கின்றாள். அ.தாவது பாணனே! இவ்வூரில் வாழும் எம் தலைவனை நீ இடித்துரைத்துத் திருத்தி எம்மிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்காதவனாக இருக்கிறாய். அதனால் நீ பண்பற்றவன் என்று கூறி எள்ளி நகையாடுவதை காணமுடிகின்றது. இதேபோல் நந்திக்கலம்பகத்தில்,

“ஈட்டு புகழ்நந்தி பாணநீ எங்கையர்தம்

வீட்டிருந்து பாட விடிவளவுங் - காட்டில் அழும்

பேய்என்றால் அன்னை பிறர்நரிஎன் றார்தோழி

நாய்என்றாள் நீஎன்றேன் நான்”¹⁰⁷

என்று தலைவி கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. அ.தாவது பாணனே என் தங்கைகளின் வீடுகளில் தங்கியிருந்து இரவு முதல் விடியும் வரை நீ பாட, அதைக் கேட்டு என் தாய், புகழையுடைய நந்திவர்மனின் நாட்டில் உள்ள காட்டில் அழும் பேயின் குரல் என்றாள். மற்றவர்கள் நரி ஊளையிடுகிறது என்றனர். என் தோழியானவள் நாய் என்று கூறினாள்,

நானோ நீ என்றேன் என்று கூறுகின்றாள். இதன்மூலம் பாணனை தலைவி எள்ளி நகையாடுவது புலனாகின்றது.

தலைவி வாயில் நேர்விக்கும் தன் தோழியிடம் பேசியது

பாணன் முதலாயினார்க்குத் தலைமகன் கொடுமை கூறி தலைவி வாயில் மறுத்தாள். ஆனால் அவளது தோழியானவள் தலைவன் எவ்வாறு தப்பி ஒழுகினும், அவன் கொடுமை நின்னால் புலப்படுத்தல் தகாது என்று கூறுகின்றாள். அதற்கு தலைவியின் மறுமொழியானது,

“மனைநடு வயலை வேழம் சுற்றும்

துறைகேழ் ஊரன் கொடுமை நாணி,

‘நல்லன்’ என்றும், யாமே :

‘அல்லன்’ என்னும்என் தடமென் தோளே”¹⁰⁸

என்றவாறு அமைகின்றது. அ.தாவது நான், தலைவன் புறத்தொழுக்கத்தால் எனக்குக் கொடுமை செய்தாலும் அதற்காக வெட்கப்பட்டுத் தலைவன் நல்லவன் என்றே சொல்லி ஏற்றுக்கொள்ள உடன்பட்டாலும் என் தோள்களே அவனை நல்லன் அல்லன் தீயனே என்று ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றன நான் என்ன செய்யமுடியும்? என தன் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

தலைவி தான் வாயில் நேரும் குறிப்பினள் ஆனமை அறியாது தோழி வாயில் மறுத்துவிடுகிறாள். எனவே தலைவி அவள் நேரும் வகையால்,

“அம்ம வாழி! தோழி! ஊரன்

நம்மறந்து அமைகுவன் ஆயின் நாம்மறந்து

உள்ளாது அமைதலும் அமைகுவம் மன்னே

கயல்எனக் கருதிய உண்கண்

பயிலைக்கு ஒல்கா ஆகுதல் பெறினே”¹⁰⁹

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.:தாவது தோழி நம் தலைவன் நம்மை மறந்து இருந்தால் நாமும் அவனை நினைவாது மறந்திருக்க இயலும், ஆனால் நம் கயல் போன்ற மையுண்ட கண்கள் பசலையால் தளராது சுருங்காத இருந்தால் என்று கூறுகின்றாள். இதன் மூலம் தன் ஆற்றாமை உணர்வே அவனை வாயில் நேர காரணம் என்பதை தலைவி புலப்படுத்துகின்றாள்.

வாயில் மறுத்தல்

தலைவனின் புறத்தொழுக்கம் காரணமாக தலைவி ஊடல் கொண்டு வாயில் மறுகின்றாள். தலைவி வாயில் மறுத்தல் வாயிலாக தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தை நுட்பமாக அனைவரும் அறியும் வகையில் புலப்படுத்துகின்றாள்.

தலைவி வாயில் மறுத்து தோழியிடம் பேசுவது

வாயிலாகப் புக்க தோழிக்குத் தலைமகள் வாயில் மறுத்து கூறுவதை,

“நோம்என் நெஞ்சே! நோம்என் நெஞ்சே

புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்

கட்குஇன் புதுமலர் முப்பயந் தாஅங்கு,

இனிய செய்தநம் காதலர்

இன்னா செய்தல் நோம்என் நெஞ்சே”¹¹⁰

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அ.:தாவது என் நெஞ்சு வருந்துகின்றது. புன்செய் நிலத்தில் நெருங்கிப் படர்ந்த சிறிய இலையுடைய நெருஞ்சியின் புதிய மலர் கண்ணுக்கு இனிதாகத் தோன்றும். அது முற்றினால் முள்ளைத் தரும். அதுபோல நம் காதலர் முதலில் களவுக் காலத்தில் இனிமையைத் தந்தவர் நெருஞ்சி மலர் போன்றும் அடுத்த நிலையில் முள்ளைப் போலத் துன்பத்தையும் தந்து நம்மை வருந்தச் செய்கின்றார் என மனம் நொந்து கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

ஐங்குறுநூற்று தலைவி ஒருத்தி,

“வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்

காணிய சென்ற மடநடை நாரை

மிதிப்ப, நக்க கண்போல் நெய்தல்”¹¹¹

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.:தாவது தோழி! வெள்ளாங்குருகுப் பறவையின் குஞ்சினைத் தனது பார்ப்பு எனக் கருதிக் காணச் சென்ற நாரை நெய்தல் மலரை மிதித்ததால் மலர் விரிந்து தேன் உள்ள மலர் கண்போல் தோற்றம் தரும் நாட்டை உடைய துறைவற்கு அவனது செயலால் என் நெஞ்சம் உருகி உடைந்து விட்டது. அதனால் அவனுக்கு வாயில் நேரமுடியாதவளாகினேன் என வாயில் மறுத்தாள்.

விறலிக்கு வாயில் மறுத்தல்

வாயில் வேண்டிச் சென்ற விறலிக்குத் தலைமகள் வாயில் மறுத்ததை,

“என்னப் படும்கொல் - தோழி! - நல்மகிழ்ப்

பேடிப்பெண் கொண்டு ஆடுகை கடுப்ப,

நகுவரப் பணைத்த திரிமருப்பு எருமை

மயிர்க்கவின் கொண்ட மாத்தோல் இரும்புறம்”¹¹²

என்னும் அகநானூறு பாடல் அடிகள் காட்டுகின்றன. அ.:தாவது நம் தலைவன் வாழும் ஊரில் எருமை மாட்டின் கொம்புகள், ஒருவன் கள்ளைக் குடித்துப் பேடியாகிய பெண்ணிடம் வேடம் பூண்டு, தன் கைகளைப் பின்புறமாக நீட்டி, மேல்பக்கமாக வளைத்ததைப் போல் தோன்றும். எருமைகளின் பெரிய முதுகில் சிறுவர் ஏறி விளையாடுவர். அது தொலைவில் இருந்து பார்ப்பவர்க்கு உருண்டைக் கல்லின் மீது பெண் குரங்கு அமர்ந்து இருப்பது போல் தோன்றும். நம் தலைவர் இத்தகைய ஊரில் பரத்தையர் சேரியில் உள்ளார். அவருக்குத் தினந்தோறும் திருமணம். விழாவை முழவு முழங்கிக் கொண்டாடி ஊரெல்லாம் அறிவிக்கின்றனர். அவர் பரத்தையரோடு தினந்தோறும் மகிழ்கிறார். இதனைக் கேட்ட எனக்குச் சினமும் துயரமும் உண்டாகின. வெற்றிப் போரினைச் செய்யும் வேளிகளுக்கு உரிமையான வீரை நகரில் கடற்கரை உப்பளங்கள்

உள்ளன. அவற்றில் படிந்த கடல்நீர் காய்ந்த பின்பு, உப்புக் குவியல்களாக நீண்ட வரிசையில் எழுந்தன. அவ்வுப்புக் குவியல்கள் பெருமழையில் கரைவது போல என் தோள்கள் மெலிந்து வளைகள் கழன்றன. நிலைமை இவ்வாறு இருக்க இப்போது தலைவன் இங்கு வருவதற்காக விறலியைத் தூது அனுப்புகிறான். அதற்கு என்ன பொருள் என்பதாக தலைவி கூறி வாயில் மறுக்கின்றாள்.

இப்பாடலில் 'பேடி' என்னும் மூன்றாம் பாலினச் சொல் இடம் பெற்று இருப்பது நோக்கத்தக்கது. இவ்வாறாக, தலைவி தலைமகனைக் கடுமையாகச் சாடி வாயில் மறுப்பதனையும் காணமுடிகின்றது.

தொகுப்புரை

சமூகத்தில் ஆண் முதன்மை பெற்றாலும் இல்லறத்தில் பெண்ணே முதன்மை பெறுகின்றாள் என்பதை விளக்குவதாக தலைவி கூற்று பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. சங்கப் பெண்பாற்புலவர்கள் பாடிய பாடல்களுள் தலைவி கூற்று பாடல்களே மிகுதியாக அமைந்துள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தலைவி கூற்று பாடல்கள் பெண் அகம் சார்ந்த உணர்வுகளை வெளிக்கொணர்வதாக அமைகின்றது. ஆணைப் பற்று கோடாகக் கொண்டு வாழும் அவள்தம் மனஉணர்வும் புலப்படுகின்றன.

தலைவன் மீது அன்புக்கொண்ட தலைவி அவன் மீது மறையாத, மாறாத நம்பிக்கைக் கொண்டு விளங்குகின்றாள். தலைவன் தன்னை விட்டு எக்காலத்திலும் பிரியான் என்ற அவளுடைய நம்பிக்கை சங்கப்பாக்களில் அழமாகப் பதிவுச் செய்யப்பட்டுள்ளன. களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவியை இரவிலும் பகலிலும் கண்டு மகிழ்கின்றான். அக்கூட்டத்தின் முடிவில் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து விடுவான் என்றெண்ணி வருந்துகின்றாள்.

இரவுக்குறியில் தலைவன் தன்னைச் சந்திக்க வரும்பொழுது அவனுக்கு காட்டு விலங்குகளாலோ காவலராலோ, சாட்டாற்றினாலோ துன்பம் நேர்ந்து விடுமோ என்று அஞ்சுகின்றாள். அதன் காரணமாகவே தலைவனுக்கு இரவுக்குறி மறுக்கப்படுகின்றது. தலைவன் வரைவினை நீட்டித்தவிடத்து இற்செரிப்பு, அலரச்சம் ஆகியவற்றின் காரணமாக தலைவி வருந்துவாள்.

தலைவன் களவுக்காலத்தில் வரைவிற்கான பொருளை ஈட்ட பிரிகையில் தலைவி வருந்துகின்றாள். இதனால் அவள் மேனியில் பசலைப் படரும். அன்னையின் வெறியாட்டு அயர்வால், வெறியாட்டுக் காலத்தில் தலைவி தலைவனால் தன்னுடைய பசலை நீங்குமேயன்றி முருகனால் அன்று என்று கூறுவதையும் காணமுடிகின்றது. மரபுவழியில் வளர்க்கப்பட்ட தலைவி சமய நம்பிக்கையை கேள்விக்குள்ளாக்குவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிறகு தலைவி அறத்தொடு நிற்க தலைவன் தலைவியை கற்பு வாழ்வு தொடங்கும். கற்பு வாழ்வின் தொடக்கமாகிய உடன்போக்கில் தலைவி தான் பிரிந்த தோழியை எண்ணி கலங்குவதையும் காணமுடிகின்றது. மேலும் கற்பின் முக்கிய கூறாகிய தலைவன் பிரிவில் தலைவி பல்லாற்றானும் வருந்துகின்றாள். பொருள்வயின் பிரிவின்பொழுது பொருட்செல்வத்தைவிட அன்புடன் புணர்ந்தாரைப் பிரியாமையை உயர்ந்தது என்று கூறும் தலைவிப் பாடல்களும் காணப்படுகின்றது.

பரத்தையர் பிரிவில் தலைவியின் மனவுணர்வு பாலினப் பண்புகளை உய்த்துணர்வதில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. ஒரு பெண்ணாகத் தலைவன் தன்னைப் பிரிவதையும் வேறொரு பெண்ணிடம் அன்புக் காட்டுவதையும் அவளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மேலும் பரத்தைத் தன்னோடு ஒரு நிகராகத் தலைவியை எண்ணுவதை தலைவியால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதையும் பல பாடல்கள் பதிவுச் செய்துள்ளன. மேலும் புதல்வர்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் உரிமை கிழத்திக்கு மட்டுமே உண்டு. இதனை தலைவி பெருமையாக கருதுகின்றாள். இவ்வாறாக, பரத்தையர் பிரிவின்போது தலைவி நிகழ்த்தும் கூற்றுகள் அனைத்தும் மேற்கூறியவற்றை விளக்குவதாகவே அமைகின்றது. மேலும் பரத்தையர் காரணமாக தன்னைப் பிரிந்த தலைவனை 'பேடி' என்று அழைக்கவும் தலைவி தயங்கவில்லை.

சான்றெண்விளக்கம்

1. முனைவர் அன்னிதாமசு (பதி), சங்ககாலப் பெண்மை, ப.105
2. குறள், 54
3. குறுந், பா.3
4. நற், பா.1
5. குறுந், பா.96
6. மேலது, பா.57
7. நற், பா.397
8. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.119
9. நற், பா.187
10. குறுந், பா.121
11. நற், பா.255
12. அகம், பா.122
13. மேலது, பா.128
14. குறுந், பா.141
15. நற், பா.287
16. ஐங்குறு, பா.115
17. வ.சுப.மாணிக்கம், ப.59

18. அகம், பா.22
19. மேலது, பா.138
20. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், பக்.61, 62
21. குறுந், பா.97
22. மேலது, பா.311
23. நற், பா.116
24. மேலது, பா.56
25. குறுந், பா.27
26. மேலது, பா.219
27. மேலது, பா.98
28. நற், பா.272
29. மேலது, பா.136
30. குறுந், பா.133
31. ஐங்குறு, பா.119
32. மேலது, பா.204
33. குறுந், பா.6
34. மேலது, பா.172
35. நற், பா.118

36. குறுந், பா.24
37. மேலது, பா.25
38. ஐங்குறு, பா.213
39. நற், பா.87
40. குறுந், பா.30
41. மேலது, பா.301
42. மேலது, பா.4
43. மேலது, பா.316
44. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.68
45. குறுந், பா.305
46. மேலது, பா.299
47. அகம், பா.52
48. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.64
49. குறுந், பா.171
50. ஐங்குறு, பா.201
51. நற், பா.70
52. மேலது, பா.102
53. குறுந், பா.28

54. மேலது, பா.368
55. ஐங்குறு, பா.192
56. மேலது, பா.253
57. குறுந், பா.149
58. ஐங்குறு, பா.384
59. மேலது, பா.385
60. ஐங்குறு, பா.203
61. குறள், 1065
62. ஐங்குறு, பா.312
63. அகம், பா.352
64. நற், பா.24
65. மேலது, பா.84
66. மேலது, பா.177
67. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.79
68. மேலது, பா.79
69. நற், பா.214
70. குறுந், பா.174
71. மேலது, பா.20

72. நற், பா.107
73. மேலது, பா.199
74. குறுந், பா.41
75. அகம், பா.45
76. மேலது, பா.101
77. மேலது, பா.155
78. மேலது, பா.105
79. குறுந், பா.102
80. மேலது, பா.218
81. மேலது, பா.43
82. மேலது, பா.21
83. மேலது, பா.103
84. நற், பா.69
85. குறுந், பா.110
86. ஐங்குறு, பா.344
87. மேலது, பா.19
88. கலித், பா.75
89. அகம், பா.26

90. குறள், 134
91. ஐங்குறு, பா.64
92. மேலது, பா.80
93. குறுந், பா.231
94. ஐங்குறு, பா.48
95. மேலது, பா.63
96. மேலது, பா.68
97. மேலது, பா.70
98. மேலது, பா.292
99. மேலது, பா.65
100. தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.145
101. ஐங்குறு, பா.66
102. மேலது, பா.157
103. அகம், பா.66
104. கலித், பா.80
105. குறுந், பா.75
106. ஐங்குறு, பா.138
107. நந்திக்கலம்பகம், பா.101

108. ஐங்குறு, பா.11
109. மேலது, பா.36
110. குறுந், பா.202
111. ஐங்குறு, பா.151
112. அகம், பா.206

இயல் நான்கு

தோழி கூற்று வழி புலனாக்கப்படும்
பாலினப்பண்புகள்

தோழி கூற்று வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப்பண்புகள்

பண்டைய தமிழ் மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அவர்கள்தம் காதல் வாழ்வினை நிலத்தின் இயற்கைக்கு ஏற்ப அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர். பண்பட்ட மக்களின் கருத்து வெளிப்பாடும் பண்பட்டதாகவே இருக்கும் என்பர். எனவே சங்க இலக்கிய அகமாந்தர்களும் தாம் கூற வந்த அகவுணர்வுகளை நேரடியாகக் கூறவில்லை. மாறாக, குறிப்பாக வெறிப்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வெளிப்பாடுகள் மாந்தரின் மனவியல்பையும் கேட்போர் மனவியல்பையும் உள்ளடக்கிய உள்ளம் சார்ந்த பண்புநலன்களை அறிய உதவுகின்றன.

தலைவன் தலைவி இவர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்தெண்ணப்படுபவள் தோழி ஆவாள். அகவாழ்வில் பெண்களின் தன்மை சிறப்பிடம் வாய்ந்ததாகும். அடக்கம், பொறுமை, தியாகம், ஒப்புரவு, தொண்டு முதலிய குணங்கள் பெண்மைக்கு உரியனவாகும். எனவே தோழி கூற்றின் வாயிலாக பெறப்படும் பண்புநலன்களை ஆய்ந்துரைப்பது 'தோழிகூற்று வழி புலனாக்கப்படும் பாலினப்பண்புகள்' என்னும் இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

தோழி கையுறை ஏற்றலும், மறுத்தலும்

சங்க இலக்கிய அகவாழ்வு சக்கரத்தில் அச்சாணியாகத் திகழ்பவள் தோழி ஆவாள். தோழி தலைமக்கள் இருவரையும் இணைக்கும் பாலமாகத் திகழ்பவள். தோழியின் உள்ளுணர்வானது எவ்விடத்திலும் எக்கூற்றிலும் தன்னைப் பற்றியதாக காணப்படவில்லை. மாறாக, தோழியின் உள்ளுணர்வானது தன் உயிர்த் தோழியாகிய தலைவியின் அகவாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாக விளங்கும் குறிக்கோளினைக் கொண்டு அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

லவியின் நலனை விரும்புபவள் தோழியாகையால் தழையுடை கொடுத்த தலைவன் தலைவியை அடைய தகுதியுடையவனா என சிந்திக்கும் தோழியின் உணர்வினை,

“நொதும லாளர் கொள்ளார் இவையே;

எம்மொடு வந்து கடலாடு மகளிரும்

நெய்தல்அம் பகைத்தழைப் பாவை புனையார்;”¹

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அ.தாவது அயலவர் கொடுப்பதை ஏற்றுகொள்ள மாட்டோம், தாங்கள் மணலில் செய்த பாவைக்குக் கூட பயன்படுத்த மாட்டோம் என்று கூறி கையுறை மறுக்கும் தோழியின் எச்சரிக்கை உணர்வானது புலப்படுகின்றது. இதனைப் போன்று,

“செங்களம் படக்கொன்று, அவணர்த் தேய்த்த

செங்கோல் அம்பின் செங்கோட்டு யானை”²

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் ஒன்றும் அமைந்துள்ளது. தலைவன் தலைவி மீது தான் கொண்ட அன்பினை வெளிப்படுத்தும் விதமாக செங்காந்தள் தழையாடை தருகின்றான். ஆனால் தலைவனைப் பற்றி யாதும் அறியாத சூழலில் அவனை தவிர்க்கும் விதமாக எங்களிடம் செங்காந்தள் தழையுடை உள்ளது என்று கூறும் தோழியின் மதிநுட்பத்தை காணமுடிகின்றது. மற்றுமோர் ஐங்குறுநூற்று தோழியானவள்,

“நெய்யொடு மயக்கிய உழுந்துநூற் றன்ன

வயலையஞ் சிலம்பின் தலையது

செயலையம் பகைத்தழை வாடும் அன்னாய்!”³

என்னும் அடிகள் புலனாக்குகின்றன. அ.தாவது அசோகமரத்தில் உள்ள தழையை எடுத்து உருவாக்கிய தழைஆடை வாடிவிடும் அதனால் நீ ஏற்றுக்கொள்க என்று தலைவியிடம் கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

தலைமகனது ஆற்றாமை உணர்வு கண்டு தோழி கையுறை ஏற்கிறாள். அதன்பின் தலைமகள் அதனை ஏற்கும் வகையில் கூற்று நிகழ்த்துவாள்.

இவ்வாறாக தோழியானவள் கையுறையை ஏற்பதிலும் மறுப்பதிலும் மதிநுட்பத்துடன் செயல்படுவதைக் காணமுடிகின்றது.

குறை நேர்ந்த தலைவனிடம் தோழி கூறியது

தலைவன் தோழியிடம் குறை நேருங்கால், தோழி அதனை உடனடியாக ஏற்றாள் இல்லை. பல்வேறு காரணங்களைக் கூறி மறுப்பாள். அவ்வாறு தோழி தலைவனுடைய

காதலை மறுக்கும் பாடல்களும் சங்க இலக்கியங்களின் உள்ளன. குறைவேண்டிய தலைவனைத் தோழி சேட்படுத்தியதை,

“மீன்றி பரதவர் மகளே; நீயே,

நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம முதூர்க்

கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகளே;

நிணச்சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி,

இனப்புள் ஒப்பும் எமக்குநலன் எவனோ?”⁴

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அ.:தாவது எம் குலத்துக்கு நீ பொருந்துவாய் அல்லை. நாங்கள் அறுத்த சுறா மீனைக் காயவைத்து, காவல் காத்து, பறவைகளை விரட்டும் தொழிலைச் செய்கின்றோம். எங்கள் வாழ்க்கை சிறிய வாழ்க்கை, உம்மைப்போன்ற உயர்வுடைய வாழ்க்கை இல்லை. ஆனால் எங்கள் பரதவர் குடியில் உம்மைப்போன்ற செல்வர்களும் உள்ளார்கள் என்று தோழி எடுத்து நயமாக உரைப்பதைக் காண முடிகின்றது.

தலைவன், தலைவியை கூடுதற்கு தோழியிடம் வேண்டி நிற்பான். அச்சமயம் தோழி இவள் இளையல் என்று கூறி மறுப்பதை,

“கழனி ஊரன் மகள் இவள் ;

பழன வெதிரின் கொடிப்பிணை யலளே”⁵

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதுவேயன்றி தலைவன் குறை வேண்டி நின்ற பின் தலைவியின் குறிப்பினை அறிந்த தோழி அவனிடம் குறை நயப்ப கூற்று நிகழ்த்துவதுமுண்டு.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பின் தலைவியின் களவுறவை தோழி அறிதல்

“முந்நா எல்லது துணையின்று கழியாது

அந்நா ளகத்தும் அதுவரை வின்றே”⁶

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா காதலர் யார் துணையுமின்றித் தாமே சந்திப்பது மூன்று நாட்கள் மட்டுமே என்கிறது. மேலும் அம்மூன்று நாளிலும் கூடத் தோழி துணையாவதுமுண்டு என்று கூறுகின்றது.

தலைவனும் தலைவியும் ஊழினால் ஒன்றிணைந்து காதலர் ஆயினர். ஆனால் தலைவி தன் தோழியிடம் இதனைக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. எனினும் தலைவியை நன்குணர்ந்த தோழியால் அவளது மாற்றம் கண்டு ஐயம் எழுகின்றது. எனவே நாணம் காரணமாகவே தலைவி தன் களவுறவை மறைப்பதாக கருதுகின்றாள். அதனால் பொய்யான ஒரு நிகழ்வை கூறுகின்றாள்.

“ஐய! சிறிதுஎன்னை ஊக்கி’ எனக்கூறத்

‘தையால் நன்று’ என்று அவன்ஊக்கக் கைநெகிழ்பு

பொய்யாக வீழ்ந்தேன், அவன்மார்பில் ; வாயாச்செத்து,

ஒய்யென ஆங்கே எடுத்தனன் கொண்டான் ; மேல்

மெய்யறியா தேன்போல் கிடந்தேன்மன் ; ஆயிடை

மெய்யறிந்து ஏற்றெழுவேன் ஆயின், மற்று ஒய்யென,

ஒண்குழாய்! ‘செல்க’ எனக்கூறி விடும்பண்பின்

அங்கண் உடையன் அவன்”⁷

அ. தாவது ஒருவன் தலைமாலை அணிந்து, வில்லேந்தி வலிமையான விலங்குகளின் அடிச்சுவட்டை ஆராய்பவன் போல இங்கு வந்தான். வந்தவன் என்னைப் பார்த்துத் தன் எண்ணத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்துவதன்றி வாயால் கூறாமல் பலநாளும் வந்து திரும்பிப் போய் கொண்டிருந்தான். அவனோடு தொடர்பில்லாத நானும் அவன் செயலால் அவன் மேல் எண்ணம் மிகுந்து உறக்கமின்றித் துயரத்தில் வருந்தினேன். அவன் நம்மிடம் தன் குறையை கூற துணிய மாட்டான். ஆனால் உன் வருத்தத்திற்காக நானும் வருந்தினேன் என்று கூறுவது நம் பெண்மைக்கு அழகன்று. இந்நிலையில் இதனை ஆராயாமல் ஒருவேளை அவன் இறந்துபட்டாலும் படுவான் என்று எண்ணி, இடையில்

ஒருநாள் என் தோள்கள் மெலிந்து நான் உற்ற துன்பத்தால் பெண்கள் செய்யத் துணியாத நாணமற்ற செயலை நான் செய்தேன்.

நான் பறவைகளை விரட்டிப் பாதுகாக்கும் தினைப்புனத்திற்கு அருகே ஊஞ்சலில் ஏறி ஆடிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவன் அங்கு வந்தான். நான் ஐயனே! இந்த ஊஞ்சலை சிறிது நேரம் ஆட்டுவாய் என்று கூற அவனும் ஆட்டினான். அப்போது நான் கை நெகிழ்ந்து வீழ்ந்தது போல அவன் கருதும்படி பொய்யாக அவன் மார்பின்மேல் வீழ்ந்தேன். அவன் அதனை உண்மையெனக் கருதி என் மெய் வருத்தத்தை அறிந்து அணைத்தான். நான் மயங்கி இருந்தது போல இருந்து பின் எழுந்திருந்தேன். அவன் இச்செயலைப் பிறர் அறிவர் என்று கருதிப் பெண்ணே! நீ விரைந்து போ என்று கூறி விடுகின்ற இரக்கப் பண்புடையவனாக இருந்தான் இதுவே நடந்து என்று கூறுகின்றாள்.

இங்கு தோழியானவள் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த நிகழ்வை தனக்கு நிகழ்ந்ததாகப் பொய்யும் மெய்யுமாக கலந்து கூறி தலைவியின் களவினை தான் அறிந்ததை வெளிப்படுத்தி காட்டும் திறம் மிக்கவளாக செயலாற்றுவாள்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் மறுநாள் தலைவியின் கண் சிவத்தல் முதலிய வேறுபாடுகளைக் கண்ட தோழி இவ்வேறுபாடு எதனால் ஆயிற்று என வினவுகின்றாள். அதற்குத் தலைவி தன் காதலை மறைத்துக் கூறுகின்றாள். ஆனால் தலைவியின் காதலை முன்பே அறிந்த தோழி,

“வேங்கை வீடும் ஓங்குமலைக் கட்சி

மயில்அறிவு அறியா மன்னோ ;

பயில்குரல் கவரும் பைம்புறக் கிளியே”⁸

என்று கூறுகின்றாள். அ.தாவது வேங்கை மலர் உதிரப் பெற்ற கூட்டிலிருக்கும் மயில் தினைக்கதிர்களைக் கிளிகள் கொண்டு போவதனை அறிந்திருந்தும் தாம் கொண்டு போவதை அம்மயில்கள் அறியாது என எண்ணுவதைப் போல, நான் உன் களவொழுக்கத்தை அறிந்தும் ‘யான் அறிந்திலேன்’ எனக் கருதி நீ இதனை

மறைத்தொழுகுகின்றாய் என்கின்றாள். இதன்மூலம் தோழியின் கூர்ந்த அறிவுத்திறம் நன்கு வெளிப்படுகின்றது.

தோழி குறியிடம் பகர்தல்

தலைவனும் தலைவியும் களவுக்காலத்தில் பிறர் அறியாதவாறு ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக்கொள்ளும் இடம் 'குறியிடம்' எனப்படும்.

“தோழியின் முடியும் இடனுமார் உண்டே”⁹

எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இவ்வாறு களவு தொடர களம் சுட்டுதல் தோழியின் உதவியுடன் நடப்பதுமுண்டு என்றுரைக்கின்றது.

“ஊர்க்கும் அணித்தே, பொய்கை; பொய்கைக்குச்

சேய்த்தும் அன்றே, சிறுகான் யானே;

இரைதேர் வெண்குருகு அல்லது யாவதும்

துன்னல்போ கின்றால், பொழிலே; யாம்எம்

கூழைக்கு எருமணம் கொணர்கம் சேறும்;

ஆண்டு வருகுவள் பெரும்பே தையே”¹⁰

என்னும் குறுந்தொகை பாடலானது தோழி குறிப்பினால் தலைவனுக்கு குறியிடம் சுட்டுவதை காட்டுகின்றது. அ.தாவது நம் ஊருக்கு அருகிலேயே உள்ளது பொய்கை. அப்பொய்கைக்குத் தூரத்தில் இல்லை காட்டுஆறு. வெள்ளை நிறத்தில் உள்ள நாரை இரையைத் தேடுவதற்கு அருகில் உள்ள பொழிலில் தங்கும். நாம் எம் கூந்தலை தூய்மை செய்யும் பொருட்டுக் களிமண்ணைக் கொண்டு வர அங்கு போவோம். அங்கு பெரும் பேதையாகிய நம் தலைவி வருவாள் என்று தோழி கூறுகின்றாள்.

இதன் மூலம் தலைவனுக்கு சந்திக்க இடம் பகர்வதோடு அருகில் இருக்கும் பொழிலில் தலைவியை தனியே சந்திக்கவும், தான் வேறு பணி நிமித்தம் அவளை

தனியே விடுத்து செல்ல வாய்ப்பு இருப்பதையும் நுணுக்கமாக தோழி புலப்படுத்துவதை உணர முடிகின்றது.

இரவுக்குறி, பகற்குறி நேர்தலில் தோழியின் பங்கு

அகத்திணை மாந்தர்களில் தோழி நுட்பமான உளவியல் நோக்குடன் படைக்கப்பட்டவள். அவள் மதி நுட்பமுடனும், கடமையுணர்வோடும் கூற்றுகளை நிகழ்த்துவாள். தோழியானவள் தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரிடமும் இருவேறு முரண்பட்ட அணுகுமுறைகளைக் கையாளுவதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தோழி தலைவியிடம் கூற்று நிகழ்த்தும்பொழுது அவளைத் தேற்றுவித்தும் தலைவனிடம் கூற்று நிகழ்த்தும்பொழுது அவனைச் சாடுகின்ற வகையிலும் உரையாடி அவர்களுக்குள் ஒரு முறையான சூழலை உருவாக்கி தரும் வகையில் அவளது அணுகுமுறையானது அமைந்திருப்பதை உணரமுடிகின்றது.

பகற்குறி நேர்ந்தது

தோழி பகற்குறியில் தலைவியை குறியிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

“அழல்தொடங் கினளே - பெரும! - அதனால்

கழிச்சுறா எறிந்த புண்தாள் அத்திரி

பெண்ணை ஓங்கிய வெண்மணற் படப்பை

அன்றில் அகவும் ஆங்கண்,

சிறுகுரல் நெய்தல்எம் பெருங்கழி நாட்டே?”¹¹

அ.தாவது மாலைப்பொழுதில் நம் தலைவி அழகு கெட அழுதக் கண்ணாகவே உள்ளாள். அதனால் நீ உன் ஏவலாளருடன் இந்த இரவில் நீ ஊருக்குச் செல்லாதே என்று கூறுகின்றாள். மேலும் பனந்தோப்பில் அன்றில் தன் துணையை அழைக்கும்

நெய்தல் பூத்த உப்பங்கழி சூழ்ந்த எம் நாட்டில் தங்கிச் சென்றால் தீமை உண்டாகுமோ?
என வினவி தலைவியின் துயரைப் போக்க வழிவகை செய்வதை அறியமுடிகின்றது.

தோழி பகற்குறி வருவானை இரவுக்குறி வா என்றது

தலைவன் தலைவியர் களவொழுக்கத்தில் மகிழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்கள் சந்திப்பிற்கு உறுதுணையாக இருக்கும் தோழி தலைவனிடம் பகற்குறி வந்து சந்தித்து ஒழுகும் காலத்திலும் இரவுக்குறி வா என்று கூறுவதும் உண்டு. இதனை,

“மாலை வருதல் வேண்டும் - சோலை

முளைமேய் பெருங்களிறு வழங்கும்

மலைமுதல் அடுக்கத்த சிறுகல் ஆறே”¹²

என்னும் அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. அ.தாவது தலைவனே பகலில் நீ வரும்பொழுது வர முடியாததால் தலைவிக்கு மிகுந்த மனத்துன்பம் உண்டாயிற்று. அதனால் சோலைகளிடத்தேயுள்ள மூங்கிலின் முளைகளை மேய்கின்ற பெருங்களிறுகள் இருக்கின்ற மலைச்சாரலிடத்தேயுள்ள செறிந்த பாதை வழியாக மாலை நேரத்தில் வருவாயாக என்று கூறுவதை தோழி கூறுகின்றாள்.

இரவுக்குறி நேர்ந்தது

பகற்குறி இடையீடுபட்டுத் தலைவன் தோழியிடம் இரவுக்குறி வேண்டுவான். தோழியும் அதற்கு இசைந்து கூற்று நிகழ்த்துவது இரவுக்குறி நேர்ந்தது எனப்படும். இரவுக்குறிக்கு உடன்பட்ட தோழி,

“ஆயமும் யானும் அறியாது அவண

மாய நட்பின் மாண்நலம் ஒழிந்துநின்

கிளைமை கொண்ட வளைஆர் முன்கை

நல்லோள் தந்தை சிறுகுடிப் பாக்கம்;

புலவரிபு எக்கர்ப் புன்னை உதிர்த்த

மலிதாது ஊதும் தேனொடு ஒன்றி”¹³

என்று கூறுவதை காணமுடிகின்றது. அ.:தாவது தமது சிறுகுடிப் பாக்கத்தில் பனை நடுவே வண்டோசை மிகுதியால் நின் தேரொலி கேட்காது என்கின்றாள். இதனால் தலைவியின் நலத்தை அஞ்சாது நீ உண்டு மகிழலாம் எனத் தலைவனிடம் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றாள்.

தலைவியின் உள்ள வேட்கையை உணர்ந்த தோழி அவளை இரவுக்குறிக்கு நயப்பிக்கின்றாள்.

“மன்றப் புன்னை மாச்சினை நறுவீ

முன்றில் தாழையொடு கமழும்

தெண்கடற் சேர்ப்பன்வாழ் சிறுநல் ஊர்க்கே?”¹⁴

அ.:தாவது மன்றத்து புன்னை மரத்தில் உள்ள மலர் மணத்தோடு தாழை மலரும் இணைந்து மணந்து கொண்டிருக்கும் கடற்கரைத் தலைவனாகிய நம் தலைவன் வாழ்கின்ற சிறுநூரில் சென்று நாம் அவனது நினைவில் மயங்கினோம் என்று கூறி அவன் கருத்தினை அறிந்து வருதல் குற்றமா? என வினவுகின்றாள். இதன் மூலம் தலைவியை இரவுக்குறிக்கு நயப்பிப்பதை அறிய முடிகின்றது. தலைவியின் இன்பமே தன் இன்பமென சிந்திக்கும் ஒப்பற்றவளாக தோழி திகழ்கின்றாள்.

அல்ல குறிப்பிட்டு நீங்கிய தலைவனிடம் தோழி பேசியது

தலைவன், களவில் தொடர்ந்தொழுகும் விருப்பமுடையவன். எனவே குறியிடம் தலைவியைக் கூடி இன்பம் நுகர்வது இயல்பு. இந்நிலையில் குறி தவறுதலால் அல்ல குறிப்பிட்டு தலைவியை காண இயலாமல் செல்வதும் உண்டு. மறுநாள் தலைவியை காண வரும் தலைவனிடம்,

“காமம் கடவ, உள்ளம் இனைப்ப,

யாம்வந்து காண்பதுஓர் பருவமாயின்,

ஓங்கித் தோன்றும் உயர்வரைக்கு

யாங்குஎனப் படுவது நும்மூர்? தெய்யோ?”¹⁵

என்று தோழி கூறுகின்றாள். அ.தாவது நீ வாராத பொழுதும் இவள் நினைக் காண வேண்டும் என்று காதற்காமமானது செலுத்துதலால் துன்பமடைகின்றாள். அவள்படும் துயரத்தை ஆற்ற என்னால் இயலாது. எனவே உன்னை காண வேண்டியதொரு சூழல் ஏற்பட்டால் நாங்கள் சரியாக வந்து சேர்வதற்கு உங்கள் ஊரானது உயர்ந்து தோன்றும் மலையில் எந்த இடத்தில் உள்ளது என்று தோழி வினவுகின்றாள். தோழி இவ்வாறு கேட்பதற்கு காரணம் அவன் ஊர் நோக்கி செல்வதற்கன்று. தலைவியின் காம மிகுதியைப் புலப்படுத்தி வரைவுக்கு உட்படுத்தும் உள்நோக்குடையது என்பதை நன்கு உணரமுடிகின்றது.

வரைவு கடாதல்

வரைவு கடாதல் என்பது களவில் கூடி மகிழும் தலைவன், விரைந்து வந்து தலைவியை மணந்துகொள்ள வேண்டுமெனத் தோழி வற்புறுத்துவதாகும். வரைவுகடாதலின் வகைகளை நம்பியகப்பொருள்,

“பொய்த்தல் மறுத்தல் கழறல் மெய்த்தல்என்று

ஒருநால் வகைத்தே வரைவு கடாதல்”¹⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றது. அ.தாவது தோழி பொய்யானவற்றைப் புனைந்து கூறுதல், தலைவனைக் குறியிடம் வராதே என மறுத்தல், களவினை நீட்டித்தல் தகாது என எடுத்துரைத்தல், உலகினாகிய மெய்யினை எடுத்துரைத்தல் என வரைவு கடாதல் நான்கு வகையினை உடையதாகும்.

“காமம் காழ்க்கொண்ட இளைய நெஞ்சங்களுக்கு மேல் செய்ய வேண்டுவன புலப்படாது. ஆகவே வேண்டிவற்றை எண்ணிப்பார்க்கும் அறிவு சில நாளைக்குத் தோன்றாது. இவ்விருவர் செய்கையைத் தோழி அறிவுநிலையில் நின்று நாடுகிறாள். களவு நீடிப்பின், வரத்தகும் கேடுகளைக் காண்கின்றாள். இளையளாயினும் பொறுப்பு உணர்ந்தவளாதலின், திருமணம் செய்து கொள்க என்று தலைவனை இடித்துரைக்கின்றாள்”¹⁷ என்று கூறும் வ.சுப.மாணிக்கம் கருத்து இங்ஙனம் நோக்கத்தக்கதாகும்.

களவில் தலைவி படும் இன்னல்களை நீக்குபவளாகவும், அவள் பிரிவில் ஆற்றாமையால் வாடும்பொழுது ஆற்றுவிப்பவளாகவும் தோழி செயற்படுகின்றாள். இதனால் களவில் தலைவன் தலைவியை மணக்காமல் வரைவு நீட்டிக்கின்ற போதும், தலைவியை விட்டு வரைவிடை பிரிகின்ற போதும் மதிநுட்பம் நிறைந்த தோழி தலைவன், தலைவியரிடையே கூற்று நிகழ்த்துவாள். தோழி தலைவனிடம் நேரிடையாகவும், சிறைப்புறமாகவும் கூற்று நிகழ்த்தி வரைவுக்கு முடுக்குவதை காணமுடிகின்றது.

தோழி தலைவனிடம் களவு, கற்பு என்னும் இருநிலையிலும் உரிமையோடு கூற்று நிகழ்த்தும் திறம் பெற்றவளாக உள்ளாள். களவில் குறியிடம் வந்து மகிழும் தலைவனை வரைவுக்கு விரைப்படுத்த எண்ணுவாள். எனவே களவொழுக்கச் சூழலில் ஏற்படும் இடர்பாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி வரைவு கடாதல் தோழியின் தேர்ந்த அறிவுத்திறனுக்குத் தக்க சான்றாகும்.

தோழி தலைவனிடம், நீ தலைவியோடு கொண்டிருக்கும் களவொழுக்கத்தினை எங்கள் தாயும், தந்தையும் அறிய நேரிட்டால், தலைவியின் மையுண்ட கண்கள் கண்ணீர் நிறைந்து காணப்படும் அல்லவா? என்று வினவி, விரைவில் மணம் புரிய தூண்டி வரைவு கடாயதை,

“உயர்வரை நாட! நீ நயந்தோள் கேண்மை

அன்னை அறிகுவள் ஆயின், பனிகலந்து

என்ஆ குவகொல் தானே - எந்தை

ஓங்குவரைச் சாரல் தீம்சுனை ஆடி,

ஆயமொடு குற்ற குவளை

மாஇதழ் மாமலர் புரைஇய கண்ணே”¹⁸

என்னும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. தோழி தக்க காரணம் கூறி தலைவனை மணஞ்செய்ய தூண்டுகிறாள். மேலும் உன் மார்பு தந்த நீங்குதற்கரிய அன்பின் மிகுதியை நான் யாரிடம் சொல்லி வருந்த இயலும் என்றும் கூறுகின்றாள்.

தலைவன் சிறைப்புறமாக இருக்கும்பொழுது, தலைவியிடம் கூற்று நிகழ்த்தும் தோழி அவனை இயற்பழித்து பேசுவதுண்டு. ஏனெனில் தலைவியின் இன்னல்கள், தலைவன் வராமையால் அவளுக்கு ஏற்பட்ட இடர்ப்பாடுகள் ஆகியவற்றை அவனுக்கு உணர்த்தும் வகையில் அவளது கூற்றுகள் அமையும். இதற்கு சான்றாக,

“அருங்கடி அன்னை காவல் நீவிப்

பெருங்கடை இறந்து, மன்றம் போகிப்

பகலே பலரும் காண வாய்விட்டு

அகல்வயற் படப்பை அவன்ஊர் வினவி,

சென்மோ வாழி தோழி! பல்நாள்”¹⁹

என்னும் பாடல் அடிகள் அமைகின்றன. அ.தாவது பல நாட்கள் இடி இடித்து மின்னல் மின்னி அமைந்த மேகம் மழை பொழியாது போயினும் அருவி ஆரவாரித்து ஒழுகுகின்ற நீர் திகழ்கின்ற பக்கமலைகளை உடைய உயர்ந்து விளங்கும் பெரிய மலையில் நாட்டிற்குரிய தலைவனை நாம் அணுகுவோம். உன்னைச் சார்ந்த எம்மைக் கைவிடுதல் செய்கிறாய். அதனால் சான்றோன் இல்லை என்று கூறி வரவேண்டும். அதற்காக நாம் தாயின் காவலைக் கடந்து வீட்டின் பெரிய தலை வாயிலையும் கடந்து செல்ல வேண்டும். அதன் பின்னர் ஊர்ப் பொதுவிடமாகிய அம்பலத்துச் சென்று பகல் பொழுதில் பலரும் காண நாம் இதுகாறும் செய்யாத செயலை நாணத்தை விட்டு, அகன்ற வயல்கள் சூழ்ந்திருக்கின்ற கொல்லைகளைக் கொண்ட அவன் ஊர் எங்குள்ளது என்று கேட்டு வருதல் வேண்டும். அதன் பொருட்டாக நாம் செல்வோமா? இவ்வாறு தோழி உரைப்பதன் நோக்கம் தலைவனின் செயலைக் கண்டித்து வரைவுக்கு உட்படுத்த எண்ணுதலேயாகும்.

தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய் வரைவு கடாயது

குறுந்தொகை தோழியொருத்தி தலைவன் சிறைப்புறமாக இருக்க, தலைவியிடம் அலரச்சம் குறித்து உரையாடுகின்றாள்.

“மயங்குமலர்க் கோதை குழைய மகிழ்நன்

முயங்கிய நாள்தவச் சிலவே; அலரே,

கூழைக் கோழி வாகைப் பறந்தலைப்”²⁰

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.தாவது தலைவன் மலர்மாலை குழையும்படித் தழுவிய நாட்கள் சிலவே ஆகும். ஆனால் அதனால் ஏற்பட்ட ஊரார் பேசும் பழிச்சொல் வாகை என்னும் போர்க்களத்தில் ஏற்பட்ட பெரும் முழக்கத்தை விட மிகுதியான ஆரவாரம் உடையதாக இருந்தது என்று கூறுகின்றாள். இதன் மூலம் தலைவனுக்கு அலரை உணர்த்தி வரைவுக்கு விரைப்படுத்துகின்றாள்.

தோழி சிறைப்புறமாக இருக்கும் தலைவன் அறியும் வகையில் தலைமகட்கு உரைப்பது போன்று வெறியாட்டு நிகழ்வினை உரைக்கின்றாள்.

“நல்நுதல் பரந்த பசலைகண்டு, அன்னை

செம்முது பெண்டிரோடு நெல்முன் நிறீஇ,

கட்டின் கேட்கும் ஆயின், வெற்பில்

ஏன்ற செந்தினைப் பால்ஆர் கொழுங்குரற்

சிறுகிளி கடிகம் சென்றும், ‘இந்

நெடுவேள் அணங்கிற்று’ என்னும்கொல் அதுவே?”²¹

அ.தாவது தலைவனால் நம் நெற்றியில் பசலை படர்ந்தது. அப்பசலையைப் பார்த்த தாய் செம்மையாகிய முதுமைமிக்க கட்டுவிச்சி முதலானோருடன் வீட்டில் நெல்லைப் பரப்பிக் குறி கேட்பாள். அப்பொழுது அவளும் நாம் கதிர்களைக் கொய்ய வரும் கிளிகளை விரட்ட சென்றதை கூறாமல் இந்நோய் முருகவேள் வருத்தியதால் உண்டானது என்று கூறுவாளோ? என்ற வினவுகின்றாள். இதன் மூலம் தலைவன் அச்சூழல் ஏற்படும் முன் தலைவியை மணக்க வேண்டும் என்று நினைக்கும் சூழலை உருவாக்கிவிடும் அறிவுத்திறம் வாய்ந்தவளாக தோழி காணப்படுகின்றாள்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குத் சொல்லுவாளாய், அலர், வெறியாட்டு, தலைவியின் உளநிலை, முதலியவற்றை புலப்படுத்திக் காட்டி தலைவனை வரைவுக்கு முடுக்குவதை அறிய முடிகின்றது.

தலைவன் சிறைப்புறமாக செறிப்பு அறிவுறீஇ வரைவுகடாயது

களவுக்காலத்தில் தலைவனிடத்தில் திருமணத்தை வலியுறுத்தி முடித்தல் தோழியின் பெரும் பொறுப்பாக உள்ளது. எனவே தான் களவில் தலைவனின் புணர்ச்சி

வேட்கையைத் தடுத்து கற்பு நெறிப்பட்ட வாழ்க்கை அமைக்கும் போக்கில் அவள் சிறைப்புறமாக தலைமகன் வந்திருப்பதை அறிந்து வாழ்வியல் அறங்களை தோழி அறிவுறுத்துகின்றாள்.

களவொழுக்கத்தில் தலைவி இற்செறிக்கப்படுகின்றாள். இதனால் தோழி தலைவனிடம் நீ அவளை உடனே மணம்புரிந்து அழைத்து செல்ல வேண்டும் என்று கூறுகின்றாள்.

“செங்கோல் கொடுங்குரல் சிறுதினை வியன்புனம்

கொய்பதம் குறுகும் காலைஎம்

மைசர் ஓதி மாண்நலந் தொலைவே!”²²

என்னும் அடிகள் தினை கொய்யும் காலம் வரை பகற்குறி வந்தொழுகும் தலைவனிடம் தோழி கூறுவதாக உள்ளது. அ.:தாவது நீயும் கொடிய சுரநெறியிற் சென்ற பொருளீட்டிக் கொணர்ந்து கொடுத்து இவளை மணந்து செல்ல வேண்டும் என்பதை உரைக்கின்றாள்.

தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டமையை உணர்த்த விரும்பிய தோழி,

“விளையாடு ஆயமொடு ஓரை ஆடாது,

இளையோர் இல்லிடத்து இற்செறிந் திருத்தல்

அறனும் அன்றே ஆக்கமும் தேய்மனக்”²³

எனக் குறிப்பிடுகின்றாள். அ.:தாவது தலைவி தம்முடைய தோழியர் கூட்டத்தோடு ஓரை ஆடாமல் வீட்டின் கண் இற்செறிக்கப்பட்டமை அறம் ஆகாது, அதனால் ஆக்கமும் தேயும் என்று அன்னையிடம் விரைந்து சென்று சொல்பவரை நாம் பெற்றால் அன்னையும் அதனைக் கேட்டு நம்மிடம் நீங்கள் விளையாடச் செல்ல விடுப்பாளா? என்று தோழி கூறுவதன் மூலம் தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டதை புலப்படுத்தி அதனை தலைவன் நீக்க வேண்டுமென்பதையும் வலியுறுத்துகின்றாள்.

தலைவன் சிறைப்புறம் இருக்க, அவனுக்கு புலப்படுத்தும் விதமாக தாய் எங்களை 'உற்று நோக்கினாள்' என்று கூறி விரைவில் இற்செறிப்புக்கு ஆளாக நேரிடும் என்பதை குறிப்பாக உணர்த்துகின்றாள். அதனால் தான் தன் தாயின் பார்வைக்கு என்ன அர்த்தம்? என தோழி வினவுவதை,

“தட்டையும் புடைத்தனை, கவணையும் தொடுக்கஎன

எந்தைவந்து உரைத்தன னாக, அன்னையும்,

'நல்நாள் வேங்கையும் மலர்கமா இனி' என

என்முகம் நோக்கினள்; எவன்கொல்? தோழி;

செல்வாள் என்கொல்? செறிப்பல் என்கொல்?

கல்கெழு நாடன் கேண்மை

அறிந்தனள் கொல்அ.து அறிகலேன் யானே”²⁴

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அ.தாவது தினைக்கதிர் முற்றிவிட்டன. அவற்றைத் தட்டையைப் புடைத்தும் கவண்கல் கொண்டும் விரட்டுக என்று தந்தை கூறினாள். அன்னையும் இனி நல்லநாள் உணர்ந்தும் வண்ணம் வேங்கை மரம் மலரட்டும் என்று கூறி என் முகம் நோக்கினாள். அச்செயல் என்னை வீட்டுக் காவலாய் வைக்க வேண்டும் என்றோ தினைப்புனம் காக்கச் செல்லட்டும் என்றோ, வேறு காரணம் கருதியோ, எதற்காக என்னை நோக்கிச் சொன்னாள். நம்முடைய மலைநாடனுடன் நான் கொண்ட நட்பினை அறிந்ததாலோ? அறியாததாலோ? அவள் பார்வை வழி நான் எதையும் உணர இயலவில்லை என்று தோழி கலக்கமுடன் உரைப்பதன் மூலம் தலைவன் அவர்களது சூழலை உணர செய்கின்றாள்.

காப்பு மிகுதிக்கு காரணமான அன்னையை நிந்திக்கும் தோழி ஒருத்தி,

“பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல

வரையா நிரையத்துச் செலீஇயரோ அன்னை”²⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றாள்..

குறியிடம் வந்த தலைமகனை வரைவு கடாயது

தலைவன் பகற்குறியில் இடையறாது இன்பம் துய்த்து வருவதைக் கண்ட தோழி அவனை உடனே வரைந்துக்கொள்ளத் தூண்டும் பொருட்டாக பகற்குறி வந்த தலைவனிடத்து தோழியானவள்,

“நும்மினும் சிறந்தது; நுவ்வை ஆகும்என்று,

அன்னை கூறினள், புன்னையது சிறப்பே!

அம்ம நாணுதும், நும்மொடு நகையே”²⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.:தாவது நாங்கள் விளையாடும் பொழுது மறந்த புன்னை விதை முளைத்தது. அதைக் கொணர்ந்து நெய் பெய்து வளர்த்த அப்புன்னை நும்மினும் சிறந்தது. அப்புன்னை உனக்கு தமக்கை என அன்னை கூறினாள். அதனால் அந்த புன்னையின் கீழ் நும்மொடு நகைத்து விளையாடுதற்கு நாணமாக உள்ளது என்று கூறி பகற்குறி மறுக்கின்றாள். இவற்றால் தலைவனைச் சாதாரியமாக வரைவு கடாதல் செய்யும் தோழியின் திறனும், கடமையுணர்வும், நன்கு வெளிப்படுகின்றன. மேலும் அ.:றிணை உயிர்களையும் உறவாக ஏற்றுக்கொள்ளும் சங்கத் தமிழர்களின் இயற்கை ஈடுபாடும் புலனாகின்றன.

பகற்குறி வருவானை இரவுக்குறி வா என்று தோழி கூறுவாள். பின்பு இரவுக்குறியும் மறுத்து வரைவுக்குடம்படுத்துவதை,

“இவள்தன் காமம் பெருமையின் காலைஎன்னாள்நின்

அன்புபெரிது உடைமையின், அளித்தல் வேண்டி,

பகலும் வருதி, பல்பூங் கானல்

துறையினும் துஞ்சாக் கண்ணர்

பெண்டிரும் உடைத்து இவ்வம்பல் ஊரே”²⁷

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. அ.:தாவது தலைவி உன் மீது கொண்ட அன்பு மிகுதியால் இது காலைப்பொழுது என்றும் நினையாமல் உன் அன்பை பெரிதும் போற்றுவாள். இவளுக்கு அருள்செய்யும் பொருட்டு சோலைக்குப் பகலில் வருவாய். இத்தகைய நிலை ஊரார் அறிந்தால் பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகி வீட்டுக் காவலில் வைக்கப் பெறுவாள். அதனால் நீ இரவில் வரலாம் என்று கூறுகிறாள். ஆனால் இவ்வூர் துஞ்சாக் கண்களை உடைய பழிச்சொல் கூறும் மாதரையும் கொண்டுள்ளது என்று கூறி வரைவு செய்தலே சாலச்சிறந்தது என்பதை புலப்படுத்துகின்றாள்.

இரவுக்குறியில் தலைவன் இடையீடின்றி வருதலால் தலைவி, காவல் மிகுதியாலும், நிலவு வெளிப்படல் முதலிய காரணங்களாலும் மிகவும் வருந்துவாள். இதனைப் போக்கி தலைவனை முடுக்கும் தோழி, பல்வேறு நிகழ்வுகளைச் சுட்டிக் காட்டி வரைவு கடாதல் செய்வாள்.

இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகனிடம் தோழி, தலைவி உன் மீது கொண்ட அன்பானது பலாவினது சிறிய கிளையில் பெரிய பழம் தொங்குவது போல உள்ளது. இவளது உயிர் மிகச் சிறியது. காமமோ மிகப் பெரியது அதனால் விரைவில் மணந்துகொள்ள வேண்டும் குறிப்பிடுகின்றாள். இதனை,

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்

சாரல் நாட! செவ்வியை ஆகுமதி!

யார் அ.:து அறிந்திசி னோரோ? சாரல்

சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு இவள்

உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிது?”²⁸

என்னும் குறுந்தொகை அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

பலரும் உறங்கும் இருள் செறிந்த நடுச்சாமத்தில் நீ வலிய களிறுபோல் வந்த ஒலியைக் கேளாமல் இல்லை கேட்டோம். ஆனால் உச்சிக் கொண்டை சிதையவும் தோகை மெலியவும் நல்லமயில் வலையில் அகப்பட்டதைப் போல நாங்கள் அசையும் தோறும் எங்கள் அறனில்லா தாய் இறுகத் தழுவிக்கொள்வாள். எனவே தலைவியை

இனி இரவில் முயங்குதல் அரிது. மணம் புரிதல் வேண்டுமென்பதை தெளிவிக்கின்றாள். தோழியின் இக்கூற்றை,

“பல்லோர் துஞ்சும் நள்ளென் யாமத்து,

உரவுக்களிறு போல்வந்து, இரவுக்கதவு முயறல்

கேளேம் அல்லேம்; கேட்டனெம் பெரும!

உயங்குதொறும் முயங்கும் அறன்இல் யாயே”²⁹

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

தலைவியின் ஆற்றாமையுணர்ந்து வரைவு கடாயது

களவு வாழ்வில் தலைவன் வரையாது நெடுங்காலம் நீட்டித்தலால் தலைவிக்கு ஏற்படும் இன்னலும் ஆற்றாமையும் கூறி தோழி வரைவு கடாதல் செய்வாள்.

தலைவியின் ஆற்றாமையை உணர்த்த தோழி,

“தொடிபழி மறைத்தலின், தோய்உய்ந் தனவே ;

வடக்கொள் கூழை, ஆயமோடு ஆடலின்,

இடிப்பும் மெய்யதுஒன்று உடைத்தே ; கடிக்கொள

அன்னை காக்கும் தொல்நலஞ் சிதையக்”³⁰

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.தாவது வாரி முடித்த கூந்தலை உடைய இவள் பிறர் சொல்லும் பழிக்கு அஞ்சி வளையல்கள் கழறாதவாறு செறித்து மறைத்தாள். அச்செயலால் தோள்களில் மெலிவு தோன்றவில்லை. தன் ஆயத்தோடு விளையாடியதால் உடல் களைப்புற்றது என்று நினைக்குமாறு புறநிலை அமைந்தது. காவல் மிகுதியாக இவள் அன்னை இவளைப் பாதுகாத்தலால் இவளின் பழைய அழகெல்லாம் சிதைந்தன. கண்களும் பசலை படர்ந்தன. அக்கண்கள் இவளது முதிர்ந்த அன்பை மறைக்க

அரியனவாய்த் தோன்றின. இதையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு நீ என்ன செய்ய விரும்புகிறாயோ அதை செய் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். இதனால் தலைவியை மணம் முடிக்க அவனைத் தூண்டுவதை அறிய முடிகின்றது.

தலைவியின் நிலையை தலைவனுக்கு உணர்த்த விரும்பு மற்றொரு தோழி,

“மாசுஇல் கற்பின் மடவோள் குழவி

பேஎய் வாங்கக் கைவிட் டாங்குச்

சேணும் எம்மொடு வந்த

நாணும் விட்டேம் ; அலர்கஇவ் ஊரே!”³¹

என்கின்றாள். அ.தாவது குற்றமற்ற கற்பினை உடைய அறிவற்ற ஒருத்தி தன் குழந்தையைப் பேய் வாங்கிக்கொள்ள அவள் கைவிட்டதைப் போல முன்னாளில் எங்களோடு இருந்த நாணத்தையும் நாங்கள் கைவிட்டோம். இதனால் இது குறித்து இவ்வூரில் அலர் பரவட்டும் என்று தோழி கூறுகின்றாள்.

வரைவு நீட்டித்தலை கடிந்துகொண்ட கலித்தொகை தோழியொருத்தி,

“தன்எவ்வம் கூரினும், நீசெய்த அருளின்மை

என்னையும் மறைத்தாள், என்தோழி - அதுகேட்டு,

நின்னையான் பிறர்முன்னர்ப் பழிகூறல்தான் நாணி,

நோய்அட வருந்தியும், நீ செய்த அருளின்மை

ஆயமும் மறைத்தாள்,என் தோழி - அதுகேட்டு

மாயநின் பண்பின்மை பிறர்கூறல் தான்நாணி,

இனையன தீமை நினைவனள் காத்து ஆங்கு,

அனையரும் பண்பினான் நின்தீமை காத்தவள்

அருந்துயர் ஆரஞர் தீர்க்கும்

மருந்தாகிச் செல்கம், பெரும! நாம் விரைந்தே”³²

என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றாள்.

தோழி வெறியாட்டு மற்றும் அலரச்சம் கூறி வரைவுகடாதல்

தலைவன் சிறைப்புறாகவாக இருக்கும்பொழுது தோழி தலைமகளிடம் வெறியாட்டு நிகழ்வு குறித்த செய்திகளையும் அதனால் களவில் விளைய போகும் இடர்ப்பாடுகளை எடுத்துக்கூறுவாள். வெறி குறித்து தோழி சொல்லுகையில்,

“வெறிஎன உணர்ந்த அரிய அன்னையை,

கண்ணினும் கனவினும் காட்டி, ‘இந்நோய்

என்னினும் வாராது ; மணியின் தோன்றும்”³³

எனக் கூறுகின்றாள். இதனால் நாம் இப்போது கொண்டுள்ள மிகுதியான அன்பு நோயை முருகவேள் வருத்தியது காரணமாக வந்தது என தாய் கருதுகின்றாள். எனவே வெறி அயர்ந்தால் நோய் நீங்கும் என்று அன்னை தவறாக நினைக்கின்றாள் என்று தோழி சுட்டிக்காட்டி தலைவனிடம் தங்கள் நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றாள்.

களவினை அறியா அன்னை வெறி எடுக்கையில் தலைவன் அங்ஙனம் வந்தால் யாது நிகழும் என்றெண்ணிய தோழி,

“மென்தோள் நெகிழ்த்த செல்லல், வேலன்,

‘வென்றி நெடுவேள்’ என்னும்; அன்னையும்,

வல்லே வருக தோழி! நம்

இல்லோர் பெருநகை காணிய சிறிதே!”³⁴

என்றுரைக்கின்றாள். அ.தாவது தலைவனால் ஏற்பட்ட அன்பு நோயை வேலன் வெறியாடி இதற்குக் காரணம் முருகன் என்று சொல்வான். அதைக் கேட்ட அன்னையும் உண்மை என உணர்ந்தாள். அச்சூழலில் நம் தலைவன் இச்செயலைக் காண விரைந்து வந்தால் அது நம் வீட்டில் உள்ளோர் பெருநகைப்பிற்கிடமாகும். அதனால் தலைவன் விரைந்து வரவேண்டும் என்றுரைக்கின்றாள். இதன் மூலம் தலைவனைக் கண்டால் தலைவியது பசலை தீர்ந்து விடும், தாயும் வெறி நிகழ்வால் நிகழ்ந்ததாக கருதுவாள் என்பது தோழியின் திட்டமாகும்.

தலைவன் தலைவி களவொழுக்கம் வெளிப்பட தொடங்கி அது ஊரின் பழிச்சொற்களுக்கு ஆளாகும் நிலை அலர், அம்பல் என்று வரையறுக்கப்படுகின்றது.

தலைவன் இருக்குறிகளிலும் வந்து தலைவியை கூடி மகிழும் இயல்பினை உடையவனாக இருக்கின்றான். இதனால் அம்பலும், அலரும் உண்டாகும் என தோழி அஞ்சுவதை,

“அரவுஇரை தேரும் ஆர்இருள் நடுநாள்

இரவில் வருதல் அன்றியும் - உரவுக்கணை

அயலோர் அம்பலின் அகலான்,

பகலின் வருஉம் எறிபுனத் தானே”³⁵

என்னும் பாடல் அடிகள் விளக்குகின்றன. அ.தாவது தலைவன் பாம்புகள் இறையைத் தேடும் இருள் நிறைந்த இரவில் நடுச்சாமத்தில் வருகின்றான். அதனோடு அல்லாமல் அயலார் கூறும் பழிச்சொல்லையும் கேட்டு நம்மை விட்டு அகலாதவனாகித் தினைப்புனத்திற்குப் பகற்பொழுதிலும் வருவான். அதனால் அவனுடைய நட்பு நமக்கு நல்லதாமோ? என்று வினவி தலைவனைக் கற்பினை நோக்கிச் சிந்திக்கும் சிந்தனையை தோழி தூண்டுகின்றாள்.

தலைவன் கூறிய உறுதிமொழியைத் தோழி சுட்டிக்காட்டி,

“எக்கர் நண்ணிய எம்ஊர் வியன்துறை,

நேர்இறை முன்கை பற்றிச்

சூர மகளிரோடு உற்ற சூளே”³⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.தாவது ஊரின் அகன்ற நீர்த் துறைகளில் சந்தித்து உன் அழகிய முன்கையைப் பற்றிச் சூரமகளிரைச் சுட்டிக்கூறி நீ உரைத்த உறுதிமொழி எம்மை வருத்தி மெலிவிக்கின்றது என்று கூறுவதன் மூலம் அவனது உறுதிமொழியை நினைவுக்கூர செய்து மணம் செய்ய தூண்டுகின்றாள்.

தோழி தலைவனிடம் நகையாடி பேசியது

தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் பொழுது ‘இவள் வேறுபடாமை ஆற்றுவி’ என்றுரைக்கின்றான். அதைக் கேட்ட தோழி நகையாடி கூற்று நிகழ்த்தியதை,

“விட்டென விடுக்கும்நாள் வருக; அதுநீ

நொந்தனை ஆயின், தந்தனை சென்மோ!”³⁷

என்னும் பாடல் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அ.தாவது தலைவனே தலைவியை முழுவதும் கைவிட்டால் என விடுக்கும் நாள் வருவதாக அதனை நீ உடன்பட்டாய் ஆயின் நீ நுகர்ந்த எனது பெண்மை நலத்தைத் தந்துவிட்டுச் செல்க என்று கூறுகின்றாள். ஏனெனில் தலைவன் பிரிவை தலைவியால் ஆற்ற முடியாது என்பதும் தலைவன் நுகர்ந்த அழகுநலம் திரும்ப பெற இயலாது என்பதையும் கோடிட்டு காட்டுவதாக நகையாடி கூறுகின்றாள்.

தலைமகளும் தோழியும் ஒன்றாக இருக்குமிடத்தில் தலைவன், ‘இவள் என்னை வருத்துதற்குச் செய்த தவறு ஏன்? என வினவுகின்றான். அதற்கு தோழி,

“தவறுஇலர் ஆயினும் பனிப்ப மன்ற

இவறுதிரை திளைக்கும் இடுமணல் நெடுங்கோட்டு”³⁸

என்றுரைக்கின்றாள். தலைவியின் தோளை அடைந்தோர் தவறு ஏதும் செய்யாதவராயினும் நடுங்குவர் என்று நகையாடிக் கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தோழி தலைவனிடம் நேரடியாக நிகழ்த்தும் கூற்றுகள் குறைவாக இருப்பினும், அன்புடனும், நட்புடனும், நகைப்புடனும் கூற்று நிகழ்த்தும் சூழல்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

ஒருவழித்தணத்தல்

களவுக்காலத்தில் தலைவன் தலைவியர் பற்றிய அலர் எழும். அது அடங்குவதற்காகத் தலைவன் சில நாட்கள் தலைவியைக் காண வரமாட்டான். அவன் ஊரில் இருப்பான். இச்சிறு, பிரிவே ஒருவழித்தணத்தல் எனப்படும்.

அலரும் அம்பலும் அடங்கிய பின்னர் தலைவியை காண தலைவன் வருகின்றான். அப்பொழுது தோழி தலைவனிடம் இச்சிறிய பிரிவால் தலைவி எய்திய துயர்நிலையை விளக்கி உரைப்பாள். இதற்கு சான்றாக,

“போதார் கூந்தல் இயலணி அழுங்க,

ஏதி லாட்டியை நீ பிரிந் ததற்கே,

அழலவிர் மணிப்பூண் நனையப்

பெயல்ஆ னாளன் கண்ணே தெய்யோ!”³⁹

என்னும் பாடல் அமைகின்றது. அ.தாவது எம் தலைவி அணிந்துள்ள ஆபரணங்கள் வருந்துமாறு நீ அவளை அயலவள் போலப் பிரிந்தற்கே அவள் மார்பில் அணிந்திருந்த அழகிய அணிகள் நனையக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள் என்ற தோழி குறிப்பிடுகின்றாள். மற்றுமோர் தோழி தலைவனிடம்,

“வருவை அல்லை; வாடைநனி கொடிதே!

அருவரை மருங்கின் ஆய்மணி வரன்றி;

ஒல்லென இழிதரும் அருவிநின்

கல்லுடை நாட்டுச் செல்லல் தெய்யோ”⁴⁰

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.:தாவது நீ உன் நாட்டிற்குச் சென்றால் வர மாட்டாய். அதனால் உன் நாட்டிற்குச் செல்லாதே என்றுரைக்கின்றாள்.

வரைவிடைப் பிரிவில் தலைவியின் நிலையை எடுத்துக்கூறல்

வரைதல் காரணமாகப் பொருளீட்டிவரச் செல்லும் தலைவன் காலம் நீட்டித்தலால் ஏற்பட போகும் தலைவியின் துன்பங்களைச் சொல்வதும், அவனைச் செலவழங்குவித்தல் பொருட்டும் தோழி கூற்று நிகழ்த்துவாள். மேலும் நீ பிரிந்து செல்வதால் இவள் மிக்க வருந்துவாள் என்பதையும் தோழி எடுத்துரைப்பாள். இதனை,

“இன்னாது அலைக்கும் ஊதையொடு ஓரும்

நும்இல் புலம்பின் மாலையும் உடைத்தே;

இனமீன் ஆர்ந்த வெண்குருகு மிதித்த

வறுநீர் நெய்தல் போல,

வாழாள் ஆதல் சூழா தோயே”⁴¹

என்னும் நற்றிணை அடிகள் காட்டுகின்றன. அ.:தாவது நீ எம்மைக் கைவிட்டு இவ்விடத்தில் இருந்து நீங்குவது எமக்கும் துன்பம் தருவதாகும். இத்துன்பத்தை மிகுதியாக்க வாடைக்காற்றும் மலைப்பொழுதும் துணையாக அமைகின்றன. இதனை அறிந்தும் நீ எம்மைப் பிரியின் நாரை மிதித்த நெய்தல் மலர்போல இவள் உயிர் வாழமாட்டாள். அங்ஙனம் துன்புறும் நிலையில் உள்ள இவளைக் குறித்து நீ நினைக்காததால் அறியாமை உடையேய் என்று தோழி சினத்துடன் கூற்று நிகழ்த்துவதை காணமுடிகின்றது. வரைவிடை வைத்து நீங்கும் தலைமகனிடம்,

“அன்னாய்! என்னும் குழவி போல,

இன்னா செயினும் இனிதுதலை யளிப்பினும்

நின்வரைப் பினள்ளன் தோழி;

தன்உறு விழுமம் களைஞரோ இலளே”⁴²

என்று தோழி கூறுகின்றாள். அ.தாவது தலைவனே! தாய் கோபித்து அடிக்கும் போது குழந்தை அம்மா அம்மா எனக் கூவி அழுதலைப் போன்று நீ கொடுமையானவற்றைச் செய்தாலும், இனிமையானவற்றைச் செய்தாலும் என் தோழி உன் எல்லைக்கு உட்பட்டவள். அவள் துன்பத்தை நீக்குவோர் உன்னைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லாதவள். இவ்வாறு உரைப்பதன் மூலம் அவள் துன்பம் களைய நீ விரைவில் வர வேண்டும் என்பதை உணர்த்துதலாகும்.

தலைவியின் நலனில் அக்கறையுடன் செயல்படும் தோழி தலைவனுக்காகவும் வருத்த உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றாள். வரைவிடை மெலிவு ஆற்றுவிக்கும் தோழி தலைவனிடம்,

“உறுபகை பேணாது, இரவின் வந்து, இவள்

பொறிகிளர் ஆகம் புல்லத் தோள்சேர்பு

அறுகாற் பறவை அளவுஇல மொய்த்தலின்

கண்கோள் ஆக நோக்கிப் பண்டும்

இணையை யோஎன வினவினள் யாயே;

அதன்எதிர் சொல்லா ளாகி அல்லாந்து,

என்முகம் நோக்கி யோளே; அன்னாய்

யாங்கு உணர்ந்து உய்குவள் சொல்என, மடுத்த

சாந்த ஞெகிழி காட்டி-

ஈங்கு ஆயினவால் என்றிசின் யானே”⁴³

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.தாவது என் தலைவியின் அழகிய மார்பினைக் கூடி மகிழ்ந்தாய். அதனால் உண்டான புது மணத்தைக் கருதி வண்டுகள் சேர்ந்து மொய்த்தன இதனை என் தாய் கண்ணால் கொல்பவள் போல் நோக்கி முன்பு நீ இப்படி வண்டுகளால் மொய்க்கப்பெறுபவளாக இல்லையே என்று கேட்டாள். அதற்கு பதில் சொல்லாது தலைவி

கலக்கத்துடன் என்னைப் பார்த்தாள். நான் இவ்வாறு ஆராய்ந்து மறைத்து எங்ஙனம் உய்வாள் என்று அஞ்சினேன். உடனே அடுப்பில் இட்ட சந்தன விறகினை எடுத்துக்காட்டி தாயே இவ்விறகை அடுப்பில் இடுவதால் இதன் மீது இருந்த வண்டுகள் யாவும் இவள் தோள்களை மொய்க்கின்றன என்று மறைத்துக் கூறினேன். இங்ஙனம் எத்தனை நாள் நம் களவினை மறைத்துப் பொய்கூறுதல் இயலும் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறுவதோடு இனியாகிலும் விரைவில் மணந்து கொள்வாயாக என்றுரைப்பதையும் அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறாக தோழி மதிநுட்பத்துடன் செயல்பட்டு தலைவியின் நலனுக்க உற்ற துணையாக இருப்பதையும் காணமுடிகின்றது.

தோழியும் தலைவியும்

தோழி தலைவியின் நலனைக் கருதியே ஒவ்வொருவரிடமும் கூற்று நிகழ்த்துகின்றாள். ஒத்த வயதுடைய தலைவி, தோழி இருவரும் பெண் பாலினர். ஆயினும் தலைவி களவு, கற்பொழுக்கத்தால் மயங்கியும், தயங்கியும், அஞ்சியும், அறியாமையாலும், ஆற்றாமையாலும் உற்றந்து காணப்படுகின்றாள். அவளது நிலையை மற்றவர் அறியும் முன்னர் அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் உடையவள் தோழி ஆவாள். தோழி அறிந்து கொள்வதோடு நில்லாமல் தக்க காரணம் கூறி அவளை ஆற்றியும் தேற்றியும் வழிநடத்தும் மதிநுட்பம் மிக்கவளாவாள். இதனை சங்கப்பாக்கள் வழி அறிய முடிகின்றது.

குறியிடத்தில் நீண்ட நேரம் காத்திருந்தும் தலைவன் வாராமையால் வருந்தும் தலைவியிடம் தோழி,

“இற்பட வாங்கிய முழவுமுதற் புன்னை

மாஅரை மறைகம் வம்மதி பானாள்,

பூவிரி கானல் புணர்குறி வந்துநம்

மெல்இணர் நறும்பொழில் காணாதவன்

அல்லல் அரும்படர் காண்கநாம், சிறிதே”⁴⁴

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.:தாவது தலைவன் மகளிர் சென்று கடல் நீராடுகின்ற இடத்தில் உனது அழகின் சிறப்பைப் பாராட்ட இப்பொழுதே வருவான். அவன் வந்தாலும்

இதுவரை வராமல் நம்மை நடுங்க வைத்தான் அல்லவா, அதுபோது அவனும் நள்ளிரவில் இந்தக் கடற்கரைச்சோலையில் நாம் இணைகின்ற இடத்தில் வந்து நம்மை காணாமல் அவனது துன்ப நிலையைச் சிறிது கண்டு மகிழ்வோம். அதனால் நம் மனையருகே வளைந்த முரசுபோன்ற அடியினை உடைய புன்னை மரத்தின் பின்னே சென்று மறைந்துகொள்வோம். நீயும் வா? என்று தோழி கூறுகின்றாள். இதன் மூலம் தலைவியின் ஆற்றாமையுணர்வை நீக்கி ஆர்வ உணர்வை தூண்டிவிடும் தோழியின் அறிவுநுட்பம் புலனாகின்றது.

மழையின்மையால் தினை உணங்கும். விளையமாட்டா, அதனால் புனங்காவலுக்குச் சென்று தலைவனை காணலாம் என்றெண்ணியிருந்த தலைவி வருத்தம் கொள்கிறாள். ஆனால் தோழி அவளிடம் நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக உச்சியில் மழை மேகங்கள் படிந்துள்ளன. அக்காட்சி கொழுப்பு மிக்க இறைச்சித் துண்டின் மேல் முடிக் கொண்டிருக்கும் வழக்குப் போன்று தோன்றும். அதனால் விதைத்திருக்கும் உங்கள் தினைப்புனம் காயாது என்று எடுத்துரைத்து அவளது கவலையை போக்குகின்றாள். இதனை,

“உணங்குவ கொல்லோ, நின்தினையே! உவக்காண்

நிணம்பொதி வழக்கின் தோன்றும்,

மழைதலை வைத்து, அவர் மணிநெடுங் குன்றே”⁴⁵

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இவ்வாறாக தலைவியின் எத்தகைய மன அழுத்தத்தையும் நுட்பமாக அணுகி அதற்கான தக்க மருந்தென சொற்கள் கொண்டு கூற்று நிகழ்த்தி அவளது துயரம் போக்கியருளும் உற்ற துணையாக தோழி திகழ்கின்றாள் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தலைவியை தோழி குறைநயப்பித்தது

தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பை தோழியிடம் முதலில் வெளிப்படுத்துவதால் அவள் அவ்வன்பை தலைவியிடம் புலப்படுத்துவாள். தோழியின் சொல்லாற்றல் இதில் வெளிப்படும்.

“சிறுதினைப் படுகிளி கடிஇயர், பல்மாண்

குளர்கொள் தட்டை மதன்இல புடையா,

‘சூர்அர மகளிரின் நின்றநீ மற்று

யாரை-யோ? எம் அணங்கியோய், உண்கு! எனச்

சிறுபுறம் கவையினனாக, அதற்குகொண்டு

இகுபெயில் மண்ணின் ஞெகிழ்பு, அஞர்உற்றஎன்

உள்அவன் அறிதல் அஞ்சி, உள்இல்

கடியகூறி கைபிணி விடாஅ,

வெருஉம்மான் பிணையின் ஓர்இ, நின்ற

என்உரத் தகைமையில் பெயர்த்து பிறிதுஎன்வயின்

சொல்ல வல்லிற்றும் இலனே; அல்லாந்து,”⁴⁶

அழகிய ஆபரணங்களை அணிந்த ஒருவன் நேற்று தினைப்புனத்திற்கு வந்தான். அரசனைப் போன்ற தோற்றம் உடையவன், எளிய மகனைப் போல பணிவான சொற்களைப் பலமுறை பேசினான். தினைப்புனத்தில் கிளிகளை விரட்டும் நீங்கள் யாரோ? சூரர மகளிரைப் போல இருக்கின்றீர் என்று கூறி என் முதுகினை அணைத்துக் கொண்டு நின்றான். அவன் சொல்லினையும் செயலினையும் கேட்ட என்னுள்ளம் மழைபெய்யப் பெற்ற மண்ணினைப் போல் நெகிழ்ந்தது. அவன் என் உள்ளத்தை அறிந்து விடுவானோ என்று கருதிக் கடிய சொற்களைச் சொன்னேன். அவன் கைகளை அகற்றினேன். பயந்த மான் போல் அவன் அணைப்பினின்றும் விலகினேன். என்னுடைய வன்மையைக் கண்டு அவன் கூசி ஆர்வத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டான். தன் இனத்தினின்றும் ஒதுக்கப்பட்ட களிறு போலத் தளர்வுடன் சென்றான். அவன் இன்றும் வந்து நமக்குத் தோல்வியடையாமல் போவதில்லை. வளைந்த சங்கினை உடைய பருத்த நம் தோள்களைத் தழுவுகின்ற உரிமை அவன் ஒருவனுக்கே உரியது என்பதனையும் அவன் அறியான். என்னால் அடையலிடும் காரியத்திற்கு என்னையே இரந்து நின்று முயல்கிறான்.

நம்முன் வருகின்ற அத்தலைவனை நாமும் நகையாடி மகிழ்வோம் என்று தோழி கூறுகின்றாள். குறுந்தொகை தோழியொருத்தி,

“ஒருநாள் வாரலன்; இருநாள் வாரலன்;

பல்நாள் வந்து பனிமொழி பயிற்றி, என்

நன்னர் நெஞ்சம் நெகிழ்த்த பின்றை,

வரைமுதிர் தேனின் போகி யோனே”⁴⁷

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.தாவது தலைவன் ஒருநாள் மட்டுமின்றி இருநாள், பல நாட்கள் நம்மிடம் வந்து பல பணிவான சொற்களைப் பலமுறை கூறி எனது நல்லமனதை நெகிழ்ச்சி செய்தான். பின்பு மலைமேல் உள்ள தேன் கீழே பயனின்றி விழுந்தது போலத் திரும்ப வராமலே போய்விட்டான். இப்போது நமக்குப் பற்றுக் கோடாகிய என் தந்தை போன்ற தலைவன் எங்கு இருக்கிறானோ? வேற்று நிலமான நல்ல நாட்டில் பெய்த இடியுடன் கூடிய கலங்கிய மழை போன்று என் நெஞ்சம் கலங்குகின்றது என்று தோழி கூறுவதன் நோக்கம் தலைவி தன் காதலை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதேயாகும்.

தோழி அலருக்கு அஞ்சிய தலைவியை ஆற்றிவித்தது

தலைவியின் களவொழுக்கம் வெளிப்படத் தொடங்கி அலராகியதால் தலைவி அச்சமும், வருத்தமும் கொண்டு ஆற்றாதவள் ஆகின்றாள்.

அச்சமயம் தோழி அவளை தைரியப்படுத்தி துணிவுடன் இருக்குமாறு கூற்று நிகழ்த்துவாள். இவ்வூர் உனக்குத் தலைவன் மாலைச் சூட்டியதைக் கண்டதன்றி வேறு எதனையும் அறியாது. அவ்வாறு இருக்கும்பொழுது நீ ஏன் ஆற்றாது வருந்தி நிற்கிறாய் என்று வினவி அவளுக்கு நம்பிக்கையூட்டுகின்றாள்.

“நிலம்புடை பெயரினும் நீர்தீப் பிறழினும்,

இலங்குதிரைப் பெருங்கடற்கு எல்லை தோன்றினும்,

வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கௌவை அஞ்சிக்

கேடுஎவன் உடைத்தோ தோழி! நீடுமயிர்க்”⁴⁸

என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. அ.தாவது உயர்ந்த மலை நாடனுடன் அமைந்த நம் காதல் நில உலகம் தலைகீழாக மாறினாலும் நீர், தீயாகப் பிறழ்ந்தாலும் விளங்குகின்ற அலை உடைய கடலுக்கு எல்லைத் தோன்றினாலும் கொடுமையான வாயை உடைய பெண்டிரின் பழிச்சொற்களுக்கு அஞ்சி எங்ஙனம் எங்கள் காதல் கெடுதலை உடைத்தாகும் என்று கூறுகின்றாள்.

இவ்வாறு தோழி துணிவுடன் தன்னம்பிக்கையூட்டுவதாக தலைவியின் நெஞ்சத்திலிருந்து அலரச்சமானது அகன்றுவிடும் என்பது தெளிவாகின்றது.

தோழி, வெறியாட்டில் தலைவியை ஆற்றுவித்தது

வெறியாட்டுக் குறித்து “இயற்கை ஒழுங்குக்கு உட்பட்டது; அது அந்த ஒழுங்கை மீறினால் கேட்டின் அறிகுறியாகக் கொள்ளப்படும் என்பதும் அதற்கு ஈடாக பலிக்கடன் கொடுக்கப்படும்”⁴⁹ என்ற கருத்து இங்கு நினைவுக்கூர்த்தக்கதாகும்.

தோழி தெய்வத்துக்கு உரைப்பாளாய் வெறி விலக்கியதை,

“வேலன் வேண்ட, வெறிமனை வந்தோய்!

கடவுள் ஆயினும் ஆக;

மடவை மன்ற, வாழிய முருகே!”⁵⁰

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. அ.தாவது தலைவி தலைவனது மார்போடு இணைந்தமையால் நீங்குதற்கரிய அன்பு நோய் நேர்ந்தது. இதனை நீ நன்றாக அறிந்தும் இந்நோய் உன்னால் வந்ததன்று என்பதை உணர்ந்திருந்தும், கடம்ப மாலையைச் சூடிப் பூசாரி வேண்டுவதால் நீ வெறிக்களத்திற்கு பலி பெற வந்தாய். நீ கடவுளாகக் கருதப்பெறுவதற்கு உரியவன். ஆனால் உண்மையை உணராது நீ வந்ததால் நீ அறியாமை உடையவனே! நீ வாழ்க என்று தோழியுரைப்பதைக் காணமுடிகின்றது. வெறிவிலக்கிய தோழி தமர் கேட்டத் தலைமகளிடம், வினவியதை,

“அன்னை தந்தது ஆகுவது அறிவென் ;

பொன்நகர் வரைப்பில் கன்னம் தூக்கி,

முருகென மொழியு மாயின்,

அருவரை நாடன் பெயர்கொலோ, அதுவே?”⁵¹

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. அ.:தாவது அன்னை வெறியாட்டுச் செய்தவன் பொருட்டு வேலனை அழைத்ததை நான் அறிவேன். வேலன் நம் அழகிய மனையிடத்து வெறியாடித் தாயத்தையும் தலைவியின் கையில் கட்டி நோய்க்குக் காரணம் முருகனே என்று கூறுவானாயின் அப்பெயர் அரிய மலையையுடைய நம் தலைவன் பெயராகுமா? என்று கேட்பதைக் காணமுடிகின்றது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தோழி வெறியாட்டினை விலக்கியும், அதன் மூலம் காதலை வெளிப்படுத்தியும், தலைவிக்கு யாதொரு துன்பமும் நேராமல் அவளது நம்பிக்கை, துணிவு இவற்றுக்கு உறுதுணையாக செயல்படுவதே அறியமுடிகின்றது.

ஒருவழித்தணத்தலில் தோழி தலைவியிடம் பேசியது

அலர் காரணமாக தலைவன் சிறிது காலம் பிரிந்திருப்பதை ஆற்றளாகிய தலைவியிடம் தோழி கூற்று நிகழ்த்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

தலைமகன் ஒருவழித்தணந்துழி ஆற்றளாகிய தலைமகளை ஆற்றுவிக்கும் பொருட்டு தோழி,

“கானல்அம் பெருந்துறைக் கலிதிரை திளைக்கும்

வான்உயிர் நெடுமணல் ஏறி ஆனாது,

காண்கம் வம்மோ தோழி!”⁵²

என்றுரைக்கின்றாள். அ.:தாவது, உன் செறிவற்ற வளைகள் கழன்று விழச் செய்த தலைவனுடைய நாட்டின் கடற்கரைச் சோலைக்கண் அமைந்த அழகிய துறையில் ஆரவாரிக்கும் திரைகள் வந்து தழுவி நீங்கும் வானளாவிய நெடிய மணல்மேட்டின் மேல் ஏறி நின்று இடையறாது கண்டு மகிழ்வோம் வருக என்று தோழி தலைவியை அழைக்கின்றாள். இதன் நோக்கம் அவளது மனத்தை உற்சாகப்படுத்தி மகிழ்விக்க என்பதை உணர முடிகின்றது.

வரைவிடைப் பிரிவில் தலைவியை ஆற்றுவித்தது

தலைவன் வரைவிடை வைத்து பொருள்வயின் பிரிகின்றான். அப்பொழுது அவனுடைய பிரிவை எண்ணி தலைவி வருந்துகின்றாள். அவ்வாறு ஆற்றாத தலைவியிடம் தோழி கூற்று நிகழ்த்துவதாக சங்க இலக்கியப் பாக்கள் காணப்படுகின்றன.

பட்டபின்றை வரையாது கிழவோன் பிரிய ஆற்றாளாகிய தலைவியிடம் தோழி,

“வெண்ணெல் அருந்திய வரிநுதல் யானை

தண்ணுறுஞ் சிலம்பில் துஞ்சம்

சிறியிலைச் சந்தின வாடுபெருங் காட்டே”⁵³

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.:தாவது, மூங்கிலின் வெண்ணிற நெல்லைத் தின்ற யானை குளிர்ந்த மணம் கமழும் மலைப்பக்கத்தில் தூங்கும். இடிகள் முழங்கி வானம் மின்னுகின்றன. இக்காலத்தைக் கண்டவுடன் அவர் இப்போதே வந்து திருமணம் செய்துகொள்வார் நீ வருந்தாதே என்று தோழி கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

தலைவனின் பண்பை உயர்த்தி கூறுவதன் வழி தோழி தலைவியை ஆற்றுவிக்கின்றாள்.

மலைநாடனின் பிறப்பு நம் பிறப்புப் போன்றதன்ற, உயர்ந்தது என்பதை நாம் அறிந்துகொண்டோம். அவ்வுயர் பிறப்பாளன் சொன்ன சொல் பிறழமாட்டான் என்று கூறி தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழியை,

“தினைகிளி கடியும் பெருங்கல் நாடன்

பிறப்பு ஓரன்மை அறிந்தனம் ; அதனால்”⁵⁴

என்னும் அடிகள் வழி அறிய முடிகின்றது.

மற்றுமோர் பாடலில் சிறிய மெல்லிய என் மார்பில் பசலைப் பரவியது அதனால் நாணம் அடைந்த அவர் தெய்வத்தை முன்னிலைப்படுத்தி இனி எப்போதும் இவளைப் பிரியேன் என்று உறுதி செய்தார். அப்படிச் சூள் உரைத்த அவர் பொருள் காரணமாக

என்னைப் பிரிந்தார். சூள் தவறிய அவரை வருத்துதல் செய்யாது காப்பாயாக, என்று கணங்களை உடைய கடவுளுக்குப் பலி தாவி வணங்கி வர செல்வோமா? என்று தோழி கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“பெருந்தோள் நெகிழ, அவ்வரி வாட,

சிறுமெல் ஆகம் பெரும்பசப்பு ஊர,

அணங்கல் ஓம்புமதி, வாழியநீ! என

கணம்கெழு கடவுட்கு உயிர்பலி தூஉய்

பரவினம் வருகம் சென்மோ தோழி”⁵⁵

என்னும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வரைவிடைப் பிரிவில் தலைவியை ஆற்றுவாக்கும் தோழி சற்று கடுஞ்சொற்களை கூறுவதையும் காணமுடிகின்றது. அதற்கு காரணம் தலைவியின் மனத்துயரை போக்குவிப்பதேயாகும்.

“ஒண்செங் காந்தள் அவிமும் நாடன்

அறவன் ஆயினும், அல்லன் ஆயினும்,

நம் ஏ சுவரோ? தம்இலர் கொல்லோ?”⁵⁶

என்று தோழி கூறுகின்றாள். அ.:தாவது, செங்காந்தள் மலர்கள் மலர்ந்துகிடக்கின்ற இடத்தையுடைய நாடன் அறமுடையவனாக இருந்தாலும், இல்லை அறமற்றவனாக இருந்தாலும் நம்மை அவன் திருமணம் செய்யக்காலம் தாழ்த்தினால் நம்மை ஏசுவார்களோ, அவர்களுக்கென்று தனியாக அறிவு இல்லையோ? என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

வரைவிடை ஆற்றாளாகிய தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி தலைவனை இயற்பழித்ததை,

“தொல்கவின் தொலைந்து, தோள்நலம் சாஅய்,

அல்லல் நெஞ்சமோடு அல்கலும் துஞ்சாது,

பசலை ஆகி, விளிவது கொல்லோ

விலங்குதிரை உடைதரும் துறைவனொடு

இலங்குஎயிறு தோன்ற நக்கதன் பயனே”⁵⁷

என்னும் பாடல் அடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அ.தாவது நம் தலைவனிடம் ஒளிபொருந்திய பற்கள் வெளிப்படச் சிரித்துப் பேசியதன் விளைவு நம் முந்தைய அழகு கெட்டுத் தோள்கள் மெலிந்து மனம் தினந்தோறும் துன்புற்று இரவு உறங்க இயலாமல் மேனி முழுவதும் பசலையுற்று நாம் அழிவது தானோ? என்று தோழி தலைவனை பழித்துரைத்து தலைவியை ஆற்றுவிப்பதைக் காண முடிகின்றது.

தலைவன் வரவுணர்ந்த தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது

வரைவிடைப் பிரிந்த தலைவன் மீண்டு வருவதை அறிந்த தோழி அதனை தன் தோழியாகிய தலைவியிடம் மகிழ்வுடன் வெளிப்படுத்தியிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

ஊர் நடுவேயுள்ள பனைமர மடலில் வாழும் அன்றிற் பறவையும் மெதுவாக ஒலிக்கும். நாம் அவரைப் புலந்து ஊடி விலகினாலும் சிறிது நேரம் பிரிதலை அஞ்சித் தமது நீங்குதற்கரிய காமத்தை நம்மை வருந்தியும் பெற்றுத் துய்த்த நம் காதலர் வருவாரா? என தோழி தலைவன் வருவதை உணர்ந்து வினவுவதைக் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“மன்றலம் பெண்ணை மடல்சேர் வாழ்க்கை

அன்றிலும் பையென நரலும் ; இன்றுஅவர்

வருவர்கொல் வாழி தோழி! நாம்நகப்

புலப்பினும் பிரிவுஆங்கு அஞ்சித்

தண்புஅருங் காமம் தண்டி யோரே?”⁵⁸

என்னும் பாடல் அடிகள் புலனாக்குகின்றன.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் வரைவான் வந்துழிக் கண்டு தோழி உவகையோடு இருப்பதைக் கண்ட தலைவி நின் கண் மலர்ச்சிக்குக் காரணம் ஏன்? என வினவுகின்றாள். அவளிடம் தோழியுரைப்பதை,

“மெல்லம் புலம்பன் வந்தென,

நல்ல ஆயின தோழி! என் கண்ணே,”⁵⁹

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. அ.:தாவது மென்மையான நிலத்தின் தலைவன் வந்ததால் என் கண்கள் அழகுபெற்றன என்று குறிப்பிடுகின்றாள்.

இவ்வாறெல்லாம் தலைவன் வரவு உணர்ந்த தோழியின் உவகையுள்ளம் பாடல்களின் வழி புலனாகின்றது.

தமர் மறுப்பரோ என்று அஞ்சிய தலைவியிடம் தோழி பேசியது

தலைமகன் தன் சுற்றத்தாருடன் வரைவொடு வந்துழி தமர் வரைவு மறுப்பவோ? என்று தலைவி அஞ்சுகின்றாள். அவளிடம் தோழி,

“தண்டுடைக் கையர் வெண்தலைச் சிதவலர்

நன்றுநன்று என்னும் மாக்களோடு

இன்று பெரிது என்னும் ஆங்கணது அவையே”⁶⁰

என்றுரைக்கின்றாள். அ.:தாவது அங்குள்ள நம்மவராகிய பெரியவர்களது அவையில் கையில் ஊன்றுகொல் உடையவரும் நரைத்த தலையில் தலைப்பாகை கட்டிய வரும் தலைவரது சுற்றமாகிய பெரியவர்கள் பேசும் போது நன்று நன்று என இசைவுடன்

கூறுகின்றனர். நம் ஊர்ச் சுற்றத்தினரும் இன்று நீங்கள் வந்தது நன்று என முகமன் கூறினர் என்று குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகின்றது.

தலைமகன் வரைவு வேண்டிவிடத் தமர் மறுத்துழி ஆற்றாளாகிய தலைவியிடம்,

“நுண்ஞர் புருவத்த கண்ணும் ஆடும்

மயிர்வார் முன்கை வளையும் செறூஉம்;”⁶¹

எனக் குறிப்பிடுகின்றாள். அ.தாவது தோழி தனக்கு நற்குறி செய்யக்கண்டு விரைவில் வந்து வரைவான் எனச் சொல்லுகின்றாள். நுண்ணிய அழகுடைய என்கண் துடிக்கிறது. மயிர் ஒழுங்குடைய முன்கையின் வளையல்கள் கூறுகின்றன. இந்நிமித்தங்கள் தலைவன் நினை வரைந்து கொள்ள வருவான் என்பதை அறிவிக்கின்றன என தோழி கூறுகின்றாள்.

தோழி வரைவு மலிவு குறித்து மகிழ்ந்து கூறியது

களவொழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவன், வரைவிடைப் பொருள்வயிற் பிரிந்து, மீண்டு மணம்புரிய வரும் செய்தியைத் தோழி தலைமகட்கு உரைத்தலே ‘வரைவு மலிவு’ எனப்படும்.

திருமணத்தை விரைந்து நடத்துவதற்குரிய முயற்சியின் மிகுதியைக் கூறுவது வரைவுமலிதல் என நம்பியகப்பொருள் கூறுகின்றது. மேலும் அதன் வகைகளை,

“வரைவுமுயல் உணர்த்தல் வரவுஎதிர் உணர்த்தல்

வரைவுஅறிந்து மகிழ்தல் பராவல்கண்டு உவத்தல் என்று

ஒருநால் வகைத்தே வரைவு மலிதல்”⁶²

என்ற நூற்பா வழி நம்பியகப்பொருள் எடுத்தியம்புகின்றது. அ.தாவது 1.திருமண முயற்சியைத் தலைவன் உணர்த்தல், 2.தலைவனின் வரைவைத் தலைமகளின் பெற்றோர் ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதை உணர்த்துதல் 3.திருமணத்தை அறிந்து மகிழ்தல் 4.அத்திருமணத்தின் பொருட்டுத் தலைவி தெய்வம் தொழுவதைக் கண்ட தலைவன் மகிழ்தல் ஆகிய நான்கும் வரைவுமலிதலின் வகைகளாகும் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

வரைவு முயற்சியை உணர்த்துல்

தலைவன் தலைவியை மணஞ்செய்துகொள்ள மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளை தோழி தலைவியிடம் சுட்டிக்காட்டி வரைவு மலிவால் மகிழ்ந்து கூற்று நிகழ்த்துவாள். இதனை,

“நீஉணர்ந் தனையே தோழி! வீஉகப்

புள்உயிர்க் கொட்பின் வள்உயிர் மணித்தார்க்

கடுமாப் பூண்ட நெடுந்தேர்

நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன் பகல்இவண் வரவே?”⁶³

என்னும் அடிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. அ.:தாவது விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய நீண்ட தேரின் மேல் கடற்கரைக்கு தலைவன் பகற்பொழுதில் பலரும் காண இங்கு வருகின்றான். இதனை நீ உணர்ந்தாயா? அவன் இவ்வாறு வருதலால் அவன் உள்ளத்தில் நம்மைத் திருமணம் செய்யக் கருதினான் என்பது தெரிகின்றது என்று தோழி கூறுவதன் மூலம் வரைவு மலிவு முயற்சியானது புலனாகின்றது.

தலைமகன் வரைதல் வேண்டித் தானே வருகின்றமையைக் கண்ட தோழி, உவந்த உள்ளத்தாளாய் கூறுவதை,

“----- நம்ஊர்ப்

பார்ப்பனக் குறுமகப் போலத் தாமும்

குடுமித் தலைய மன்ற

நெடுமலை நாடன் ஊர்ந்த மாவே”⁶⁴

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன. அ.:தாவது நம் தலைவன் ஊர்ந்து வருகின்ற தேரை இழுத்து வரும் குதிரைகள் நம் ஊர் அந்தணச் சிறுவரைப் போன்று தாமும் குடுமித் தலைவியை உடையவாயின என்று தோழி குறிப்பிடுகின்றாள்.

வரைவு எதிர் உணர்தல்

தலைவன் வரைவு பேசி வந்தமையை தமர் ஏற்றுக்கொண்டதையும் தலைவியிடம் தோழியுரைப்பது வரைவு எதிர் உணர்தலில் அடங்கும்.

தலைவியும் தோழியும் வள்ளைப்பாட்டு பாடி தமது மன எண்ணங்களை, குமுறல்களை பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். தலைவி தலைவன் மீது வருத்தமுற்று பேசிய பொழுது தோழியானவள்,

“துறக்குவன் அல்லன்; துறக்குவன் அல்லன்;

தொடர்வரை வெற்பன் துறக்குவன் அல்லன்

தொடர்புள் இனையவை தோன்றின் விசம்பில்

சுடருள்இருள் தோன்றி யற்று”⁶⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.தாவது தலைவன் ஒருகாலும் உன்னை கைவிட மாட்டான். ஒன்றையொன்று தொட்டு நிற்கும் மலைகளை உடைய நாட்டவனாகிய தலைவனுடைய உறவில் சில தேவையற்ற செயல்கள் தோன்றுமாயின், வானில் உள்ள வரும் சூரியனிடத்தில் இருள் தோன்றியதைப் போன்றது என்று கூறுகின்றாள்.

மேலும் தோழி நாம் வள்ளைப் பாட்டு பாடியதைத் தலைவன் மறைவாக நின்றுகேட்டுத் திருமணம் பேசுவதற்காகத் தன் சுற்றத்தோடு வந்தான் என்று கூறுகின்றாள். இதனை,

“நன்றாகின்றால் - தோழி! நம் வள்ளையுள்

ஒன்றிநாம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி,

மென்தோள் கிழவனும் வந்தனன்; நுந்தையும்

மன்றல் வேங்கைக் கீழ் இருந்து,

மணம்நயந் தனன், அம் மலைகிழ வோற்கே”⁶⁶

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் நம் தலைவனுக்கு உன்னை மணம் செய்விக்க உன் தந்தையும் வேங்கைமரத்தின் கீழிருந்து பேசி இசைவைத் தந்தான். இனி நமக்கு நல்லதே நடக்கும் நீ வருந்தாதே என்றுரைப்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

வரைவு அறிந்து மகிழ்தல்

தலைமகனின் குற்றேவல் மகனால் வரைவு மலிந்த செய்தியைக் கேட்ட தோழி நமது தலைவன் திருமணம் செய்துகொள்ளும் பொருட்டு வந்தானாக அவனது வேலையாளிடம், மகனே! எல்லாம் நன்றாக நடக்கிறதா? என்று கேட்டேன். அவன் அதற்கு நன்றாக நடக்கிறது என்று சொன்னான். அதனால் திருமணத்திற்குரிய முயற்சிகளைத் தெரிவித்த அவனுக்கு நெய்யில் நன்கு வெந்த அவன் விரும்புகின்ற காடைப் பறவையின் இறைச்சியைக் குழம்பாகக் கொண்டு விருந்துப் பெறுமாறு செய்க என்று தோழி மகிழ்ந்துரைப்பதைக் காண முடிகின்றது.

“பெருங்கல் நாடன் வரைந்தென, அவன் எதிர்

‘நன்றோ மகனே?’ என்றனென் ;

‘நன்றே போலும்’ எனஉரைத் தோனே”⁶⁷

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன.

தோழி அறத்தொடு நின்றுது

தலைவி தன் களவொழுக்கத்தை முறையாக வெளிப்படுத்துவது அறத்தொடு நிலையாகும். தலைவி வழி அறிந்த காதலைப் வாங்கி செவிலித்தாய்க்கு உரைப்பது தோழி அறத்தொடு நின்றல் ஆகும்.

கற்பென்னும் கடைப்பிடியில் நின்று களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்தல் என்பது இத்துறையின் பொருள். பெற்றோருக்கு அறிவித்தல் தோழியின் நோக்கம் இல்லை. அங்ஙனம் அறிவிப்புழி தலைவி ஏற்கனவே கற்பு நெறிப்பட்டுவிட்டாள் என்பதனை முதன்மையாக வலியுறுத்துவதே அவள் நோக்கமாகும்”⁶⁸ என்றுரைக்கும் வ.சுப.மாணிக்கம் கருத்து இங்ஙனம் நோக்கத்தக்கது ஆகும். யார் யாரிடம் அறத்தொடு நிற்பர் என்பதை நம்பியகப் பொருளின்,

“தலைவி பாங்கிக்கு அறத்தொடு நிற்கும்

பாங்கி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கும்

செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும்

நற்றாய் தந்தை தன்னையர்க்கு அறத்தொடு

நிற்கும் என்ப நெறிஉணர்ந் தோரே”⁶⁹

என்னும் நூற்பா வழி அறிய முடிகின்றது. தலைவி தோழிக்கும், தோழி செவிலிக்கும் செவிலி நற்றாய்க்கும் நற்றாய் தன் குடும்பத்தினர்க்கும் அறத்தொடு நிற்பர் என்பதும் பெறப்படுகின்றது.

அறத்தொடு நிற்கும் இடங்கள் நான்கு என இறையனார் அகப்பொருள் கூறுகின்றது. இதனை,

“காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்

நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆயினும்

வரைவெதிர் சொன்னாது தமரவண் மறுப்பினும்

அவனா றஞ்சாங் காலம் ஆயினும்

அந்நா லிடத்தும் மெய்ந்நாண் ஓர்இ

அறத்தொடு நிறறல் தோழிக்கும் உரித்தே”⁷⁰

என்னும் நூற்பா குறிப்பிடுகின்றது. அ.:தாவது 1.காப்புக் கைமிக்கும் காமம் பெருகியிடத்தும் 2.அயலார் வரைந்து கொள்ளவரினும் 3.வரைவு ஏற்றுக்கொள்ளாது தமர் மறுத்த இடத்தும் 4.தலைமகன் இரவுக்குறி வரும் வழியின் ஏதம் குறித்து தலைவி அஞ்சிய விடத்தும் அறத்தொடு நிறறல் நடைப்பெறும் என இறையனார் அகப்பொருள் குறிப்பிடுவதை அறிய முடிகின்றது.

அறத்தொடு நிறறலின் வகைகளை ஏழு எனக் கூறும் தொல்காப்பியம் இதனை,

“எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்

கூறுதல் உசாஅதல் ஏதீடு தலைப்பாடு

உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகையி

எழு வகைய என்மனார் புலவர்”⁷¹

என்கிறது. அ.:தாவது 1.தலைவன் நம்மாட்டு எளியன் என்று கூறுதல் 2.தலைவனை உயர்த்திக் கூறுதல் 3.தலைவன் மாட்டுத்தலைவி வேட்கையும் தலைவி மாட்டுத் தலைவன் வேட்கையும் கூறுதல் 4.தலைவியியைத் தலைவற்கு கொடுக்க வேண்டுமென்பதுபடக் கூறுதல் 5.வெறியாட்டுங் கழங்கும் இட்டுரைத்துழி வேலனோடாதல் பிறரோடாதல் தோழி உசாவுதல் 6. யாதானும்மார் ஏதுவை இடையிட்டுக் கொண்டு தலைப்பட்டமை கூறல் 7. பட்டாங்கு கூறுதல் என ஏழு வகையென இளம்பூரணர் உரையால் அறியலாம்.

தோழி அறத்தொடு நிற்கும் இவ்வகையெல்லாம் தத்தங் சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு நிகழும்.

அக இலக்கியத்தில் தோழி வரம்பற்ற உரிமையுடையவள். எனினும் தலைவியின் இசைவின்றி அறத்தொடு நிற்கும் உரிமை மட்டும் தோழிக்கு இல்லை. இதனை,

“அறத்தொடு நிற்குங் காலத் தன்றி

அறத்தியல் மரபிலள் தோழி என்ப”⁷²

என்கிறது தொல்காப்பியம். அ.:தாவது அறத்தொடு நிற்கும் சூழல் வந்து, தக்க காலமென அறிந்த வழியில்லது தோழி அறத்தொடு நிற்கும் முறையை உடையவள் அல்லள் என்பது அறியப்படுகின்றது.

“ஐந்திணைக் களவுத் துறைகளுள் அறத்தொடு நின்றல் முதற் பெருஞ்சிறப்புடையது எல்லாத் துறைகளுள்ளும் இவ்வறத்தொடு நின்றல் துறையே சங்கப் புலவர்களின் நெஞ்சைப் பணித்து ஆண்மை சான்ற பல பாடல்களை உருவாக்கியுள்ளது. 1864 அகப்பாடல்களுள் இந்நுண்துறை மட்டும் 51 பாடல்களைப்

பெற்றிருப்பதே அதற்குச் சான்றாகும். இத்துறையாலேயே தமிழ் இலக்கியங்கள் தனிமதிப்பைப் பெற்றுள்ளன. இத்தனிமதிப்பை தனிச்சிறப்பை வேற்றரசன் ஆரியன் பிரக தத்தனுக்கு அறிவுறுத்த விரும்பியே கபிலர் 'அறத்தொடு நிறறல்' என்னும் துறையில் 261 அடிகள் கொண்ட குறிஞ்சிப்பாட்டை யாத்தார்.”⁷³

தோழி ஒருத்தி பொய்யும் மெய்யும் கலந்து தலைவியின் களவுறவை செவிலியிடம் வெளிப்படுத்துவதை,

“அன்னாய் வாழி! வேண்டு அன்னை! நின்மகள்,

பாலும் உண்ணாள், பழங்கண் கொண்டு,

நனிபசுந் தனள்' என வினவுதி அதன் திறம்,

யானும் தெற்றென உணரேன், மேல்நாள்,

'புலிபுலி' என்னும் பூசல் தோன்ற-

ஓண்செங் கமுநீர்க் கண்போல் ஆய்இதழ்

ஊசி போகிய சூழ்செய் மாலையின்

எம்முள் எம்முள் மெய்ம்மறைவு ஒடுங்கி

நாணி நின்றான மாக, பேணி,

ஐவகை வகுத்த கூந்தல் ஆய்நுதல்

மைசர் ஓதி மடவீர்! நும்வாய்ப்

பொய்யும் உளவோ? என்றனள். பையெனப்

பரிமுடுகு தவிர்ந்த தேரன் எதிர்மறுத்து

நின்மகள் உண்கண் பல்மாண் நோக்கிச்

சென்றோன் மன்ற, அக்குன்று கிழவோனே”⁷⁴

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. அ.தாவது தாயே! வாழ்க! என் மகளான தலைவி பாலும் உண்ணாமல் மேனிப்பசலை பூத்து உள்ளாளே அதற்குக் காரணம் என்ன? என்று கேட்கின்றீர். அது பற்றி எனக்குத் தெளிவாக தெரியாது. முன்பு ஒரு நாள் நடந்த நிகழ்வினைக் கூறுகின்றேன். நீங்கள் கேளுங்கள் என்று தோழி கூறுகின்றாள்.

மேலும் அவள் நாங்கள் மலைச்சாரலில் பூத்துக் குலுங்கிய வேங்கை மரத்தின் அடியில் நின்று புலி புலி என்று ஆரவாரமிட்டு பூக்களைப் பறித்தோம். இவ்வோசையால் பெண்கள் புலியிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டனரோ என்று கருதி, செங்கமுநீர் மாலை சூடி வில்லை ஏந்தி அம்பை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த தலைவனொருவன் எங்கள் முன் தோன்றி புலி எவ்விடத்து என்று கேட்டான். அதனால் நாங்கள் நாணமுற்று ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பதில் கூறாது நின்றோம். அவன் அதனைக் கண்டு பெண்கள் வாயில் இருந்து பொய்யும் வருமோ?, என்று கூறியவாறு அவ்விடத்தில் இருந்து அகன்ற போது அவன் பார்வைக்கு உன் மகள் எதிர்ப்பார்வை செய்தாள். சூரியன் மறையும் மாலைப்பொழுதில் தலைவி தோழியே இவன் ஒரு ஆண்மகன் தானா? என்று என்னிடம் கேட்டாள். இச்செய்தியை ஆராய வல்லவர்க்கு இதில் ஒரு கொள்கை உண்டு என்ற கருத்துப் புலப்படும். இதைத் தவிர வேறொன்றும் எனக்குத் தெரியாது என்று தோழி கூறி அறத்தொடு நிற்பதை அறிய முடிகின்றது.

இதன் மூலம் தோழி தலைவனின் நற்பண்பை உணர்த்தி தலைவியது களவினையையும் குறிப்பால் உணர்த்துவதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தோழி வெறிவிலக்கி அறத்தொடு நின்றது

தலைவியிடம் ஏற்படும் மாற்றங்களை கண்ட தாயர் இது தெய்வக் குற்றத்தால் நிகழ்ந்தது எனக் கருதி எடுக்க முனைவர். இதுவே தக்க தருணம் என்று கருதி தோழியும் தலைவியின் களவொழுக்கம் அவர்களுக்கு புலப்படுமாறு அறிவு நுட்பமுடன் கூற்று நிகழ்த்துவாள். இதனை,

“அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!

மனவுக் கோப்பு அன்ன நல்நெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே! பாடுக பாட்டே!

இன்னும் பாடுக பாட்டே! அவர்

நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே!”⁷⁵

என்கும் குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகின்றது. அ.தாவது நீண்ட கூந்தலை உடைய அகவன் மகளே நீ தலைவன் ஊரைப் பற்றிய பாட்டைப் பாடுக. தலைவரது நல்ல நெடுங்குன்றத்தைக் குறித்த பாட்டை மீண்டும் பாடுக என்று குறிப்பிடுகின்றாள்.

இதன் மூலம் தாயர் அக்குன்றம் யாருடையது? இவள் ஏன் மீண்டும் பாடும்படி கேட்கின்றாள் என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு விடை காண முற்படுவர். இவ்வழி உண்மையறிவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்று உணர்ந்து கூறிய தோழியின் மதிநுட்பம் வயக்கத்தக்கதாக உள்ளது.

“ஆண்டகை விறல்வேள் அல்லன்இவள்

புண்தாங்கு இளமுலை அணங்கி யோனே”⁷⁶

என்றுரைக்கின்றாள். தோழி அ.தாவது தலைவியின் பூண் அணிந்த இளமுலைகளை முயங்கி வருத்தமுறச் செய்வதன் நீலமணியை ஒத்த காட்டில் இளமையான காட்டிற்கு உரிமையுடையவனாகிய எங்கள் தலைவன் என்பதே உண்மை. ஆண் தன்மை மிகுந்த வெற்றிவேலை உடைய முருகன் அல்லன் என்று கூறுகின்றாள்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தோழி வெறி எடுக்கும் போதெல்லாம் அதனை விலக்கி அறத்தொடு நின்றமை புலனாகின்றது.

காப்பு மிகுதிக்கண் தோழி அறத்தொடு நின்றது

காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாளாகியவழித் தோழி அறத்தொடு நின்று ‘யானே பரிசரிப்பில்’ என்று கருதியதனைத் தலைமகளும் நயப்பாளாகக் கூறியதை,

“ஒல்வை ஆயினும், கொல்வை ஆயினும்,

நீ அளந்து அறிவைநின் புரைமை; வாய்ப்போல்

பொய்ம்மொழி கூறல் அஃது எவனோ?

நெஞ்சம் நன்றே, நின்வயி னானே”⁷⁷

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அஃதாவது தலைவியே! நீ நான் செல்வதற்கு உடன்படுவை ஆயினும் உடன்படாது செல்வை ஆயினும் நீ உன் மேன்மையை அறிவாய். அது கருதியே உண்மையைச் சொன்னேன். உண்மைப் போலப் பொய் மொழிகளைக் கூறுவதால் என்ன பயன்? தலைவனின் நெஞ்சம் உன்னிடம் நல்லதையே எண்ணுகிறது. இவ்வாறாக தோழி உரைப்பதை அறிய முடிகின்றது.

நொதுமலர் வரைவில் அறத்தொடு நின்றது

தலைவன் வரைவு நீட்டித்தலால் அயவோர் மணந்துக் கொள்வதற்குக் தூதுவிட்டனர். இதனைக் கண்ட தோழி இதுவே தகுந்த நேரம் எனக் கருதி அறத்தொடு நிற்பாள். நொதுமலர் வரைவின் கண் தோழி தலைவியிடம்,

“கிளையொடு மகிழும் குன்ற நாடன்

அடைதரும் தோறும், அருமை தனக்கு உரைப்ப

நப்புணர்வு இல்ல நயன் இலோர் நட்பு

அன்ன ஆகுக என்னான்;

ஒல்காது ஒழி; மிகப் பல்கின தூதே”⁷⁸

எனக் குறிப்பிடுகின்றாள். நம்மோடு இணையாத நம்மால் அன்பற்றவருடைய நட்பு அன்பில்லாமையே போகட்டும் என்று நீ வெறுத்துக் கூறுமாறு அவன் கூறவில்லை. அவன் உன்னிடத்து மிகுதியான அன்புடையவன் ஆதலின் உன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வருவாள். அதனால் நம் தாயர் செய்திகளைக் கேட்கும் போது நான் பதில் கூறுவதற்காக நீ என்னிடத்து அறத்தொடு நிற்பாயாக. உன்னை மணம் செய்து கொள்ள

அயலார் விடுகின்ற தூது பலவாயின. பிறரோடு அமையும் திருமணம் நமக்குத் தகுதியற்றது என்று தோழி கூறுவதைக் காண முடிகின்றது.

இதன் மூலம் தோழி தாயரிடம் அறத்தொடு நிற்க தலைவியிடம் அறத்தொடு நிற்பாயாக என்று கூறுவதையும் உய்த்துணர முடிகின்றது. இதனால் தலைவியின் உடன்பாடு இன்றி தோழியால் அறத்தொடு நிற்க இயலாது என்பதும் புலனாகின்றது.

தமர் வரைவு எதிர்கொள்ளா நிலையில் தோழி அறத்தொடு நின்றது

தலைவன் வரைவு வேண்டி வந்துள்ள நிலையில் தலைவியின் தமர் மறுக்கின்றனர். அச்சமயம் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்று தலைவியின் களவினை புலப்படுத்துவாள்.

மணம் ஏற்படக் காரணமான மலைநாடன் அறப்பண்புகள் நிறைந்த சான்றோனாக இருக்க நாம் ஏன் விலக்க வேண்டும்? என்று தோழி வினவி அறத்தொடு நிற்பதை,

“கூட்டு விரை கமழும் நாடன்

அறவற்கு எவனோ, நாம் அகல்வு? அன்னாய்!”⁷⁹

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

தோழி தன் தாயார்க்கு அறத்தொடு நிற்க. அவள் நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்க. அவள் தன்னையர் முதலியோர்க்கு அறத்தொடு நிற்க அவரும் ஒருவாற்றான் மணத்திற்கு உடன்பட்டமையை கலித்தொகைப் பாடல் சுட்டுகின்றது. இதனை,

“காமர் கடும்புனல் கலந்து எம்மோடு ஆடுவாள்

தாமரைக் கண் புதைத்து அஞ்சித்தளர்ந்து அதனோடு ஒழுகலான்

நீள்நாக நறுத்தண்தார் தயங்கப் பாய்ந்து அருளினால்

சிறுகுடி யீரே! சிறுகுடி யீரே!

வள்ளிகீழ் வீழா வரைமிசைத் தேன்தொடா;

கொல்லை குரல்வாங்கி ஈனா மலைவாழ்நர்

அல்ல புரிந்து ஒழுக லான்.

அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு, திறப்பட

என்னையர்க்கு உயர்த்து உரைத்தாள், யாய்.

அவரும் தெரிகணை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேந்து,

ஒருபக லெல்லாம் உருத்தெழுந்து, ஆறி,

‘இருவர்கண் குற்றமும் இல்லையால்’ என்று,

தெருமந்து சாய்த்தார் தலை”⁸⁰

அ.:தாவது தலைவன் தலைவி சந்திப்பு விதிவசத்தான் நிகழ்த்த ஒன்றாகும் என்பதை தோழி எடுத்துரைக்கின்றாள். நாங்கள் அனைவரும் நீராடியபொழுது சட்டென்று தலைவி நீரால் அடித்து செல்லப்பட்டாள். அப்போது அங்கு வந்த ஒருவன் அவளைக் காப்பாற்றிக் கரை சேர்த்தனன். அதனால் அவள் தான் விரும்பினால் மழை பெய்விக்கும் ஆற்றலை உடைய கற்பின் பெருமையை உடையவளானாள் என்று தோழிக் கூறுவதைக் காண முடிகின்றது.

மேலும் அவள் சிறு குடியீரே! அவள் உயிரைக் காத்த அவனுக்கு அவளைக் கொடுக்காமல் பிறர்க்கு கொடுக்க எண்ணுகின்றனர். இம்மலையில் வாழ்வோர் இவ்வாறு அறம் அல்லாதவற்றை விரும்பிச் செய்வதால் இனி நம் நிலத்தில் வள்ளிக் கிழங்கு உண்டாகாது. மலைச்சாரலில் தேனீக்கள் தேனி கூட்டைக் கட்டாது. புனத்தில் தினைப் பயிர்கள் கதிர்விடா என்றுரைக்கின்றாள்

காந்தள் மலர்கள் மணம் வீசும் மலையில் மூங்கில் போன்ற தோள்களை உடைய குறவர் மகளிர் நாள்தோறும் தம் கணவரைத் தொழுது எழுவதால் அந்த

ஆடவர்கள் அம்புக்கு வைத்தக் குறி தப்புவதில்லை. ஆனால் மகளிரின் கற்புக்குத் தடைவந்தால் நிலத்தில் விளைவு பொய்க்கும் ஆடவர் வேட்டைக்குச் சென்றால் குறி தவறும் என்று செவிலித்தாய்க்கு நான் அறத்தொடு நின்றேன் என தோழி கூறுகின்றாள்.

அதன்பின்னர் அவள் என் கருத்தை உணர்ந்து கொண்டு நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்றாள். நற்றாய் உன் சகோதரர்களுக்குப் புரியும் வகையில் அவர்கள் கோபப்படாத நிலையில் செய்தியைக் கூறினாள். இருப்பினும் அவர்கள் கோபப்பட்டு ஒரு நாள் முழுவதும் எண்ணி சூழ நினைந்து கோபமும் கொதிப்பும் ஆறி இருவர் மீதும் குற்றமில்லை என்று அடங்கி இருந்தனர் என நிகழ்ந்தனவற்றை தோழி தலைவியிடம் விளக்கியுரைப்பதை அறிய முடிகின்றது.

மேலும் அவள் மலைநாடனும் நீயும் அடையும் திருமணச் சடங்கை அறிந்த பலரும் திருமணம் குறிக்க அறிந்த அறிவனை முதலில் நம் மனைக்கு அனுப்பி வாழ்வின் தகுதிமிக்க பொதுக் குறிக்கோளையும் அதை அடையும் வகையில் வாழும் முறையையும் அறிந்த இல்லறச் சான்றோர் துணைவர மூங்கில் போன்ற உனது தோளில் படரும் பசலை நிறமும், ஊராரின் பழிச்சொல்லும் இணைவது போலக் கனவு காண்பதும் நீங்குமாறு திருமணம் செய்து கொள்ள வருகின்றான். இப்போது மையுண்ட கண்கள் பொலிவு பெறுவதாக என்று குறிப்பிடுகின்றாள்.

இதன் மூலம் தோழி அறத்தொடு நின்றதன் பயனாக விளைந்த மணச்செய்தியை தன் தோழியுடன் இன்பமுடன் பகிர்ந்து கொள்வதை உணர முடிகின்றது.

தோழி தலைவனிடம் களவு, கற்பு என்னும் இருவகை கைகோளிலும் உரிமையோடு கூற்று நிகழ்த்தும் திறம் பெற்றவள் ஆவாள். களவுக்காலத்தில் திருமணத்தை வலியுறுத்தி முடித்தல் தோழியின் பெரும் பொறுப்பாக இருக்கின்றது. அதே போன்று கற்புக் காலத்தில் பிரிவிடை வருந்தும் தலைவியைத் தேற்றுவதும் அவளது கடமையாகின்றது. எனவே தான் கற்பில் காணப்படும் தோழி கூற்றில் பெரும்பாலும் அறங்கள் பேசப்படுகின்றன.

தலைவன் தலைவியைப் பிரிய கருதும் பொழுது தோழி தலைவனிடம் அவளை பிரிந்து துன்புறுத்தி அப்பொருளை பெறுவது தேவையற்றது. அறமற்றது என்றும் அதே

சமயம் தலைவனின் பிரிவின் போது தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி இப்பிரிவானது உலகியல் அறம் என்று கூறி தேற்றுவதையும் காண முடிகின்றது. இவ்விதமாக கூற்று நிகழ்த்தும் உள நுணுக்கம் வாய்க்கப் பெற்றவளாக இருப்பதே தோழியின் சிறப்பம்சம் ஆகும்.

உடன்போக்கில் தோழியின் பங்களிப்பு

தலைவன் தலைவியரின் களவொழுக்க வாழ்விற்கு தோழி உற்ற துணையாவாள். அவர்களைக் கற்பு நெறிக்கு உட்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே அவள் சிந்தித்து செயலாற்றுவாள் களவின் இறுதியாக ஒன்று அறத்தொடு நிற்பல் நிகழும். இல்லையெனில் உடன்போக்கு நிகழும். இவ்விரு நிகழ்வுகளுமே தோழியின்றி நிகழாது என்பது திண்ணம்.

அரச்சம் நொதுமலர் வரைவு, தாய் மீது கொண்ட அச்சம் காரணமாகவும், இனி அறத்தொடு நிற்க இயலாது என்ற சூழல் உருவாகும் பொழுது தோழி வேறுவழியின்றி உடன்போக்கு ஒன்று தான் கற்பு நெறிக்கு ஏற்றது என்று உணர்ந்து செயலாற்றுவாள். அச்சமயம் அவள் தலைவன் தலைவி இருவரிடம் கூற்று நிகழ்த்துவதைக் காண முடிகின்றது.

தலைவனை உடன்போக்குக்கு தூண்டுதல்

தலைமகள் உடன்போக்கு நேர்ந்தமை உணர்ந்த தலைமகள் சுரத்து வெம்மையும் தலைமகள் மென்மையும் குறித்து எண்ணுவதை உணர்ந்த தோழி,

“நல்நெடுங் கதுப்பொடு பெருந்தோள் நீவி

நின்இவண் ஒழிதல் அஞ்சிய என்னும்

செலவுதலைக் கொண்ட பெருவிதுப்பு உறுவி-

போகுநர் புலம்பும் ஆறே ஏகுதற்கு

அரிய ஆகும்என் னாமை, கரிமரம்

கண்அகை இளங்குழை கால்முதல் கவினி,

விசம்புடன் இரண்டு வெம்மை நீங்க,

பசுங்கண் வானம் பாய்தளி பொழிந்தெனப்

இனிய ஆகுக தணிந்தே -

இன்னா நீப்பின் நின்னொ செலற்கே”⁸¹

என்று கூறுகின்றாள். அ.தாவது தலைவனே! நீ தலைவியை அன்புடன் வருடி மகிழ்வித்து அளவளாவிச் செல்லலாம். நீ பிரிவதால் நாங்கள் இங்கிருந்து துன்புறுவதை எண்ணி அஞ்சுகிறேன். தலைவி ஒரு படி மேற்சென்று உன்னோடு புறப்பட்டு வருவதற்கு மிகுதியான ஆர்வம் காட்டுகின்றாள். அதனால் நீ தனியாகச் செல்லாது. அவளையும் கூட்டிச் செல்க என்று குறிப்பிடுகின்றாள்.

அதோடு மட்டுமல்லாமல் தலைவனும் தலைவியும் செல்லும் வழியானது செல்வதற்கு அரிய வழி என்று கூற இயலாதவாறு சூழ்நிலை அமைய வேண்டும். வானவெளி இருள கருமேகங்கள் சூழ்ந்து பெருமழைப் பொழிந்து வெம்மை நீங்க வேண்டும். கரிந்த மரங்கள் மீண்டும் தளிர்க்க வேண்டும். புற்கள் நடப்பதற்கு ஏற்ற நிலையில் குருத்து விட்டு வளர வேண்டும். செந்நிறமான பஞ்சினைப் போன்ற மென்மையான தம்பலப் பூச்சிகள் குளிர்ந்த தரையில் கோலமிட்டது போல ஊர வேண்டும். அந்தக் காட்டில் நீ தலைவியியுடன் பயணம் செய்தால் இனிமையாக இருக்கும் என்றும் கூறுவதை காண முடிகின்றது.

இவ்விதமாக தலைவனை உடன்போக்கு செல்ல தூண்டும் விதமாக தோழி கூற்று நிகழ்த்துவதை காண முடிகின்றது. இதன் மூலம் தலைவியின் துயரை களைய முயற்சிக்கும் அவளது எண்ணம் புலனாகின்றது.

தோழி தலைவியை உடன்போக்குக்கு உடன்படுத்துதல்

தோழி தலைவியை சுற்றி நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இன்னச் சூழல்களைச் சுட்டிக்காட்டி அவளை உடன்போக்கு செல்ல வற்புறுத்துவதை காண முடிகின்றது,

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி,

மூக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி,

மறுகில் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்

செலவு அயர்ந் திசினால், யானே;

அலர் சுமந்து ஒழிகஇவ் அழுங்கல் ஊரே!”⁸²

நம் நாட்டில் பெண்டிர் சிலராகவும், பலராகவும் தெருக்களில் கூடி நின்று கடைக்கண்ணால் குறித்துக் காட்டியும் சுட்டுவிரலை மூக்கின் வைத்தும் பழிச்சொல் கூறியும் இருந்தனர். அப்பழிச் சொற்களை நம் தாய் கேட்டனள். அவற்றை மெய்யெனக் கருதிச் சினம் மிகுந்து சிறிய கோலினை சுழலும் படி வீசி அடித்தாள். இவற்றால் நான் மிகவும் துன்புற்றேன். அதனால் நம் துன்பம் நீங்குமாறு நள்ளிரவில் தலைவன் வருவான். அவனோடு நீ செல்ல நான் விரும்பினேன். எனவே உடன்போக்கு மேற்கொள்வாயாக. அவ்வாறு நீ சென்ற பின்பு இவ்வூர் என்ன செய்து விட முடியும். வேண்டுமென்றால் அலரைக் கூறிக்கொண்டு இருக்கட்டும் இவ்வாறாக தோழி தலைவியிடம் உடன்போக்கு குறித்து பேசுவதை அறிய முடிகின்றது.

வீட்டுத் திண்ணையில் நீ வளர்த்த பூச்செடி காய்ந்து போனாலும், பசலைக்கொடி வாடினாலும், நொச்சி மரத்தின் பூக்கள் வாடி நிலத்தில் வீழ்ந்தாலும், நீ வருந்தாதே. புலி போன்ற உன்னுடைய தமையன்மாரெண்ணிப் பார். நான் கூறுவதை மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு கேள். தலைவனுடன் நீ செல்வதற்கு உன் மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொள். என்னை ஒருமுறை தழுவு எனத் தோழி தலைவியிடம் அன்பொழுக கூறுவதை,

“வேலும் விளங்கின; வினைஞரும் இயன்றனர்;

தாரும் தையின; தழையும் தொடுத்தன;

நிலம்நீர் அற்ற வெம்மை நீங்கப்

போதுவந் தன்ற, தூதே; நீயும்

கலங்கா மனத்தை ஆகி, என்சொல்

நயந்தனை கொண்மோ - நெஞ்சுஅமர் தகுவி! -

தெற்றி உலறினும், வயலை வாடினும்,

நொச்சி மென்சினை வணர்குரல் சாயினும்

அன்னை அல்லல் தாங்கி, நின்ஐயர்

புலிமருள் செம்மல் நோக்கி,

வலியாய் இன்னும்; தொய்கம், நின் முலையே!”⁸³

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இதன் மூலம் உடன்போக்கு நிகழும் அச்சூழலில் தோழியர் இருவர் மனமும் அன்பால் நெகிழ்வதையும், தன் உள்ளத்தைக் கல்லாகிக் கொண்டு மேற்கொள்ளும் கற்பொழுக்க நெறியும் படம் பிடித்து காட்டுவது போல் கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவியும், தோழியும் சற்று ஏறக்குறைய ஒரே வயதினராக இருந்தபோதிலும், தோழி அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செவ்வண்ணே செய்து, தலைவியின் மனத்தை உணர்ந்தவளாய் அவள் உள்ளெழும் வினாக்களுக்கு விடைகூறுவது போல் எதைப் பற்றியும் கவலைகொள்ளாதே, உன் தமையன்மாரை நினைத்துப்பார் என்று கூறும் அறிவுநுட்பம், அவளை உடன்போக்குக்கு தூண்டுவதைக் காட்டுகின்றது. இவ்விதமாக தோழியின் செயல்பாடுகளை உய்த்துணர முடிகின்றது.

உடன்போக்கில் தலைவியின் நிலையை தலைவனுக்கு எடுத்துரைத்து உடன்போக்கைத் தவிர்ப்பதையும் சங்க பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

“அரிஅமை சிலம்பு கழீஇப் பல்மாண்

வரிபுனை பந்தொடு வைஇய செல்வோள்,

இவைகாண் தோறும் நோவர் மாதோ;

அளியரோ அளியர்என் ஆயத் தோர்என

நும்மொடு வரவுதான் அயரவும்,

தன்வரைத்து அன்றியும் கலுழ்ந்தன கண்ணே”⁸⁴

என்னும் வகையில் பாடல் அடிகள் அமைந்துள்ளன. அ.தாவது, வைகறைப் பொழுதில் தன் காலில் அணிந்துள்ள மணிகள் நிரம்பிய சிலம்பை கழற்றினாள். அச்சிலம்பை தான் விளையாடும் பந்தோடு ஒருசேர வைக்கச் சென்றாள். அப்போது அவள் தோழிமார் இவற்றைக் கண்டால் வருந்துவார்கள்! என்று நினைத்தாள். அதனால் உம்மோடு உடன் வருதலை அவள் மேற்கொண்ட நிலையில் அவள் கண்கள் தம் அளவுக்கும் அடங்காமல் கலங்கின. அதனால் உமக்கு எது சரியோ அதைச் செய்யும் என்று தோழி கூறுகின்றாள். இதனால் தலைவி மீது அன்புக் கொண்ட தலைவன் அவள் படும் வேதனைக் கண்டு அவனாகவே உடன்போக்கினை தற்சமயம் தவிர்த்தல் என்ற நிலையில் தோழி நுட்பமாக செயல்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

இதனைப் போன்று மற்றுமோர் பாடலில் தோழி உடன்போக்கு நேர்விக்கும் பொழுது தலைவனிடம் கூற்று நிகழ்த்துகின்றாள். அச்சமயம் அவள் தலைவிக்கு தாய் போன்று பேசுவதை உணரமுடிகின்றது. இதனை,

“அண்ணாந்து ஏந்திய வனமுலை தளரினும்,

பொன்றேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த

நல்நெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்,

நீத்தல் ஓம்புமதி பூக்கேழ் ஊர்”⁸⁵

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அ.தாவது இவளுடைய வளர்ந்து அண்ணாந்து ஏந்திய அழகிய மார்புகள் தளர்ந்தாலும் பொன்போன்ற மேனியில் கருமுணி போன்ற நெடுங்கூந்தலில் நரைத்தலும் இவள் நம் தழுவலுக்கு பயன்படமாட்டாள், முதிர்ந்தாள்

என்று கருதிக் கைவிடாது பாதுகாப்பாயாக என தோழி தலைவனுக்கு அறிவுரை பகர்வதை காணமுடிகின்றது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து உடன்போக்கில் தோழியின் பங்கு இன்றியமையாதது என்பது புலனாகின்றது. தொல்காப்பியர் உடன்போக்கைத் திருமணம் என்றே கொள்வர். உடன்போக்காகிய இத்திருமணத்தற்குத் தோழியே சாட்சியாக அமைவதை உய்த்துணர முடிகின்றது.

தலைவன் செலவுக்குறிப்பறிந்து வருந்திய தலைவிக்கு சொல்லியது

தலைவன் கற்பு வாழ்வில் தலைவி வினைக் காரணமாகப் பிரிகின்றான். அவனது பிரிவினைத் தோழியே முதலில் உணர்கின்றாள். தலைவன், வினைவயிற் செல்லும் செலவுக்குறிப்பு அறிந்து தலைவி வருந்துகின்றாள். இதனைக் கண்ட தோழி அவளை ஆற்றுவிக்கின்றாள்.

“செல்வார் அல்லர்நம் காதலர்; செலினும்,

நோன்மார் அல்லர் நோயே; மற்றுஅவர்

கொன்னும் நம்புங் குரையர் தாமே;

சிறந்த அன்பினர்; சாயலும் உரியர்;”⁸⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.:தாவது தலைவியே! முத்துப்போன்ற கண்ணீர்த்துளி மார்பின் மீது நனைக்கவும் அழுதல் நீங்காது விம்மி விம்மிக் கண்ணும் அழுகின்றது. இங்ஙனம் நீ மனம் அழிந்து வருந்தி அழுது வாடுவது ஏன்? நம் காதலர் நம்மைப் பிரிபவர் அல்லர். காதல் நோய் பொறுப்பவரும் அல்லர். நம்மிடம் மிகுந்த விருப்பமும், சிறந்த அன்பும், மென்மையும் கொண்டவர் என்று தோழி கூறுகின்றாள். இவ்விதமாக செலவுக்குறிப்பறிந்து வருந்தும் தலைவிக்கு ஆறுதல் மொழிகளை தோழிப் பகர்வதை காணமுடிகின்றது.

இதனைப்போன்று தலைவன் செலவுக்குறிப்பினால் வருந்தி நிற்கும் தலைவியை தோற்றும் விதமாக தோழி கூறுவதை,

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே; வாள்நுதல்

மனைஉறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்’ என

நமக்குஉரைத் தோரும் தாமே,

அழாஅல் தோழி! அழுங்குவர் செலவே”⁸⁷

என்னும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. அ.தாவது பொருள் தேடுதல், அரசர்க்கு உதவுதல் போன்ற வினைகளைச் செய்தல் ஆடவர்களுக்கு உரிய செயல். வீட்டில் இருக்கும் ஒளியுடைய நெற்றியுடைய பெண்டிர்க்கு ஆடவர் உயிர் என்று நமக்கு உரைத்தவர் தலைவர். அதனால் அவர் பொருள் வேண்டிப் பிரிந்து செல்வதைத் தவிர்ப்பார், அழாதே என்று தலைவிக்கு நன்கு புலப்படுமாறு உரைத்து அவளை தேற்றுவதை காணமுடிகின்றது.

தோழி தலைமகனை செலவழுங்குவித்தல்

கற்புக் காலத்தில் தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து செல்வது வழக்கம். அவன் அவ்வாறு பிரிவதனால் தலைவிக்கு ஏற்படும் இன்னல்களை எடுத்துக்கூறி அவனைச் செலவழுங்குவித்தல் தோழியின் இன்றியமையாத செயலாகும். தலைவன் பிரிவுணர்த்திய உடன் தோழி, தலைவியின் ஆற்றாமை உணர்வு, அவன் செல்லும் வழியின் இடர்பாடுகளால் ஏற்பட போகும் துயரம் போன்ற காரணங்களைக் கூறி தலைவனை செலவழுங்குவிப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

பிரிவுணர்த்திய தலைவனிடம் தோழி, உன் பிரிவு உணர்த்தி தலைவி வேறுபட்டதை குறிப்பிடுகின்றாள்.

கரிய கூந்தலையும், பெரிய தோள்களையும் உடைய இவளைப் பிரிவோம் என்று கூறுகின்றீர். உன் சொல்லைக் கேட்டு இவளது உடல் வாடக் கைவளைகள் கழன்று விழுகின்றன. இப்போதே இப்படியானால் நீர் திரும்பி வருமளவும் இவள் எப்படியிருப்பாள். அதற்காக நான் வருந்துகின்றேன் என்று கூறி தலைவனை தோழி செலவழுங்குவிப்பதை அறிய முடிகின்றது. இதனை,

“நோகோ யானே; நெகிழ்ந்தன வளையே

முடமுதிர் பலவின் அத்தம், நும்மொடு

கெடுதுணை ஆகிய தவறோ? வைஎயிற்று,

பொன்பொதிந் தன்ன சுணங்கின்,

இருஞ்சூழ் ஓதிப் பெருந்தோ ளாட்கே”⁸⁸

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

தலைவன் பிரிவுணர்த்திய பொழுது அதற்கு உடன்படாத தோழி, தலைவனின் இயல்பை சுட்டிக்காட்டுகின்றாள். இதனை,

“உண்கடன் வழிமொழிந்து இரங்குங்கால்முகனும், தாம்

கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும், வேறுஆகுதல்

பண்டும்இவ் வுலகத்து இயற்கை; அஃது இன்றும்

புதுவது அன்றே - புலனுடை மாந்திர்!-

தாய்உயிர் பெய்த பாவை போல,

நலன்உடையார் மொழிக்கண் தாவர்; தாம் தம்நலம்”⁸⁹

என்னும் பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அஃதாவது ஐயனே! ஒருவர் கடன் பெறும்போது மிகப் பணிவாக உள்ள அவரது முகம் அதைத் திரும்பக் கொடுக்கும் போது அவரது முகம் வேறுபடுவது புதியதில்லை. அது இவ்வுலகில் எப்போதும் உள்ள இயல்புதான். அதுபோல நீர் தலைவியின் நலத்தை இரந்து பெற்று வண்டு மகரந்தத்தைத் தேடி உண்ணுவதுபோலச் சுவைத்து மகிழ்ந்து இப்போது பொருளின் மேல் ஆசைக்கொண்டு பிரிய நினைக்கின்றீர். எம் நலனைத் திரும்பத் தாரும் என்று கேட்டால் கொடுக்காமல்

கேட்டினைத் தருகின்றீர். சிற்பி சிலை செய்த போது அதில் அமைத்த உணர்வு இறுதிவரை புலப்படும். அதுபோல, நற்பண்புடையோர் தம் வாக்கின் உண்மையை இறுதிவரைக் காப்பாற்றுவர். ஆனால் நீயோ உறுதிமொழியை மறந்து பொருள் மேல் விருப்பம் கொண்டு பிரிய எண்ணுகின்றாய் என்று இடித்துரைப்பதை அறிய முடிகின்றது.

தோழி தலைவனிடம் காட்டின் அருமை கூறி செலவழுங்குவித்தது

தோழி தலைவன் செல்லுதலை அறிந்து அவனிடம் கூறுகின்றாள். அச்சமயம் அவன் செல்லும் பாலையிலவழி காட்டின் கொடுமை கூறி அவனது செலவைத் தவிர்க்க முயற்சி செய்கின்றாள். ஏனெனில் தலைவன் இன்றி தலைவியின் வாழ்வு சிறக்காது. எனவே கொடுமையான வழியிடை செல்ல வேண்டாம் என்று கூறி செலவழுங்குவிப்பதை நன்கு அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

“அன்றை அனைய ஆகி இன்றும்எம்

கண்ணுன் போலச் சுழலும் மாதோ

அமரிடை உறுதர, நீக்கிரீர்

எமரிடை உறுதர ஒளித்த காடே,”⁹⁰

என்னும் பாடலில் தோழி மலர்கள் மலர்ந்து மணம் வீசும் காட்டு வழியில் கற்புடைய வீரவளை அணிந்த மறவர் பிறரைத் துன்புறுத்தும் கொடுந்தொழிலைச் செய்வர். அவரோடு ஏற்பட்ட போரில் நீர் அஞ்சாது போர் செய்து வென்றீர். அதன் பின் எம் உறவினர் உம்மைத் தேடிக் காட்டிற்கு வந்தனர். நீர் அவரை அறியாது ஒளிந்து கொண்டீர். அந்த நிகழ்ச்சி எங்கள் கண்களில் எப்போதும் நின்று கொண்டிருக்கின்றது. அத்தகைய காட்டிடத்து மறுபடியும் செல்ல வேண்டும் என்று நீர் நினைப்பது பொருந்துமா? என்றுரைக்கின்றாள்.

தோழியின் உலகியல் அறிவு

கற்பொழுக்கத்தில் பிரிதல் என்பது தலைவியின் உள்ளத்திற்கு துன்பம் தரும் ஒரு கொடுஞ்செயலாகும். எனினும் பொருள்வயின் பிரிதல் ஆண்மகனுக்குரிய கடமையாகும். இத்தகு சூழலில் தோழியின் செயலாற்றும் திறம் அறிவுநுட்பம் வாய்ந்ததாகும்.

“குடும்பமாவது இளமையும் வளமையும் (செல்வம்) மோதிக் கொள்ளும் போர்க்களம் என்று சங்கச் சான்றோர் கண்டனர். இப்பொருளகத்தைத் திறம்படப் புனைந்தவர் பாலைக்கலி பாடிய பெருங்கடுங்கோ. இளமை ஒரு பருவ காலம். அது கழிந்தால் திரும்ப வராது. துய்த்துக் கழிக்க வேண்டிய நிலையாப்பொருள். செல்வத்துக்குக் காலம் இல்லை. அது கடக்கால் போல மாறி வரக்கூடியது. வேண்டும் போது நுகரத்தகும் வரவுப்பொருள்”⁹¹ என்ற வ.சுப.மாணிக்கம் கருத்து இங்கு நினைவுக்கூரத்தக்கது. மேலும் அவர், சங்கப்பாடல்கள் காலத்தால் அழியாமைக்கும் இற்றைக்கும் பொருந்தி வருவதற்கும் அதிலமைந்துள்ள உளவியல் பண்புகளும் உலகியல் உண்மைகளுமே காரணமாகின்றன.

“அறிவுடைக் குடும்பத்தில் காதலும் கடமையும் மோதிக் கொள்ளா, ஒத்துச் செல்லும் என்று செலவமுங்கற் பாடல்களில் கற்கின்றோம்”⁹² என்று கூறுவதையும் உற்று நோக்க வேண்டும்.

பொருள் காரணமாக தலைவன் பிரிந்து செல்ல எண்ணுகின்றான். அச்சமயம் தோழி,

“வைகல் தோறும் இன்பமும் இளமையும்

எய்கணை நிழலின் கழியும்இவ் உலகத்து;

காணீர் என்றலோ அரிதே; அதுநனி

பேணீர் ஆகுவீர் ஐய! என் தோழி”⁹³

எனக் குறிப்பிடுகின்றாள். அ.தாவது பாலைநிலப் பெருவழியில் நன்மை வாய்த்ததற்கு இல்லாத நிலையற்ற பொருளை ஈட்ட வேண்டும் என்ற உள்ளத்தோடு நான் பிரிகிறேன் என்று நீங்கள் கூறுகின்றீர். ஆனால் இவ்வலகத்தில் நாள்தோறும் வில்லில் இருந்து புறப்பட்ட அம்பின் நிழல் எப்படி மறையுமோ அப்படி இன்பமும் இளமையும் மறையும். விரைந்து கழியும். அதைப்பற்றி நாங்கள் கூறுவது இயலாது. அது அனைவருக்கும் தெரிந்த செய்தி அதனால் எங்கள் இளமையும் இன்பமும் கழிந்துபோகும் அளவும்

இவளைப் பிரியாது இருத்தல் நல்லது இவ்வாறாக உலகியல் அறம் குறித்து தோழியுரைப்பதை அறிய முடிகின்றது.

மேலும் தோழியானவள் தலைவனை பொருளீட்டும் வழிகளை நாடிப் பொருளீட்டுவார். இவ்வுலகு தோன்றிய காலம் முதலாகத் தம்மை அடைந்தாரைக் காக்கின்ற மரபினை மறந்தனரோ என்று கூறி செலவழுங்குவிக்கின்றாள்.

“உலகம் படைத்த காலைத் தலைவ!

மறந்தனர் கொல்லோ சிறந்திசி னோரே;”⁹⁴

தோழி தலைவனிடம் உண்மையான பொருள் குறித்தும் விளக்கம் அளிக்கின்றாள்.

“நச்சல் கூடாது, பெரும! இச்செலவு

ஒழிதல் வேண்டுவல், சூழின், பழிஇன்று;

மன்னவன் புறந்தர வருவிருந்து ஓம்பித்

தன்நகர் விழையக் கூடின்,

இன்னுறல் வியன்மாற்ப! அதுமனும் பொருளே”⁹⁵

என்னும் அடிகள் இச்செய்தியை உணர்த்துகின்றன.

அ. தாவது நிலையற்றது பொருள் அதனால் பெரும் பொருளை விரும்பிப் பிரியும் எண்ணத்தை விடுக நாட்டை மன்னன் நல்வழியில் காக்கின்றான். உம்மை நாடி வரும் விருந்தினரை அந்த வாழ்வு தான் பொருள். நீர் நினைக்கின்ற புறப்பொருள் பொருளாகுமா? என்று தோழி மதிநுட்பத்துடன் எடுத்துரைப்பதை அறிய முடிகின்றது.

பொருளின் நிலையாமையையும் வாழ்வின் இன்றியமையாமையும் தோழி தலைவனிடம் விளக்குகின்றாள்.

“உரனுடை உள்ளத்தை; செய்பொருள் முற்றிய

வளமையான் ஆகும் பொருள்இது என்பாய்!

இளமையும் காமமும் நின்பாணி நில்லா-

இடைமுலைக் கோதை குழைய முயங்கும்

முறைநாள் கழிதல் உறாஅமைக் காண்டை

கடைநாள் இதுவென்று அறிந்தாரும் இல்லை.

போற்றாய் - பெரும! நீ, காமப் புகர்பட

வேற்றுமைக் கொண்டு, பொருள்வயிற் போகுவாய்!

கூற்றமும் மூப்பும் மறந்தாரோடு ஓராஅங்கு

மாற்றுமைக் கொண்ட வழி”⁹⁶

அ. தாவது கடுமையான காட்டின் வழியில் சென்று பொருள் ஈட்ட உன் மனம் நினைக்கின்றது. இல்லற இன்பம் பொருளால் அமையும் என்று நீ கூறுகின்றாய். ஆனால் நீ பொருளீட்டித் திரும்பும் வரை இவளுடைய இளமையும், விருப்பமும் ஆர்வமும் இன்று போல் நீ வரும் வரை இருக்குமா? வாழ்நாள் முடிவை அறிந்தோர் யாரும் இல்லை. இன்ப வாழ்க்கையில் தடை உண்டாக நீ பொருள் ஈட்டுவதற்காகச் செல்கின்றாய். வாழ்நாளில் முதுமையும் சாக்காடும் உண்டு என்பதை மறந்த அறிவற்றவர் போல் அல்லாமல் அதை ஏற்றுக் கொண்டு உள்ள நான் இன்பத்தை நிறைவாக அனுபவிப்பதற்கான வழியை நீ சிந்திப்பாய் என தோழி அறிவுரை பகர்வதைக் காண முடிகின்றது.

தலைவியை ஆற்றுவித்தல்

தலைவன் பொருளீட்டி வர சென்றமையால் வாடி நிற்கும் தலைவியிடம் தோழி இது அறச்செயல் என்றுரைத்ததை,

“அறம்தலைப் பிரியாது ஒழுகலும், சிறந்த

கேளிர் கேடுபல ஊன்றலும், நாளும்

வருந்தா உள்ளமொடு இருந்தார்க்கு இல்’ எனச்

செய்வினை புரிந்த நெஞ்சினர் நறுநுதல்”⁹⁷

என்னும் பாடல் அடிகள் புலனாக்குகின்றன. அ.தாவது இல்வாழ்வை முறைப்படி நடத்துதல் சுற்றத்தாரின் துன்பம் நீக்கும் ஆகிய இரண்டும் முயற்சி இன்றி ஊக்கமின்றி இருந்தவர்க்கு இல்லை. இதனை கருதி நம் தலைவர் பொருள் ஈட்டும் முயற்சியை மேற்கொண்டார் என்று எடுத்துரைக்கின்றார். மேலும் அவள், தலைவர் கடத்தற்கரிய மலைப்பாதையையும் கடந்து சென்றார். அவர் பிரியும் முன்பு உன்னிடம் நீ சிறிது காலம் பிரிவுத் துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னார். அதனால் விரைவில் வந்து விடுவார் என்று தோழி விளக்கியுரைப்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இதே போன்று மற்றும் தோழி ஒருத்தி தலைவர் நெடுந்தொலைவு சென்று வருந்திப் பொருள் ஈட்டுவதெல்லாம் விருந்தினர்களை உபசரித்து இல்லறம் நடத்துவதற்காகவே என்று கூறுவதை,

“நெடுஞ்சேண் சென்று வருந்துவர் மாதோ

எல்லி வந்த நல்இசை விருந்திற்கு”⁹⁸

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

பொருளீட்ட பிரிந்து சென்ற தலைவர் தாம் செல்லும் வழியில் காணும் காட்சிகள் தலைவியை நினைவுப்படுத்தும் வகையில் அமையும். அதனால் அவர் காலம் தாழ்த்தாமல் உன்னை காண விரைவில் வருவது உறுதி என்று தோழி கூறுவதைக் காண முடிகின்றது.

தலைவர் சென்ற காட்டு வழியில் வெண்யானையில் பசியைப் போக்குவதற்காக ஆண் யானை யா மரத்தின் பட்டையை உரித்து அளிக்கும் அன்பை உடையது. அது

போன்று தலைவர் உன் மீது விருப்பம் உடையவர். அவர் உறுதியாக அருள் செய்வார் என்று தோழி கூறுகின்றார். இதனை,

“நசைபெரிது உடையர்; நல்கலும் நல்குவர்;

பிடிபழி களைஇய பெருங்கை வேழம்

மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்

அன்பின தோழி! அவர் சென்ற ஆறே”⁹⁹

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் எடுத்தியம்புகின்றது.

பிரிவிடை அழிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தி கூறியதை,

“நிலம்தொட்டுப் புகாஅர்; வானம் ஏறார்;

விலங்குஇரு முந்நீர் காலின் செல்லார்

நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்

குடிமுறை குடிமுறை தேரின்,

கெடுநரும் உளரோ? நம்காத லோரே”¹⁰⁰

என்னும் பாடல் விளக்குகின்றது. அ.:தாவது நம் காதலர் இருக்குமிடம் தெரியவில்லை. நிலத்தைத் தோண்டி அதனுள் புகுந்திரார். வானத்தில் ஏறி மேலே சென்றிரார். நிலத்தின் குறுக்கே உள்ள கடலில் காலால் நடந்து சென்றிரார். அவரை உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு நாடாக ஒவ்வொரு ஊராக ஒவ்வொரு குடியாக ஆய்ந்து தேடிப் பார்த்தால் அகப்படாமல் தப்பமாட்டார். இவ்வாறு தோழி உரைப்பதன் மூலம் தலைவனை நினைந்து கவலைப்படாதே அவர் எங்கும் போய்விட கூடியவர் அல்லர். நம்மைத் தேடி வந்துவிடுவார் என்பது போல ஆறுதல் கூறுவதை காண முடிகின்றது.

நம் தலைவர் உன் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்டுள்ளார். அவர் தம் செயலில் காலம் தாழ்த்தார். விரைந்து வருவார் என்று கூறுவதோடு,

“தொல்நலம் சிதையச் சாஅய் அல்கலும்,

இன்னும் வாரார், இனிஎவன் செய்கு? எனப்

பெரும்புலம் புறுதல் ஓம்புமதி - சிறுகண்

அணங்குடை வனமுலைத் தாஅயநின்

சுணங்கிடை வரித்தல் தொய்யிலை நினைந்தே”¹⁰¹

என்றும் குறிப்பிடுவதை காண முடிகின்றது.

தோழி விரிச்சிப் பெற்று தலைவியை ஆற்றாவித்தது

தலைவன் தான் குறித்த பருவத்து வாராமையால் தலைவி வருந்துகின்றாள். இதனைக் கண்ட தோழி அவளிடம் நன்னிமித்தம் கண்டு கூறி ஆற்றாவிப்பதும் உண்டு. விரிச்சிக் கேட்டல், நிமித்தம் பார்த்தல் சங்க கால சமூகப் பழக்க வழக்கங்களாக இருந்துள்ளன.

தலைவன் பிரிவால் ஆற்றாமையால் வாடி நிற்கும் தலைவியை தோழி தேற்ற எண்ணுங்கால் அவள் செய்த செய்தியை,

“அமுதம் உண்கநம் அயலில் ஆட்டி!

கிடங்கில் அன்ன இட்டுக்கரைக் கான்யாற்றுக்

உருமிடைக் கடிஇடி கரையும்

பெருமலை நாடனை வருஉம்என் றோளே”¹⁰²

என்னும் பாடல் அடிகள் புலனாக்குகின்றன. அ. தாவது நம் தலைவன் குறித்த பருவத்து வரவில்லை என்றெண்ணி இருக்கும் பொழுது நம் அயல் வீட்டுப் பெண்

ஒருத்தி மற்றொருத்தியுடன் பேசும் போது அவன் இப்பொழுதே வருவான் என்று கூறினாள். அச்சொற்கள் கிடங்கில் என்னும் ஊர் போல இனிமையாக இருந்தது. அச்சொற்கள் நம்மோடு தொடர்பு அற்றவரால் கூறப்பட்டதால் நன்னிமித்தமாக அமையும். அதனால் மலைநாடன் இப்போதே வருவான் என நான் கருதுகின்றேன். அதனால் நன்னிமித்தம் கூறிய அயல்வீட்டுப் பெண் தேவர் உணவாகிய அமுதத்தை உண்பாளாக! என்று தோழி உவந்து கூறி தலைவியை ஆற்றுவிட்டதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பருவம் கண்டு ஆற்றளாகிய தலைவியை ஆற்றுவித்தது

பருவங்கண்டு அழிந்த தலைமகளிடம் தோழி அவளை ஆற்றுவிக்கும் பொருட்டு,

“நல்நுதல் பசப்பவும் பெருந்தோள் நெகிழவும்,

உண்ணா உயக்கமொடு உயர்செலச் சாஅய்,

இன்னம் ஆகவும் இங்குநத் துறந்தோர்

அறவர் அல்லர் அவர் எனப்பல புலந்து,

ஆழல்-வாழி, தோழி!-சாரல்,”¹⁰³

என்னும் பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அ.:தாவது உனது நெற்றியில் பசலை படரவும், பெரிய தோள் மெலியவும் உண்ணாமையால் உடல் மெலிந்திடவும் நீ வருந்துகிறாய். நம்மைப் பிரிந்த தலைவன் சொன்ன பருவம் வந்தும் வரவில்லையே அறம் பிறழ நடந்துவிட்டானே என்று பலவாறாகப் புலம்புகிறாய். அவ்வாறு நினைக்க வேண்டாம் கார்ப்பருவம் வந்துவிட்டது. குளிர்ச்சி பொருந்திய கார்காலத்தில் தலைவர் உறுதியாக வருவார் என்று தோழி கூறுவதை காண முடிகின்றது.

தலைவன் தான் வருவதாகக் கூறி சென்ற பருவம் வந்தும் வராமையால் தலைவி கவலையுறுகின்றாள். அவளை தோற்றுவிக்கும் தோழியானவள் இது ‘பருவம் அன்று’ என்று கூறி அவளது சிந்தனையை மாற்றி ஆறுதல் கொள்ள செய்வதை காண முடிகின்றது.

“கார்அன்று இகுளை! தீர்கநின் படரே!

கழிந்த மாரிக்கு ஒழிந்த பழநீர்

புதுநீர் கொளீஇய உகுத்தரும்

நொதுமல் வானத்து முழங்குகுரல் கேட்டே”¹⁰⁴

என்னும் அடிகள் ‘இது பருவம் அன்று’ என்று தோழி கூறுவதைப் புலனாக்குகின்றது. அ.தாவது முன்னைய கார்காலத்தில் பெய்ய வேண்டிய மழையைக் கொட்டி விட்டுப் புதிய நீரைக் கடலிலிருந்து முகப்பதற்காகப் பொழிகிறது மழை அதைப் பருவ மழை எனக் கருதி அறிவில்லாத மயில்களின் இனம் ஆடின. கார்காலம் எனக் கருதிப் பிடவ மலர்களும் மலர்ந்துள்ளன. அதனால் நீ கொள்ளாதே என்று கூறி தலைவியை ஆற்றுவிக்கின்றாள்.

மற்றுமோர் தோழியானவள் மழையானது காலமல்லாத காலத்தில் பெய்கின்றது என்கின்றாள். இதனை,

“வம்புப் பெய்யுமால் மழையே; வம்புஅன்று

கார்இது பருவம் ஆயின்,

வாரா ரோநம் காத லோரே?”¹⁰⁵

என்னும் பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

தலைவன் வினைமுடித்து வந்தமையை தலைவியிடம் மகிழ்ந்து கூறல்

மனிதமன உணர்வுகளை நேரடியாக உணர்த்தாமல் இயற்கை நிகழ்வுகள் செயல்பாடுகளின் மூலம் வெளிப்படுத்துதல் சங்கப் பாடல்களின் தனித்தன்மையைக் காட்டுவதாகும். தலைவன் குறித்த காலத்தில் திரும்பியதை உணர்ந்து தோழி மகிழ்கின்றாள். அவள் பிரிவினால் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட பசப்பு நீங்கி அவள் தலைவனோடு கூடுதற்கு ஏற்றவாறு உவந்த உள்ளத்துடன் கூற்று நிகழ்த்துவதை காண முடிகின்றது.

வினைமுற்றி தலைவன் மீண்டமைக் கண்ட தோழி மகிழ்ந்து உரைத்ததை,

“துவலையின் நனைந்த புறத்தது அயலது

கூரல் இருக்கை அருளி, நெடிதுநினைந்து,

ஈரநெஞ்சின் தன்வயின் விளிப்ப,

கையற வந்த மையல் மாலை

தார்அணி புரவி தண்பயிர் துமிப்ப

வந்தன்று, பெருவிறல் தேரே;

உய்ந்தன் றாகும்இவள் ஆய்நுதற் கவினே”¹⁰⁶

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அ.தாவது சேவல் மழையில் நனைந்து பக்கத்தே நடுங்கி இருந்தது. அதனைக் கண்ட பெண்குருவி நன்கு நினைத்துப் பார்த்துத் தன் அன்பு நெஞ்சினால் சேவலைத் தன்னிடத்து அழைத்தது. இதனால் ஆண்குருவி பேடையை அணுகியது. இத்தகைய நிகழ்ச்சிக்குரிய மாலைப் பொழுதில் மாலை அணிந்த குதிரை மென்மையான பயிர்களை மிதிக்க வெற்றியை உடைய தலைவரது தேர் வந்தது. இனி இவளுடைய அழகிய நெற்றியில் உண்டான பசலை நீங்கும் என்று தோழி மகிழ்ந்து கூறுகின்றாள்.

தலைவர் தலைவியை காணும் ஆர்வ மிகுதியால் குறித்த பருவத்தில் வந்து சேர்ந்தமையை தோழி கூறுகின்றாள். இதனை,

“நெடும்பெருங் குன்றம் நீந்தி நம்வயின்

வந்தனர்; வாழி தோழி! கையதை

செம்பொன் கழல்தொடி நோக்கி, மாமகன்

கவவுக்கொள் இன்குரல் கேட்டொறும்

அவவுக்கொள் மனத்தேம் ஆகிய நமக்கே”¹⁰⁷

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் குறித்த பருவ வரவுகண்டு கடிதின் மீண்டு வந்தமையை தோழி தலைவிக்கு கூறுகின்றாள். அ.:தாவது நம் தலைவர் தாம் தங்கிய வேற்றுப்புலத்தில் குரவ மரமும் மராமரமும் பூத்திருப்பதால் பாலைநில வழி முழுவதும் அழகு பூண்ட நிலையைக் கண்டு மேலும் பொருளீட்டற்குரிய செலவினைத் தவிர்த்தனர். மேலும் உனக்கு அன்பு செய்தலை விரும்பி உன் அழகொழுகும் மாமை நிறம் மீண்டும் தளிர்க்கும்படி வந்தனர். இவ்வாறாக தலைவனின் வருகையை நயம்பட தோழி எடுத்துரைப்பதை காண முடிகின்றது.

பருவ வரவின்கண் தூதாகிய பாணனிடம் தோழி பேசியது

வினைமேற்கொண்டு சென்ற தலைவன் தான் குறித்த பருவம் வர இயலாத சூழலில் பாணனை தலைவியிடம் தூதாக அனுப்புவதும் உண்டு. அச்சமயம் தோழி பாணனிடம் பேசியதை,

“எல்வளை நெகிழ, மேனி வாடப்

பல்இதழ் உண்கண் பனிஅலைக் கலங்க,

துறந்தோன் மன்ற, மறம்கெழு குருசில் ;

அதுமற்று உணர்ந்தனை போலாய்

இன்னும் வருதி; என்அவர் தகவே?”¹⁰⁸

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அ.:தாவது பாணனே தன் தலைவியின் ஒளி பொருந்திய வளைகள் நெகிழவும் மேனி வாடவும் அழகிய இதழ்களைப் போன்ற மையுண்ட கண்கள் பனிக்காலத்தில் வருந்திக் கலங்கவும் வீரம் பொருந்திய தலைவன் பிரிந்தாள். நீ அதை உணர்ந்தும் உணராதது போல வருகின்றாய். இப்பொழுதும் நீ அவர்பொருட்டு ஆற்றியிருக்க என்று தூதாகி வருவதற்கு என்ன தகுதி உள்ளது என்று கடுமையாகச் சாடுகின்றாள். இதனை போன்று மற்றுமொரு பாடலில்,

“கைவல் சீறியாழ்ப் பாண! நுமரே

செய்த பருவம் வந்துநின் றதுவே;

எம்மின் உணரார் ஆயினும், தம்வயின்

பொய்படு கிளவி நாணலும்

எய்யார் ஆகுதல், நோகோ யானே?”¹⁰⁹

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். அ.தாவது நம் தலைவர் குறித்த கார்ப்பருவம் நிலைபெற்றது. எம்பொருட்டு இப்பருவத்தின் வருகையை உணரார் ஆயினும் தாம் கூறிய உறுதிமொழிகள் பொய்த்தமைக்கு வெட்கப்படாததைக் கண்டு யான் வருந்துகிறேன் என்று சினமுடன் கூறுகின்றாள்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தலைவன் குறித்த பருவம் வராமையும், அதனால் பாணனை தூதுதனுப்பி ஆற்றியிருக்க சொல்லியதையும் கேட்டு சினம் கொள்ளும் தோழியின் பண்பு பெறப்படுகின்றது.

பரத்தையை ஒழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவனிடம் தோழி பேசியது

தலைவியின் காதல் வாழ்வானது கற்பு வாழ்வாக மலர்வதற்கு அனைத்து வகையிலும் துணை நின்றவள் தோழியாவாள். ஆவள் தலைவியின் காதல் வெற்றிக்காகவும், அவளை ஆற்றாமை உணர்விலிருந்து மீட்டு இன்பமுட்டுபவளாகவும் செயலாற்றுவதையும் காணமுடிகின்றது. தலைவனின் பரத்தமையொழுக்கம் தலைவியின் இன்ப வாழ்விற்கு ஒரு பெரும் கேடாக அமைகின்றது. அதனைக் கண்ட தோழி பல்வேறு வகையிலும் தலைவனிடம் கூற்று நிகழ்த்திட அவனை மீட்டு கொணர்ந்து தலைவியிடம் சேர்க்கும் பணியை செய்வதை காண முடிகின்றது.

தலைவி ஒருத்தி தன்னந்தனியாக தன் வாழ்விற்காக தலைவனிடம் பரத்தமையொழுக்கம் குறித்து நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் கூற்று நிகழ்த்தி தனக்காக போராடுவதை சங்கப் பாடல்களில் காண முடிகின்றது. அதனைப் போன்றே தோழியும் தலைவியின் வாழ்விற்காக தலைவனிடம் போராடி தலைவியின் இன்ப வாழ்வினை மீட்டெடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுவதை சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

தலைவனின் பரத்தமையொழுக்கம் அறிந்த தலைவி எவ்வாறு வருந்துகின்றாள் என தோழி தலைவனிடம் கூறுவதை,

“நலம்பெறு பணைத்தோள் நல்நுதல் அரிவையொடு,

மணம்கமழ் தண்பொழில் அல்கி, நெருரை

நீதற் பிழைத்தமை அறிந்து,

கலுழ்ந்த கண்ணேள் எம் அணங்கு அன்னாளே”¹¹⁰

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அ.தாவது அழகுடைய மூங்கில் போன்ற தோளும் நல்ல நெற்றியும் உடைய பரத்தையுடன் மணம் கமழும் சோலையில் தங்கி நேற்று நீ செய்ததை உணர்ந்து எம் தெய்வக் கற்பினாலாகிய தலைவி அழுத கண்ணுடன் உள்ளாள். இது முறையாகுமா? என வினவும் தோழியை காண முடிகின்றது.

பரத்தமையுடையது உன் மார்பு என்று ஊர்ப் பேசுவதைக் காதால் கேட்டாலே உன் தலைவி பெருஞ்சினம் கொள்கிறாள். அக்காட்சியைக் கண்ணால் கண்டால் அவள் என்ன ஆகுவாளோ என்று கூறி தலைவனது பரத்தமை ஒழுக்கத்தை சாடுவதைக் காண முடிகின்றது.

“செவியின் கேட்பினும் சொல்இறந்து வெகுள்வோள்

கண்ணின் காணின்; என்ஆ குவள்கொல்”¹¹¹

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

புறத்தொழுக்கம் மறைத்த தலைமகனிடம் பேசியது

தலைவனின் புறத்தொழுக்கம் காரணமாக தலைவி உடல் மெலிவுற்றாள். இதனைக் கண்ட தோழி தலைவனிடம் அது குறித்து கேட்ட பொழுது அதனை அவன் மறைத்து இல்லையென மறுக்கின்றான். அச்சமயம் தோழி, மருத நிலத் தலைவனே! நீ பழமையான மருத நிலத்தின் கீழுள்ள பெருந்துறையில் ஒருத்தியோடு நீராடினாய். அதனைப் பலரும் கண்டதால் ஊரில் அவர் எழுந்தது. நீ அதனை ஒப்பமாட்டாய் என்றுரைக்கின்றாள். இதன் மூலம் அவனது புறத்தொழுக்கத்தை உறுதிச் செய்து கூறும் அவளது ஆற்றலும் அதனை அவனிடம் வெளிப்படுத்தும் திறமும் புலனாகின்றது.

“பலர்இவண் ஒவ்வாய், மகிழ்ந! அதனால்,

அலர்தொடங் கின்றால் ஊரே மலர

தொல்நிலை மருதத்துப் பெருந்துறை,

நின்னோடு ஆடினள், தண்புனல் அதுவே”¹¹²

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“நினக்கு மருந்து ஆகிய யான்இனி

இவட்கு மருந்து அன்மை நோம்என் நெஞ்சே”¹¹³

என்னும் பாடல் அடிகள் களவுக் காலத்தில் நீ முன்பு வருந்திய காலத்து நான் உனக்கு மருந்தாகப் பயன்பெற்றேன். இப்பொழுது இவளுக்கு அவள் துன்பம் தீர்க்கும் மருந்தாகாத நிலையில் இருக்கிறேன். அதை நினைத்து என் நெஞ்சம் வருந்துகிறது என்று தோழி கூறுவதைக் காண முடிகின்றது.

இவ்வாறாக பல்வேறு வகையாக புறத்தொழுகும் தலைவனிடம் கூற்று நிகழ்த்தும் தலைவியின் உரிமையைத் தோழி மீட்டெடுக்கின்றாள்.

தலைவனுக்கு பரத்தமை ஒழுக்கம் இல்லையென கூறியும் அதுக்குறித்து வருந்திய தலைவியிடம் பேசியது

தலைமகன் புறத்தொழுக்கம் எனக்கு இனியில்லை என்று கூறியும் ‘அ.:து உளது’ என்று வேறுபடும் தலைமகளிடம் தோழி பேசியதை,

“தண்துறை ஊரன் தெளிப்பவும்,

உண்கண் பசப்பது எவன்கொல்? அன்னாய்!”¹¹⁴

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அ.:தாவது குளிர்ச்சி பொருந்திய நீர்த்துறைகளையுடைய தலைவன் நான் இனிப் பரத்தையரோடு இணையேன் என்று

தெளிவாகக் கூறிய பின்பும் நின்கண்கள் ஏன் பசக்கின்றன என்று தோழி கேட்கின்றாள். இதன் மூலம் தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்து அமைதியடைய செய்வதை அறிய முடிகின்றது.

தோழி வாயில் மறுத்தது

தலைவனின் புறத்தொழுக்கம் காரணமாக அவன் தன் இல்லம் செல்ல பிறர் துணையை நாடும் நிலை ஏற்படுகிறது. அச்சமயம் தன் ஊடற் தலைவியுடன் மீண்டும் இணைய அவன் தோழியின் உதவியை நாடுவான். ஆனால் தோழியோ அவனது இத்தகைய இழிப்பண்பைச் சுட்டிக்காட்டி வாயில் மறுத்திருப்பதையும் நம் சங்கப் பாடல்களில் காண முடிகின்றது.

தோழி தலைவனுக்கு வாயில் மறுத்ததை,

“பால்ஆர் துவர்வாய்ப் பைம்பூட் புதல்வன்,

மாலைக் கட்டில் மார்பு ஊர்பு இழிய,

அவ்வயிறு ஒழுகிய அவ்வாய் மாண்நகைச்

செயிர்தீர் கொள்கை நம்உயிர் வெங்காதலி”¹¹⁵

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. அ.தாவது தலைவனே உன் புதல்வன் பாலருந்தியச் சிவந்த வாயையும், அழகிய பசுமையான அணிகலன்களையும் அணிந்திருப்பவன். அவள் உன் மாலையணிந்த மார்பில் ஊர்ந்து இரங்குவான். அதனைக் கண்டு அழகிய பற்களைக் கொண்ட தலைவி புன்னகையை வெளிப்படுத்துவாள். அவள் நம் உயிர் போன்றவள். விருப்பமிக்க காதலியாகவும், விளங்குகின்றாள். அவளின் அழகிய முகத்தில் சூழலும் கண்கள் துன்பம் அடைந்து வள்ளிக் கொடியினால் நம்மைப் பிணித்துக் கட்டியது போல் சுட்டிப்போடும் என்று கருதாது பல குற்றங்களைக் கடந்து செல்பவராய் நீவிர் விளங்குகிறீர். அவ்வாறு செல்லும் தன்மையர் தம் மனதில் கருதியதை யார் அறிவார்? என்று தோழி கூறுவதன் மூலம் அவனது மாறுபட்ட நெஞ்சகத்ததை

புலப்படுத்தி உன்னை நம்பி தலைவியிடம் பேச இயலாது என்பதையும் உணர்த்தி தோழி வாயில் மறுத்திருப்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

அழகுமிக்க தலைவியின் அழகு அழிவதைக் கண்டு நம் ஊரில் பழிச்சொல் மிகுதியாயிற்று. அதனால் இனி எம் சேரிப்பக்கம் வர வேண்டாம். உம் மாலையையும் தர வேண்டாம் என்று தோழி வாயில் மறுப்பதை,

“வாரல்எம் சேரி; தாரல்நின் தாரே;

அலரா கின்றால் பெரும! காவிரிப்”¹¹⁶

என்னும் பாடல் அடிகளின் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தோழி தலைவனுக்கு வாயில் மறுப்பதோடு, அவனது புறத்தொழுக்கத்தால் அவளுக்கு ஏற்பட்ட துன்பமானது புலப்படும் வகையில் தன்னை தன் தந்தையின் இல்லத்திற்கே கொண்டு விடுமாறு கேட்பதை காண முடிகின்றது. இதனை,

“நீர்நீடு ஆடின கண்ணும் சிவக்கும்;

ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புளிக்கும்;

தணந்தனை ஆயின், எம் இல்உய்த்துச் கொடுமோ

அம்தண் பொய்கை எந்தை எம்ஊர்க்

கடும்பாம்பு வழங்கும் தெருவில்

நடுங்குஅஞர் எவ்வம் களைந்த எம்மே?”¹¹⁷

என்னும் பாடல் சுட்டுகின்றது. அ.தாவது நீண்ட நேரம் நீராடினால் கண் சிவக்கும். நிரம்ப உண்டதற்குப் பின் தேனும் புளிக்கும். எம்மைப் பிரிந்தனை ஆயின் அழகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய குளங்களை உடைய எம் தந்தையினது ஊரில் கொடிய பாம்புகள் திரியும் தெருவில் முன்பு, களவில் வந்து எமது நடுங்கும்படியான மிகுதியான துன்பத்தைப் போக்கிய நீ இப்போது அதே தெருவில் உள்ள எங்கள் வீட்டில் கொண்டு விட்டு விடுக என்று கூறுவதைக் காண முடிகின்றது.

இதன் வாயிலாக அவளது துயரநிலையை புலப்படுத்துவதை உணர முடிகின்றது.

தோழி பாணற்கு வாயில் மறுத்தல்

பரத்தையின்ட காரணமாக பிரிந்து செல்லுந் தலைவன் தலைவியின்ட ஊடலைத் தணிக்கப் பாணனைத் தூதாக விடுப்பான். அச்சமயங்களில் தலைவியின் மனநிலையை அறிந்த தோழி அவனுக்கு வாயில் மறுத்து, தலைவனைச் சாடி நிற்பாள். தோழி பாணர்க்குச் சொல்லும் கூற்றுக்கள் யாவும் பெரும்பாலும் அவனுக்கு வாயில் மறுத்து உரைப்பனவாகவே அமைந்துள்ளன.

தலைவியின் ஊடலைத் தணிக்க வரும் பாணனை நோக்கி தோழி கூறுவதை,

“தண்ணம் துறைவன் தூதொடும் வந்த

பயன்தெரி பனுவல் பைதீர் பாண!

நின்வாய்ப் பணிமொழி களையா பல்மாண்”¹¹⁸

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன. அ.:தாவது பாணனே! கடற்கரைக்குத் தலைவனாகிய காதலன் உன்னைத் தூதாக அனுப்பியுள்ளான். ஆனால் நீ பெரும் பயனுக்குத் தக்கவாறு செய்தியைக் கூறுவாய். உன் வாயில் இருந்து வெளிப்படும் பொய்மொழிகள் தனது அழகையும் வளையையும் இழந்து நிற்கும் இளமை உடைய மடந்தையின் பிறை போன்ற அழகிய நெற்றியில் உண்டான பசலையை நீக்குவன அல்ல. அதனால் நீ இங்கு நில்லாது போவாயாக என தோழி பாணனுக்கு வாயில் மறுப்பதை காண முடிகின்றது.

தலைவன் பாணனுக்கு இனியவன் என்றும் எங்களுக்கு அப்படி இல்லை என்றும் தோழியுரைப்பதை,

“யாரினும் இனியன் பேர்அன் பினனே

யாணர் ஊரன் பாணன் வாயே”¹¹⁹

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. அ. தாவது தலைவன் தன் பாணனுடைய வாயில் மட்டும் எவரையும் விட இனியவன் மிகுந்த அன்பினன் எனப் பாராட்டப் பெறுகிறான். எனவே அவள் கூறுவது உண்மையில்லை என்பதை புலப்படுத்தி தோழி வாயில் மறுக்கின்றாள்.

இவ்வாறாக களவு, கற்பு ஆகிய இருநிலைகளிலும் தோழி தலைவியின் உற்ற துணையாகின்றன.

தொகுப்புரை

தலைவன் தலைவியின் அகவாழ்வில் தோழி குறிப்பிடத்தகுந்த இடத்தைப் பெறுகின்றாள். களவிலும் கற்பிலும் தலைவன் தலைவியரை இணைக்கும் பாலமாகவே அவள் செயல்படுகின்றாள்.

இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கு பின்னும் தலைவன் தோழியை கொண்டே தலைவியைக் கூடுவான். தலைவன் தோழியின் துணையுடனேயே குறியிடத்திற்கு வருமாறு தலைவிக்கு அறிவுறுத்தும் பாடலொன்றும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது. மேலும் தலைவன் தலைவியிடம் தன்னுடைய அன்பைத் தெரிவிக்க தோழியையே கருவியாக பயன்படுத்துவான்

அவ்வாறு அவன் தன்னுடைய அன்பை வெளிப்படுத்தும் பொழுது தோழி அதனை ஏற்றலும் மறுத்தலுமாக பலப்பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. தோழி தலைவனின் அன்பை ஏற்பதும் மறுப்பதும் தலைவியின் மனநிலையை ஒட்டியே அமைகின்றது. தலைவியை விரைவாக மணந்து கொள்ளுமாறு தலைவனை வற்புறுத்தும் இடத்தும் தோழி முக்கிய பங்காற்றுகின்றாள்.

அலரச்சம், வெறியாட்டு, காப்பு மிகுதி ஆகியவற்றை கூறி வரைவு முடுக்குகின்றாள். தலைவனிடம் நேரிலும் அவன் சிறைப்புறமாக இருக்கும்பொழுதும் தலைவியின் துன்பங்களை தலைவனிடம் எடுத்துக்கூறி தலைவி மீதான அவனுடைய அன்பினை மிகுதிப்படுத்துகின்றாள். தலைவனிடம் மட்டுமின்றி தலைவியடமும் தோழி பல்வேறு சூழ்களில் உரையாற்றுகின்றாள். தலைவியுடைய காதலை முதன் முதலில் அறியும் பொழுதும் தலைவனைப் பிரியும்பொழுதும் தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் பொழுதும் தோழியின் கூற்று நிகழ்கிறது.

தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரின் உடன்போக்கிற்கு உடன்படுத்துபவளாக தோழி அமைகின்றாள். அவ்வாறு உடன்போக்கை மேற்கொள்ளும் தலைவனிடம் தலைவியை இறுதிவரை கண்போல் காக்குமாறு வலியுறுத்துகின்றன.

தலைவன் தலைவியை வரைவதற்காக வரும்பொழுதும் அச்செய்தியை தலைவியிடம் கூறுகின்றாள். கற்பிலும் தோழியின் பங்கு அளவிற்கரியதாக அமைகின்றது. தலைவனின் பிரிவை முன்பே உணர்ந்த தோழி தலைவியிடம் அதனைத் தெரிவிக்கின்றாள். தலைவியை ஆற்றுவிக்கின்றாள். அது இயலாத பொழுது தலைவனை செலவழுங்மாறு செய்கின்றாள். தலைவனிடம் பொருட்செல்வத்தைவிட தலைவியின் அன்பே உயர்ந்ததென வாதாடுகின்றாள். பரத்தையர் ஒழுக்கம் காரணமாக தலைவன் பிரியும்பொழுது தலைவனைக் கடுமையாக சாடுகின்றாள். தலைவனுக்காக தலைவியிடம் வாயில் வேண்டுகின்றாள். இவ்வாறாக இருவரையும் இணைக்கும் பாலமாகச் செயல்படுகின்றாள்.

மதிநுட்பம் நிறைந்தவளாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள தோழியின் செயல்பாடுகள் அனைத்திற்கும் அவள் தலைவியின் மீது கொண்ட அன்பே அடிப்படையாய் விளங்குவது இதன்மூலம் புலனாகின்றன.

சான்றெண்விளக்கம்

1. ஐங்குறு, பா.187
2. குறுந், பா.1
3. ஐங்குறு, பா.211
4. நற், பா.45
5. ஐங்குறு, பா.91
6. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.120
7. கலித், பா.37
8. நற், பா.13
9. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.119
10. குறுந், பா.113
11. அகம், பா.120
12. மேலது, பா.148
13. நற், பா.323
14. மேலது, பா.49
15. ஐங்குறு, பா.237
16. நம்பி, நூ.165
17. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.56
18. நற், பா.317
19. மேலது, பா.365

20. குறுந், பா.393
21. நற், பா.288
22. மேலது, பா.57
23. மேலது, பா.68
24. மேலது, பா.206
25. குறுந், பா.292
26. நற், பா.172
27. மேலது, பா.223
28. குறுந், பா.18
29. மேலது, பா.244
30. நற், பா.23
31. மேலது, பா.15
32. கலித், பா.44
33. நற், பா.173
34. குறுந், பா.111
35. நற், பா.285
36. குறுந், பா.53
37. மேலது, பா.236
38. ஐங்குறு, பா.177
39. மேலது, பா.232

40. மேலது, பா.233
41. நற், பா.183
42. குறுந், பா.397
43. நற், பா.55
44. மேலது, பா.307
45. ஐங்குறு, பா.207
46. அகப், பா.32
47. குறுந், பா.176
48. மேலது, பா.373
49. ச.பொ.சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் அக உணர்வு உயிரினப்பண்பாடு நற்றிணை, ப.92
50. நற், பா.34
51. ஐங்குறு, பா.247
52. மேலது, பா.199
53. நற், பா.7
54. மேலது, பா.328
55. மேலது, பா.358
56. குறுந், பா.284
57. மேலது, பா.381
58. மேலது, பா.177
59. ஐங்குறு, பா.189

60. குறுந், பா.146
61. ஐங்குறு, பா.218
62. நம்பி, நூ.173
63. நற், பா.91
64. ஐங்குறு, பா.202
65. கலித், பா.41
66. மேலது, பா.41
67. குறுந், பா.389
68. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.68
69. நம்பி, நூ.48
70. இறையகம், நூ.29
71. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.204
72. மேலது, நூ.220
73. ந.வள்ளியம்மாள், தமிழ் இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் கொள்கைகள், ப.28
74. அகம், பா.48
75. குறுந், பா.23
76. ஐங்குறு, பா.250
77. குறுந், பா.259
78. நற், பா.165
79. ஐங்குறு, பா.212

80. கலித், பா.39
81. அகம், பா.283
82. நற், பா.149
83. அகம், பா.259
84. நற், பா.12
85. மேலது, பா.10
86. மேலது, பா.208
87. குறுந், பா.135
88. நற், பா.26
89. கலித், பா.22
90. நற், பா.48
91. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.82
92. மேலது, ப.82
93. நற், பா.46
94. மேலது, பா.37
95. கலித், பா.8
96. மேலது, பா.12
97. அகம், பா.173
98. நற், பா.41
99. குறுந், பா.37

100. மேலது, பா.130
101. அகம், பா.177
102. நற், பா.65
103. அகம், பா.85
104. குறுந், பா.251
105. மேலது, பா.382
106. நற், பா.181
107. மேலது, பா.212
108. ஐங்குறு, பா.421
109. மேலது, பா.472
110. அகம், பா.366
111. ஐங்குறு, பா.143
112. மேலது, பா.75
113. மேலது, பா.59
114. மேலது, பா.21
115. நற், பா.269
116. குறுந், 258
117. மேலது, பா.354
118. நற், பா.167
119. குறுந், பா.85

இயல் ஐந்து

பிறமாந்தர் கூற்றுகளின் வழி
புலனாக்கப்படும் பாலினப்பண்புகள்

பிற மாந்தர் கூற்றுகளின் வழி புலப்படுத்தப்படும் பாலினப்பண்புகள்

மனிதன் ஒரு சமூக விலங்காவான். சமூக வாழ்வு அகவாழ்வு ஆகிய இருநிலைகளிலும் ஒரு மனிதன் பிறரைச் சார்ந்து வாழ்கின்றான். சங்க இலக்கிய நூல்கள் இக்கருத்தை மேலும் உறுதிச் செய்கின்றன. குறிப்பாக தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவர்தம் அகவாழ்வு சிறக்க களவு, கற்பு ஆகிய இரு கைகோள்களிலும் பலர் உறுதுணையாகின்றனர்.

நற்றாய், செவிலித்தாய், பரத்தையர், காதற்பரத்தையர், காமக்கிழத்தி, கண்டோர், வாயில்கள், உழையர், அந்தணர், அயலோர், அடியோர். பாணன், பாங்கன், பாகன் முதலியோர் தலைவன்-தலைவி தம் அகவாழ்வில் சுட்டப்படுகின்றனர். இவர்களது கூற்று அவர்களின் உணர்வின் வெளிப்பாடாகவும் அவர்தம் பண்புநலனை புலப்படுத்துவதாகவும் அமைகின்றது. தலைவன் தலைவி தோழி நீங்கலாக எஞ்சிய அகமாந்தர்களின் கூற்றுப்பாடல்களை ஆய்வதன் வழி அவர்தம் பாலினம் சார்ந்த பண்புகளை வெளிக்கொணர்வதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

அகமாந்தர் கூற்று நிகழ்த்தும் இடங்கள்

அகமாந்தர் கூற்று நிகழ்த்தும் இடங்களைப் பின்வருமாறு பாகுபடுத்துவர் தொல்காப்பியர்,

“பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி

சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோடு

அளவியல் மரபின் அறுவகை யோருங்

களவினிற் கிளவிக் குரியர் என்ப”¹

“பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை

யாணஞ் சான்ற அறிவர் கண்டோர்

பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா

முன்னுறக் கிளந்த அறுவரொடு தொகைஇத்

தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்”²

என்னும் நூற்பாக்களின் வாயிலாக, தலைவன் தலைவியரிடையே காணப்படும் களவு, கற்பு சார்ந்த அகவாழ்வின் அகமாந்தர்களை தொல்காப்பியர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இவர்களை களவிற்குரியோர், கற்பிற்குரியோர் என்று பகுத்துரைப்பதும் இங்ஙனம் நோக்கத்தக்கதாகும்.

களவிற்குரிய அகமாந்தர்கள் அறுவர் என தொல்காப்பியம் வரையறை செய்துள்ளது. அவர்கள் முறையே தலைவன், தலைவி, பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி ஆகியோராவர்.

கற்பு காலத்துக் கூற்றிற்குரிய அகமாந்தர்களாகத் தொல்காப்பியர் பன்னிருவரை சுட்டியுள்ளார். அவர்கள் மேற்கூறிய அறுவரொடு பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் ஆவர்.

எனவே தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் கூற்று நிகழ்த்தும் அகமாந்தர்கள் பன்னிருவர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும் களவு கற்பு ஆகியவற்றிற்கு வரையறுக்கப்பட்ட மாந்தர்கள் அல்லாமல் பிறர் அகத்திணைக் காட்சிகளில் (அகப்பாடல்களில்) இடம் பெறுவர். ஆனால் அவர்கள் அகத்திணைப் பாடல்களில் நேரே கூற்று நிகழ்த்தாமல் பிறரால் எடுத்து மொழியப்படுபவர்களாக உள்ளனர் என்பதை,

“ஊரும் அயலுஞ் சேரி யோரும்

நோய்மருங் கறிநருந் தந்தையுந் தன்ஐயும்

கொண்டெடுத்து மொழியப் படுத லல்லது

கூற்றவண் இன்மை யாப்புறத் தோன்றும்”³

எனும் நூற்பா புலப்படுத்துகின்றது.

தொல்காப்பியம் வரையறுத்துக் கூறும் அகமாந்தர்களில்,

கற்பில் கூற்று நிகழ்த்துபவர் பன்னிருவர் - 12

களவில் கூற்று நிகழ்த்துபவர் அறுவர்- 6

நேரே கூற்று நிகழ்த்தாதவர் அறுவர் - 6

என்று வரையறுத்து இருப்பதை நன்கு அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இவ்வாய்வு பாலினப் பண்புகளை வெளிக்கொணரும் வகையில் அமைந்துள்ளதால் ஆண்பால், பெண்பால் மற்றும் பலர்பால் என்ற முறையில் வகைப்படுத்தி அவர்தம் கூற்றுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

ஆண்பாற்கூற்றுகள்

சங்க அக இலக்கியத்தில் ஆண்மாந்தர்களாக பாங்கன், பாகன், பாணன் ஆகியோர் அமைகின்றனர்.

பாங்கன் தம் பாலினப்பண்புகள்

தலைவனுக்கு உற்ற தோழனாய் இருப்பவன் பாங்கன் ஆவான். இப்பாங்கன் அறிவுத்திறத்தாலும், உடல் வலிமையாலும் தலைவனுக்குத் துணையாய் நிற்பவனாகத் திகழ்கின்றான். களவு வாழ்வில் இயற்கைப்புணர்ச்சி இடந்தலைப்பாட்டிற்குப் பின் பாங்கற்கூட்டமே தொல்காப்பியரால் சுட்டப்படுகின்றது.

களவொழுக்கத்தால் தலைவனிடம் ஏற்படும் மாற்றங்களை கண்ணுற்று அவனை இடித்துரைக்கும் வகையில் பாங்கன் கூற்று அமைந்திருப்பதை காணமுடிகின்றது.

தலைமகன் குறிவழிச் சென்று தலைமகளைக் கண்ட பாங்கன்,

“இரவி னானும் இன்துயில் அறியாது

அரவுஉறு துயரம் எய்துப தொண்டித்”⁴

என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்வதை காணமுடிகின்றது. அ.:தாவது, தலைவன் மெலிவுக்கண்டு அதற்குக் காரணமான காதந்தலைவியை குறியிடம் கண்ட பாங்கன், தொண்டி நகரத்தின் நீர்த்துறையில் நாகம் தன் மணியை இழந்து துன்புறுவதுபோல அத்தலைவியால் வருத்தப்பட்டோர் இரவுப் பொழுதானாலும் இனிய துயிலைப் பெறாது துயரத்தை அடைவர் என்கின்றான். மேலும் அத்தலைவியானவள் மலர்ந்த குளிர்ந்த மணம் மிக்க பூவை பின்னிய கூந்தலில் வைத்து மணம் கமழும் நிலையிலிருந்தாள் என்றும் அவன் கூறுகின்றான். மேலும் காம உணர்வு என்பது புதிய விருந்துபோல் இன்பம் தருவதாகும் என்பதை,

“காமம் காமம்’ என்ப ; காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே ; நினைப்பின்,

விருந்தே காமம் பெருந்தோ ளோயே”⁵

என்னும் அடிகள் விளக்குகின்றன. அ.தாவது காமம் என்பது நம்மை வருத்தும் தெய்வமோ துன்புறுத்தும் நோயோ இல்லை. ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் அது புதிய விருந்து போல இன்பத்தை விளைவிப்பதாகும் என்று பாங்கள் கூறுவதை காணமுடிகின்றது. இதன் மூலம் தலைவனுடைய அகஉணர்வுகளைப் புரிந்துகொள்ள பாங்கள் முயல்வது பெறப்படுகின்றது. மற்றுமோர் பாங்கள் காமம் குறித்து கூறுகையில்,

“நோதக் கன்றே காமம் யாவதும்

நன்றுஎன உணரார் மாட்டும்

சென்றே நிற்கும் பெரும்பே தைமைத்தே”⁶

எனக் குறிப்பிடுகின்றான். அ.தாவது காமம் தன்னைச் சிறிதும் நல்லது என எண்ணாதவரிடத்தும் தானே சென்று தங்கும் மிகப்பெரிய பேதமையை உடையது. அது மிகவும் நொந்து வெறுக்கத்தக்கது என்றும் கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

மேற்கூறிய பாடல்களின் வழி பாங்கள் தலைவனின் மாற்றங்களைக் கண்டு வருந்துவதையும், காமம் குறித்து தலைவனிடம் விவாதிப்பதையும் காணமுடிகின்றது.

பாகர்

யானை, குதிரை ஆகியவற்றை நடத்துவோர் பாகர் எனப் பொதுவாக அழைக்கப்படுபவர். ஆயினும் அகவாழ்வில் இடம்பெறும் பாகராவர் தேரினை வகையறிந்து செலுத்துகின்ற தேர்ப்பாகர் ஆவார்.

தேர்ப்பாகன் தம் பாலினப்பண்புகள்

வினைமுற்றி மீளும் தலைவனிடம் தேர்ப்பாகன் தான் விரைவாக தேரை செலுத்தி உன் காதலியின் ஊரினை விரைவில் அடைவேன் என்று கூறுவதனை,

“புறவிறறு அம்மநீ நயந்தோள் ஊரே;

‘எல்லிவிட் டன்று வேந்து’எனச் சொல்லுபு

பரியல் ; வாழ்கநின் கண்ணி! காண்வர

விரிஉளைப் பொலிந்த வீங்குசெலல் கலிமா

வண்பரி தயங்க எழீஇ தண்பெயற்”⁷

என்னும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. அ.:தாவது உன் காதலியின் மென்மையான பருத்த தோளில் துயிலுவதை நீ விரும்பினை. நம் அரசன் போரை முடித்து நேற்றிரவு தான் செல்லும்படி விடுத்தான் என்று கூறி வருந்தாதே. விரைந்து செல்லுகின்ற மனச்செருக்குடைய வளமையான குதிரைகள் பூண்டது நம் தேர். அத்தேரை செலுத்தி விரைவாகச் சென்று உன் காதலியை உடன் காணுமாறு தேரைச் செலுத்துவேன் என்று தேர்ப்பாகன் கூறி தலைவனின் மன கவலையை மாற்றி மன மகிழ்ச்சியையும் எழுச்சியையும் உண்டாக்குவதை அறியமுடிகின்றது.

பாணர்தம் பாலினப்பண்புகள்

தமிழகத்தில் வாழ்ந்த பண்டைக் குடிகளுள் ஒன்றான பாண்குடியைச் சார்ந்தவர்கள் பாணர் என அழைக்கப்பட்டனர். இசைப்பாடலில் வல்லவராய் உவகைச் சுவையைத் தூண்டித் தலைவன், தலைவியரின் ஊடலைப் போக்குபவர் பாணர். இல்லறத்தில் இனிமை சேர்க்கும் இப்பாணர் அறிவு நுட்பம் மிக்கவர் ஆவர்.

தலைவிக்காக தூதுச்சென்ற பாணன் பாசறைக் கண் தலைமகனைக் கண்டு,

“நினக்குயாம் பாணரேம் அல்லேம் ; எமக்கு

நீயும் குருசிலை அல்லை மாதோ”⁸

என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. அ.:தாவது, தலைவனே! உனக்கு நான் பாணராக இருத்தலை விரும்பவில்லை. எமக்கு நீர் தலைவன் இல்லை. ஏனெனில் நிற்பால் மிகுதியான அன்பு கொண்ட தலைவி வீட்டில் தனியே புலம்பி வருந்துகின்றாள். அதனையறிந்தும் நீ அருளாதிருக்கின்றாய் என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

மேலும் பாணன் தன் பாங்காயினர் கேட்பு,

“மனையோள் சொல்எதிர் சொல்லல் செல்லேன்,

செவ்வழி நல்யாழ் இசையினென், பையென,

கடவுள் வாழ்த்தி, பையுள் மெய்ந்நிறுத்து,

அவர்திறம் செல்வேன் கண்டனென் யானே”⁹

என்று கூறுகின்றாள். அ.:தாவது மாலைப் பொழுதிலும் தலைவன் வராததால் ஏங்கினாள் தலைவி. மாலை வருவார் என்று கூறிய பாணனே! அவர் வராததால் நான் எவ்வாறு உய்வேன் என தலைவி என்னைக் கண்டு கேட்டாள். அதற்கு நான் பதில் கூறாமல் யாழை வாசித்துக் கொண்டே அப்புறம் போய்த் தலைவனை அழைத்து வரப் புறப்பட்டேன். அப்போது இடி ஓசைபோலச் சக்கரங்கள் கற்களில் மோதி விரைந்து வரும் தலைவன் தேரினைக் கண்டேன் என்றுரைத்தான். மற்றுமோர் பாணன் மிகுதியான பிரிவுத்துன்பம் கொண்டிருக்கும் தலைவியிடம்,

“தணியானோய் உழந்துஆனாத் தகையவள் - தகைபெற,

அணிகிளர் நெடுந்திண்தேர் அயர்மதி - பணிபுநின்

காமர் கழல்அடி சேரா

நாமம்சால் தெவ்வரின் நடுங்கினள் பெரிதே”¹⁰

என்றுரைக்கின்றான். அ.:தாவது நான் தலைவனிடம் சென்று உன்னைப் பணிந்து அடிவணங்காத பிறர்க்கு அச்சம் உண்டாக்குகின்ற பகை அரசர் உன் பெயர்க் கேட்டவுடன் நடுங்குவது போல தலைவி பிரிவுத் துன்பத்தால் நடுங்குகின்றாள் என்று

கூறுவேன். அதன் பின் அவன் உன் அழகு மீண்டும் பொலிவு பெறும்படி அழகிய தேரில் ஏறி வருவான் என்று கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து பாணன் கூற்றாக அமைந்த மூன்று பாடல்களிலும் பாணன் தலைவி பொருட்டு தலைவனிடம் தூதுச்சென்று தலைவியின் துயரை களையும் மாந்தராக செயல்படுவதனை உணரமுடிகின்றது. ஆயின் பாணனிடம் வாயில் மறுத்தல் போன்ற துறைகளில் உள்ள பாடல்கள் தோழிக்கூற்றாக அமையுங்கால் பாணன் தலைவன்தன் பரத்தையர் ஒழுக்கத்திற்கு துணைப்புரிகின்றான் என்பது போன்றே சுட்டப்பட்டுள்ளன.

பெண்பாற்சூற்றுகள்

சங்க அக இலக்கியத்தில் தோழி தவிர பிற பெண் மாந்தர்களாக செவிலித்தாய், நற்றாய், காமக்கிழத்தி, காதற்பரத்தை, பரத்தையர், பரத்தையின் தோழி ஆகியோர் இடம்பெறுகின்றனர். அவர்களின் கூற்றுகளின் வாயிலாக பிற பெண் பாலினத்தாரின் பண்பு நலன்கள் இங்கு ஆய்ந்து அறியப்படவுள்ளது.

காமக்கிழத்தி

காமக்கிழத்திக் குறித்து தொல்காப்பியம் கூறியுள்ள நிலையில் கலித்தொகையில் மட்டுமே காமக்கிழத்தி கூற்று இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பரத்தையர் கூற்று கலித்தொகையில் இடம்பெறவில்லை.

தலைவன் தன் மிகுந்த அன்பின் காரணமாக, மனைவியராகும் உரிமைக்காகப் பெரும்பொருள் கொடுத்துத் தலைவனால் உரிமையாக்கிக் கொள்ளப்பட்டவரே காமக்கிழத்தியர் ஆவர்.

காமக்கிழத்தியர் கூற்று நிகழ்த்துமிடம்

காமக்கிழத்தியர் கூற்று நிகழ்த்துவதை தொல்காப்பியம்,

“புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்

இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும்

பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி உவப்பினும்

எண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொரு பிறவும்

கண்ணிய காமக் கிழத்தியர் மேன”¹¹

என்னும் நூற்பாவின் வழி விளக்கியுரைக்கின்றது. அ.தாவது தலைவன் தழுவுதலைக் தடுக்கும் புலவிக்கண் பேசுதல், தலைவன் தலைவியரை அவர்தம் செயல்களை எள்ளி நகையாடுதல். காமக்கிழத்தி இரண்டாம் மனைவி போல்வாள். இவளைப் பின்முறை வதுவைப் பெருங்குலக்கிழத்தி என்பர். அதனால் மனைவிப்போல் சிறிது கூடுதலாகப் பேசுவாள். ஆயினும் மனைவியின் உரிமை இவளுக்கில்லை. அதனால் மனைவி மீது பொறாமைப்படுவாள். பல்வேறு புதல்வர்கள் தன் காதலனுக்குரியவர் என்பதால் அவர்களைக் கண்டு மகிழ்வாள். களவினால் காதலித்து மணக்கப்பட்ட மனைவியின் செயல்கண்டு பொறுமையின்றிப் பொறாமையால் பெருகிய துன்பத்தில் பேசுவாள். காதலில் தவறிய தலைவனது பெயரைக் காக்கும் கடமை தவறாத ஆளுமையால் தாய்போலக் கடிந்து கூறித் தழுவிக்கொண்ட மனைவியை காமக்கிழத்தி தானும் கோப்படாமல் அவனுடன் சேர்த்து வைப்பாள். வழியில் கண்ட இனிய புன்னகை கொண்ட (மனைவி பெற்ற) புதல்வனைத் தழுவி, அவனுக்கு அணிகள் பூட்டி பின்பு வந்த வாயில்களுடன் பேசுதற் கண்ணும் இவள்ளன் கூற்று நிகழும். தான் மனைவியைப் போல்பவள் ஆதலின் மேலும் தன்னைப்போன்ற பரத்தையரைத் தலைவன் நாடுதல் மிகையாகும் என்பது படக்குறித்த கொள்கைக் கண்ணும் காமக்கிழத்தியொடு ஆறும் குளமும் காவும் சென்று விளையாடுதற்கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்பதாகும்.

“எல்லோருக்கும் காமக்கிழத்தியர் உண்டெனக் கருதுதல் தவறு. மேட்டுக்குடி மக்களிடம் காணப்பட்ட சமுதாய நிலை இது”¹² என்று தமிழண்ணல் கூறுகின்றார். காமக்கிழத்தி குறித்து நம்பியகப்பொருள் கூறுகையில்,

“ஒருவன் தனக்கே உரிமை பூண்டு

வருகுலப் பரத்தையர் மகளிர் ஆகிக்

காமிக்கு வரைந்தோர் காமக் கிழத்தியர்”¹³

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அ.தாவது சேரிப் பரத்தையரைப் போலப் பலருக்கும் உரிமையாகாமல் ஒருவனுக்கே உரிமை பூண்டு வரும் குலப் பரத்தையரின் மகளே காமக்கிழத்தியராவார். இவர் காமம் காரணமாகத் தலைமகனால் மணந்து கொள்ளப்பட்டவராவார் என்பதாகும்.

காமக்கிழத்தியின் ஊடலும் தீர்தலும்

தலைமகனுடன் ஊடல் தீர்க்கின்றாளாய காமக்கிழத்தி கூற்றுகளாக எட்டுப்பாடல்கள் (68, 69, 71, 72, 74, 78, 90, 91) கலித்தொகையில் அமைந்துள்ளன. பரத்தையை நாடிச் சென்ற தலைவன் பின்னொருநாள் காமக்கிழத்தியை நாடி வருகின்றான். அச்சமயம் அவள் தலைவன் மீது ஊடல் கொள்கிறாள். ஊடல் காரணமாக அவள் தலைவன் செய்த தவறுகளை நிரல்பட கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. அதன்பின்னர் ஊடல் தீர்தலையும் அறியமுடிகின்றது.

தலைவனை உற்று நோக்கிய காமக்கிழத்தி அவன் பரத்தையுடன் இன்பம் துய்த்த முறைகளையெல்லாம் எடுத்துரைக்கின்றாள். மேலும் தன்னை ஏதும் அறியாத பேதைப் பெண்ணாக கருதி விடாதே என்று கூறும் பெண்ணின் துணிவும் இங்ஙனம் புலப்படுகின்றது.

இல்லற வாழ்க்கையில் மருதநிலத் தலைவன் தலைவி மட்டுமின்றி காமக்கிழத்தி, இப்பரத்தை, சேரிப்பரத்தையரோடு தொடர்புடையவனாக இருக்கின்றான். இவ்வாறிருக்க பரத்தையரிடமிருந்து வரும் தலைவனிடம் காமக்கிழத்தி ஊடல் கொண்டு கூற்று நிகழ்த்துவதைக் காணமுடிகின்றது. தலைவன் தனக்குரிய இல்லின்கண் தங்காமல் பரத்தையர் சேரியிலேயே தங்கும் இயல்பினையும் உடையவன். இதனை,

“சேரியாற் சென்று, நீ சேர்ந்தஇல் வினாயினன்

தேரொடு திரிதரும் பாகனைப் பழிப்பேமோ

ஒலிகொண்ட சும்மையான் மணமனை குறித்து,எம்இல்

பொலிகெனப் புகுந்தநின் புலையனைக் கண்டயாம்”¹⁴

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அ.தாவது நீ கூறியபடி குறியிடம் செல்லாததால் பரத்தையர் எம் வீட்டுக் கதவையும் வந்து தட்டினார். தட்டின கையின் வளையல்கள் ஒலிக்கத் தம் வரவைச் சொல்லும்படியாக அவர்கள் நடந்து கொண்டார்கள்.

அப்பரத்தையரை நொந்து கொள்வோமா? நாங்கள் அப்படி செய்பவர் அல்லர் என்று காமக்கிழத்தி கூறுகின்றாள்.

மேலும் உன் பாணன் எம்முடைய வீட்டின்கண் எழுந்த ஆரவாரத்தைக் கேட்டு நீ விரும்பிச் செல்லும் பரத்தையின் வீடாக இதைக் கருதி இங்குப் புகுந்து 'பொலிக' என்று கூறிப் புகுந்தனன். அவனையும் நாம் குறை சொல்லமாட்டோம். அதேபோல் உன் பாகன் பரத்தையர் சேரிக்குச்சென்று நீ இருக்கும் வீட்டை விசாரித்து தேரை வைத்துக் கொண்டு அலைவதைக் கண்டேன். அவனையும் நாம் பழிக்க மாட்டோம் என்று காமக்கிழத்தி கூறுவதன் மூலம் தலைவனின் இழிப்பண்பை சாடுவதை அறியமுடிகின்றது. மேலும் அவள் கனவில் வந்து சேரும் செல்வம் விழித்தவுடன் இல்லாமல் போவது போல, உனது மார்பு எனக்கு நிலையாகக் கிடைக்கவில்லை என்பதையும் சுட்டுகின்றாள். இதனை,

“நனவினான் வேறாகும் வேளா முயக்கம் -

மனைவரின், பெற்றஉவந்து, மற்றுஎம்தோள் வாட

இனையர்' என உணர்ந்தார் என்றுஏக்கற்று, ஆங்குக்

கனவினான் எய்திய செல்வத்து அனையதே

ஐய எமக்குநின் மார்பு”¹⁵

என்னும் அடிகள் புலனாக்குகின்றன. இதன் மூலம் தலைவனைக் கடிந்துகொள்ளும் காமக்கிழத்தியானவள் தலைவியைப் போன்றே அவளிடம் ஊடல் தீர்ந்து தலைவனை ஏற்றுக்கொள்வதை காணமுடிகின்றது.

மற்றுமோர் காமக்கிழத்தி தலைவனிடம் ஊடல் கொண்டு பேசும்பொழுது, அவனது இயல்பையும், அவனுக்கு உறுதுணையாக இருப்பவர் இயல்பையும் சுட்டிக்காட்டி தன் ஆற்றாமையை புலப்படுத்துகின்றாள். நீ பரத்தையரிடமே செல்லும் இயல்புடையவன், அவளிடமே செல் என்று கூறி ஊடல் தீர்ந்ததையும் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“வரிவண்டு வாய்குழும் வளங்கெழு பொய்கையுள்

துனிசிறந்து இழிதரும் கண்ணின்நீர் அறல்வார

இனிதமர் காதலன் இறைஞ்சித்தன் அடிசேர்பு

நனிவிரைந்து அளித்தலின் நகுபவள் முகம்போலப்

ஒருநீ பிறரில்லை 'அவன்பெண்டிர்' என உரைத்துத்

தேரோடும் தேற்றிய பாகன்வந் தீயான்கொல்

மடுத்து அவன் புகுவழி மறையேன்' என்று யாமொடும்

எடுத்துச்சூள் பலவுற்ற பாணன்வந்த தீயாள்கொல்

தீரா முயக்கம் பெறுநர்ப் புலப்பவர்

யார்நீ? வருநாள்போல் அமைகுவம்யாம் ; புக்கீமோ?

மாரிக்கு அவாவுற்றுப் பீள்வாடும் நெல்லிற்கு, ஆங்கு

ஆராத் துவலை அளித்தது போலும்நீ

ஓரியாட்டு ஒருகால் வரவு”¹⁶

என்னும் கலித்தொகை பாடல் அடிகள் விவரிக்கின்றன. அ.தாவது ஒரு வண்டு சோலையில் மலர்ந்த பூவில் தேனை உண்டு, இன்னும் உண்ணலாம் என்ற எண்ணத்தோடு அங்குள்ள பொய்கையைச் சுற்றி வருகிறது. பொய்கையில் இலைகளோடு சேர்ந்த ஒற்றைத் தாமரை மொட்டு தோன்றுகிறது. ஒரு பெண் தன் காதலனோடு ஊடல் கொண்டு பெருக்கும் கண்ணீர் வடிய அவ்வூடலை தீர்ப்பதற்கு மிக விரைந்து அவன் இவள் பாதத்தில் வணங்கி இன்பம் அளித்ததால் மகிழ்கிறாள். ஒரு பக்கம் கண்ணீர், மறுபக்கம் மகிழ்ச்சி, இதைப்போல அத்தாமரை மொட்டு வண்டு தன்னிடம் வந்து பொருந்தப்பெற்று

இதழ் விரிகிறது. அதே நேரத்தில் பனித்துளி ஒன்று அம்மொட்டை ஒற்றி விழுகிறது. இக்காட்சியை உடைய ஊர்த் தலைவனே!

உன் உடம்பில் உண்டான புண்ணின் வடுக்கள் உன் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைக் காட்டுகின்றது. ஆனால் முன்பு என்னிடம் அவனுக்குரிய பெண் நீ ஒருத்திதான் வேறு யாரும் இல்லை என்று தன் தேரின் மேல் சத்தியம் செய்த பாகன் இப்போது இங்கு வரமாட்டானோ என்று கேட்கின்றாள்.

உன்னைச் சேர்ந்த பரத்தையின் வளையல்கள் அழுத்திய வடு உன் கழுத்தில் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. ஆனால் தலைவன் குற்றமற்றவன் என்று யாழ் தெய்வத்தின் மீதும் பல தெய்வங்களின் மீதும் பலமுறை சபதம் செய்த பாணன் இங்கு வரமாட்டானோ? என்றும் கேட்கின்றாள்.

உன்னிடம் தவறு காணாமல் உன்னுடைய குணங்களைக் கூறி பாராட்டிய உன் தோழன் இங்கு வரமாட்டானோ? என்று கேட்கின்றாள்.

இவ்வாறெல்லாம் வினவிய காமக்கிழத்தி தலைவனிடம் உனது அன்பு நீங்காத இணைவைப் பெறும் பரத்தையர்களை நான் கோபிக்கவில்லை என்றும் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

மேலும் அவள் மழைக்காக ஏங்கிப் பிடித்த கதிர் வாடிக்கொண்டிருக்கும் நெற்பயிரில் ஏதோ? ஒருமுறை சிறுமழைப் பெய்து அவ்வாட்டத்தைப் போக்கியது போல ஆண்டுக்கு ஒருமுறை வரும் உன்னுடைய வரவை எப்பொழுதும் நீ வருவதுபோல் எண்ணிக் கொள்கிறேன். நீ இப்பொழுது உன் பரத்தையரிடமே செல்க என்று கூறுவதன் மூலம் அவளது ஆற்றாமை உணர்வினையும், அறிவின் திண்மையையும் உணரமுடிகின்றது.

பரத்தையர்

“பரத்தையராவார் யாரெனில், அவர் ஆடலும் பாடலும் வல்லராகி அழகு மிளமையுங் காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெஃகி ஒருவர் மாட்டுந் தங்காதார்”¹⁷ என்று இளம்பூரணர் கூறுவது இங்ஙனம் நோக்கத்தக்கதாகும்.

சங்க காலத்தில் இருந்த பரத்தைப் பெண்கள் தலைவி இருந்த அதே ஊரிலே இருந்துள்ளனர் என்பதும் சங்கப்பாக்களின் வழி புலப்படுகின்றன. இதனை,

“பரத்தையிற் பிரிவே நிலத்திரி பின்றே”¹⁸

என்று இறையனார் அகப்பொருள் நூற்பா குறிப்பிடுகின்றது. இதன் பொருள் பரத்தையர் மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு இடத்திரிபு இன்று நிகழும் என்பதாம். தொல்காப்பியம் பரத்தையிற் பிரிவுக்குரிய காலத்தை,

“பூப்பின் புறம்பா டீரறு நாளும்

நீத்தகன் றுறையார் என்மனார் புலவர்

பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான”¹⁹

என வரையறுக்கின்றது. அ.தாவது தலைவி மாதப் பூப்படையும் காலத்திற்குப் பின்வரும் பன்னிரண்டு நாளும் தலைவன் அவளைப் பிரிந்து செல்ல மாட்டான். ஏனெனில் அது கருவுருவாகும் காலம் என்பர் உரையாசிரியர். பரத்தையர் பிரியும் காலத்தில் தலைவன் இவ்வாறு நடந்துகொள்ளுதல் மரபு. இது பரத்தையைத் தேடிப்போகும் தலைவனுக்குச் சொன்ன அறிவுரையாகவும் கொள்ளப்படும்.

“பரத்தமையை முற்றக் கடிவதே தமிழறம்-தமிழிலக்கியப் புலவரும் பரத்தமையை உடன்பட்டதில்லை;வேண்டும் என்பது போல ஒருகாற் சொல்லியதுமில்லை. தமிழ் மக்களைக் கேட்டாலும், பரத்தமை வேண்டுமெனக் கூறார். எனினும் சமுதாய நடைமுறையில் பரத்தை வழக்காறு வேரோடிக் கிடக்கக் காண்கின்றோம்”²⁰ என்ற பரத்தமை குறித்த வ.சுப.மாணிக்கம் அவர்களின் கருத்து இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

பரத்தையர் பொருளுக்காக தலைவனிடம் அன்புக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதும் அவர்களும் தலைவன் மீது தீராக்காதல் கொண்டவர்களாக இருந்தனர் என்பதும் அவர்களின் கூற்றுகளின் வாயிலாகப் புலப்படுகின்றன. இப்பரத்தையர் தலைவன் தலைவியை விட்டு நிரந்தரமாக பிரிந்து வர வேண்டும் என்ற கீழ்மையான எண்ணம் இல்லாதவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். இது வியப்பாக தான் உள்ளது. எனினும் தலைவி தன்னை இகழ்ந்தாள் என தெரியும் வேளையில் அவள் சூளுரைத்து தலைவனைக்

கைக்கொள்வேன் என்றுரைப்பதையும் காணமுடிகின்றது. பரத்தையர் காதற்பரத்தை, இற்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை என்று பலவகைப்படுவர்.

பரத்தையின் விருப்பம்

தலைவன் பரத்தையுடன் இன்பமாக புனலாடினான். அதனையறிந்த தலைவி தலைவனிடம் அதுகுறித்து கேட்கின்றாள். அப்பொழுது தான் புனலாடவில்லை என தன் மனைவியிடம் பொய் சூளுரைக்கின்றான். இதனையறிந்த பரத்தை,

“நறுவிரை தெளித்த நாறுஇணர் மாலை,

பொறிவரி இனவண்டு ஊதல கழியும்

உயர்பலி பெறாஉம் உருகெழு தெய்வம்,

புனைஇருங் கதுப்பின் நீகடுத் தோள்வயின்

அணையேன் ஆயின், அணங்குக, என்! என

மனையோள் தேற்றும் மகிழ்நன் ஆயின்,

யார்கொல், வாழி-தோழி? நெருநல்”²¹

என்றுரைக்கின்றாள். அ.:தாவது வேளூர் வாயில் என்னும் ஊரில் இருக்கும் தெய்வத்திற்கு நறுமண நீர்த் தெளித்து மலர் மாலைகள் சாத்திப் படையல் வைத்து வழிபடுவர். அம்மாலைகளில் வண்டுகள் மொய்ப்பதில்லை. இச்செய்தியைக் கூறி தலைவன் என்னிடம் நீ சந்தேகப்படும் நிலையில் நான் பிற பெண்ணோடு நீராடி வந்தேனாயின் அத்தெய்வம் என்னைத் துன்புறுத்துக என்று தலைவன் சூளுரைத்து தன் மனைவியின் ஊடலைத் தெளியச் செய்தான் என்று கூறுகிறார்கள். அவ்வாறாயின் காவிரி ஆற்றில் கரையை மறைத்து ஓடும் புதுவெள்ளத்தில் நேற்று யானையின் கழுத்தில் மாலைச் சூட்டியதைப் போன்ற தெப்பத்தின் முன்பகுதியில் காதல் சேர்க்கைக்குரிய அணிகளை அணிந்த நம்மோடு சேர்ந்து நீராடியவர் யார்? என வினவுவதைக் காண முடிகின்றது.

மற்றுமோர் பரத்தை தலைவனே நான் ஒன்று சொல்வேன் நீ கேள். இப்பெரிய ஊர் முழுவதும் அலர் எழுமாறு நீரில் அலை எழுப்பும் வண்ணம் மகிழ்வுடன் உன்னுடன்

குளிர்ந்த புனலில் நீராட விரும்பினோம். எம்முடன் வருக நீ உன் வீட்டிற்குச் செல்லாதிரு எனவும் புனலாட அழைப்பதைக் காண முடிகின்றது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து பரத்தை தலைவனுடன் புனலாட விரும்புவது தெளிவாகிறது. மேலும் இவர்களது ஒழுக்கமானது மறையொழுக்கமாக இன்றி வெளிப்படையாகவும் அமைந்திருப்பதை இது புலப்படுத்துகின்றது.

பிரிவுத்துயர்

தலைவனால் அன்புக்கொள்ளப்பட்ட பரத்தை அவன் பிரிவை எண்ணி வருந்துவதைக் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“துனிதீர் கூட்டமொடு துன்னார் ஆயினும்,

இனிதே காணுநர்க் காண்புழி வாழ்தல்;

கண்ணுறு விழுமம் கைபோல் உதவி,

நம்உறு துயரம் களையார் ஆயினும்,

இன்னாது அன்றே அவர்இல் ஊரே”²²

என்றொரு பரத்தை கூறுகின்றாள். அ.தாவது தலைவர் தம் தலைவி கொண்டிருந்த ஊடலைத் தீர்த்துக் கூடி இன்புறும் இணைவில் பொருந்தி என்னிடம் வரவில்லை. ஆயினும் அவர் மேனியை நோக்கி பலமுறை மகிழ்ந்துள்ளேன். அவ்வாறு அழகுடைய தலைவரைக் கண்டுகொண்டிருந்தால் உயிருடன் வாழ்தல் இனிதாய் இருக்கும். அவ்வாறு நான் காணவில்லை. கண்ணில் விழும் நுண்மையான தூசியையும் கைவிலக்குவதைப் போல நாம் கொண்ட துன்பத்தை தலைவர் நீக்கவில்லை. இருப்பினும் அவர் இல்லாத ஊர் நமக்கு மிகுதியான துன்பத்தைத் தருகிறது. தலைவன் பிரிவால் தலைவி வருந்தினும் நான் படும் அளவிற்கு அவள் துயரம் கொண்டிருக்கமாட்டாள் எனத் தன் துயர மிகுதியை பரத்தை புலப்படுத்துகின்றாள்.

தலைவனை பிரிந்த துயரக்கொடுமையை அடைந்த பரத்தை ஒருத்தி தலைவனை நோக்கி நீ விரும்பிய பெண்களை பிரிந்து செல்லாதே என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“விழுமிதின் கொண்ட கேண்மை நொவ்விதின்

தவறும் ; நற்கு அறியாய்ஆயின், எம்போல்,

ஞெகிழ்தோள், கலுழ்ந்த கண்ணர்,

மலர்தீய்ந் தனையர், நின்நயந் தோரே”²³

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன. காதற்பரத்தை, பரத்தை என பல்வேறு திறப்பட்டவர்களாகப் பெண்கள் அமைந்திருந்தாலும் பெண் என்ற நிலையில் தலைவனுக்காக காதல்கொண்டு காத்திருக்கும் தலைவிப் போன்றே அந்த உணர்வுடன் காதற்பரத்தைக் கூற்றுகளும் அமைந்துள்ளன.

பரத்தை தலைவனை எள்ளி நகையாடுதல்

தலைவன் ஒரு புதல்வனுக்கு தந்தையான பிறகும் ஒரு கள்வனைப் போல் என்னைக் காண வந்தான் என்பதனை,

“வெறிஉற விரிந்த அறுவை மெல்அணைப்

புனிறுநாறு செவிலியொடு புதல்வன் துஞ்ச

ஐயவி அணிந்த நெய்யாட்டு ஈரணிப்

பசுநெய் கூர்ந்த மென்மை யாக்கைச்

சீர்கெழு மடந்தை ஈர்இமை பொருந்த,

நள்ளென் கங்குல் கள்வன் போல,

அகன்துறை ஊரனும் வந்தனன்

சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே”²⁴

என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. அ.:தாவது மெல்லிய படுக்கையில் செவிலியுடன் சமீபத்தில் புதல்வன் தூயில்வான். மென்மையான உடம்பை உடைய அழகுமிக்க

மடந்தை தன் இரண்டு இமைகளும் பொருந்த உறங்குவாள். அகன்ற நீர்த்துறையை உடைய ஊரனும் புதல்வன் பிறந்ததால் தந்தை என்று பெயர் கொண்ட மகிழ்ச்சியோடு இடைச்சாமத்து இருளிலே கள்வன் போல் வந்தான் என்று பரத்தை தலைவனின் செய்கை குறித்து உரைக்கின்றாள். மேலும்,

“உள்ளுதொறும் நகுவேன் தோழி! வள்உகிர்”²⁵

என்னும் பாடலில் தலைவியின் பெயரைக்கேட்டால் தலைவன் நடுங்கும் தன்மையையும் பரத்தை விவரிக்கின்றாள். குளிர்ச்சியான துறைக்குரிய ஊரன் என் கூந்தலைப் பற்றி என் கையில் உள்ள வளையலைக் கழற்றிக் கொண்டதனால் உண்டாகிய பூசலில் சினம் கொண்ட முகத்தோடு தலைவனை நோக்கி நீ இனி இவ்வாறு செய்தால் உன் மனைவிக்கு இங்கு நிகழ்ந்ததைக் கூறுவேன் என்றேன். அப்போது தலைவன் வள்ளல் தன்மைமிக்க மலையமான் அவையில் வேற்று நாட்டில் இருந்து வந்த கூத்தர் முழங்குகின்ற மார்ச்சனை வைத்த பக்கம் அதிர்வது போல அதிர்ச்சியுற்று நடுங்கினான். அவன் நடுங்கி வருந்தியதை நினைக்கும் போதெல்லாம் நான் சிரிப்பேன். இவ்வாறாக தலைவனை பரத்தை எள்ளி நகையாடுவதைக் காணமுடிகின்றது.

கிழத்தி தன்னை புறங்கூறியதை அறிந்த காதற்பரத்தை தலைவனின் தன்மையை,

“கழனி மாஅத்து விளைந்துஉகு தீம்பழம்

பழன வாளை கதூஉம் ஊரன்

எம்இல் பெருமொழி கூறி, தம்இல்,

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல,

மேவன செய்யும்தன் புதல்வன் தாய்க்கே”²⁶

என்பதன் மூலம் விளக்குகின்றாள். அ. தாவது தலைவன் எம் வீட்டுக்கு வந்து இனிமையான சொற்களைப் பேசுவான். ஆனால் தன் வீட்டிற்கு சென்றால் அவன் புதல்வனின் தாயிடம் அவள் கூறுவதைக் கேட்டுக் கைகளையும் காலையும் தூக்கு

என்றால் ஆடுகின்ற பொம்மை போல் அவள் விரும்பியதைச் செய்வான் என்றுரைக்கின்றாள். இதன் மூலம் தன்னிலையை அவள் உணர்த்துகின்றாள்.

தலைவன் தலைவியரை இடித்துரைத்தலேயன்றி காதற்பரத்தை தன்னிலை விளக்கம் தரும் பாடல்களும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

பரத்தை பாணனிடம் பேசுதல்

ஒரு பரத்தை பாணனிடம் உன் தலைவன் பலராலும் நகைத்துப் பேசுவதற்கு உரியவன் ஆகிவிட்டான். எங்கள் சேரிக்கு வந்த உன் தலைவன் தன் மாலையையும் கண்ணியையும் காட்டி என்னோடு ஒன்றுபட்டிருந்த என் நெஞ்சினைப் பிரித்துத் தன்னிடமாகக் கொண்டான் என அவள் தலைவன் மீதுக் கொண்ட காதலை வெளிப்படுத்துவதை காணமுடிகின்றது. இதனை,

“கலிமா கடைஇ வந்து எம்சேரித்

தாரும் கண்ணியும் காட்டி, ஒருமைய

நெஞ்சம் கொண்டமை விடுமோ? அஞ்சு,”²⁷

என்னும் அடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. மேலும் அவன் வரவை எதிர்நோக்கி என் தாய் நீயும் அஞ்சுமாறு நெருங்கிய கணுக்களை உடைய மூங்கில் கோலைக் கையில் கொண்டவளாய் மிகுந்த சினத்துடன் உள்ளாள். அதனால் அவனை தண்டித்தல் உறுதி. நீ இங்கு வராதே என்று கூறுகின்றாள். அதாவது வந்தால் தலைவனுடன் வா என்னும் பொருள்படக் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

பரத்தை தலைவனுடன் புலத்தல்

தலைவன் பரத்தையின் மனையில் இருக்கின்றான். தலைவியின் தோழிமார் அங்கு வந்து நின் அருமை மகன் மழலை மொழியால் நின்னைப்பற்றி இன்னின்ன மொழிகளை மிழற்றி நின்னைத் தேடுகிறான் என்று சொல்கின்றனர். அதைக்கேட்ட தலைவன் மகன் பால் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து இன்புற்றனன். இச்செய்தியறிந்த பரத்தை அழுக்காறுடையவளாய்ப் புலந்து தலைவனைச் சினந்துக் கூறுவதை,

“வெண்தலைக் குருகின் மென்பறை விளிக்ஞரல்

நீள்வயல் நண்ணி இமிழும் ஊர!

எம்இவண் நல்குதல் அரிது ;

நும்மனை மடந்தையொடு தலைப்பெய் தீமே”²⁸

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. அ.:தாவது நீ இனி எம் இல்லத்தில் தொடர்ந்து வாழ்ந்து எமக்கு அருளுதல் அரிது. அதனால் நின் இல்லத்தரசியுடன் சென்று வாழ்வாயாக என்றுரைக்கின்றாள். ஏனெனில் நின் புதல்வன் கூறி விடுத்தல் நீ கேட்டமை சேரி எல்லாம் அறிந்தது. நின்னால் மணத்தல் அரிது என்று கூறுகின்றாள்.

பரத்தை தலைவனிடம் புலந்து கூறியதாக அமைந்த மற்றொரு பாடலில் பரத்தை,

“முண்டகக் கோதை நனைய,

தெண்திரைப் பெளவம் பாய்ந்து நின்றோளே!”²⁹

என்று கூறுகின்றாள். அ.:தாவது தலைவ! உனக்கு உறவு உடையவளுடன் கழி முள்ளிச் செடியின் மாலை நனைவதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் உன்னுடன் சேர்ந்து தெளிந்த கடல் நீரில் பாய்ந்து ஆடியதை நாங்கள் பார்த்தோம் என்று பரத்தை கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

இவ்வாறாக தலைவன் தலைவி மீது கொண்டிருக்கும் அன்பை கண்டு புலந்தும் சினந்தும் தலைவனிடம் பேசுவதைக் காணமுடிகின்றது. தன்னுடன் மண உறவு கொண்ட ஆடவன் பிற பெண்களுடன் தொடர்புக்கொள்வதை பெண்கள் பொறுத்தல் அரிது. தன் மீது அன்புக் கொண்டவர், தனக்கே உரிமையுடையவர் என்பதும், அவர் பிறர் மீது கொள்ளும் அன்பைக் கண்டு பொறாமை கொள்வதும் அதீத அன்பின் வெளிப்பாடாகும்.

புறங்கூறுதல்

இப்பரத்தை வேறு ஒரு பரத்தை தன்னைப் புறங்கூறினால் எனக் கேட்டவுடன், அவளுக்கு பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்.

தலைவி அறியாமையால் எம்மை வெறுக்கின்றாள். அவள் வெறுக்கும் அளவுக்கு நாங்கள் எக்குற்றமும் செய்யவில்லை. மாம்பழம் தான் வந்து நீர்நிலையில் விழ வாளை மீன் அதைக் கவ்வித்தின்கின்றது. இது வாளைமீன் குற்றமன்று. அதுபோலத் தானாக எம்மிடம் வந்ததால் நாங்கள் இன்பம் துய்த்தோம். நாங்கள் தலைவனைக் கைக்கொள்ளவில்லை. அவ்வாறு செய்துள்ளோம். ஆயின் குன்றார்க்குக் கிழக்கில் உள்ள குளிர்ந்த பெரிய கடல் எம்மைத் துன்புறுத்துமாக என காதற்பரத்தை தன்னிலை விளக்கம் தருவதைக் காணமுடிகின்றது. இக்கூற்றுகள் மூலம் தலைவன் தான் பரத்தையை நாடிச் சென்று இன்பம் துய்த்தான் என்பதை அவள் புலப்படுத்துகின்றாள். இதனை,

“கணைக்கோட்டு வாளைக் கமஞ்சூல் மடநாகு

துணர்த்தேக் கொக்கின் தீம்பழம் கதூஉம்

தொன்றுமுதிர் வேளிர் குன்றார்க் குணாது

தன்பெரும் பவ்வம் அணங்குக தோழி!”³⁰

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தலைவன் பிரிவால் பசலை படர்ந்துவிட மிக்க துன்பத்துடன் காதற்பரத்தை வருந்தி பேசுவதை,

“நும்வயின் புலத்தல் செல்லேம், எம்வயின்

பசந்தன்று, காண்டிசின் நுதலே, அசம்பின்,

அம்தூம்பு வள்ளை அழற்கொடி மயக்கி,

வண்தோட்டு நெல்லின் வாங்குபீள் விரிய,

துய்த்தலை முடங்குஇறாத் தெறிக்கும், பொற்புடைக்

குரங்குகளைப் புரவிக் குட்டுவன்

மரந்தை அன்ன,என் நலம்தந்து சென்மே!”³¹

என்ற பாடல் உரைக்கின்றது. மருதநிலத் தலைவனே! என்னை விட்டுப் பிரிந்து செல்லாதே உனக்குப் பணிவிடைச் செய்யும் கடமைகள் சில உடையேன் என பரத்தை கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. புனல் விளையாட்டை விரும்பிய ஆட்டனத்தியை காவிரி காதலால் கடலில் ஒளித்ததைப் போல சேரிப் பரத்தை உன்னைக் கவர்ந்து சென்றிட நாங்கள் வெறுக்கவில்லை. ஆனால் பழைய அன்பு காரணமாக எம் நெற்றி பசலையடைந்தது. அதனால் வளம் மிக்க மறந்தை என்னும் ஊரைப் போன்ற என் அழகைத் திருப்பித் தந்து செல்வீராக என வருந்துகின்றாள். ஒரு பெண்ணின் உள்ளம் தான் விரும்பிய தலைவன் மீது குற்றம் இருப்பினும் அவனுக்காக ஏங்கி வருந்துவதைக் காணமுடிகின்றது. மன்னித்து ஏற்கும் பெண்ணின் இயல்பு புலப்படுகின்றது.

மருதநிலத் தலைவனுக்குப் பொன்னால் செய்த ஒளி பொருந்திய தொடி அணிந்த தகுதியுடைய பரத்தை என்னைப் புறம் கூறுகிறாள் என்று சிலர் சொல்கின்றனர். இதை அவள் தெளிவாக அறிவதற்கு மகளிர் கைக்கோத்து ஆடும் துணங்கைக் கூத்து நாள் வந்துவிட்டது. அப்போது அப்பரத்தையின் கண் முன்பாகவே தலைவர் எனக்கு தலைக்கை தந்து ஆடுவதை மன்னர்களின் சேரிப்போர் நடைபெறுமிடத்தில் காணலாம் என்றுரைக்கின்றாள். தலைவி தன் மீது கோபங்கொண்டதை அறிந்த இப்பரத்தை,

“ஒண்தொடி மகளிர் பண்டையாழ் பாட,

மாரி அம்பின் மழைத்தோற் பழையன்

காவிரி வைப்பின் போலூர் அன்ன, என்

செறிவளை உடைத்தலோ இலெனே உரிதினின்”³²

தலைவனோடு என்னை இணைத்து அவ்வூர் மக்கள் பழித்துப் பேசுகின்றனர். அவனோடு எனக்குரிய தொடர்பு நீராடுவோர் கொறுக்க தட்டையால் செய்த தெப்பத்தை வைத்து நீராடி முடித்த பின்பு வீசி எறிவதைப் போன்றது. அப்படி இருக்க என்னையும் பெரிதுபடுத்தித் தொடர்புபடுத்துகிறார்கள் என்று கூறுகின்றாள்.

இதிலிருந்து ஒரு பெண்ணின் மன வேதனை மரத்துபோன நிலையை உணர முடிகின்றது.

தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்க நிலையை அறிந்த தலைவி பரத்தையை இகழ்ந்து பேசுகிறாள். தலைவி மட்டுமின்றி ஊராரும் தன்னைப் பற்றி ஏளனமாக பேசுவதைப் பரத்தை அறிகின்றாள். இதனால் கோபங்கொண்டு அவள் சூளுரைப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

நான் தலைவனைத் தேடிச் செல்லவில்லை. மாறாக அத்தலைவனே என்னை நாடி வருகின்றாள். இதனை அறியாது என்மீது பழிதூற்றி பேசிய ஊரார் முன்னும் தலைவி முன்னும் அவர்கள் காணும் வகையில் வளையல் அணிந்த கைகளை வீசியவாறு உலா வருவோம். நீயும் வா என பரத்தை தன் தோழியை அழைக்கின்றாள். ஏனெனில், பாண்டியனது வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாடி யானைகளைப் பரிசிலாகப் பெறும் பாணன் அடிக்கும் மத்தளத்தின் கண் அதிர்வதைப் போலத் தலைவி அவள் வயிற்றில் அடித்துக்கொள்ள இது ஏதுவாகும் என்பதால் நீ என்னுடன் வா என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. இதனை,

துறைகேழ் ஊரன் பெண்டுதன் கொழுநனை

நம்மொடு புலக்கும் என்ப - நாம்அது

செய்யாம் ஆயினும் உய்யா மையின்

செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசி, சிறிதுஅவண்,

உலமந்து வருகம் சென்மோ - தோழி!"³³

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் புலனாக்கப்படுகின்றது.

நாரை இரையை விரும்பிப் பொய்கைக்குள் போகும்போது தன் காலடி ஓசை பிறர் கேட்காத நிலையில் கள்வனைப் போன்று உள்ளே சென்றது. அத்தகைய தலைவனோடு நாம் கொண்ட நட்பினால் ஊரார் பழிச்சொற்கள் கூறுகின்றனர். நமக்கு நாணம் விலகி நிற்கும். அவன் மீண்டும் நம் சேரிக்கு வரட்டும் அவளைச் சார்ந்த பெண்கள் கண்களுக்கு முன்னால் பெண் யானையைக் கொண்டு ஆண் யானையைப் பிடிப்பது போல அவனது ஆடையையும் மாலையையும் பிடித்து இழுத்து என் வீட்டிற்குக் கொண்டு வருவேன். என் தோளாகிய கட்டுத்தறியில் கூந்தலாகிய கயிற்றினால் கட்டி அவனது மார்பைச்

சிறையிடுவேன். அவ்வாறு செய்யாவிடின் அன்னைப் பாதுகாத்த என் அழகு அழிக என பரத்தை சூளுரைக்கின்றாள். இதனை,

“பிடியின்றி தருஉம் பெருங்களிறு போல,

தோள்கந் தாகக் கூந்தலின் பிணித்து, அவன்

மார்புகடி கொள்ளேன் ஆயின், ஆர்வுற்று

வருந்துக தில்ல,யாய் ஓம்பிய நலனே!”³⁴

என்னும் அடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

பரத்தையின் தோழிகூற்று

சங்க இலக்கியத்தில் பரத்தையின் தோழிக்கூற்றாக ஐங்குறுநூற்றில் ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. பரத்தையின் ஊடல் தீர்க்கும் பொருட்டாக அப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“புதுப்புனல் ஆடி அமர்த்த கண்ணள்,

யார்மகள், இவள்?’எனப் பற்றிய மகிழ்ந!

யார்மகள் ஆயினும் அறியாய் ;

நீயார் மகனைஎம் பற்றி யோயே?”³⁵

என்பது அப்பாடல். அ.:தாவது மகிழ்ந புதுவெள்ளத்தில் நீராடிப் பொருகின்ற கண்களை உடையவனை நோக்கி யார் மகள் எனக் கேட்டவாறு கையைப் பற்றினாய். யார் மகள் என உனக்குத் தெரியவில்லை. நீ அறியாத இவள் கையைப் பற்றிய நீ யார் மகன் என தோழி வினவுகிறாள். இவ்வாறாக காதற்பரத்தையின் தோழி தன் தோழியாகிய பரத்தையின் நலனைக் கருதி தலைவனிடம் பேசுவதையும் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளது.

நற்றாயும் செவிலித்தாயும்

அகப்பாடல்களில் குறிப்பிடப்பெறும் நற்றாய் மற்றும் செவிலித்தாய் ஆகிய இருவரும் குறிப்பிடத்தகுந்த இடத்தைப் பெறுகின்றனர்.

தலைவி பெற்றெடுத்த தாய் நற்றாய் ஆவாள். தலைவியின் வளர்ப்புத் தாய் செவிலி. நற்றாயின் தோழியாகவும், தலைவியின் தோழிக்குத் தாயாகவும் செவிலி அமைகின்றாள். மேலும் தலைவியின் தேவைகளைக் குறிப்பால் அறிந்து செய்பவளாகவும் செவிலி அமைகின்றாள்.

செவிலித்தாய் கூற்று நிகழுமிடங்கள்

“ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலின்

தாயெனப் படுவாள் செவிலி யாகும்”³⁶

என்கிறது தொல்காப்பியம். மிக்க சிறப்பினையுடைய களவொழுக்கத்தைத் தலைவி சொல்வதற்கு உரியவர் செவிலித்தாய் ஆவாள். நற்றாயிடம் தலைவி தன் காதலை நேரே கூறுதல் நாகரிகமாகாது. அதனால் செவிலி வழியாகவே கூறுவாளாதலால் “தாய்” என்ற சொல் செவிலியையே குறிக்கும். இந்நூற்பாவில்,

“செவிலிநற் றாய்க்குக் கவலையின்றி உணர்த்தும்”³⁷

என்னும் நூற்பா செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும் காலத்துத் தலைவியின் நிலையை விளங்க (வெளிப்படையாக) எடுத்துரைப்பாள் என்பதை நவில்கின்றது.

களவில் செவிலித்தாய்க்கு கூற்று நிகழும் இடங்களைத் தொல்காப்பியம்,

“களவல ராயினுங் காமமேற் படுப்பினும்

அளவுமிகத் தோன்றினுந் தலைப்பெய்து காணினுங்

கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்

ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்

ஆடிய சென்றுழி அழிவுதலை வரினும்
காதல் கைம்மிகக் கனவின் அரற்றலுந்
தோழியை வினாதலுந் தெய்வம் வாழ்த்தலும்
போக்குடன் அறிந்தபின் தோழியொடு கெழீஇக்
கற்பின் ஆக்கத்து நின்றற் கண்ணும்
பிரிவின் எச்சத்து மகள்நெஞ்சு வலிப்பினும்
இருபாற் குடிப்பொருள் இயல்பின் கண்ணும்
இன்ன வகையிற் பதின்முன்று கிளவியொடு
அன்னவை பிறவுஞ் செவிலி மேன”³⁸

என்ற நூற்பாவின் வழி சுட்டுகின்றது.

(1)காதலர் களவொழுக்கம் அலராகிவிடவே செவிலி கூற்று நிகழும். (2) தலைவி உடலில் காம உணர்வு வெளிப்படும்போது (3)தலைவி உடற்கூறு முன்னிலும் அளவு மிகும்போது (4) எதிர்பாராது தலைவன் தலைவியரை செவிலி ஓரிடத்துக் காணினும் (5) கட்டுப்பார்த்தல் - கட்டுவிச்சி குறி கூறல். கழங்கு - கோடாங்கி அருள் வந்து ஆடிக் கழற்சிக்காயை உருட்டிக் குறி கூறல். அவர்கள் இருவரும் ஒரே மாதிரி ‘வெறியாட்டு’ எடுக்க வேண்டுமிடத்தும் (6) வெறியாடிய இடத்து, மனம் வருந்த நேரினும் (7) காதல் கரை கடக்கவே தலைவி கனவில் அரற்றுவதைத் தாயர் கேட்க நேரினும் (8) தோழியை இதன் காரணம் வினவும் போதும் (9) தெய்வத்தைத் தீங்கு நேராதவாறு வாழ்த்தும் போதும் (10) உடன்போக்கை அறிந்த பிறகு தோழியுடன் கலந்து, தலைவனுக்கே மணமுடிக்க இசைந்து கற்புக்கு ஆதரவாக நிற்கும் நிலையிலும் (11) பிரிவின்பின் வருந்துமிடத்தும் (12) மகளுக்காக மனம் நோகுமிடத்தும் (13)இரண்டு குடிப்பக்கத்துப் பெருமையை எண்ணுமிடத்தும் என இவ்வாறான பதின்முன்று கூற்றுக்களுடன் அன்னவை பிறவும் செவிலிபால் நிகழ்வனவாகும்.

நற்றாய் கூற்று நிகழுமிடங்கள்

தலைவியை ஈன்றெடுத்த தாய் சங்க இலக்கியங்களில் நற்றாய் என அழைக்கப்படுகின்றாள். தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கில் பிரிந்து சென்ற நிலையில் பெற்ற தாய் புலம்பிப் பேசுவதை தொல்காப்பியத்தின்,

“தன்னும் அவனும் அவளஞ் சுட்டி

மன்னும் நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம்

நன்மை தீமை அச்சஞ் சார்தலென்று

அன்ன பிறவும் அவற்றொடு தொகைஇ

முன்னிய கால மூன்றொடு விளக்கித்

தோழி தேளத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்

போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்

ஆகிய கிளவியு மவ்வழி உரிய”³⁹

என்னும் நூற்பா விளக்கி நிற்கிறது.

மேலும் உடன்போக்கின் பின் நற்றாயின் நிலையைத் தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார். அ.:தாவது பெருங்காவலையுடைய பேரூரின் கண்ணே பல சேரிகள் இருக்கும். அங்கு வேறு சேரிகளில் எல்லாம் தாய் சேர்ந்து போய்விட்ட காதலர் எங்கேனும் மறைந்திருக்கக் கூடுமெனத் தேடுவாள். சிலபோது பாலை நிலமாம் சுரவழியிலும் தானே தனித்துத் தேடியும் செல்வாள். தாயர் சிலர்க்கு ஆற்றாமையால் இதுவும் நிகழும் என்பதாம். இதனை,

“ஏமப் பேரூர்ச் சேரியஞ் சுரத்தும்

தாமே செல்லுந் தாயரும் உளரே”⁴⁰

என்னும் நூற்பா விளக்குகிறது. உடன்போக்கை அறிந்த நற்றாய் கனவு கண்டு வருந்துவதை,

“தாய்க்கும் உரித்தாற் போக்குடன் கிளப்பின்”⁴¹

என்கிறது தொல்காப்பியம். அ.:தாவது தன் மகள் ‘உடன்போக்கில்’ தன் காதலனுடன் போய்விட்டாள் எனச் சொல்லப்பட்டால், தாய்க்கும் தன் நெஞ்சோடு புலம்புவதும் கனவுக் கண்டு வருந்துவதும் உண்டு என்பதாகும்.

நற்றாயும் செவிலியும் தலைவனைப் பற்றிப் பெரியவர்களிடம் கேட்டு தம் ஐயத்தைப் போக்கி கொள்வதை,

“கிழவோன் அறியா அறிவினள் இருளென

மையறு சிறப்பின் உயர்ந்தோர் பாங்கின்

ஐயக் கிளவியின் அறிதலும் உரித்தே”⁴²

என்கிறது தொல்காப்பியம். தலைவி தலைவனை நன்கு அறிந்து நட்புக்கொள்ளக்கூடிய அறிவு வளர்ச்சி இல்லாதவளென எண்ணி, தாயர் குற்றமற்ற சிறப்பினை உடைய பெரியவர்களிடம் தங்கள் ஐயங்களை வினவி அறிதற்கும் உரியர் என்று கூறுகின்றது.

“தாய் அறிவுறுத்தல் செவிலியோ டொக்கும்”⁴³

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா தலைவன் தலைவியின் களவினை நற்றாய், செவிலித்தாய் அறியும் முறையிலேயே தானும் அறிவாள் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

செவிலித்தாய் - அறத்தொடு நிற்றல்

செவிலி தோழியின் வழியாகத் தலைவியின் களவை அறிந்து அதனை நற்றாய்க்குத் தெரிவிப்பது செவிலி அறத்தொடு நிற்றல் ஆகும்.

“மின்னிடை வேற்றுமை கண்டுதாய் வினாவுழி

முன்னிலை மொழியால் மொழியும் செவிலி”⁴⁴

மின்னல் போன்ற இடையை உடைய தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு நற்றாய் செவிலியை வினவிய இடத்து அச்செவிலித்தாய் தலைவியின் காதலை வெளிப்படையாகக் கூறுவாள்.

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவியும், தோழியும் அறத்தொடு நிற்கும் பாடல்கள் அதிகமாக பயின்று வந்துள்ளன. செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும் பாடலொன்று குறுந்தொகையில் அமைந்துள்ளது.

“பறைபட பணிலம் ஆர்ப்ப, இறைகொள்பு

தோல்மு தாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய

நாள்ஊர்க் கோசர் நன்மொழி போல,

வாய்ஆ கின்றே தோழி! ஆய்கழல்

சேயிலை வெள்வேல் விடலையொடு

தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே”⁴⁵

அ.:தாவது அழகிய வீரக்கழலையும் வேலையும் கொண்ட பாலை நிலத் தலைவனோடு வளையல்களை அணிந்த முன் கையையுடைய தலைவியின் நட்பு உண்மையாயிற்று. மத்தளம் முழங்க சங்குகள் ஒலிக்க, மிகப் பழமையான ஆலமரத்து அடியில் உள்ள நாலூர் கோசர் நல்ல வாய்மொழி போல் இவர்கள் காதலும் உண்மையாயிற்று என செவிலி அறத்தொடு நிற்பதை காணமுடிகின்றது.

செவிலி நற்றாய் புலம்பல்

களவு வாழ்வில் பல்வேறு காரணங்களால் உடன்போக்கு நிகழும். தலைவி தலைவனோடு சென்றதனை உணர்ந்த செவிலியும் நற்றாயும் தம் மகளை எண்ணி புலம்புவதாக சங்க இலக்கியப் பாக்கள் பல காணப்படுகின்றன.

பெண்களின் பண்பு நலன்களில் போற்றுதலுக்குரியது தாயுள்ளம் ஆகும். தன் மகளைப் பிரிந்த தாயுள்ளம் பலவித உணர்ச்சிகளுக்கு ஆளாவதைக் காணமுடிகின்றது. தலைவியை சிறு பருவம் முதல் ஈன்ற மகளைப் போன்று பாவித்து வளர்த்த செவிலி

தாயே தலைவியின் உடன்போக்கின் போது ஆற்றொணாத்துயரம் அடைகின்றாள் என்பதை சங்க இலக்கியப் பாக்கள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

தலைமகள் தான் விரும்பிய ஆடவனுடன் உடன்போக்கு சென்றதை அறிந்த தாய் கவலைக் கொள்கிறாள். அவள் தன் மகளை நினைத்து புலம்புகின்றாள்.

மகளே! உன் தோழி விளையாடிய அழகிய பந்தும், நீர் ஊற்றுவார் இல்லாமையால் அவள் பாதுகாத்து வந்த வாடிப்போன வயலைக் கொடியும் மயிலின் அடியைப் போன்ற இலையையும் கடுமையான பூங்கொத்தையும் உடைய நொச்சி மரமும் காவல் பொருந்திய அகன்ற மாளிகையும் எதிரே நான் காணும்படித் தோன்றும். அவளில்லாமல் நான் தனித்து இருக்கும் குளிர்ச்சி பொருந்திய சோலையும் என்னை வருத்துகிறது என்று கூறுவதிலிருந்து அவளது துன்பநிலையை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. நற்றாய் தன் தோழியான செவிலியைப் பார்த்து,

“தெறுவது அம்ம நும்மகள் விருப்பே!

உறுதுயர் அவலமொடு உயிர்செலச் சாஅய்,

பாழ்ப்படு நெஞ்சம் படர்அடக் கலங்க,

நாடுஇடை விலங்கிய வைப்பின்

காடுஇறந் தனள் ; நம்காத லோளே!”⁴⁶

என்று கூறுகின்றாள். அ. தாவது உன்னுடைய மகள் தலைவனிடம் கொண்ட விருப்பம் காரணமாகத் தலைவனோடு அரிய காட்டு வழியைக் கடந்து சென்றாள். அதனால் நமக்கு ஏற்பட்ட துயரமும் துன்பமும் உயிரே போகும் நிலையில் அமைந்தது. அவள் மேல் ஏற்பட்ட பற்று காரணமாக நாம் கலங்க, இடையிடையே உள்ள இடங்களைக் கடந்து காட்டைக் கடந்து சென்றுள்ளாள். நம் அன்புக்குரிய மகள் என்று நற்றாய் புலம்புவதைக் காணமுடிகின்றது.

தலைவி ஏதும் அறியாதவள். இளமை பருவம் மிக்கவள். அவள் என்னைப் பிரியவும் விரும்ப மாட்டாளே! என்று நற்றாய் புலம்புவதையும் காணமுடிகின்றது.

“வனைந்துஏந்து இளமுலை நோவ கொள்ளென

நினைந்துகைந் நெகிழ்ந்த அனைத்தற்குத் தான்தன்

பேர்அமர் மழைக்கண் நீரிய கலுழ

வெய்ய உயிர்க்கும் சாயில்

மைசர் ஓதிப் பெருமடத் தகையே?”⁴⁷

அ. தாவது அவளுடைய தொய்யில் எழுதிய பருத்த மார்பகங்கள் நோகுமோ என்று கருதி நான் அணைத்திருந்த கையைச் சிறிது நெகிழ்த்தினேன். அதனைக் கூடப் பொறுக்காது அவளுடைய மென்மையான குளிர்ச்சி பொருந்திய கண்கள் நீரை வடித்தன. வெம்மையாகப் பெருமூச்செறிந்தாள். அத்தகைய மென்மையும் கரிய கூந்தலும் பெரிய மடப்பமும் உடைய என் மகள் வேனிற் பருவம் ஒன்றையே கொண்ட பாலைநிலப் பெருவழியில் வாடிய காந்தள் மலர்களோடு அழல் வீசுகின்ற நீண்ட வழியில் எவ்வாறு செல்வாள்? என்று தாயானவள் வினவுகின்றாள்.

தலைவி தன் காதலனோடு சென்றாள் ஆயினும் தான் அணிந்த மாலை சிக்குற்றாலும் சிறிய வளையல்கள் நெகிழ்ந்தாலும் அடிவயிற்றின் மேல் அணிந்துள்ள காஞ்சி மாலையின் காசுகள் மாறினாலும் அவற்றை திருத்திக் கொள்வதற்குத் தெரியாதவள் என தலைவியின் இளமைத் தன்மை கூறுகின்றாள் தாய். இதனை,

“கோதை மயங்கினும் குறுந்தொடி நெகிழினும்,

காழ்பெயல் அல்குல் காசமுறை திரியினும்,

மாண்நலம் கையறக் கலுழும்என்

மாயக் குறுமகள் மலர்ஏர் கண்ணே?”⁴⁸

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

செவிலி கண்டோரிடம் வருந்துவது

செவிலி தான் தலைவியை தேடிச் செல்லும் வழியிடை கண்டோரிடம் கண் கலங்கி வருந்துவது தலைவியின் பழைய நினைவுகளில் ஆழ்கின்றாள். இத்தகைய மனநிலையை

“ஞாயிறு காணாத மாண்நிழற் படிஇய

மாலைமுதல் சிறுநெறி மணல்மிகத் தாஅய்,

தண்மழை தலைய வாகுக நம்நீத்துச்

சுடர்வாய் நெடுவேற் காளையொடு

மடமா அரிவை போகிய சுரனே!”⁴⁹

என்னும் பாடல் காட்டுகின்றது. நம்மைத் துறந்து, தலைவனோடு சென்ற மாந்தளிர் போன்ற மேனியை உடைய நம் மகள் சென்ற வழி சூரிய ஒளி படாமல் நல்ல நிழல் படிந்து போகின்ற வழியில் நல்ல மணம் பரப்பிச் சிறிது மழையும் பெய்ய வேண்டுமென செவிலித்தாய் புலம்பியும் வேண்டியும் நிற்பதைக் காண முடிகின்றது.

தன்னுடைய அன்பு மகளைத் தேடி தேடி அவளைக் காணாமல் சோர்வுடன் நிற்கும் ஒரு செவிலித்தாயின் நிலையை,

“காலே பரிதப் பினவே ; கண்ணே

நோக்கி நோக்கி வாள்இழந் தனவே ;

அகல்இரு விசும்பின் மீனினும்

பலரே மன்ற, இவ்உலகத்துப் பிறரே”⁵⁰

என்னும் பாடல் படம் பிடிக்கின்றது. அ.தாவது என் கால்கள் நடந்து நடந்து அடி எடுத்து வைக்க இயலாமல் தவறுகின்றன. கண்கள் பார்க்கின்ற ஆணையும் பெண்ணையும் இவள் காதலனோ எனக் கருதி ஒளி இழந்தன என செவிலி வருந்தி நிற்கின்றாள்.

தலைவி உடன்போக்கு சென்றுவிட்டாள். செவிலித்தாய் அவள் சென்ற சுர வழியே சென்று அங்கு கண்டோரிடம் தலைவியை நினைத்து வருந்தும் ஆற்றாமை உணர்வினைக் காண முடிகின்றது.

தொலைவில் இருந்து வரும் உடல் வலிமை மிக்க ஆடவனே! ஓமை மரம் நீண்டு விளங்கும் காடுகள் இடையிட்ட பாலைநில வழியில் நேற்று என் மகள் நெடுந்தாரம் சென்றாள். அவளைப் போல இவள் என் கண்ணுக்குத் தோன்றுவதால் என் கண்களில் நீர் பெருகுகின்றது. நான் உம்மை தொழுது வணங்குகின்றேன். என் நிலை கண்டு அவளை நீங்கள் எதிரே கண்டால் என்னைப் பற்றிக் கூறுக. அது உங்களுக்குப் புகழைத் தரும் என செவிலி கூறுவதைக் காண முடிகின்றது. இதனை,

“சேயின் வருஉம் மதவலி! யாஉயர்ந்து

ஓமை நீடிய கான்இடை அத்தம்,

முன்றாள் உம்பர்க் கழிந்த என்மகள்

கண்பட, நீர்ஆழ்ந் தன்றே ; தந்தை

தன்ஊர் இடவயின் தொழுவேன் ; நுண்பல்”⁵¹

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. மேலும் தலைவியைக் கண்டோம் என கூறியவர்களிடம் செவிலித்தாய்,

“பாவை அன்னஎன் ஆய்தொடி மடந்தை

சென்றனள்! என்றிர், ஐய!

ஒன்றின வோ,அவள் அஞ்சிலம்பு அடியே”⁵²

என வினவுகிறாள். அ.தாவது ஐய! என் கண்மணியோள் வீரக்கழலணிந்த கறுத்த தாடியுடைய தலைவனுடன் பையப் பைய நடக்கிறாள் என்றும் சொல்கின்றீர்கள். அவளுடைய சிலம்பணிந்த கால்கள் நிலத்தில் படிந்தனவா? என தன் மகள் நடத்தலை அறியா இளம் பருவத்தினர் என்பதுபட வினவுவதைக் காணமுடிகின்றது.

தலைவன் மீது கோபம் கொள்தல்

கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவி பெற போகும் துயரங்கள் ஒவ்வொன்றாக செவிலியின் நினைவிற்கு வர தொடங்குகின்றது. அச்சமயம் தலைவியின் மீது பரிவும் பாசமும் மிகுதியாகின்றது. அவ்வேளையில் தலைவன் மீது கோபம் கொண்டு வெகுண்டெழும் தாயுள்ளத்தையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

“மௌவலொடு மலர்ந்த மாக்குரல் நொச்சியும்,

அவ்வரி அல்குல் ஆயமும், உள்ளாள்,

ஏதிலன் பொய்ம்மொழி நம்பி, ஏர்வினை

வளம்கெழு திருநகர் புலம்பப் போகி”⁵³

என் மகள் முல்லை மலர்களோடு நொச்சி மலர்களையும் சூடிய ஆயத்தாரை மறந்து சென்றதோடு நான் அவளது கூந்தலை மணச் சாந்திட்டு வாரிப் பின்னிவிட இசையாதவளாய் ஒருவனது பொய் வார்த்தையை நம்பி அழகிய வேலைப்பாடமைந்த மிகப்பெரிய அரண்மனைப் போன்ற வீட்டை மறந்து அவனுடன் சென்றுவிட்டாள். அவள் சென்றவழி அச்சம் தரும் கவர்பட்ட பல கிளைகளை உடைய வழி என செவிலி கவலைக்கொள்கின்றாள்.

என் மகள் இனிய சொற்களைப் பேசும் தோழிகளுடன் பந்து விளையாடினாலும் உடலின் மென்மையால் மிகவும் இரங்கத்தக்கவள். அவள் மலைகள் தடையாக உள்ள வழியில் சென்றாள் என்று செவிலி வருத்தம் கொள்கின்றாள். இதனை,

“வன்க ணாளன் மார்புஉற வளைஇ,

இன்சொற் பிணிப்ப நம்பி, நம்கண்

உறுதரு விழுமம் உள்ளாள், ஓய்யெனத்”⁵⁴

என்னும் பாடல் சுட்டுகின்றது. அந்நிலத்தில் பசுமை இல்லை. உண்பதற்கு நீரும் இல்லை. பழங்களும் இல்லை. என் மகளின் மென்மையான பாதங்களுக்கு அது ஏற்புடைய வழி அன்று. ஆனால் தலைவன் கொடுமையானவன். அவன் தன் இன்சொற்களாலும் அணைப்பினாலும் அவளைத் தன்வயப்படுத்தினான். மேலும் அவளும் அவனை விரும்பி

நாம் இங்கு வருந்துவோம் என்று நினைக்காமல் பாலை நில வழியில் சென்றாள். அதனால் என் உள்ளம் வருந்துகின்றது. நானும் வருந்துகின்றேன் என்று செவிலி கூறுகின்றாள்.

இவ்வாறாக தலைவனை, பொய்யன் என்றும் கொடுமையானவன் என்றும் கூறி செவிலி தன் கோபத்தை வெளிப்படுத்துவதை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

நற்றாய் தலைவனின் தாயினைக் கடிதல்

நற்றாய் தன் மகளை பிரிந்த வேதனை மிகுதியால் தலைவனின் தாயும் என்னைப் போல் துன்புற வேண்டும் என கூறுவதை,

“நினைத்தொறும் கலிமும் இடும்பை எய்துக!

வெஞ்சரம் என்மகள் உய்த்த

அம்புஅமை வல்வில் விடலை தாயே!”⁵⁵

என்னும் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. என் மகள் உடன்போக்குச் சென்ற வழி காட்டு வழி. அங்குப் புலியின் தாக்குதலில் இருந்து தப்பிப் பிழைத்த கொம்புகளையுடைய ஆண்மான் பெண்மாளை ஆண்மை மிக்க குரலால் அழைக்கும். வலிமையான வில் ஏந்திய பாலைநிலத் தலைவன் என் மகளை அழைத்துக்கொண்டு அத்தகைய காட்டு வழியில் சென்றுள்ளான். எனவே அவனைப் பெற்ற தாயும் மகளைப் பெற்ற நான் நினைத்து நினைத்து அழுவதைப் போன்று அழுவாளாக என சினத்துடன் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

“விழவுத் தலைக்கொண்ட பழவிறல் மூதார்ப்

பூங்கண் ஆயம் காண்தொறும், எம்போல்,

பெருவிதாப் புறுக மாதோ எம்இல்

வன்கண் காளையை ஈன்ற தாயே”⁵⁶

எனவும் நற்றாய் கூறுகின்றாள். அ.தாவது பழமையான இவ்வூரில் திருவிழா கொண்டாடுகின்றனர். அங்கு என் மகளோடு விளையாடும் தோழியரை நான் பார்ப்பேன். அவ்வாறு பார்க்கும் போது என் நெஞ்சு நடுங்கித் துன்புறும். நான் துன்புறுவது போல என் மகளைத் தன் சொற்களால் மயக்கித் தன் வயப்படுத்திக் கொண்டு செல்ல துணிந்த வலிமையுடைய காளை போன்ற தலைவனைப் பெற்ற தாயும் அத்துன்பத்தைப் பெறுவாளாக என நற்றாய் சினத்துடன் கூறுகின்றாள்.

இதனைப் போன்று ஊழினால் இணைந்த தலைவன் தலைவி உடன்போக்கு சென்றனர். எனவே தாய் தன் மகள் தன்னை விட்டு நீங்க காரணமான ஊழினை,

“நல்வினை நெடுநகர் கல்லெனக் கலங்கப்

பூப்புரை உண்கண் மடவரற்

போக்கிய புணர்த்த அறன்இல் பாலே!”⁵⁷

என்று நற்றாய் கோபத்துடன் ஊழினினை பழிக்கின்றாள்.

தலைவியின் களவுறவை முன்னமே அறியவில்லை என வருந்துவது

தலைவி தான் விரும்பிய தலைவனுடன் சென்று விட்டதை அறிந்த செவிலி தான் அவளது களவு வாழ்வை முன்னரே அறிந்துகொள்ளாமல் தவறு செய்துவிட்டேன் என தன்னைத் தானே நொந்துகொள்வதை,

“பெயர்த்தனென் முயங்க, ‘யான் வியர்த்தனென்’ என்றாள் ;

இனிஅறிந் தேன், அது துனிஆ குதலே”⁵⁸

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன. அ.தாவது என் மகள் நான் விருப்பத்துடன் தழுவியபோது எனக்கு வியர்த்தது எனக் கூறினாள். அது வெறுப்பினால் கூறியது என்பதை இப்போது உணர்கிறேன். அவள் சொன்னபோது உணரவில்லை என்கின்றாள்.

“உவக்குநள் ஆயினும், உடலுநள் ஆயினும்,

யாய்அறிந்து உணர்க’ என்னார், தீவாய்

அலர்வினை மேவல் அம்பல் பெண்டிர்,

‘இன்னள் இனையள்நின் மகள்எனப், பல்நாள்

எனக்குவந்து உரைப்பவும்,

தனக்கு உரைப்பு அறியேன்

‘நாணுவள் இவள்’ என நனிகரந்து உறையும்

யான்இவ் வறுமனை ஒழிய, தானே,

அன்னை அறியின், இவண்உறை வாழ்க்கை,

எனக்குஎளிது ஆகல் இல்’ எனக் கழற்கால்

மின்ஒளிர் நெடுவேல் இளையோன் முன்னுற”⁵⁹

என்னும் பாடல் அடிகள் செவிலியின் மனத்தை படம்பிடித்து காட்டுவது போல் அமைகின்றது. அ.தாவது பழிச்சொல் கூறுவதைத் தொழிலாக உடைய புறங்கூறும் மகளிர் பல சொன்னாலும் என்னிடமும் வந்து என் மகள் குறித்து பலர் கூறினர். நான் அதைக் கேட்டுக் கொண்டேனே தவிர, என் மகளிடம் அவள் நாணுவாள் என்பது பற்றி ஒரு சொல்கூடக் கேட்கவில்லை. ஒன்றும் தெரியாதது போல் மறைத்தேன். அதை இன்று அனுபவிக்கிறேன் என்கின்றாள். மேலும் என் மகள் இல்லாத வீட்டில் நான் வாழ்கிறேன். அவள் போய்விட்டாள். தாயறிந்தால் களவொழுக்கம் நிகழாது என்று நினைத்தாளோ? காலில் வீரக்கழல் அணிந்த யாரோ ஓர் இளைஞன் பின்னே இவள் போய்விட்டாள். கடத்தற்கரிய காட்டில் அவள் சென்றுள்ளாள் என்று வருந்துகின்றாள்.

செவிலி ஒருத்தி தலைவியின் களவுறவை முன்னரே அறிந்திருந்தால் அவள் தந்தையின் பெரிய வீட்டில் இருந்த போது உடலை விடாது பின்பற்றும் நிழல் போல அவள் செல்லுமிடமெல்லாம் தொடர்ந்திருப்பேன். இனி என்ன செய்ய முடியும்? என துயரத்துடன் கூறுவதை காணமுடிகின்றது. இதனை,

“காடுஉடன் கழிதல் அறியின் - தந்தை
அல்குபதம் மிகுத்த கடியுடை வியல்நகர்,
செல்வுழிச் செல்வுழி மெய்ந்நிழல் போல,
கோதை ஆயமொடு ஓரை தழீஇ,
தோடுஅமை அரிச்சிலம்பு ஒலிப்ப, அவள்
ஆடுவழி ஆடுவழி, அகவேன் மன்னே!”⁶⁰

என்னும் பாடலடிகள் புலனாக்குகின்றன.

திருமணச்சடங்கு நடைபெறவில்லை என வருந்துவது

குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து சீரும் சிறப்புமாக வளர்க்கும் மகளின் திருமணக் கோலத்தை காண இயலவில்லை என ஆற்றாமையால் கண்ணீர் விடும் தாயின் மனநிலையை புலவர் பலவாறாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

“அறியாத் தேஎத்து அருஞ்சரம் மடுத்த

சிறியோற்கு ஒத்தஎன் பெருமடத் தகுவி,

சிறப்பும் சீறும் இன்றி, சீறார்

நல்கூர் பெண்டின் புல்வேய் குரம்பை

ஓர்ஆ யாத்த ஒருதூண் முன்றில்

எதில் வறுமனைச் சிலம்புடன் கழீஇ

மேயினள் கொல்? என நோவல் யானே”⁶¹

என்னும் பாடல் அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. அ.:தாவது மகளே! என்னுடைய நிலையைப் பார்ப்பாயாக. ஒளி பொருந்திய வளையல்கள் நிறைந்த, தோழியரும் பலவாறு

பாராட்டிச் சிவந்த கோடுகளை உடைய கிளிகளும் என் மகளின் பிரிவாற்றாது பாலினை உண்ணவில்லை. தோழியர் மகிழ்ந்து ஆடிப்பாடி விளையாடவில்லை. பூஞ்செடிகள் உள்ள தாழிகளிலும் மலர்கள் மலர்ந்து அணி செய்யவில்லை. தெய்வப் பாவைகளும் பலியெதனையும் பெறவில்லை. இவற்றைக் கண்டு நான் வருந்துவதோடு சில செயல்களை நினைத்துப் பார்க்காமல் தவற விட்டுவிட்டேன். வளையல் அணிந்த மகளே! நல்ல செல்வமுடைய வீட்டில் செல்வ நிலைக்குத் தக, ஒப்பனைகள் செய்து உறவினர்கள் கூடி மணம் செய்விக்க விரும்பியும் அவள் மணம் ஒப்பவில்லை. கிளைகளை உடைய ஓமை மரங்கள் நிறைந்த காட்டு வழியில் உடல் வலிமையுடைய காதலன் அறியாததேயத்தில் அரிய பாலை வழியில் அவளை அழைத்துச் சென்றான். அவள் எவ்வாறு துன்புற்றனளோ? சீரும் சிறப்புமின்றி உள்ள சிற்றூரில் வறுமை மிக்க பெண்கள் இருக்கும். புல் வேய்ந்த குடிசையில் ஒற்றைத் தூண் கொண்ட முற்றத்தில் தனக்குத் தொடர்பில்லாத வறிய மனையில், தன் சிலம்பினை நீக்கி அவனுடன் மணம் பொருந்தினாளோ? அதனை நினைத்து நான் வருந்துகின்றேன். இவ்வாறாக தான் இல்லாமல் மணம் நிகழப்போவதை எண்ணி செவிலி வருந்துவதை காணமுடிகின்றது.

இதே போன்று மற்றுமோர் அகநானூற்று பாடலில்,

“தன்ஓ ரன்ன ஆயமும், மயில்இயல்

என்ஓ ரன்ன தாயரும், காண,

கைவல் யானைக் கடுந்தேர்ச் சோழர்

தான்அமர் துணைவன் ஊக்க, ஊங்கி,

உள்ளாது கழிந்த முள்ளயிற்றுத் துவர்வாய்ச்

சிறுவன் கண்ணி சிலம்பு கழீஇ,

அறியாத் தேளத்தள் ஆகுதல் கொடிதே”⁶²

என செவிலி கூறுவதை காணமுடிகின்றது. அ.தாவது மயில் போன்ற சாயலை உடைய என் மகள் தோழியரும் தாயரும் பார்த்து மகிழத் திருமணம் நிகழ்தல் வேண்டும் என்று நினைத்தோம். ஆனால் வலிமையான கையை உடைய யானையும், விரைந்த தேரையும் உடைய சோழரது தலைநகராகிய உறையூரைப் போன்ற செல்வம் மிக்க எங்கள் பெரிய வீட்டில் சான்றோர் மணவிழாவை நடத்தி வைக்க, மணவிழாவில் அவளுக்கு மயிற்சாந்து பூசி எல்லாச் சிறப்புகளையும் செய்து திருமணம் நடக்க செல்லாதவளாய் தலைவனுடன் சென்றாள். இவள் யாரும் அறியப்படாத இடத்தில் சிலம்புகளை நீக்கி மணம் செய்தல் கொடியதாகும். இவ்வாறாக செவிலி தலைவியின் மணம் குறித்த கவலைகொள்கிறாள்.

நற்றாய் தன் அன்பு மகளுக்கு திருமணச் சடங்கு நடத்த இயலவில்லையே! தான் காணும் நிலையில் அவளது சிலம்பு கழிக்கும் நிகழ்வு நடைபெற்றுவிட்டதே என கதறும் தாயின் உள்ளத்தைக் காணமுடிகின்றது. கொடுமையான பாலைநில வழியில் என் மகளின் அடிகள் சென்று வருந்துகின்றனவோ? என வருந்தும் தாய்,

“வெயில்காய் அமையத்து இமைக்கும் அத்தத்து,

அதர்உழந்து அசையின கொல்லோ ததர்வாய்ச்

சிலம்பு கழீஇய செல்வம்

பிறருழைக் கழிந்தஎன் ஆயிழை அடியே?”⁶³

எனக் கூறி நான் பார்க்காத நிலையில் செல்லும் வழியில் சிலம்பு கழிக்கும் விழாவும் பிறர் காண நிகழுமோ! என்று கூறுகின்றாள்.

“நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ அயரினும்,

எம்மனை வதுவை நல்மணம் கழிக’ எனச்

சொல்லின் எவனோ மற்றே வென்வேல்,

மைஅற விளங்கிய கழலடி,

பொய்வல் காளையை ஈன்ற தாய்க்கே?”⁶⁴

என்று கூறுவதிலிருந்து வெற்றியால் சிறப்பு எய்திய வேலைத் தாங்கியவனும் குற்றமற விளங்கும் கழல் அணிந்தவனும் பொய் பேசுவதில் வல்லவனுமாகிய தலைவனை ஈன்ற தாய்க்கு உன் வீட்டில் தலைவிக்குச் சிலம்பு கழித்த நோன்பைச் செய்தாலும் என்னுடைய வீட்டில் திருமணச் சடங்கைச் செய்க என்று நீங்கள் உரைத்தால் உங்களுக்கு என்னே இழுக்கு? என நினைத்தவளாய் நற்றாய் காணப்படுகின்றாள். தன் மகளின் திருமண நிகழ்வு தன்வீட்டில் நடைபெற வேண்டும் என துடிக்கும் ஒரு தாயின் உள்ளம் புலப்படுகின்றது.

ஆனால் தன் மகளோ தலைவனோடு புணர்ந்து செல்வது தோழியர்கள் சூழ நாம் செய்து வைக்கும் திருமணத்தின் இன்பத்தைக் காட்டிலும் தலைவிக்குப் பெரியதாகத் தோன்றியது போலும் என நற்றாய் தன்னைத் தானே நொந்து கொள்வதைக் காணமுடிகின்றது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து சங்ககால சமுதாயத்தில் திருமண சடங்கு முறைகள் இருந்திருப்பதையும், அதில் பெண்ணிற்கு தாய்வீட்டில் சிலம்பு கழித்தல் என்ற ஒரு நிகழ்வு விழாக்கோலம் கொண்டு நடைபெற்றிருப்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இற்செறிப்பு

தலைமகள் தன்னை விடுத்து தலைமகனுடன் சென்றதற்கு தான் தான் காரணம் என செவிலி எண்ணுகின்றாள். செவிலி தலைவியிடம் கடுமையாக நடந்து கொண்டிருக்கக் கூடாது என உருகி நிற்கும் தாயின் உள்ளத்தை,

“ஊழ்அடி ஒதுங்கினும் உயங்கும் ஐம்பாற்

சிறுபல் கூந்தற் போதுபிடித்து அருளாது,

எறிகோல் சிதைய நூறவும் சிறுபுறம்

‘எனக்கு உரித்து’ என்னாள், நின்றஎன்

அமார்க்கண் அஞ்சையெய அலைத்த கையே!”⁶⁵

என்னும் பாடல் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. அ.:தாவது கடுமையான வெயிலால் ஊரிலுள்ள மரங்கள் நீர் வற்றின. அக்காட்டில் ஒற்றையடிப் பாதைகள் பல அச்சம்

நிறைந்ததாகக் காணப்பட்டன. அவ்வழியாக இரங்கத்தக்க என் மகள் அவனுடன் சென்றாளாம். இங்கே அகன்ற வளாகத்தில் உள்ள வீட்டில் மகிழ்ச்சி உடைய மயிலும் யானை போன்ற பெருங்குரலுடைய யானைக் குறும், கூவும், முழவு அடிக்கடி முழங்கும். இங்குள்ளோர் செல்வத்தை அனுபவித்து வாழ்கின்றனர். என் மகள் அடி பெயர்ந்து நடந்தாலும் நொந்து போவாள் என்று நான் காவலுக்கு உட்படுத்தினேன். சில சமயம் தண்டிக்கவும் செய்தேன். அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்து, கருணையின்றிப் பிரம்பால் அடித்தேன். பிரம்பு கூட உடைந்து விட்டது. அடித்த கைகள் துன்புறட்டும். என் கைகள் தண்டிக்கப்பட்டுச் சிதைந்து போகட்டும் என தன்னுடைய கடுமையான காவலே தலைவி செல்ல காரணம் என்றெண்ணி வேதனையுறும் செவிலியைக் காணமுடிகின்றது.

என் மகளின் களவு வாழ்வை அறியாமல் இருந்து விட்டேனே. அதனை முன்னமே தெரிந்திருந்தால் என் மகளை வீட்டுக்காவலில் வைத்து பாதுகாத்து இருப்பேன் எனக் கூறி தன் ஆற்றாமையால் வேதனைக் கொள்ளும் தாய்,

“கூழையும் குறுநெறிக் கொண்டன, முலையும்

சூழி மென்முகம் செப்புடன் எதிரின

பெண்துணை சான்றனள் இவள்’ எனப் பல்மாண்

கண்துணையாக நோக்கி, நெருநையும்,

அயிர்த்தன்று மன்னே நெஞ்சம் ; பெயர்த்தும்

அறியா மையின் செறியேன், யானே;”⁶⁶

என்று கூறுகின்றாள். அ. தாவது என் மகளின் கூந்தல் குறுகிய நெளிவுகளைக் கொண்டது. மார்பு சிமிர் போன்றது. பெண் தன்மை அடைந்தனள் என்று பலமுறை என் கண்களே துணையாகக் கூர்ந்து நோக்கி அறிந்தேன். நேற்றே நான் ஐயம் கொண்டேன். என் அறியாமையால் அவளை வீட்டுக் காவலில் வைக்காது விட்டுவிட்டேன் என்று நற்றாய் வருத்தம் கொள்கின்றாள்.

நற்றாய் தலைவியின் செல்வச் செழிப்பை நினைவுக்கூரல்

நற்றாய் தான் பெற்ற மகளை யாதொரு துன்பமும் இன்றி செல்வச் செழிப்புடன் வளர்த்ததை நினைத்துப் பார்க்கின்றாள். இத்துணை வளத்தையும் மகிழ்வையும் தவிர்த்து

பாலைநில வழியை விரும்பி சென்றது எவ்வாறு என எண்ணி கலங்குகின்றாள். தான் தன் மகளை எவ்வாறெல்லாம் செல்லமாக வளர்த்தேன் என்பதை,

“சீர்கெழு வியன்நகர்ச் சிலம்பு நகஇயலி,

ஓரை ஆயமொடு பந்துசிறிது எறியினும்,

‘வாரா யோ’என்று ஏத்தி, போர்இலைப்

பகன்றை வான்மலர் பனிநிறைந் ததுபோல்

பால்பெய் வள்ளம் சால்கை பற்றி,

‘என்பாடு உண்டனை ஆயின், ஒருகால்,

நுந்தை பாடும் உண்’ என்று ஊட்டி,

பிறந்ததற் கொண்டும் சிறந்தவை செய்து, யான்

நலம்புனைந்து எடுத்தஎன் பொலந்தொடிக் குறுமகள்

அறனி லாளனொடு இறந்தனள், இனிஎன,

மறந்துஅமைந்து இராஅ நெஞ்சம் நோவேன்”⁶⁷

என தாய் வருந்துவதை காணமுடிகின்றது. அ.தாவது என் அருமை மகள் இந்தப் பெரிய வீட்டில் தோழிமாரோடு பந்து விளையாடுவாள். அதிக நேரம் விளையாடினாள். என் மனம் பொறுக்காமல் வா என்று அழைத்து, நன்றாக விளையாடினாய் என்று பாராட்டி வெள்ளிக்கிண்ணத்தில் பாலை அவளுக்கு உண்பிக்க முயல்வேன். அவள் மறுப்பாள். நான் என் பங்குக்கு உண்டு விட்டாய், உன் தந்தை பங்குக்கும் உண்க என்று விரும்பிக் கேட்டு உண்பிப்பேன். அவள் பிறந்தது முதல் அருமை பெருமையோடு வளர்த்தேன். ஆனால் அவள் யாரும் அறியாத அறநெறி கெட்டவனோடு சென்றுவிட்டாள். அவளை மறந்து ஒருபோதும் இருக்காத நான் மிக வருந்துகிறேன். கூர்மையான வெண்பற்களை உடைய செந்நாய் ஓடி வருவதைப் பார்த்து அஞ்சிய ஆண் மான் புள்ளிகள் பாலைநில

வழியில் தண்ணீரும் கிடைக்காது. அதன் வழியில் மடப்பக் குணமும் அழகும் குன்றுமாறு என் மகள் நடக்கிறாளே என்று நான் வருந்துகிறேன் என்று நற்றாய் வருந்துகின்றாள்.

நற்றாய் பிரிவுத்துயரால் உயிர்போகவில்லை என வருந்துவது

நற்றாய் தன் மகள் தாயன்பை மறந்து சென்றுவிட்டாளே என வருந்துகின்றாள். அவள் தான் சிறப்பாக வளர்ந்த வீட்டை துறந்து கூடி விளையாடி மகிழ்ந்த தோழியரைப் பிரிந்து தலைவன் மீது கொண்ட அன்பே பெரிதெனக் கருதி சென்றுவிட்டாள். அவள் என்னை மறந்து உடன்போகியதைக் கேட்டும் நான் இன்னும் எவ்வாறு உயிருடன் இருக்கின்றேன் என தெரியவில்லையே என வருத்தம் கொள்ளும் தாயினைக் காணமுடிகின்றது.

எம் மகளான தலைவி செழுமையும் குளிர்ச்சியும் உடைய வீட்டில் இருந்து எம்மை நீங்கிப் பிரிந்தாள். தலைவனின் பொய்ம்மையில் மயங்கித் தொலைவில் உள்ள அவன் நாட்டை அடையவும் விரும்பினாள். நெல்லி மரச் சோலையில் வீழ்ந்த காயைத் தின்று வறண்ட சுனையில் சிறிய அளவில் நீரைப் பருகிச் சென்றாள். இவ்வாறு பிரிந்து சென்ற என் மகளை மாலைப் பொழுதில் விரிந்த நிலவொளியின் நான் அவள் பின்னே சென்று தேடும்படி ஆயிற்று. இதற்கு முன்பே என்னைப் பெரிய கரிய தாழியில் இருத்திக் கவிக்கும்படி எண்ணுயிரைக் கூற்றுவன் கொண்டு போகவில்லையே. இனி அந்தக் கூற்றுவனும் வலியிழந்து இறந்து போகட்டும் எனவும் கூற்றுகின்றாள். இதனை,

“மாலைவிரி நிலவில் பெயர்பு புறங்காண்டற்கு,

மாஇருந் தாழி கவிப்ப,

தாஇன்று கழிகளற் கொள்ளாக் கூற்றே”⁶⁸

என்னும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகின்றது.

தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்றுவிட்டாள். இதனை அறிந்த நற்றாய் மிகவும் துயரத்தில் ஆழ்கிறாள். அதிலிருந்து மீண்டெழ நினைத்தாலும் தன் மகள் பயன்படுத்திய பொருட்கள், அவள் விளையாடிய இடம் இவற்றை காணும்போதெல்லாம் அவளது மனமானது மீண்டும் துன்பமடைவதை காணமுடிகின்றது.

“ஒருமகள் உடையேன் மன்னே ; அவளும்

செருமிகு மொய்ம்பின் கூர்வேற் காளையொடு

பெருமலை அருஞ்சுரம் நெருநல் சென்றனர் ;

இனியே தாங்குநின் அவலம் என்றிர் ;அதுமற்று”⁶⁹

அயலில் உள்ள அறிவுடையவர்களே? நான் உங்களைப் போல் பல புதல்வியரைப் பெற்றேன் இல்லை. ஒரு மகளைப் பெற்றேன். அவளும் மிகுந்த வலிமையும் ஆற்றலும் வேல்படையையும் உடைய ஆடவன் ஒருவனோடு சென்றனர். அவள் சென்ற பின்னர் அவளோடு மகிழ்ந்திருந்த வாழ்வும் இலதாக, இனி உன் துன்பத்தை எவ்வாறு தாங்குவாய் என்று கேட்கின்றீர். என் மகளைப் பிரிந்த வருத்தத்தை எவ்வாறு அடக்கிக்கொள்ள முடியும். பாவை போன்ற அவள் நடை பயின்று நடந்ததையும், விளையாடிய திண்ணையையும் அருகில் உள்ள மரத்தையும் காணும்போதெல்லாம் அவள் நினைவு மேலெழ நான் எவ்வாறு ஆற்றியிருக்க முடியும் என்று தாய் உரைப்பதை காணமுடிகின்றது.

என் மகள் தான் வைத்து விளையாடிய பந்து பொம்மை, அம்மாணைக் கருவியாகிய கழற்சிக்காய் ஆகியவற்றை நாங்கள் கண்டு வருந்துமாறு இங்கே விட்டுச் சென்றனர். தாய் தன் மகள் விட்டுச்சென்ற பொம்மையையும் இனிமையையும், நாகணவாய்ப் புள்ளையும் பார்த்துப் பார்த்துக் கண் கலங்குகிறாள். ஒளி பொருந்திய நெற்றியை உடைய என் மகள் என்னை விட்டுப் பிரிந்தாளோ என வருந்துவதை,

“காண்தொறும் காண்தொறும் கலங்க,

நீங்கின ளோஎன் பூங்க ணோளே?”⁷⁰

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன.

நற்றாய் தலைவி செல்லும் வழி நல்லமுறையில் அமைய வேண்டி நிற்பது

ஒரு தாயாக தன் மகளைப் பிரிந்து அழுது புலம்பி துயரம் அடைகின்ற வேளையிலும் அவள் தலைவியின் மீது கொண்ட அன்பு உயர்ந்து நிற்கின்றது. அவள்

செல்லும் வழி அவளுக்கு ஏற்படையதாக அமைய வேண்டும் என்றெண்ணி கலங்குவதையும் உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தோழிகளும் நானும் வருந்த நன்னின் பாழி என்னும் கட்டுக்காவல் மிக்க இடத்தைக் கடந்து தந்தையையும் மறந்து பெரிய மனையையும் துறந்து தலைவனுடன் புறப்பட்டுச் சென்றாள். அவள் சென்றது காட்டுவழி. பொருளின்றி வாழ்வோரைப் பாதுகாக்கும் பண்புடைய துளுநாட்டு மக்களைப் போல அங்கு உள்ள ஊர்களின் மக்கள் அறிந்தவர்களாக இருக்கட்டும் என வேண்டுகின்றாள்.

“ஈன்று புறந்தந்த எம்மும் உள்ளாள்,

வான்தோய் இஞ்சி நல்நகர் புலம்ப-

நெறிஇருங் கதுப்பின்என் பேதைக்கு,

அறியாத் தேஎத்து ஆற்றிய துணையே!”⁷¹

என்று நற்றாய் கூறுகின்றாள். பெற்றெடுத்த என்னையும் நினைக்காதவளாய். விண்ணைத்தொட்டு நிற்கும் மதிலை உடைய பெரிய வீடும் பொலிவிழந்து தனிமைப்பட என் மகள் காட்டு வழியில் ஒருவனுடன் செல்லத் துணிந்தாள். அவள் போதாக்கரிய காட்டு வழியில் பிறனொடு சென்று பிறள் ஆயினாள். எனவே சுருண்டு தெளிந்த கூந்தலை உடைய என் மகளுக்கு அறியாதேயத்தில் உள்ள அந்நாட்டவர் துணையாக அமைய வேண்டும் என்று கூறுகின்றாள்.

கடிமனை சென்று வந்த செவிலியின் மகிழ்ச்சி

சங்க கால சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கு இல்லற உரிமை மிகுந்திருப்பதை காணமுடிகின்றது. ஒரு பெண் தன் வாழ்க்கைத் துணையை தானே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள முழுஉரிமையும் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவள் அலர், அச்சம் காரணமாக தலைவனுடன் உடன்போக்கு செல்லவும் உரிமையுண்டு. அவ்வாறு தலைவனும் தலைவியும் சென்று வாழும் நிலையும் கற்பெனக் கொள்ளப்பட்டு சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

அவர்களுக்கு பிற உறவுகளால் யாதொரு துன்பமும் நேரவில்லை. மீண்டும் தன் இல்லத்தாருடன் இனிய அன்புடனும் உறவுடனும் இருந்தனர் என்பதற்கு உடன்போக்கு சென்ற தலைவியின் இல்லம் சென்று அவள் வாழும் முறையை கண்டு களித்து அதனை மகிழ்ச்சியுடன் அவளது ஈன்ற நற்றாயுடன் பகிரும் செவிலித்தாயின் உவகையிலிருந்து புரிந்துகொள்ள இயலுகின்றது.

உடன்போக்கு சென்று இல்லறம் நடத்தும் தன் மகளை செவிலி காணச் செல்கின்றாள். அங்ஙனம் தான் கண்ட காட்சிகளால் மன நிறைவு கொள்கிறாள். அப்பொழுது உவந்த உள்ளத்துடன்,

“முனிதளிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

கழுவறு கலிங்கம், கழாஅது உடஇ

‘இனிது’எனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”⁷²

என்றுரைப்பதைக் காண முடிகின்றது. கட்டித்தயிரைக் கையால் பிசைந்து தலைவி தனது செங்காந்தள் போன்ற விரல்களைக் கழுவித் தன் புதிய ஆடையில் துடைத்துக் கொண்டாள். அதைக் கழற்றாமல் அதனை உடுத்திக் கொண்டவாறே குவளை போன்ற மையுண்ட கண்களில் சமைக்கும் ஒலியோடு எழுந்த புகை பட்டுப் பரவியது. அதையும் பொருட்படுத்தாது தானாகவே முயன்று சமைத்த இனிய மோர்க்குழம்பை மிகச் சுவையாக இருப்பதாகக் கூறி கணவன் உண்டான். அதைக் கேட்ட ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய தலைவி மகிழ்ந்தாள். இவ்வாறு தலைவனும் தலைவியும் மகிழ்வுடன் இருப்பதை செவிலி எடுத்துரைத்தாள்.

தலைவன் தலைவி ஒருவர்மீது ஒருவர்கொண்ட அன்பை உணர்ந்த செவிலி அதனை நற்றாயிடம் கூறுகின்றாள்.

“மறிஇடைப் படுத்த மான்பிணை போல,

புதல்வன் நடுவணன் ஆக, நன்றும்

இனிது மன்றஅவர் கிடக்கை ; முனிவின்றி”⁷³

குட்டி இடையே படுத்திருக்க அதன் இரு பக்கங்களிலும் ஆண் மானும் பெண் மானும் படுத்திருப்பன போன்று புதல்வன் நடுவில் படுத்திருக்கக் கணவனும் மனைவியும் இருபக்கங்களிலும் படுத்திருந்தனர். இக்காட்சி நீல நிறவானம் கவிந்த இவ்வுலகிலும் மேல் உலகத்திலும் காண்பதற்கு அரிய காட்சி என்று செவிலி கூறுகின்றாள்.

“அகன்பெரும் சிறப்பின் தந்தை பெயரன்

முறுவலின் இன்னகை பயிற்றிச்

சிறுதேர் உருட்டும் தளர்நடை கண்டே”⁷⁴

எல்லா இடத்தும் அறியப்பெற்ற பெருஞ்சிறப்பினை உடைய தன் தந்தையின் பெயர் தாங்கிய தன் மகன் இனிய புன்முறுவலுடன் சிறுதேர் உருட்டிய அசைந்த நடையைக் கண்டு தலைமகனுக்குத் தன் காதலியிடம் இருந்த அன்பைப் போல் மகன்பாலும் பொருந்திய அன்பு பெரிதாயிற்று என்று செவிலி தலைவி இல்லத்தில் தான் கண்டவற்றை காட்சிப்படுத்துகின்றாள்.

“ஒண்சுடர்ப் பாண்டில் செஞ்சுடர் போல

மனைக்குவிளக்கு ஆயினள் மன்ற கணைப்பெயல்”⁷⁵

முல்லைத் தலைவனின் புதல்வன் தாயாகிய நம் மகள் ஒளிவிட்டு மின்னும் பாண்டில் விளக்கின் ஏற்றப்பட்ட செந்நிறம் கொண்ட சுடர்போலத் தலைவனின் வீட்டுக்கு விளக்காக விளங்குகின்றாள் என்று செவிலி கூறுகின்றாள்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அளவற்ற காதல் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. தன் காதலி ஒரு குழந்தைக்கு தாயான பின்பும் அதே அன்புடனும் பண்புடனும் தலைவன் இருப்பதை கண்டு ஆனந்தமடைந்த ஒரு தாயின் உள்ளம் வெளிப்படுகின்றது.

தலைவன் தலைவியை எதிர்ப்பார்க்கும் தாயுள்ளம்

செவிலி கடிமனை சென்று தலைவன் தலைவியர் இல்லற கடமையாற்றும் சிறப்பினைக் கண்டு மகிழ்வதாக பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவர்களது இல்லற

மகிழ்ச்சியும் சிறப்பும் செவிலித்தாய் வழியாக கேட்டு அறிந்த நற்றாய் பெருமகிழ்ச்சி கொள்வதையும் அறிய முடிகின்றது. எனவே நற்றாயின் தூய்மையான தாயுள்ளமானது அவர்களின் வரவினை எதிர்நோக்கி காத்திருக்கும் நிலையை அடைகின்றது. இதில் நுட்பமாக புரிந்துகொள்ள வேண்டிய மற்றுமோர் செய்தியும் உள்ளது. அது யாதெனின் காதலால் இணைந்த தலைவன் தலைவியரை இல்லத்திலிருந்து முற்றிலுமாக பிரித்து வைக்க வேண்டுமென்றோ, அவர்களை துன்புறுத்தவோ யாரும் நினைக்கவில்லை என்பது புலப்படுகின்றது. அ.தாவது தலைவியின் தந்தையோ, தமையனோ அத்தகைய பண்பற்ற யாதொரு செயலிலும் ஈடுபடவில்லை என்பது திண்ணம்.

உடன்போகிய தலைவி தலைவனுடன் மீண்டும் வர வேண்டுமென ஒரு நற்றாய் காகத்திடம் பாராய்க் கடன் கூறியதை,

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை!

அன்புடை மரபினின் நின்கிளையோடு ஆர்ப்

வெஞ்சின விறல்வேல் காளையொடு

அஞ்சில் ஓதியை வரக்கரைந் தீமே”⁷⁶

என்னும் பாடல் அடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அ.தாவது மாசுமறுவற்ற சிறுகளையுடைய சிறிய கரிய காக்கையே! நீயும் உன் சுற்றமும் சேர்ந்து கூடி உண்ணுமாறு கொழுப்புக் கலந்த புதிய இறைச்சி உணவைப் பொன்னாற் செய்த கலத்தில் தருவேன். அழகான கூந்தலையுடைய தலைவி அவளை அழைத்துச் சென்ற வீரம் பொருந்திய தலைவனுடன் வருமாறு கரைவாயாக என்று நற்றாய் வேண்டி விரும்பி நிற்பதைக் காணமுடிகின்றது.

“அருஞ்சரம் இறந்தஎன் பெருந்தோட் குறுமகள்

திருந்துவேல் விடலையொடு வரும்’என, தாயே,

ஆகுவது அறியும் முதுவாய் வேல,

கூறுக மாதோநின் கழங்கின் திட்பம்

மாறா வருபனி கழலும் கங்குலில்,

ஆனாது துயரும்எம் கண்இனிது படிஇயர்,

எம்மனை முந்துறத் தருமோ?

தன்மனை உய்க்குமோ? யாதுஅவன் குறிப்பே?”⁷⁷

என நற்றாய் குறிக்கேட்டு நிற்பதைக் காணமுடிகின்றது. அ.தாவது என் மகள் செம்மையான வேலைக்கொண்ட தலைவனோடு திரும்பி வருவாள் என்று கருதி செவிலி வீட்டை அணிசெய்கிறாள் என்று கூறுகின்றனர். மான் போன்ற மடப்பம் குணம் கொண்ட என் மகளை நான் பெற்றேன். அதற்காக அத்தலைவன் நன்றி பாராட்டாவிடினும் அவள் குழந்தையாக இருந்தபோது, இருப்பில் வைத்தும் மங்கை பருவம் அடைந்தபோது கூந்தலை வாரி முடித்தும் பாதுகாத்த உதவியை அவன் நினைக்கலாம். ஆனால் அவ்விருவரும் இன்னும் திரும்பவில்லை.

எனவே எதிர்காலத்தை உரைக்கும் அறிவு வாய்ந்த வேலனே! உன் கழங்கினை உருட்டிப்பார் அதில் புலப்படும் குறிப்பைத் திட்பமாகச் சொல். மகளைப் பிரிந்த பிறகு நான் தூங்கவில்லை. நான் உறங்கும் பொருட்டு என் மகளை அவன் இங்குக் கொண்டு வருவானா? அதற்கு முன் அவன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வானா? நீ குறிப்பைக் கூறு? என ஆவலுடன் கேட்பதைப் பார்க்க முடிகின்றது.

உடன்போக்கு சென்றாள் தன் மகள் என்ற கேள்வியுற்ற பொழுது நற்றாய் ஆற்றாமையுடன் அலற்றுவதும், தலைவனை பொய்யன் எனவும் சினத்தால் பழித்த நற்றாய் பின் தலைவனையும் தலைவியை எதிர்பார்த்து காத்திருக்கும் மனமுடையவளாக மாறுவதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

பலர்பால் கூற்றுகள்

சங்க அகப்பாடல்களில் தலைவன், தலைவி ஆகிய முதன்மை மாந்தர்களும் தோழி உட்பட பிற ஆண், பெண் மாந்தர்களாகிய துணைமை மாந்தர்களும் உள்ளனர். அவர்களைப் போன்றே கண்டோர், சான்றோர், அயலோர், வாயில்கள், சுற்றத்தார்,

உழையர், காதல் உணர்ந்தோர் போன்றோரின் கூற்றுகளும் சங்கப் பாக்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இரு பாலினத்தையும் சேர்ந்த இவர்தம் கூற்றுகள் பலர்பால் கூற்றுகளாக சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ளன. அவர்தம் கூற்றுகளை தொகுத்து பலர்பால் கூற்றுகளாக அவர்தம் பண்புகள் விளக்கியுரைக்கப்பட உள்ளன.

கண்டோர்

தலைவனோடும் தலைவியோடும் நெருங்கிய தொடர்பில்லா அயலோரே கண்டோர் ஆவர். இவர்கள் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரும் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளுங்கால் இடைச்சுரத்தில் காண்பார்கள். செவிலியும், தோழியும் உடன்போக்கு மேற்கொண்டாரைத் தேடிச் செல்லுங்கால், அவர்களுடன் உரை நிகழ்த்துவர்.

கண்டோர் கூற்று

தலைவனும் தலைவியும் ஊழினால் காதல் கொண்டு உடன்போக்கினை மேற்கொண்டனர். அச்சமயம் அவர்கள் செல்லும் வழியிடைக் கண்டோர் அ.தாவது அயலோர் தலைவன் தலைவியரைப் பற்றி கூறுவதும், செவிலித்தாய் முதலியோர் வினாவிற்கு பதிலுரைக்கும் விதமாகவும் பேசுவதும் கண்டோர் கூற்றுப் பாடல்களாகச் சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ளன. தொல்காப்பியம்,

“பொழுது மாறும் உட்குவரத் தோன்றி

வழுவின் ஆகிய குற்றங் காட்டலும்

ஊரது சார்பும் செல்லுந் தேயமும்

ஆர்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய வழியினும்”⁷⁸

என்னும் நூற்பா வழி கண்டோர் கூற்று நிகழுமிடங்களை வரையறை செய்கின்றது. அ.தாவது உடன்போக்கில் காதலர்கள் பாலைவழியில் தனியே போவதால், வழியிடையே துன்பம் நேரலாம்; நேரமல்லாத நேரத்தில் இடையூறு ஏற்படலாம்; அச்சந்தரும் இவ்வழியினால் உண்டாகக்கூடிய, ஆபத்துக்களை எச்சரிக்கையாக எடுத்துக்கூறுவர். பக்கத்தேயுள்ள ஊர்கண் பற்றியும் போகக்கூடிய அடுத்துள்ள நாடுகள் பற்றியும் ஆர்வத்துடன் அவற்றுக்கான வழிகள் இவையெனக் கூறுவர். சேர்ந்து செல்லும் காதலர்பால் ஈடுபாடுள்ள அன்பு மனத்துடன் வருந்தி, அவர்களின் வினாக்களுக்கு

விடைகூறி அனுப்புவர். அங்கு தேடிவரும் தலைவிதம் தாயின் அவலநிலை கண்டு மேலும் போக வேண்டாமெனத் தடுப்பினும், இவ்வழியே தான் போனார்கள் என வழிகாட்டி விடுப்பினும் மிக நீண்டதூரம் சென்றுவிட்டதனைப் பற்றியும் திரும்பி வருகின்றதனைப் பற்றியும் அங்ஙனம் கண்டோர் விவரம் கூறுவர் என தொல்காப்பியம் பகர்கின்றது. நம்பியகப்பொருள் கண்டோர்க்குரிய செயல்களை,

“தீதுடைப் புலவி தீர்த்தலும் அவன்வரல்

காதலிக்கு உரைத்தலும் கண்டோர்க்கு உரிய”⁷⁹

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அ.:தாவது 1.தீமையைத் தருகின்ற பெரும் ஊடலைத் தீர்த்து வைத்தல். 2.பிரிந்து சென்ற தலைவனின் வரவினைத் தலைவிக்கு உரைத்தல் ஆகிய இரண்டும் கண்டோர்க்குரிய செயல்கள் ஆகும் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு செல்கின்றனர். அச்சுரத்திடைச் செல்வோர் அவர்களை கண்டு,

“வில்லோன் காலன கழலே ; தொடியோள்

மெல்அடி மேலவும் சிலம்பே ; நல்லோர்;”⁸⁰

எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். அ.:தாவது மூங்கில் செறிந்த காட்டு வழியில் தம் கருத்துடன் கருதிச் செல்வோர் இருவரில் கையில் வில்லை உடையவன் காலில் கழல்கள் உள்ளன. தோள்வளையணிந்த மென்மையான பெண்ணின் காலில் சிலம்புகள் உள்ளன. இருவரும் நல்லவர்கள் தாம் ஆனால் இரங்கத்தக்கவர்கள் என்று கூறுகின்றனர். உடன்போக்குச் செல்லும் காதலனும் தலைவியும் மணமாகாதவர் என்பதைத் தலைவியின் சிலம்பும் தலைவனின் கழல்களும் உணர்த்துவதால் இவர்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்.

மேலும் நற்றிணை பாடலொன்றில் இடைச்சுரத்து கண்டார்,

“வையிற்று ஐயன் மடந்தை முன்னுற்று

எல்லிடை நீங்கும் இளையோன் உள்ளம்,

காலொடு பட்ட மாரி

மால்வரை மிளிர்க்கும் உருமினும் கொடிதே!”⁸¹

என்று கூறுகின்றார். அ.தாவது, காட்டுப் பகுதியில் காற்று சுழன்று அடிக்கின்றது. புலிக்குட்டிகள் மாலை நேரத்தில் தாம் இருக்கும் மரலின் தூருகளில் இருந்து நிமிர்ந்து பார்க்கும். அக்காட்டில் இண்டம் கொடிகளும் ஈங்கை மரங்களும் உள்ளன. இத்தகைய காட்டில் இரவுப்பொழுதில் மென்மைத் தன்மையை வாய்ந்த பெண்ணை முன்னே செல்லவிட்டுப் பின்னே செல்லுகின்ற இளையவன் உள்ளம் காற்றோடு கலந்து பெய்யும் மழையில் பெரிய கற்களைப் புரட்டுமாறு இடிக்கின்ற இடியைக் காட்டிலும் கொடியது என்று கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தலைவன் தலைவியர் உடன்போக்கில் காட்டின் கொடுமைக் கூறி தலைவனை பழிக்கும் கண்டோரையும் காணமுடிகின்றது.

பசுமையான நெல்லிக்காய்களை, வெண்கடம்ப மரத்தின் நிழலில் இருந்து உண்டோம் யாரோ? என உற்றுநோக்கும் கண்டோர்,

“யார்கொல், அளியர் தாமே வார்சிறைக்

குறுங்கால் மகன்றில் அன்ன,

உடன்புணர் கொள்கைக் காத லோரே?”⁸²

என்கின்றனர். அ.தாவது அவர்கள் இரங்கத்தக்கார். மேலும் மகன்றில் பறவை போன்று பிரிதற்கரிய காதல் உறவால் இணைந்தோராகத் தோன்றுகின்றனர் என்று கூறுவதையும் காணமுடிகின்றது.

இடைச்சுரத்தார் தாயர்நிலைக் கண்டு வருந்தியது

மகட்போகிய தாயர் மிகுந்த வேதனையுடன் காணப்பட்டனர். இடைச்சுரத்தில் கண்டோர் அவர்தம் உணர்வினை,

“இந்தோள் தாராய் இறீஇயர்என் உயிர்’என,

கண்ணும் நுதலும் நீவி, தண்ணென,

தடவுநிலை நொச்சி வரிநிழல் அசைஇ,

தாழிக் குவளை வாடுமலர் சூட்டி,

‘தருமணற் கிடந்த பாவைஎன்

அருமக ளே’என முயங்கினள் அழுமே!’⁸³

எனச் சுட்டுகின்றார். அ.தாவது தலைவி தலைவனுடன் பல ஊர்களைக் கடந்து சென்றுவிட்டாள். அன்பாகப் பழகிய அவளது தோழிகள் அவள் சென்றமைக்காக வருந்தி பொலிவிழந்தனர். செவிலித்தாய் துயரம் மிகுதியால் வீட்டு முற்றத்திலுள்ள மணலில் பிறர் பார்க்காது கிடந்த பொம்மையை எடுத்து அதன் கண்ணையும் நெற்றியையும் தடவினார். பின்பு பொம்மையைப் பார்த்து நீயேன் வெளியில் கிடக்க வேண்டும் என்று மனத்துள் நினைத்து குளிர்ந்த சூழலில் கிடத்தினாள். தாழியில் உள்ள வாடிய குவளை மலரைச் சூட்டி என் அருமை மகளே! என்னைத் தழுவிக்கொள் என்று கூறி அதனைத் தழுவிக்கொண்டு அழுகின்றாள். இவ்விதமாக தாயர் நிலை இருந்ததை கண்டோர் கூறுவதிலிருந்து அறிய முடிகின்றது.

களவொழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவி தன் தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்ற நிலையில், அவளது தாயர் அவளை தேடிச்செல்வதும் உண்டு. அந்நிலையில் தாயர் வழியிடைக் கண்டோரிடம் தன் மகளின் அங்க அடையாளங்களை கூறி அவளை கண்டீர்களா? என வினவுவதும், அதற்கு அவர்கள் பதிலுரைக்கும் வகையில் கூற்று நிகழ்த்துவர்.

தேடிச் சென்ற செவிலிக்கு இடைச்சுரத்துக் கண்டார், அவளைக் கண்டோம் என்று கூறியதை,

“பொன்ஏர் மேனி மடந்தையொடு

வென்வேல் விடலை முன்னிய சுரனே”⁸⁴

என்னும் அடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அ.தாவது பொன்போன்ற மேனியையுடைய தலைவி பாலைநிலத் தலைவனோடு காட்டு வழியில் சென்று கொண்டிருக்கிறாள். மேலும் நீ யா மரத்தின் நிழலில் தங்கிச் சிறிய குன்றுகளைக் கடந்து செல்வாயென்றால் அவர்களைக் காணலாம் என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

“காணேம் அல்லேம் ; கண்டனம், சுரத்திடை

ஆண்எழில் அண்ணலோடு அருஞ்சரம் முன்னிய

மாண்இழை மடவரல் தாயிர்நீர் போறிர்

பலஉறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லகை,

மலையுளே பிறப்பினு, மலைக்கு அவைதாம் என்செய்யும்?”⁸⁵

என்ற பாடலில் இவ்வழியில் என்மகளும் இன்னொருத்தி மகனும் பிறர் அறியாமல் காதலில் இணைந்து உடன்சென்றதை கண்டீர்களா? என செவிலி கேட்கின்றாள்.

அதற்கு முக்கோலை உடையவரானவர் காணாமல் இல்லை. கண்டோம். அது அறம் என்று கருதி நாங்கள் எங்கள் வழி வருகின்றோம்.

மணம் தரும் சந்தனம், பூசிக்கொள்வோருக்குத்தான் இன்பம் தருமே அல்லாமல் பிறந்த இடமாகிய மலைக்கு அதனால் பயன் என்ன? பெருமை பொருந்திய முத்தினைக் கோர்த்து அணிபவர்க்குத்தான் இன்பம் தருமே தவிர, அது பிறந்த இடமாகிய கடலுக்கு என்ன பயன்? ஏழிசையைத் தருகின்ற யாழ் வாசிப்பவர்க்கு இன்பம் தருமே அல்லாமல் யாழில் பிறந்த இசை யாழுக்கு என்ன பயன் தரும்? என்று அவர்கள் வினவுகின்றனர்.

இவற்றைப் போன்று உம் மகள் வீட்டிலே தங்காது, தனக்குச் சிறந்த உறவாகிய கணவனுக்கு பணிவிடைச் செய்ய சென்றுள்ளாள். இல்லற நெறியிலிருந்து மாறாமல் இருப்பதற்கு அதுதான் சிறந்த வழி. அதனால் நல்ல கற்பினை உடைய அவளுக்காக நீர் வருந்த வேண்டாம். அவளுக்கு துன்பமும் தர வேண்டாம் என்று கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

இவ்வாறாக தேடிச்செல்லும் செவிலித்தாயிடம் தான் கண்டவற்றை உரைத்து அவளுக்கு ஆறுதல் கூறும் வகையில் அவர்களது கூற்று அமைந்திருப்பதை காணமுடிகின்றது.

தலைவன் வரவுக்கண்டு மகிழ்ந்த தலைவியை கண்டோர் கூறியது

கண்டோர் கூற்று இருநிலைகளில் இடம் பெற்றுள்ளது. தலைவன் தலைவியின் உடன்போக்கின்பொழுது அவர்தம் நிலையைக் கருதி உரைப்பதாக அமைவது ஒருவகையாகும்.

தலைவன் பொருள் காரணமாகப் பிரிய தலைவி வாடுகின்றாள். அவ்வாறு வாடிய தலைவி தலைவன் வரவை உணர்ந்து மீண்டும் மலர்கின்றாள். அந்நிலையில் கண்டோர் கூற்று நிகழ்வது மற்றொரு வகையாகும்.

தலைவனின் பிரிவிடையாற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு மிகவும் வருந்துகின்றாள். அச்சமயம் தலைவன் வரவும், தலைவியது அக மலர்ச்சியும் நிகழ்கின்றது. இதனைக் கண்டோர்,

“அருள்தீர்ந்த காட்சியான், அறன்றோக்கான், நயம்செய்யான்,

வெருவற உய்த்தவன் நெஞ்சம்போல், பைபய,

அல்லற்பட்டு இருதாரை அயர்ப்பிய வந்தாயோ?

மாலைநீ - ஈரம்இல் காதலர் இகந்து அருளாஇடன்றோக்கிப்

போர்தொலைந்து இருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுவார்போல்,

ஆர்அஞர் உற்றாரை அணங்கிய வந்தாயோ?

மாலைநீ - கந்தாதல் சான்றவர் களைதாராப்பொழுதின்கண்,

வெந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல்கொண்டு நுழைப்பான்போல்?

காய்ந்தநோய் உழப்பாரைக் கலக்கிய வந்தாயோ?”⁸⁶

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அ.தாவது அறம் செய்தால் இன்மையும் மறுமையும் நன்மை கிடைக்கும் என்ற அறிவு இல்லாமல் வாழ்பவனின் மனம் இறுதியில்

செய்வதறியாது திகைப்பும். அதுவே இருள் மெல்ல மெல்லப் பரவிக் கணவரைப் பிரிந்த மகளிர்க்கு தனிமைத் துன்பத்தை மிகுவித்தது.

அச்சம் தரும் பொழுதாக வந்த கொடிய மாலையே! நீ வெள்ளத்தில் அகப்பட்ட மானின் மார்பை நோக்கிக் குறிவைக்கும் வேடனைப் போல் என் நெஞ்சம் பின் தொடரப் பிரிந்தவர் திரும்பி வந்து எனக்குத் துணையாக இல்லாத நேரத்தில் நீ என்னை வதைத்துச் செயலற செய்ய வந்தாயோ? என எண்ணி தலைவி வேதனைக் கொள்கிறாள்.

இரக்கமற்ற காதலர் பிரிந்து அருளாத நேரத்தில் போரில் தோல்வியுற்றவரை, அத்தோல்வியை எள்ளி நகையாடிச் சிரிப்பவர் போல நீ தாங்க முடியாத துயரமுற்ற என்னை மேலும் துன்புறுத்துகின்றாய்.

வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவார் போல் எனக்கு ஆதாரமாக அமைந்த தலைவர் பிரிந்த காலத்தில் என் உடம்பெல்லாம் வெதும்ப அன்பின் மிகுதியால் வருந்தும் எனக்கு அறிவையும் கலக்குவதற்கு நீ வந்தாயோ? என வருந்துகின்றாள்.

இவ்வாறெல்லாம் மாலையே நேரம் துன்புறுத்துவதற்காக வருந்தி தலைவி வெறுப்புக் கொண்டிருந்தாள். அத்துன்பம் நீங்க அவள் காதலர் விரைந்து வந்தார். படை வலிமைபெற்ற இளைய மன்னனுக்கு வந்த பகை, அதனைப்போக்கி அவனைக் காத்து நடத்தும் நல்ல மன்னவன் வந்தபொழுது துன்பம் நீக்கினாற்போல, தலைவன் வரவும் மாலையே நேரம் அஞ்சி இருளில் மறைந்தது என கண்டோர் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. இதன் மூலம் தலைவியின் ஆற்றாமை உணர்வையும் அவளது அக மலர்ச்சியையும் ஒருங்கே கண்டோர் இவ்விதமாக கூற்று நிகழ்த்துவதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

வாயில்கள் கூற்று

தொல்காப்பியத்தின்,

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்

பாணன் பாட்டி இளையர் விருந்தினர்

கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்

யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப”⁸⁷

என்னும் நூற்பா வாயில்கள் யார் என்பதை நவில்கின்றது. அ.தாவது தலைவன் தலைவியருடன் இணைபிரியாது பிணைக்கப்பட்ட வாயில்களாக பன்னிருவர் உள்ளனர். அவர்கள் தோழி, தாய், பார்ப்பான், பாங்கன், பாணன், பாடினி, இளையர், விருந்தினர், கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர் என்போராவர். இவர்கள் தலைமக்களுக்கு மனத்துக்கு உகந்த வாயில்களாக உள்ளனர்.

வாயில்கள் எல்லோரும் கூற்று நிகழ்த்தும் முறையை தொல்காப்பியம்,

“எல்லா வாயிலும் இருவர் தேஎத்தும்

புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள என்ப”⁸⁸

எனக் கூறுகின்றது. அ.தாவது வாயில்கள் யாவரும் தலைமக்கள் இருவரிடத்தில் மகிழ்ச்சிப் பொருந்திய பொருள்கள் பற்றியே பேசுவர் என்பதாகும்.

வாயில்கள் தம்முள் பேசிக்கொண்டது

தலைவனுடைய பரத்தமைக்கு வருந்தி தலைவி ஊடியிருந்தாள். ஆனால் தலைவனைக் கண்டுழி அவன் பிழையெல்லாம் மறந்தவளாய், அவனோடு மாறுபடாமல் ஏற்றுக்கொண்டமை கண்ட வாயில்கள் தம்முள் அவள் பெருங்குணத்தைப் பாராட்டி மகிழ்ந்ததை,

“அணிநடை எருமை ஆடிய அள்ளல்,

மணிநிற நெய்தல் ஆம்பலொடு கலிக்கும்

கழனி ஊரன் மகள்இவள் ;

பழன ஊரன் பாயல்இன் துணையே”⁸⁹

என்னும் பாடல் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதனையே வள்ளுவரும்,

“தாம் வீழ்வார் மென்றோட்டுயிலி னினிதுகொல்

தாமரைக் கண்ணா னுலகு”⁹⁰

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தலைவி, தலைவன் பிரிவால் மாலைப் பொழுதில் மயங்கி வருந்தி நிற்பதையும், தலைவன் வந்தவுடன் அவளது துயரம் நீங்கிய பாங்கினையும் வாயில்கள் தம்முள்ளே கூறிக்கொண்டதை,

“கையறு நெஞ்சினேன் கலக்கத்துள் ஆழ்ந்து ஆங்கே,

மையல்கொல் நெஞ்சோடு மயக்கத்தால், மரன்நோக்கி,

எவ்வத்தால் இயன்றபோல் இலைகூம்பல் எவன் கொலோ?

எனவாங்கு,

காரைகாணாப் பெளவத்துக் கலம்சிதைந்து ஆழ்பவன்,

திரைதரப் புணைபெற்றுத் தீதின்றி உய்ந்தாங்கு

விரைவனர் காதலர் புகுதர,

நிரைதொடி துயரம் நீங்கின்றால் விரைந்தே”⁹¹

என்னும் கலித்தொகை அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அ.:தாவது கடலின் நடுவே மரக்கலம் சிதைய, கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம்வரை கரையைக் காணாமல் தண்ணீரில் மூழ்கித் துன்புறுபவன் அலையில் மிதந்து வந்த ஒரு கட்டையைப் பற்றிக்கொண்டு உயிர் பிழைப்பது போல தலைவியின் வருத்தத்தைப் போக்கத் தலைவர் விரைந்து வர அவளது துன்பம் முழுவதும் நீங்கிற்று என்று வாயில்கள் கூறுவதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இல்லற வாழ்வின் ஒவ்வொரு அசைவும் மற்று ஒருவரால் நுட்பமாக நோக்கப்படுகிறது என்பதையும் எனவே சமுதாயத்தில் சிறந்தோராக விளங்க வேண்டும் என்ற உள்ளுணர்வும் சங்ககால மக்களின் ஒப்புயர்வற்ற பண்புநலன் அமைவதற்கு காரணமாக இருந்திருப்பதை நன்கு உணரமுடிகின்றது.

உழையர் கூற்று

உழையர் எனப்படுபவர் உடனிருப்பவராவர். சங்க இலக்கிய அகநானூற்று பாடல்களில் மூன்று பாடல்கள் (324, 354, 384) உழையர் கூற்றாக அமைந்துள்ளன.

“விருந்தும் பெறுகுநள் போலும், திருந்துஇழைத்

தடமென் பணைத்தோள் மடமொழி அரிவை”⁹²

என்று உழையர் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. அ.:தாவது வினை முற்றிய தலைமகனின் கருத்தை உணர்ந்த உழையர், முல்லை மலர்கின்ற மாலைப்பொழுதில் நம் நகரில் நம் தலைவனின் தேர் வரும். அதைப் பார்த்து மகிழ்ந்த தலைவி இன்று விருந்து பேணும் பேற்றை பெறுவாள் என்றுரைக்கின்றனர். மற்றுமோர் அகநானூற்று பாடலானது,

“தண்கமழ் சாந்தம் நுண்துகள் அணிய,

வென்றிகொள் உவகையொடு புகுதல் வேண்டின்,

யாண்டுஉறை வதுகொல் தானே – மாண்ட

போதுஉறழ் கொண்ட உண்கண்

தீதி லாட்டி திருநுதற் பசப்பே?”⁹³

எனக் கூறுகின்றது. அ.:தாவது தலைவனின் விழுப்புண் கொண்ட அழகிய மாலையணிந்த மார்பில் குளிர்ந்த சந்தனத்துடன் நறுமணப் பொடிகளை அணிந்து வெற்றிக் கொண்ட உவகையொடு உன் வீட்டிற்குச் செல்வதை விரும்புகின்றாய். இனி நீலமலர் போன்ற மைதீட்டிய கண்களை உடைய தலைவியின் நெற்றியில் பசலை தங்காது என்று உழையர் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தலைவன் தலைவியர் பிரிவிற்கு பின் மீண்டும் இணைவதைக் கண்டு உள்ளம் உவகையொடு மகிழ்ந்து கூறும் உடனிருப்போரையும் சங்க இலக்கிய பாக்கள் பதிவு செய்துள்ளமையை உணரமுடிகின்றது.

அயலோர் கூற்று

உடன்போக்கு சென்ற தலைமகள் மீண்டு வருவதைக் கண்ட அயலோர் அவளது தாயிடம்,

“துறந்ததற் கொண்டு துயர்அடச் சாஅய்,

அறம்புலந்து பழிக்கும் அங்கண் ஆட்டி!

எவ்வ நெஞ்சிற்கு ஏமம் ஆக

வந்தனளோ நின் மடமகள்;”⁹⁴

என்றுரைத்தனர். அ.தாவது உன் மகள் உன்னைப் பிரிந்து தன் காதலனுடன் சென்ற நாள் முதல் பிரிவுத் துயரால் வாடினாய். அதனால் உடல் மெலிந்தது. அறக்கடவுளையும் வெறுத்து பழித்தாய். ஆனால் துன்பம் நிறைந்த உன் நெஞ்சிற்குப் பாதுகாப்பு தரும் வண்ணம் நின் மகள் வீரம் பொருந்த தலைவன் முன்னே வரவும் தான் பின் வருகின்றார் என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. இதன்மூலம் தலைவியை பிரிந்த தாயின் நிலை படம் பிடித்து காட்டப்படுகின்றது.

சுற்றத்தார் கூற்று

தலைவன் தலைவி மீது காதல் கொள்கிறான். அவன் பொருட்டு நடந்த விழாவில் ஏற்றினைத் தழுவி வெற்றிப் பெறுகின்றான். இதனைக் கண்ட சுற்றத்தார் மகிழ்ந்து கூறுகின்றனர்.

“சாற்றுள் பெடையென்னார் கண்பூத்து, நோக்கும்வாயெல்லாம்

மிடைபெறின், நேராத் தகைத்து.

தகைவகை மிசைமிசைப் பாயியர், ஆர்த்து, உடன்

எதிர்எதிர் சென்றார் பலர்,

கொலைமலி சிலைசெறி செயிர்அயர் சினம்சிறந்து”⁹⁵

அ.தாவது ஏறு தழுவி வென்றவன் தான் தலைவியை அடைய முடியும் என்று பறை சாற்றியது கொண்டு, தலைவன் தலைவியை விரும்பினாலும், வீரத்திற்கு முதலிடம் தந்தமைப் புலனாகின்றது. தலைவன் ஏறு தழுவினது கண்டு சுற்றத்தார் இருவரையும் பாராட்டுகின்றனர். இதனால் சிறுகுடி மன்றத்திலே புகழ் பரந்தது. இனி மணஞ்

செய்ததற்காகத் தண்ணுமையின் ஓசை தாளந்தவறாமல் எழுப்புவார்களாக என்று சுற்றத்தார் கூறினர்.

அந்தணர் கூற்று

தலைவி உடன்போக்கு சென்றபொழுது அவளைத் தேடிச் சென்ற செவிலி அந்தணரிடம் வினைவுகின்றாள். அச்சூழலில் அவர் செவிலியிடம்,

“கண்டனெம் அம்ம, சுரத்திடை அவளை

இன்துணை இனிது பாராட்டக்

குன்றுஉயிர் பிறங்கல் மலைஇறந் தோரே”⁹⁶

என்று கூறுகின்றார். அ.தாவது வளையல் அணிந்த என் மகளைக் கண்டீர்களா எனக் கேட்கும் அறியாமை மிக்க பெண்ணே, நாங்கள் காட்டுவழியில் அவளைக் கண்டோம். அவள் இனிய துணையாகிய தலைவன் மகிழ்ந்து நலம் பாராட்ட மலைசூழ்ந்த பகுதிகளைக் கடந்து சென்றுவிட்டாள். நீ தொடர்ந்து செல்வதால் பயனில்லை என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

காதல் உணர்ந்தோர் கூற்று

காதல் உணர்ந்தோரின் கூற்றாக ஐங்குறுநூற்றில் ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. வினையின் காரணமாக பிரிந்து ஒழுகும் தலைவன் பின்னர் மனையில் நீங்காமல் ஒழுகினான். அத்தகையவனின் காதலை உணர்ந்தவர்,

“மாலை வெண்காழ் காவலர் வீச,

நறும்பூம் புறவின் ஒடுங்கி முயல்இரியும்

புன்புல நாடன் மடமகள்

நலங்கிளர் பணைத்தோள் விலங்கின, செலவே”⁹⁷

என்று கூறினர். அ.தாவது முல்லை நிலத் தலைவனின் இளமகளாகிய தலைவியின் அழகிய பருத்த தோள்கள் தலைவன் செல்வைத் தடுத்தன என்றுரைப்பதை அறிய முடிகின்றது.

சான்றோர் கூற்று

சான்றோர் கூற்றாக கலித்தொகையில் (99, 100) இருபாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அவை பெருந்திணை பாடல்களாக அமைந்திருப்பதும் எண்ணத்தக்கதாகும்.

இந்த இரண்டு பாடல்களிலும் அரசனே தலைவன். அவன் தலைவியை நீங்கி இருந்ததற்குத் தலைவிப் புலவி நீட்டித்து ஆற்றாளாயவழி, அவட்கு நிகழ்ந்த காமத்து மிகு திறத்தை அவ்வரசனை நோக்கி சான்றோர் கூறிய வகையில் இப்பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

“அறன்நிழல் எனக்கொண்டாய், ஆய்குடை ; அக்குடைப்

புறநிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ, இவள்? இவள் காண்டிகா

பிறைநுதல் பசப்புஊரப் பெருவிதுப்பு உற்றாளை

பொய்யாமை நுவலும்,நின் செங்கோள் ; அச்செங்கோளின்

செய்தொழிற்கீழ்ப் பட்டாளோ, இவள்? இவண்காண்டிகா-

நெடிதுசேண் இகழ்ந்தவை காணினும், தானுற்ற

வடுக்காட்டக் கண்காணா தற்றாக, எந்தோழி

தொடிகொப்ப நீத்த கொடுமையைக்

கடிதுஎன உணராமை கடிந்ததோ, நினக்கே?”⁹⁸

என்பது கலித்தொகை பாடலடிகளாகும். அ.தாவது அரசியல் நீதிகளைத் தவறாமல் குழந்தையைப் பார்க்கும் தாய்போல, பாசமுடன் மழைப்போல அருளிக்காக்கும் முறைப்

பிழையாது வருவதால் உன் செம்மையின் காரணமாக சிறப்புடைய மன்னனே! நீ எடுத்துக்கொண்ட வெண்கொற்றக்கொடை அறத்தை நிழல் செய்ய வேண்டும். அந்த குடை நிழலுக்கு அப்பாற்பட்டவளா இவள்? அவளுடைய நெற்றி பசலை ஊர்ந்து பெரிதும் நடுக்குற்றுக் காணப்பெறுகிறது.

உன்னுடைய செங்கோல் என்றால் அது பொய்யாது நடுநிலையை உடையது என்று போற்றப்பெறும். அச்செங்கோலின் ஆட்சிக்கு இவள் ஒதுக்கப்பெற்றவளா? இவளைப் பார். அன்பின் மிகுதியால் வாழ்நாளையும் வெறுத்தவளாக இருக்கின்றாளே. இவளுக்கு அருள் செய்யலாமே!

நீண்ட தொலைவில் உள்ள பொருள்களைக் கண் காண்பதாயினும் தனக்குள்ள குற்றத்தை கண்காண இயலாது. அதுபோல என் தோழியின் தொடிகள் கழன்றுவிடும்படியாக நீ கை விட்ட கொடுமையை கொடிதன்று உணராது இருக்கின்றாயே! உணர்தல் உனக்கு இயலாததா? இயலுமே என சான்றோர் அறிவுரைப் பகர்வதைக் காணமுடிகின்றது.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் தோழி நீங்கலாக பிற அகமாந்தர்களின் கூற்றுகள் வழி அவர்தம் பண்புநலன்கள் வெளியாவதுடன், சமூகத்தில் பாலினம் குறித்த கருத்துருவாக்கங்களும் புலனாகின்றன. மேலும் தலைவன், தலைவியின் பாலினப்பண்புகளாக எதிர்ப்பார்க்கப்படுவனவும் இவர்தம் கூற்றுகளின் வழிப் பெறப்படுகின்றது. இவ்வியலில் பிறமாந்தர் தம் கூற்றுகள் ஆண்பாற் கூற்றுகள், பெண்பாற் கூற்றுகள், பலர்பால் கூற்றுகள் என்று மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஆண்பாற் கூற்றுகளாக பாங்கன், பாகன், பாணன் ஆகியோர் தம் கூற்றுகள் அமைகின்றன. இம்மூவர்தம் கூற்றின் வழி பெருமையும் உரனும் கொண்ட தலைவனின் உணர்வுகள் படம் பிடித்து காட்டப்படுகின்றன.

களவிலும், கற்பில் பிரிவுக் காலத்திலும் தலைவன் தலைவியைப் பிரிவதால் அடையும் துன்பங்களை இவர்தம் கூற்றுகள் பெரிதும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. மேலும் ஓர் ஆண்மகனானவன் தலைவி மீது கொண்ட பற்றால் ஏற்படும் மாற்றங்களை

வெளிப்படுத்துதல் இழுக்கு என்ற சமூகக் கருத்தும் பாங்கன் முதலியோரின் கூற்றால் புலனாகின்றன.

பரத்தமையொழுக்கம் காரணமாக தலைவன் தலைவியை துன்புறுத்தக் கூடாது என்பதும் பாணன் தம் கூற்றின் வழிப் புலனாகின்றன.

ஒரு பெண்ணின் குணநலன்களை அறிய தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பரத்தை காமக்கிழத்தி என அனைவரது உணர்வுமிக்க கூற்றுகள் துணைச்செய்கின்றன. இவற்றின் வாயிலாக ஒரு பெண்ணின் பல்வேறு பரிணாமங்களை குணநலன்களை நுட்பமாக இக்கூற்றுகள் புலப்படுத்துகின்றன.

சங்ககால சமூகத்தில் ஆண், பெண் என்ற பாகுபாடின்றி இருவருக்கும் சம உரிமை கொண்டு வாழ்ந்து வந்ததை சங்கப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. ஊழினால் இணைந்த தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு செல்ல சமுதாயத்தில் யாதொரு தடையும் இல்லை. மாறாக அவர்கள் கற்பின்வழிபட்டவர்களாகவே சமுதாயத்தால் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றனர். மேலும் தலைவன் தலைவி உடன்போக்கினைக் கண்டோர் யாவரும் இழிவாகப் பேசியதாக சங்க இலக்கியத்தில் யாதொரு பதிவும் இல்லை. மாறாக, செவிலியை தேற்றி அனுப்புவதைக் காணமுடிகின்றது. இதனைப் போன்று சமூகத்தால் அவர்கள் நிராகரிக்கப்பட்டதாகவோ ஒதுக்கப்பட்டதற்கான குறிப்புகள் கூட கிடையாது. இதனை செவிலி மற்றும் நற்றாய் கூற்றுக்கள் நிறுவுகின்றன.

பரத்தையர் தம் உள்ளுணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் பாடல்கள் அவளும் அடிப்படையில் தலைவன் மீது பற்றுக் கொண்டவள் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

பலர்பால் கூற்றுகளாக இருபாலினத்தைச் சார்ந்தவரும் அமைவதால் பால் சார்ந்த வேறுபாடுகளை விட சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட களவு, கற்பு சார்ந்த சமூக கருத்துருவாக்கங்கள் பெறப்படுகின்றன.

சான்றெண்விளக்கம்

1. தொல்,பொருள்,செய்யுள், நூ.490
2. மேலது, நூ.491
3. மேலது, நூ.492
4. ஐங்குறு, பா.173
5. குறுந், பா.204
6. மேலது, பா.78
7. நற், பா.121
8. ஐங்குறு, பா.480
9. அகம், பா.14
10. கலித், பா.30
11. தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.149
12. தமிழண்ணல், தொல், ப.200
13. நம்பி, நூ.113
14. கலித், பா.68
15. மேலது, பா.68
16. மேலது, பா.71
17. தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.174
18. இறையகம், நூ.42
19. தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.185
20. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.237
21. அகம், பா.166
22. நற், பா.216
23. மேலது, பா.315
24. மேலது, பா.40

25. மேலது, பா.100
26. கநற், பா.8
27. நற், பா.150
28. ஐங்குறு, பா.86
29. மேலது, பா.121
30. கநற், பா.164
31. அகம், பா.376
32. மேலது, பா.186
33. மேலது, பா.106
34. மேலது, பா.276
35. ஐங்குறு, பா.79
36. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.122
37. நம்பி, நூ.51
38. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.113
39. தொல்,பொருள்,அகத், நூ.39
40. மேலது, நூ.40
41. தொல்,பொருள்,பொருளி, நூ.196
42. தொல்,பொருள்,களவு, நூ.115
43. மேலது, நூ.136
44. நம்பி, நூ.178
45. கநற், பா.15
46. ஐங்குறு, பா.313
47. நற், பா.29
48. மேலது, பா.66
49. கநற், பா.378
50. மேலது, பா.44

51. நற், பா.198
52. ஐங்குறு, பா.389
53. அகம், பா.117
54. மேலது, பா.153
55. ஐங்குறு, பா.373
56. நற், பா.293
57. ஐங்குறு, பா.376
58. கநற், பா.84
59. அகம், பா.203
60. மேலது, பா.49
61. மேலது, பா.369
62. மேலது, பா.385
63. நற், பா.279
64. ஐங்குறு, பா.399
65. அகம், பா.145
66. மேலது, பா.315
67. மேலது, பா.219
68. நற், பா.271
69. மேலது, பா.184
70. ஐங்குறு, பா.375
71. அகம், பா.35
72. கநற், பா.167
73. ஐங்குறு, பா.401
74. மேலது, பா.403
75. மேலது, பா.405
76. மேலது, பா.391

77. அகம், பா.195
78. தொல்,பொருள்,அகத், நூ.43
79. நம்பி, நூ.99
80. கநற், பா.7
81. நற், பா.2
82. ஐங்குறு, பா.381
83. அகம், பா.165
84. ஐங்குறு, பா.388
85. கலித், பா.9
86. மேலது, பா.120
87. தொல்,பொருள்,கற்பு, நூ.191
88. மேலது, நூ.176
89. ஐங்குறு, பா.96
90. குறள், 1103
91. கலித், பா.134
92. அகம், பா.324
93. மேலது, பா.354
94. ஐங்குறு, பா.393
95. கலித், பா.102
96. ஐங்குறு, பா.387
97. மேலது, பா.421
98. கலித், பா.99

முடிவுரை

முடிவுரை

தொடக்க காலத்தில் மனித இனமானது இனக்குழு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு இருந்தது. அக்கால கட்டத்தில் சமூகம், தாய்வழிச் சமூகமாக இருந்தது. பெண்ணே ஒரு இனக்குழுவின் தலைவியாகச் செயல்பட்டால் பின்னர் மெல்ல மெல்ல கால வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப தாய்வழிச் சமூகமானது தந்தைவழிச் சமூகமாக மாற்றம் பெற்றது.

இனக்குழு வாழ்க்கை முடிந்து குடும்ப வாழ்க்கைத் தொடங்கியது. ஆண், பெண்ணை உயிர்பொருளாகக் கருதாது உடைமைப் பொருளாகக் கருதத் தொடங்கினான். அவளுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கத் தொடங்கினான். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பாலினப் பண்புகளாவன சமூகத்தால் வரையறை செய்யப்பட்டது. பாலினச்சிக்கல் மிகுந்த பாலினப் பண்புகள் குறித்த வரையறைகளை இளம் தலைமுறையினர் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்ற இன்றைய சூழலில் பாலினப்பண்புகள் குறித்த இந்த ஆய்வானது சங்க காலத்தில் அமைந்த பாலினப்பண்புகளை வெளிக்கொணர்கிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கணத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த காரணத்தினால், தொல்காப்பியர் வரையறுத்த கொள்கைகளை அறிந்துகொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது. தொல்காப்பியர் ஆண், பெண், பேடி என்று மூன்று பாலினத்தவரைச் சுட்டினாலும் மூன்றாம் பாலினத்தவர் குறித்த வரையறைக்கான அவர் வகுக்கவில்லை. ஆண் மற்றும் பெண்ணின் பாலினப் பண்புகளை அறிவதற்கும் சங்க இலக்கிய அகமாந்தர்களாக சுட்டப்படுகின்ற தலைவன் மற்றும் தலைவியின் பண்புகளே உதவுகின்றன. தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரும் சமூகத்தில் மேல்தட்டில் இருப்பவர்களாகவே தொல்காப்பியர் சுட்டுகின்றார். பெருமையும் உரனும் நிறைந்தவன் ஆணாகவும், செறிவும் செம்மையும் மிகுந்தவள் பெண்ணாகவும் தொல்காப்பியரால் சுட்டப்படுகின்றனர்.

சங்க இலக்கியப் பாக்கள் அகமாகவும் புறமாகவும் இருப்பாற்படுகின்றன. புறப்பாடல்கள் தமிழகத்தின் வீரநிலைக் காலப்பாடல்கள் என்று சுட்டப்படும் அளவிற்கு வீரத்திற்கு முதன்மை தருகின்றது. வீரமிக்க ஆண்மகனாக அகஉணர்வுகள் தலைவன் கூற்று பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. களவிலும் கற்பிலும் தலைவி மீது அளவற்ற அன்புடையவனாக தலைவன் படம்பிடித்து காட்டப்பட்டுள்ளான். எனினும் பொருள்

காரணமாகவும் வினை காரணமாகவும் தலைவன் பிரியும்பொழுது தலைவியின் அன்பைவிட வினையே அவனுக்கு உயிர் என்ற எண்ணம் உடையவனாக அவனுடைய பண்பு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவனின் தோழனாக வரும் பாங்கனும், பாங்கன் கூற்று பாடல்களிலும் தலைவி மீது கொண்ட காதலால் தலைவனின் உடலும் உள்ளமும் வாடுவது அவனுடைய ஆண்மைக்கு அழகன்று என்பது போன்ற சித்தரிப்புகள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பரத்தை ஆகியோரைக் கொண்டு பெண் பாலினத்தவர்க்கான அடையாளங்கள் வெளிப்படுகின்றன. தலைவியை பொறுத்தமட்டில் கற்பு என்பதை உயிராகக் கொண்டவளாகவும், அறியாமை நிறைந்தவளாகவும், அச்சம், மடம், நாணம் முதலிய குணங்களைக் கொண்டவளாகவும் சங்க இலக்கியப் பாக்கள் சுட்டுகின்றன. தலைவன் மீது மாறாத நம்பிக்கை உடையவளாகிய தலைவி சுட்டப்படுகின்றாள். சங்க கால சமூகத்தவர் பெண்மையையும், கற்பையும் வேறுவேறாகப் பிரித்துப் பார்க்கவில்லை என்பது இவ்வாய்வின் வழி புலனாகின்றது. கற்பு நோக்கிய செயல்பாடு என்ற காரணத்தினாலே உடன்போக்கு சங்ககால மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. உடன்போக்கு மேற்கொண்ட காதலரை ஒதுக்கி வைத்ததாக எவ்விதக் குறிப்பும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை . தலைவியின் பாலினப் பண்புகளுள் வெறியாட்டினை கேள்விக்குள்ளாக்குவது குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும்.

தலைவனால் மேற்கொள்ளப்படும் பரத்தையர் ஒழுக்கத்தை தலைவி கடுமையாக சாடுகின்றாள். பரத்தையையும் தன்னையும் தலைவன் ஒன்றாக கருதுகின்றானோ என்ற எண்ணமே தலைவியின் மனக்குமுறளுக்கு காரணமாகின்றது. பரத்தையானவள் தலைவிக்கு கிடைத்த மனைவி என்ற உரிமையும், புதல்வர்களை ஈனும் உரிமையும் தனக்கு கிடைக்கவில்லை என்ற உணர்வில் பேசுகின்றாள். இதன் மூலம் மனைவி என்ற உறவுக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவம் புலனாகின்றது.

மூன்றாம் பாலினத்தவர் குறித்த எவ்வித குறிப்பும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை. அகநானூற்றில் 206-ஆவது பாடலில் தலைவி விறலிக்கு வாயில் மறுக்கின்றாள். அப்பொழுது பரத்தையர் ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்ட தலைவனை 'பேடி' என்று இகழ்கின்றாள். தலைவன் தன்னை ஏமாற்றி விடுவானோ என்ற ஐயம் தோன்றியிடத்துக் கூட தலைவி 'கள்வன்' என்ற சொல்லையே பயன்படுத்துகின்றாள்.

ஆனால் பிற பெண்களை நாடுகின்றான் என்பதை அறிந்தவுடன் அவனைப் 'பேடி' என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றாள்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து சங்க காலத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட பாலினப்பண்புகள் புலனாகும். வருங்காலத்தில் ஆய்வாளர்கள் அகமாந்தர்களில் தனிப்பட்ட ஒருவரின் பாலினப் பண்புகளை ஆய்வு செய்யலாம். இதுவேயன்றி அகம் மற்றும் புறநூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் சங்ககால பாலினப் பண்புகள் ஆராயப்படலாம். சங்க இலக்கியங்களை அன்றி பிற செவ்வியல் இலக்கியங்களையும் பாலின நோக்கில் ஆய்வு செய்தால் பல புதிய உண்மைகள் புலனாகும்.

துணைநாற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. சுப்பிரமணியன்.ச.வே.,அறிஞர், (உ.ஆ) : நற்றிணை
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்-608001
முதற்பதிப்பு : 31, திசம்பர், 2009
2. சுப்பிரமணியன்.ச.வே.,அறிஞர், (உ.ஆ) : குறுந்தொகை
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்-608001
முதற்பதிப்பு : 31, திசம்பர், 2009
3. சுப்பிரமணியன்.ச.வே.,அறிஞர், (உ.ஆ) : ஐங்குறுநூறு
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்-608001
முதற்பதிப்பு : 31, திசம்பர், 2009
4. சுப்பிரமணியன்.ச.வே.,அறிஞர், (உ.ஆ) : அகநானூறு
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்-608001
முதற்பதிப்பு : 31, திசம்பர், 2009
5. சுப்பிரமணியன்.ச.வே.,அறிஞர், (உ.ஆ) : கலித்தொகை
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்-608001
முதற்பதிப்பு : 31, திசம்பர், 2009

துணைமை ஆதாரங்கள்

6. அகத்தியலிங்கம்.ச.,முனைவர் : சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் பார்வை
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம் - 608 001.
முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 2010
7. அன்னிதாமசு., முனைவர்(பதி) : சங்ககாலப் பெண்மை
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்-608001.
முதற்பதிப்பு : 31, டிசம்பர், 2004
8. ஆனந்தன்.ச.முனைவர் : தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
கண்மணி பதிப்பகம்,
A-2, சங்கர் அபோடஸ்-கிரௌன்,
23, சங்கரன்பிள்ளை சாலை,
திருச்சி - 620 002.
முதற்பதிப்பு : ஜூன், 2002
9. இரத்தினசாமி.க., B.A., : பண்டைத் தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும்
ஸ்ரீவேலன் பதிப்பகம்,
132, S.P.கோயில் தெரு,
சிதம்பரம் - 608 001.
முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர், 2000
10. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) : தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
(அகத்திணையியல்-புறத்திணையியல்)
திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்., 154, டி.டி.கே.சாலை,
சென்னை-18.
மறுபதிப்பு : ஆகஸ்ட், 2004

11. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) : தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம்
(இரண்டாம் பகுதி)
(களவியல், கற்பியல், பொருளில்)
திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்., 154, டி.டி.கே.சாலை
சென்னை-18.
9வது பதிப்பு : அக்டோபர், 1986
12. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) : தொல்காப்பியத்தில் மெய்ப்பாட்டியல்,
உவமையியல், செய்யுளியல், மரபியல்
திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்., 154, டி.டி.கே.சாலை,
சென்னை-18.
பதிப்பாண்டு : 2001
13. கதிர்முருகு, முனைவர் (உ.ஆ) : நந்திக்கலம்பகம்,
சீதை பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 005.
முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 2006
14. கந்தசாமிபயாரவர்களும்.பேரா.,
தேவநேயப்பாவாணர்.ஞா.,
அவர்களும் (பதி) : தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம்
சேனாவரையருரை
திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்.,
154, டி.டி.கே.சாலை
சென்னை-18.
16ஆம் பதிப்பு : மே, 2004
15. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ்.,M.A.,M.L.I.S.,
(பதி) : திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 014.
15-ஆம் பதிப்பு : அக்டோபர் 2012.

16. சிதம்பரனார்.சாமி : தொல்காப்பியத் தமிழர்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை - 600 108.
முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 2000
17. சீனிவாசன்.ச.பொ., : சங்க இலக்கியத்தில் அகவுணர்வு
உயிரினப் பண்பாடு - நற்றிணை
சேகர் பப்ளிகேசன்,
66/1, பெரியார் தெரு, M.G.R.நகர்,
சென்னை - 600 078
முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல், 2005
18. சுந்தர சண்முகனார், பேராசிரியர் : தமிழ் அகராதிக்கலை,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்.
முதற்பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 2008
19. சுப்பிரமணியன்.ச.வே.,டாக்டர் : தமிழ் இலக்கியக்கொள்கை-ஓர் அறிமுகம்
வீராசாமி.தா.வே.,டாக்டர்
(பதி) உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
அடையாறு,
சென்னை - 600 020.
முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 1975.
20. சுப்பிரமணியன்.ச.வே.,அறிஞர் : பட்டினப்பாலை,
(உ.ஆ) மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்-608001
முதற்பதிப்பு : 31, திசம்பர், 2009

21. செயபால்.இரா.,முனைவர்
(உ.ஆ)
பரிமணம் அ.மா., முனைவர்
பாலசுப்ரமணியன் கு.வெ., முனைவர்
(உ.ஆ)
- : அகநானூறு - I
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.
ஐந்தாம் பதிப்பகம், அக்டோபர், 2014
22. செயபால்.இரா.,முனைவர்
(உ.ஆ)
பரிமணம் அ.மா., முனைவர்
பாலசுப்ரமணியன் கு.வெ., முனைவர்
(உ.ஆ)
- : அகநானூறு - II
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.
ஐந்தாம் பதிப்பகம், அக்டோபர், 2014
23. சோமசுந்தரனார்.பொ.வே.,திரு.
(உ.ஆ)
- : புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,
திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்.,
154, டி.டி.கே.சாலை
சென்னை-18.
1964.
24. சோமசுந்தரனார்.பொ.வே.,
பெருமழைப்புலவர்.,
(உ.ஆ)
- : ஐங்குறுநூறு
திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிட்., 522, டி.டி.கே.சாலை,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-18.
மறு அச்சு : 2009
25. தட்சிணாமூர்த்தி.அ.,முனைவர்
(உ.ஆ)
பரிமணம் அ.மா., முனைவர்
பாலசுப்ரமணியன் கு.வெ., முனைவர்
(உ.ஆ)
- : ஐங்குறுநூறு - I
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.
முதற்பதிப்பு : 2004

26. தட்சிணாமூர்த்தி.அ.,முனைவர்
(உ.ஆ)
பரிமணம் அ.மா., முனைவர்
பாலசுப்ரமணியன் கு.வெ., முனைவர்
(உ.ஆ)
- : ஐங்குறுநூற்று - II
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.
முதற்பதிப்பு : 2004
27. தமிழண்ணல், முனைவர்
(உ.ஆ)
- : தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம்
தொகுதி-3
செய்யுளியல், மரபியல்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை-600 108.
மூன்றாம் பதிப்பு : நவம்பர், 2009
28. தமிழண்ணல், முனைவர்
(உ.ஆ)
- : தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம்
தொகுதி -I
அகத்திணையியல், புறத்திணையியல்,
களவியல், கற்பியல், பொருளியல்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை-600 108.
மூன்றாம் பதிப்பு : நவம்பர், 2009
29. திருஞானசம்பந்தம்.ச.,முனைவர்
(உ.ஆ)
- : தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
கதிர் பதிப்பகம்,
தெற்கு வீதி,
திருவையாறு - 613 204.
மூன்றாம் பதிப்பு : நவம்பர் 2010

30. திருஞானசம்பந்தம்.ச.,(முனைவர்
(உ.ஆ) : நாற்கவிராச நம்பி இயற்றிய
அகப்பொருள் விளக்கம்
கதிர் பதிப்பகம்,
தெற்கு வீதி,
திருவையாறு – 613 204.
மூன்றாம் பதிப்பு : நவம்பர் 2010
31. தேவதத்தா, டாக்டர்,
கமலி, தி. டாக்டர் : பெண்ணியக் கலைச்சொல் விளக்கக்
கையேடு,
அன்னை தெரசா மகளிர்
பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை.
நவம்பர் 1992.
32. நக்கீரனார்., (உ.ஆ) : களவியல் என்ற இறையனார்
அகப்பொருள்
திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்.,
சென்னை-1.
மறுஅச்சு : ஏப்ரல், 1958
33. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ) : கலித்தொகை
திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிட்., 522, டி.டி.கே.சாலை,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-18.
மறு அச்சு : 2007

34. நடராசன்.மா.,முனைவர்
மதியழகன்.மு.,முனைவர் (பதிப்) : பேரா.ம.ரா.போ.குருசாமியின்
ஆய்வுத்தடம்,
இலக்கியத் தென்றல் பதிப்பகம்,
“மாரியம்மாள் இல்லம்”
V-144, கோவை புதூர்,
கோயம்புத்தூர்-641042.
முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 2005
35. நாகராசன்.வி முனைவர் (உ.ஆ) : குறுந்தொகை - I
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை – 600 098.
ஐந்தாம்பதிப்பு, அக்டோபர் 2014
36. நாகராசன்.வி முனைவர் (உ.ஆ) : குறுந்தொகை - II
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை – 600 098.
ஐந்தாம்பதிப்பு, அக்டோபர் 2014
37. நாராயணசாமி ஐயர், அ.
பின்னத்தூர்., (உ.ஆ) : நற்றிணை
திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிட்., 522, டி.டி.கே.சாலை,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-18.
மறு அச்சு : 2007
38. பாரதிதாசன் கவிதைகள் : சுவாமிமலை பதிப்பகம்,
19, கண்ணதாசன் சாலை,
பாலாஜி கல்யாண மண்டபம் அருகில்,
தி.நகர், சென்னை-600017.

39. பாலசுப்பிரமணியன்.சி.,டாக்டர் : தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
மணிமலர் பதிப்பகம்,
சென்னை.
முப்பத்திரண்டாம் பதிப்பு: 2001
40. பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ., முனைவர் : நற்றிணை
(உ.ஆ) நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை – 600 098.
ஐந்தாம் பதிப்பு : 2014
41. பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ., : சங்க இலக்கியக்கொள்கை,
முனைவர் மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மயூரா வளாகம்,
48, தானப்ப முதலி தெரு,
மதுரை – 625 001.
முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர், 2008
42. பாலார் கண்ணப்ப முதலியார்., : தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
எம்.ஏ.,பி.ஓ.எஸ். ரவி பதிப்பகம்.
மறு பதிப்பு : 2009
43. பிரேமா.இரா.முனைவர் : பெண் எழுத்துக்களில் அரசியல்
அறிவுப்பதிப்பகம்,
142, ஜானி ஜான் கான்சாலை,
ராயப்பேட்டை, சென்னை-600014
2015.

44. மணிமேகலை.ந.,
சுபா.ச., : பாலினவியல்,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்.
2007.
45. மாணிக்கம்.வ.சுப., முதறிஞர் : தமிழ்க்காதல்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம் - 608 001.
முதற்பதிப்பு : மே, 2002
46. மோகன்.இரா.,பேராசிரியர் : இலக்கியப் பரல்கள்
நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை-600 098.
இரண்டாம் பதிப்பு : ஜூன் 2010
47. வரதராசன்.மு.முனைவர் : தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
கண்மணி பதிப்பகம்,
A-2, சங்கர் அபோடஸ-கிரௌன்,
23, சங்கரன்பிள்ளை சாலை,
திருச்சி - 620 002.
முதற்பதிப்பு : ஜூன், 2002
48. வள்ளியம்மான்.ந., : தமிழ் இலக்கியத்தில் அகப்பொருள்
கொள்கைகள்
சாரதா பதிப்பகம்,
ஜி-4, சாந்தி அடுக்ககம்,
3, ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 2008

49. விஜயகுமார்.ப,முனைவர் : பாலின சமத்துவம்,
பரமசிவம் பதிப்பகம்,
நன்னிமங்கலம்,
இலால்குடி வட்டம்,
திருச்சிராப்பள்ளி-621601.
50. வேங்கடசாமி நாட்டார்.ந.மு.,நாவலர்., : அகநானூறு களிற்றியானை நிரை
வேங்கடாசலம்பிள்ளை.ரா, கரந்தைக்
கவியரசு (உ.ஆ) திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிட்., 522, டி.டி.கே.சாலை,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-18.
மறு அச்சு : 2009
51. வேங்கடசாமி நாட்டார்.ந.மு.,நாவலர்., : அகநானூறு மணிமிடைப்பவளம்
வேங்கடாசலம்பிள்ளை.ரா, கரந்தைக்
கவியரசு (உ.ஆ) திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிட்., 522, டி.டி.கே.சாலை,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-18.
மறு அச்சு : 2007
52. வேங்கடசாமி நாட்டார்.ந.மு.,நாவலர்., : அகநானூறு நித்திலக்கோவை
வேங்கடாசலம்பிள்ளை.ரா, கரந்தைக்
கவியரசு (உ.ஆ) திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிட்., 522, டி.டி.கே.சாலை,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-18.
மறு அச்சு : 2007

அகராதிகள்

53. கழகத் தமிழ் அகராதி : திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை.
2000
54. தமிழ்மொழி அகராதி : நா.கதிரைவேற்பிள்ளை
Asian Educational Services,
Madras – 600 014.3
1998.
55. மதுரைத்தமிழ்ப் பேரகராதி : சந்தியா பதிப்பகம்,
ஃப்ளாட் ஏ, நியூடெக் வைபவ்,
57-53ஆவது தெரு, அசோக் நகர்,
சென்னை – 600 083.
டிசம்பர், 2004
56. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ்
அகராதி : க்ரியா,
57. Oxford Dictionary
The Saurus and Word Power Guide
Oxford University Press
New Delhi – 110001.
2005.

முடிவுரை

முடிவுரை

தொடக்க காலத்தில் மனித இனமானது இனக்குழு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு இருந்தது. அக்கால கட்டத்தில் சமூகம், தாய்வழிச் சமூகமாக இருந்தது. பெண்ணே ஒரு இனக்குழுவின் தலைவியாகச் செயல்பட்டால் பின்னர் மெல்ல மெல்ல கால வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப தாய்வழிச் சமூகமானது தந்தைவழிச் சமூகமாக மாற்றம் பெற்றது.

இனக்குழு வாழ்க்கை முடிந்து குடும்ப வாழ்க்கைத் தொடங்கியது. ஆண், பெண்ணை உயிர்பொருளாகக் கருதாது உடைமைப் பொருளாகக் கருதத் தொடங்கினான். அவளுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கத் தொடங்கினான். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பாலினப் பண்புகளாவன சமூகத்தால் வரையறை செய்யப்பட்டது. பாலினச்சிக்கல் மிகுந்த பாலினப் பண்புகள் குறித்த வரையறைகளை இளம் தலைமுறையினர் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்ற இன்றைய சூழலில் பாலினப்பண்புகள் குறித்த இந்த ஆய்வானது சங்க காலத்தில் அமைந்த பாலினப்பண்புகளை வெளிக்கொணர்கிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கணத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த காரணத்தினால், தொல்காப்பியர் வரையறுத்த கொள்கைகளை அறிந்துகொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது. தொல்காப்பியர் ஆண், பெண், பேடி என்று மூன்று பாலினத்தவரைச் சுட்டினாலும் மூன்றாம் பாலினத்தவர் குறித்த வரையறைக்கான அவர் வகுக்கவில்லை. ஆண் மற்றும் பெண்ணின் பாலினப் பண்புகளை அறிவதற்கும் சங்க இலக்கிய அகமாந்தர்களாக சுட்டப்படுகின்ற தலைவன் மற்றும் தலைவியின் பண்புகளே உதவுகின்றன. தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரும் சமூகத்தில் மேல்தட்டில் இருப்பவர்களாகவே தொல்காப்பியர் சுட்டுகின்றார். பெருமையும் உரனும் நிறைந்தவன் ஆணாகவும், செறிவும் செம்மையும் மிகுந்தவள் பெண்ணாகவும் தொல்காப்பியரால் சுட்டப்படுகின்றனர்.

சங்க இலக்கியப் பாக்கள் அகமாகவும் புறமாகவும் இருப்பாற்படுகின்றன. புறப்பாடல்கள் தமிழகத்தின் வீரநிலைக் காலப்பாடல்கள் என்று சுட்டப்படும் அளவிற்கு வீரத்திற்கு முதன்மை தருகின்றது. வீரமிக்க ஆண்மகனாக அகஉணர்வுகள் தலைவன் கூற்று பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. களவிலும் கற்பிலும் தலைவி மீது அளவற்ற அன்புடையவனாக தலைவன் படம்பிடித்து காட்டப்பட்டுள்ளான். எனினும் பொருள்

காரணமாகவும் வினை காரணமாகவும் தலைவன் பிரியும்பொழுது தலைவியின் அன்பைவிட வினையே அவனுக்கு உயிர் என்ற எண்ணம் உடையவனாக அவனுடைய பண்பு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவனின் தோழனாக வரும் பாங்கனும், பாங்கன் கூற்று பாடல்களிலும் தலைவி மீது கொண்ட காதலால் தலைவனின் உடலும் உள்ளமும் வாடுவது அவனுடைய ஆண்மைக்கு அழகன்று என்பது போன்ற சித்தரிப்புகள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பரத்தை ஆகியோரைக் கொண்டு பெண் பாலினத்தவர்க்கான அடையாளங்கள் வெளிப்படுகின்றன. தலைவியை பொறுத்தமட்டில் கற்பு என்பதை உயிராகக் கொண்டவளாகவும், அறியாமை நிறைந்தவளாகவும், அச்சம், மடம், நாணம் முதலிய குணங்களைக் கொண்டவளாகவும் சங்க இலக்கியப் பாக்கள் சுட்டுகின்றன. தலைவன் மீது மாறாத நம்பிக்கை உடையவளாகிய தலைவி சுட்டப்படுகின்றாள். சங்க கால சமூகத்தவர் பெண்மையையும், கற்பையும் வேறுவேறாகப் பிரித்துப் பார்க்கவில்லை என்பது இவ்வியின் வழி புலனாகின்றது. கற்பு நோக்கிய செயல்பாடு என்ற காரணத்தினாலே உடன்போக்கு சங்ககால மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. உடன்போக்கு மேற்கொண்ட காதலரை ஒதுக்கி வைத்ததாக எவ்விதக் குறிப்பும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை . தலைவியின் பாலினப் பண்புகளுள் வெறியாட்டினை கேள்விக்குள்ளாக்குவது குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும்.

தலைவனால் மேற்கொள்ளப்படும் பரத்தையர் ஒழுக்கத்தை தலைவி கடுமையாக சாடுகின்றாள். பரத்தையையும் தன்னையும் தலைவன் ஒன்றாக கருதுகின்றானோ என்ற எண்ணமே தலைவியின் மனக்குமுறளுக்கு காரணமாகின்றது. பரத்தையானவள் தலைவிக்கு கிடைத்த மனைவி என்ற உரிமையும், புதல்வர்களை ஈனும் உரிமையும் தனக்கு கிடைக்கவில்லை என்ற உணர்வில் பேசுகின்றாள். இதன் மூலம் மனைவி என்ற உறவுக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவம் புலனாகின்றது.

மூன்றாம் பாலினத்தவர் குறித்த எவ்வித குறிப்பும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை. அகநானூற்றில் 206-ஆவது பாடலில் தலைவி விறலிக்கு வாயில் மறுக்கின்றாள். அப்பொழுது பரத்தையர் ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்ட தலைவனை 'பேடி' என்று இகழ்கின்றாள். தலைவன் தன்னை ஏமாற்றி விடுவானோ என்ற ஐயம் தோன்றியிடத்துக் கூட தலைவி 'கள்வன்' என்ற சொல்லையே பயன்படுத்துகின்றாள்.

ஆனால் பிற பெண்களை நாடுகின்றான் என்பதை அறிந்தவுடன் அவனைப் 'பேடி' என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றாள்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து சங்க காலத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட பாலினப்பண்புகள் புலனாகும். வருங்காலத்தில் ஆய்வாளர்கள் அகமாந்தர்களில் தனிப்பட்ட ஒருவரின் பாலினப் பண்புகளை ஆய்வு செய்யலாம். இதுவேயன்றி அகம் மற்றும் புறநூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் சங்ககால பாலினப் பண்புகள் ஆராயப்படலாம். சங்க இலக்கியங்களை அன்றி பிற செவ்வியல் இலக்கியங்களையும் பாலின நோக்கில் ஆய்வு செய்தால் பல புதிய உண்மைகள் புலனாகும்.